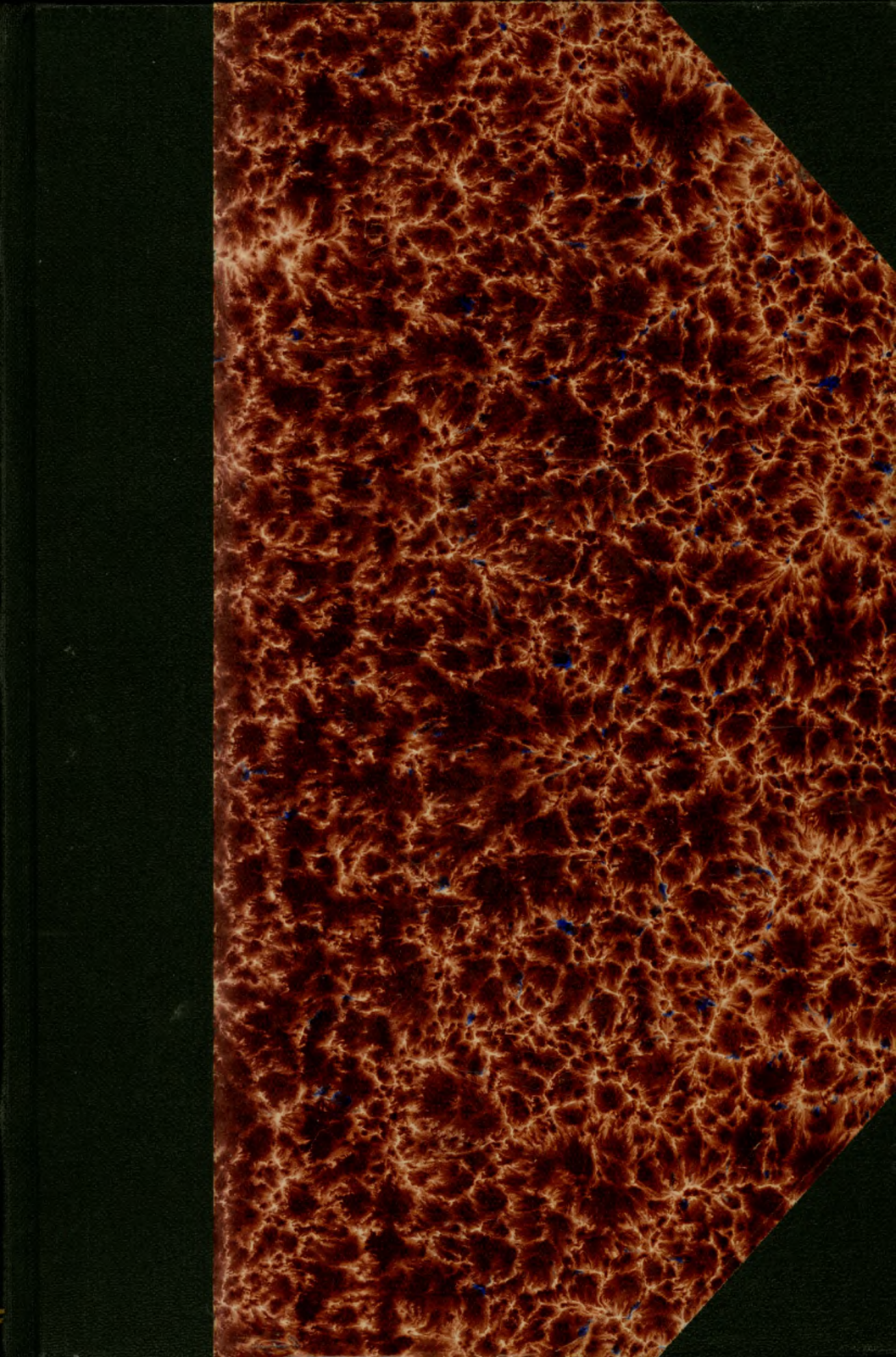
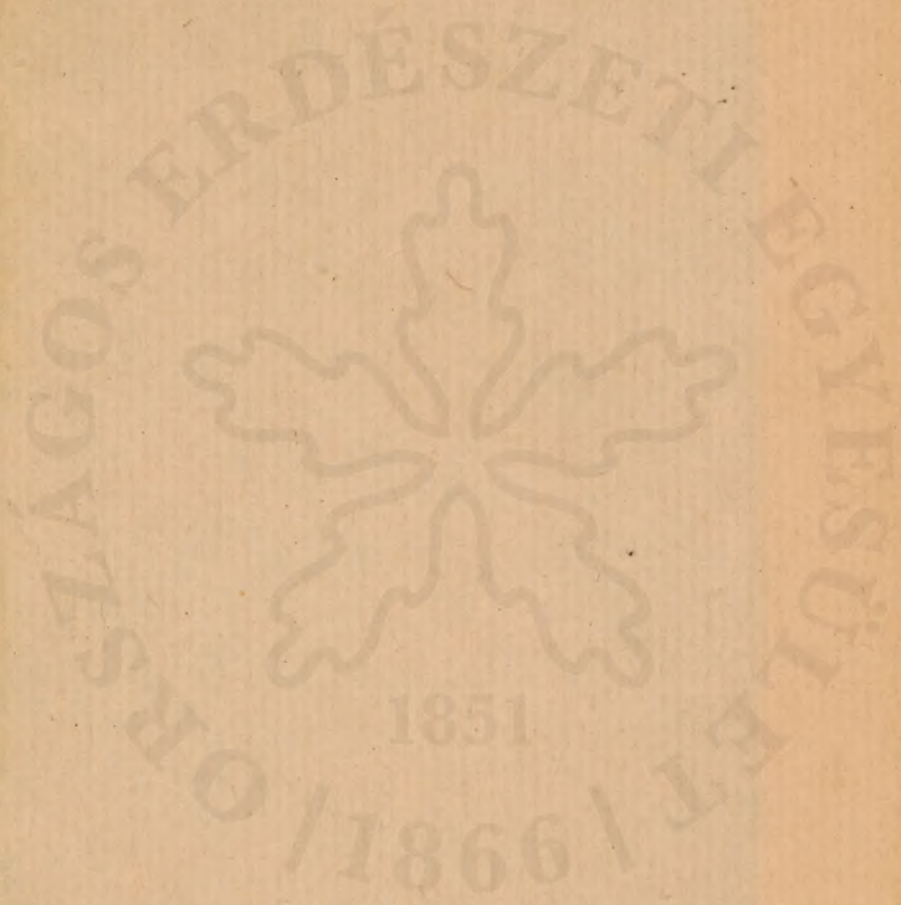

AZ ERDŐ 1939.

Erdőhegyi Géza
könyvtárosa
Budapest, V. ker.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVF.

1939. JANUÁR

1. SZÁM

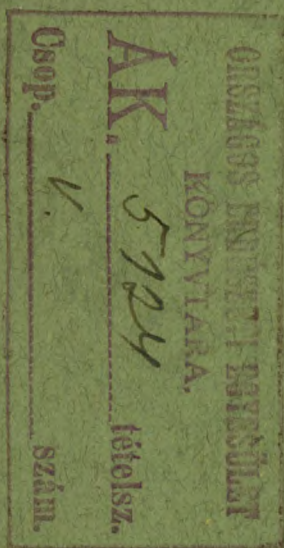
FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ : DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45 672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI :
DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

1939

- KOLB GYULA: *Bejelentés
Gondolatok az idei karácsonya alatt*
- KARVALY: *Haladunk*
- DOMBAI JÓZSEF:
Feltámadunk nemsokára!
- NAGY JÓZSEF:
Az erdészeti meteorológiáról
- Dr. JÁRMY ISTVÁN:
Találkozás huszonhat év múlva
- BÜKKI: *Csemetekert
Vetőmagkiállítás és vásár Kolozsvárt*
- EGYESÜLETI HIREK
KÜLÖNFÉLÉK
SZŐRMEÁRÚK
PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ
SZERKESZTŐI ÜZENETEK
HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.

Jól behangolt

dúvadhívó csalsípok,

melyek segítségével mindennemű szőrmés és szárnyas ragadozó, úgy mint róka, vadmacska, nyest, görény, kóbor eb, kóbor macska, továbbá varjú, szarka, héja, ölyv stb. eredményesen pusztítható, darabonként 4 P-ért kaphatók a pénz előzetes beküldése mellett, avagy utánvéttel. Használati utasítás mellékelve. Elismerő nyilatkozatok. Ez az ördögös csalsíp egy hivatásos vadász zsebéből sem hiányozhatik! A MEVME tagok által rendelt csalsípok árának 10%-a az Egyesület zászlóalapja javára fordítatik. Megrendelhetők: **Storz Albert, Gödöllő**

Allást keres azonnali belépésre, 29 éves, r. kat. valóságú, nő, szakiskolát végzett — az erdészeti és vadászati teendőkben teljesen jártas — **katonaviselt erdőőr.**
Cím a kiadóban. (1023/1938. sz.)

KARTÁRS!

RENDELD MEG MÉG MA

EGYESÜLETÜNK JELVÉNYÉT,

amely nemcsak azt igazolja, hogy Egyesületünknek tagja vagy, hanem művészi kivitelénél fogva csinos ruhadísz is.

Ára 2.— pengő.

 Megrendelhető Egyesületünknel.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVF.

1939. FEBRUÁR

2. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ : **DARÓCZY MÁRTON**

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA**

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

**SZERKESZTI :
DARÓCZY MÁRTON**

TARTALOM:

MEGHIVÓ

MAGYAR SZELLEM

KARVALY:

Hozzászólás az elnök-változáshoz

BÜKKI: Munkács

AZ ERDŐIGAZGATÁS

ÚJ BEOSZTÁSA

**BÜKKI: Dugványozás, csemetekiszedés
és csomagolás**

KRÓNIKÁS:

Nyestvadászat Esztergomban.

HUNYADI JÓZSEF:

Válasz Bibó Lajosnak

„Vigyázzunk a puskával“ c. cikkére

OROSZ IMRE:

Tisztító vágások és azok kivitele

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

SZŐRMEÁRÚK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

**SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.**

Jól behangolt

dúvadhívó csalsípok,

melyek segítségével mindennemű szörmés és szárnyas ragadozó, úgy mint róka, vadmacska, nyest, görény, kóbor eb, kóbor macska, továbbá varjú, szarka, héja, ölyv stb. eredményesen pusztítható, darabonként 4 P-ért kaphatók a pénz előzetes beküldése mellett, avagy utánvéttel. Használati utasítás mellékelve. Elismerő nyilatkozatok. Ez az ördögös csalsíp egy hivatásos vadász zsebéből került hiányozhatik! A MEVME tagok által rendelt csalsípok árának 10%-a az Egyesület zászlóalapja javára fordítatik. Megrendelhetők: **Storz Albert, Gödöllő**

Állást keresnek azonnali belépésre:

36 éves — az erdészet minden ágában jártas — szakvizsgázott erdőőr. A megszállt felvidéken nem tudott elhelyezkedni mivel igaz magyar és a cseh nyelvet beszéli (Cservenák Pál Zsély Nógrád m.)

29 éves r. k. vallású nő, szakiskolát végzett, az erdészeti és vadászati teendőkből jártas, katonaviselt erdőőr. Címe a kiadóban. (1023—1938. sz.)

25 éves. r. k. vallású, 4 polg. iskolát végzett, nő, gyermektelen, szakvizsgázott erdőőr. (Csepánszky Miklós, Gyöngyös Vachott S. utca 26—4.)

36 éves, 12 évi gyakorlattal rendelkező, a vadóvás minden ágában jártas vadőr, ki a mesterséges fácán nevelésről kitűnő bizonyítványokkal rendelkezik. (Kostyál József, Hodi, u. p. Galánta).

KARTÁRS!

RENDELD MEG MÉG MŰA

EGYESÜLETÜNK JELVÉNYÉT,

amely nemcsak azt igazolja, hogy Egyesületünknek tagja vagy, hanem művészi kivitelénél fogva csinos ruhadísz is.

Ára 2.— pengő.

 Megrendelhető Egyesületünknel.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVF.

1939. ÁPRILIS

4. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **DARÓCZY MÁRTON**

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA**

EGYESÜLETŰNK CSEKKSZÁMA : 45 672.

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:

DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

BÜKKI: A Vereckei szoroson

KRÓNIKÁS: Erdei nyestvadászat

BÜKKI; Ültetési módok

BARANYAI: Rókaútak

HUNYADI JÓZSEF: Magánalkalmazott

NAGY JÓZSEF: Amit hiába várunk

EGY VERSÜNK JÓSLATA

DOMBAI JÓZSEF: Vers

JEGYZŐKÖNYV választmányi ülésről

JEGYZŐKÖNYV közgyűlésről

HIRDETMÉNYEK

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

SZŐRMEÁRÚK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.

Jól behangolt

dúvadhívó csalsípok,

melyek segítségével mindennemű szőrmés és szárnyas ragadozó, úgy mint róka, vadmacska, nyest, görény, kóbor eb, kóbor macska, továbbá varjú, szarka, héja, ölyv stb. eredményesen pusztítható, darabonként 4 P-ért kaphatók a pénz előzetes beküldése mellett, avagy utánvétellel. Használati utasítás mellékelve. Elismerő nyilatkozatok. Ez az ördögös csalsíp egy hivatásos vadász zsebéből serü hiányozhatik! A MEVME tagok által rendelt csalsípok árának 10%-a az Egyesület zászlóalapja javára fordítatik. Megrendelhetők: **Storz Albert, Gödöllő**

Állást keresnek azonnali belépésre:

44 éves nős, róm. kat. vallású, egy gyermekes, katonaviselt, szakvizsgázott erdőőr, ki a csendőrségtől mint törzsőrmester szerelt le. A magyar nyelven kívül beszél és ír németül, szerbül, horvátul és csehül; jó bizonyítvánnyal rendelkezik és a halászatban is nagy jártassággal bír. (Major Antal erdőőr Zalaszántó, világos vár.)

25 éves. r. k. vallású, 4 polg. iskolát végzett, nős, gyermektelen, szakvizsgázott erdőőr. (Csepánszky Miklós, Gyöngyös Vachott S. utca 26—4.)

36 éves, 12 évi gyakorlattal rendelkező, a vadovás minden ágában jártas vadőr, ki a mesterséges fácán nevelésről kitűnő bizonyítványokkal rendelkezik. (Kostyál József, Hodi, u. p. Galánta).

KARTÁRS!

RENDELD MEG MÉG MA

EGYESÜLETÜNK JELVÉNYÉT,

amely nemcsak azt igazolja, hogy Egyesületünknek tagja vagy, hanem művészi kivitelénél fogva csinos ruhadísz is.

Ára 2.— pengő.

 Megrendelhető Egyesületünknel.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVF.

1939. MÁJUS

5. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

MINYA JÓZSEF:

Üzenet Kárpátaljáról

DARÓCZY MÁRTON:

Válasz Kárpátaljának

DARÓCZY MÁRTON: Új feladatok

KISS TÓTH TAMÁS:

Ismét a parancsnoki hídon

KARVALY:

Amik nekünk annyira fájnak

OROSZ IMRE: Ózbak-cserkészeten

EMLÉKIRATAINK

FÉLTAGDIJASOKRÓL

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNY

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVF.

1939. JUNIUS

6. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ : DARÓCZY MÁRTON

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA**

===== EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45.672. =====
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

**SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON**

TARTALOM:

DARÓCZY MÁRTON:

Köszöntünk Benneteket

y. n.: *Magánvizsga*

MINYA JÓZSEF:

*Hogy éltünk a 20 év alatt
Kárpátalján*

MINYA JÓZSEF: *Felhívás*

KARVALY: *Kárpátaljához*

DARÓCZY MÁRTON:

Követendő példa

KISS TÓTH TAMÁS: *Családvédelem*

IFJ. SÜMEGHY SÁNDOR:

Egy izgalmas rókavadászat

KRÓNIKÁS: *Zergecsapásokon*

FÉLTAGDIJASOKRÓL

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLO

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

**SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTÉRGOM,
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U, 25—27.**

AZ ERDŐ

XIII. ÉVF.

1939. JULIUS

7. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM,
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

TARTALOM:

- TISZTESSÉGES ÉS EMBERSÉGES
MEGÉLHETÉST!
AZ ELSŐ ERDŐMÉRNÖK KÉPVISELŐ
DARÓCZY MÁRTON—KOLB GYULA:
Felhívás a ruszinszki kartársakhoz
ALERDÉSZ SZAKISKOLAI ÉVZÁRÓ
ÜNNEPÉLY
MINYA JÓZSEF:
Magánvizsga-cikkhez
MINYA JÓZSEF:
Hogy éltünk a 20 év alatt
Kárpátalján
GAZDASÁGI CSELÉD:
Magánalkalmazásban álló erdőgaz-
dasági személyzet problémái
SZY FERENC: *Rossz szellem*
KARVALY:
Még egyszer a magánuradalmi
erdészeti segédszemélyzet sérelmeiről
IFJ. SÜMEGHY SÁNDOR:
Egy izgasmas rókavadászat
KRÓNIKÁS: *Zergecsapásokon*
FÉLTAGDIJASOKRÓL
EGYESÜLETI HIREK
KÜLÖNFÉLÉK
PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

Felhívás!

A M. Kir. Madártani Intézet megkereste egyesületünket oly értelemben, hogy az uhu életének pontosabb kutatását segítsük elő.

A Madártani Intézet ezen kérelmének a magunk részéről a legmelegebb pártfogással próbálunk hangulatot teremteni s felkérjük azon kartársainkat, akiknek módjukban állna az ú. n. köpeteket, étel- és zsákmánymaradványokat összeszedni, azt a Madártani Intézethez, dr. Vasváry Miklós főadjunktus úr címére (Budapest, Herman Ottó-út 15. szám) küldjék be.

A visszacsatolt felvidéki és ruszinszkói kartársainkat külön megkérjük erre, a tudományos szempontból annyira fontos feladatnak teljesítésére, hogy a Madártani Intézet a két évtizeden át nélkülözött felvidéki adatokkal tudományos munkásságát kiegészítse és tökéletesítse.

Ismételten kérünk mindenkit, hogy ezen felhívásunkat szíveleljék meg s ne csak sablonos, szükségből közzétett kívánságnak tekintsék azt, mert a fenti anyagok beküldésével s a szabadon élő uhuról tett megfigyeléseik közlésével, esetleges fényképfelvételekkel olyan tudományos kutatásokat segítsenek elő, amely a rejtélyes uhu madarunk életkörülményeit teljesen megoldja.

Minden erre vonatkozó anyag, tapasztalat, megfigyelés vagy észlelet fenti címre küldendő.

Ha azonban sikerülne a fogsági uhunak tágasabb helyen eleven sündisznót adni s a megfigyelésen kívül jó fényképen az uhu viselkedését megrögzíteni, ez szintén használható adat lenne.

A Z E R D Ő

XIII. ÉVF.

1939. AUGUSZTUS

8. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **DARÓCZY MÁRTON**

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA**

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

DARÓCZY MÁRTON:

Minket érthetetlenül mellőztek

KÁRPÁTALJAI

VÁNDORGYŰLÉSEINK

IDEI VÁNDORGYŰLÉSEINK

KARVALY: *Problémáinkról*

MINYA JÓZSEF:

Hogy éltünk a 20 év alatt

Kárpátalján

MINYA JÓZSEF: *Önakarát*

FEKETE: *Szociális kérdések*

A NÉVTELEN LEVÉL

KÖVETENDŐ PÉLDA

KIS TÓTH TAMÁS: *Találkozó*

VADÁSZATI TILALMI IDŐK

*Az Erdőgazdasági személyzet
fegyvertartási és viselesi jogainak
szabályozása*

TEMETKEZÉSI SEGÉLYAKCIÓNKRÓL

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

**SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM,
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.**

AZ ERDŐ

XIII. ÉVF.

1939. SZEPTEMBER

9. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672.
AZ EGYESÜLET CÍME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

DARÓCZY MÁRTON:

Az ősi magyar határon

JEGYZŐKÖNYV (a királymezői gyűlésről)

JEGYZŐKÖNYV (a kőrösmezői gyűlésről)

A FÁCÁN JELENTŐSÉGE
MAGYARORSZÁGON

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM,
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

KARTÁRS!

RENDELJ MEG MÉG MA

EGYESÜLETÜNK JELVÉNYÉT

amely nemcsak azt igazolja, hogy Egyesületünknek tagja vagy, hanem művészi kivitelénél fogva csinos ruhádsz is.

Áa 2.— pengő.

Megrendelhető Egyesületünknel, az összeg előzetes beküldése ellenében.

Megvételre keresek egy darab Bedő Albert-féle „Erdőr” c. könyvet.

Cím: Havasi József m. kir. erdőőr Kőrösmező.

Allást cserélné Erdőri és vadőri iskolát végzett 40 éves r. kat. vallású, jelenleg egy 4000 k. holdas apró és nagyvadas területen szolgálatot teljesítő erdőőr és vadőr.

Havi fizetése 80 pengő, lakás, 1 k. hold föld megszántva, ruha, lődj a gödöllői kincstári erdőhivatal díjlapja szerint és 3 drb. fegyver.

Az illetőnek érteni kell a szarvas és őzhíváshoz, továbbá a fácánneveléshez.

Felhívom Tolna, Somogy, Veszprém, Zala és Fejérmegyei kartársaimat, aki állást óhajtana cserélni, hogy a címét velem tudatni szíveskedjék.

Címem: Kovács Pál erdőőr és vadőr Egyházaskozár (Dombóvárhoz 20 km,

Allást keres 43 éves, ág. ev. vallású, nős, 3 gyermekes, katonaviselt, hosszú idei gyakorlattal rendelkező, szakvizsgázott, pagonykezelő erdőőr. Az állást január 1-re vállalja.

Megkereséseket „Pagonykezelő” jeligére a kiadó továbbít.
(625/1939.)

AZ ERDŐ

XIII. ÉVF.

1939. OKTÓBER

10. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:

DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

HESZ JÓZSEF: Ébredjünk fel!

BÁRÓ LÜTGENDORF KÁZMÉR

gyalogosági tábornok: Az erdőszélen

SEBŐK JÓZSEF:

Esztergomtól—Kőrösmezőig

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNY

KÜLÖNFÉLÉK

EGYESÜLETI HIREK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

Leszállított áron

mintegy 40% ármérsékléssel kaphatók — amíg a készlet tart
— a következő tankönyvek az esztergomi
m. kir. alerdész szakiskolánál:

Balás: Erdei fák és cserjék	súlya 200 gr.	új.ára 2.—	P, cs. és portó 12 f
„ Erdőműveléstan	192	„ „ 2.10	„ „ „ „ 12 „
Katona: Erdőbecsléstan	120	„ „ 1.50	„ „ „ „ 12 „
„ Mennyiségtan	140	„ „ 1.50	„ „ „ „ 12 „
„ Földméréstan alapelemei	250	„ „ 2.50	„ „ „ „ 20 „
Tóber: Éghajlattan alapfogalmai	180	„ „ 2.00	„ „ „ „ 12 „
„ Talajtan alapfogalmai	140	„ „ 1.20	„ „ „ „ 12 „

Minden megrendeléshez pénzkifizetési díj fejében még 10 fillér küldendő be. Több könyv megrendelése esetén a fenti csomagolási díj és portó helyett

500 gram súlyig	20 fillért,
1000 „ „	40 „
2000 „ „	70 „

kell a könyv árán felül beküldeni. A könyvek csakis az összeg előzetes befizetése mellett kaphatók a m. kir. alerdész szakiskola igazgatóságánál Esztergomban.

KÖRMÖCZY ILLÉS

m. kir. erdészeti műszaki altiszt (Békéscsaba)

Nótáskönyve

szórakozást, hangulatot jelent
minden magyar családnál.

Megrendelhető a szerzőnél Békéscsabán.

Egyesületünknel kapható:

AZ ERDŐGAZDASÁGI SEGÉDSZOLGÁLAT TENNIVALÓI.

Irta: DR. TOMASOWSZKY IMRE
nyug. miniszteri tanácsos.

Könnyen zsebbenhordható, szolgálatközben igen jó gyakorlati kézikönyv. Ára füzve 4 pengő, vászonkötésben 5 pengő. A MEVME tagjai 3 pengős kedvezményes árban rendelhetik meg egyesületünknel, az összeg előzetes beküldése ellenében.

A Z E R D Ő

XIII. ÉVF.

1939. NOVEMBER

11. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **DARÓCZY MÁRTON**

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA**

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:

DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

HA EGYEK LESZÜNK

SEBŐK JÓZSEF:

Esztergomtól – Kőrösmezőig

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

JELENTKEZÉS VADÓRI SZAK-
VIZSGÁRA

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

Leszállított áron

mintegy 40% ármérsékléssel kaphatók — amíg a készlet tart
— a következő tankönyvek az esztergomi
m. kir. alerdész szakiskolánál:

Balás: Erdei fák és cserjék	súlya 200 gr.	új ára 2.—	P, cs. és portó 12 f
„ Erdőműveléstan	192	„ „ 2.10	„ „ „ 12 „
Katona: Erdőbecsléstan	120	„ „ 1.50	„ „ „ 12 „
„ Mennyiségtan	140	„ „ 1.50	„ „ „ 12 „
„ Földméréstan alapelemei	250	„ „ 2.50	„ „ „ 20 „
Tóber: Éghajlattan alapfogalmai	180	„ „ 2.00	„ „ „ 12 „
„ Talajtan alapfogalmai	140	„ „ 1.20	„ „ „ 12 „

Minden megrendeléshez pénzkifizetési díj fejében még 10 fillér küldendő be. Több könyv megrendelése esetén a fenti csomagolási díj és portó helyett

500 gram súlyig	20 fillért,
1000 „ „	40 „
2000 „ „	70 „

kell a könyv árán felül beküldeni. A könyvek csakis az összeg előzetes befizetése mellett kaphatók a m. kir. alerdész szakiskola Igazgatóságánál Esztergomban.

Pályázati hirdetés.

Erdőirt keresünk Székesfehérvár melletti sárpentelei erdőnk kezelésére, esetleg már novemberi belépésre. Feltétlenül erdőirt szakvizsgát tett, vadász és- vadtenyésztői gyakorlattal bírók ajánlatukat — bizonyítvány-másolatokkal, melyek vissza nem küldetnek — gróf Széchenyi Viktor Ónagyméltósága pusztaszemesi erdőszete u. p. Kőröshegy, Somogy megye címre küldjék.

Egyesületünknel kapható:

AZ ERDŐGAZDASÁGI SEGÉDSZOLGÁLAT TENNIVALÓI.

Írta: DR. TOMASOWSKY IMRE
nyug. miniszteri tanácsos.

Könnyen zsebben hordható, szolgálatközben igen jó gyakorlati kézikönyv. Ára füzve 4 pengő, vászonkötésben 5 pengő. A MEVME tagjai 3 pengős kedvezményes árban rendelhetik meg egyesületünknel, az összeg előzetes beküldése ellenében.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVF.

1939. DECEMBER

12. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ : DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45 672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN .. MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI :

DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

DARÓCZY MÁRTON:

Válasz a körlevélre

KARVALY:

Milyen is az alerdész hivatása?

OROSZ IMRE:

A zsidóság szerepe Magyarországon az erdőgazdaság, faipar, fakereskedelem terén a múltban és jövőben

SEBŐK JÓZSEF:

Esztergomtól – Kőrösmezőig

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

62—1939. sz.

Pályázati hirdetés.

A Hajdúhadházi Csereerdőbirtokosság elnöksége a tulajdonát képező erdő területén megüresedett vezetőerdőori állásra, illetve a vezetőerdőori állás elnyerésével esetleg megüresedő erdőszolgai állásra is pályázatot hirdet.

A pályázni szándékozók 2 pengős okmánybélyeggel ellátott és szabályosan felszerelt kérvényeiket a Csereerdőbirtokosság elnökségéhez nyújtják be.

Pályázati határidő: 1939. évi december 15-én déli 12 óra.

A pályázati kérvényhez mindkét állásra pályázók részéről csatolandók:

1. Születési anyakönyvi kivonat.
2. Hatósági erkölcsi bizonyítvány.
3. Illetőségi bizonyítvány.
4. Hatósági orvosi bizonyítvány.
5. Erdőőri szakvizsgáról bizonyítvány.
6. Az eddig teljesített szolgálatról bizonyítvány.

A vezető erdőori állás javadalmazása a következő!

Évi fizetés készpénzben 1000 pengő.

Évi irodai átalány 20 pengő.

Évenként 2 kat. hold föld használata.

Lakás 400 négyszögöl kerttel.

Hulladékfával való szabad tüzelés.

2 tehén és egy lónak, valamint egy évi szaporulatának, továbbá 1 koca és félévi szaporulatának legeltetése a kijelölt helyen.

Két szekér széna kaszálhatása a kijelölt helyen.

Az erdőszolgai állás javadalmazása a következő:

Évi fizetés készpénzben 500 pengő.

Évenként 2 kat. hold föld használata.

Lakás 400 négyszögöl kerttel.

Hulladék fával való szabad tüzelés.

2 tehén és 1 lónak, valamint egy évi szaporulatának legeltetése a kijelölt helyen.

Két szekér széna kaszálhatása kijelölt helyen.

Aki az állást elnyeri, csak egy évi kifogástalan szolgálat után lesz véglegesítve.

A pályázatok elbírálásánál elsősorban a tűzharcosok és igazolványosok jönnek számításba.

A hiányosan felszerelt, vagy elkésve érkezett kérvények figyelembe nem nem vétetnek.

Hajdúhadház, 1939. évi november 15-én.

Hatházy Ákos s. k.
birt. jegyző.

Dr. Poroszlay Ferenc s. k.
birt. elnök.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVFOLYAM

1939. JANUÁR

I. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szemleli részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendőik.

1939

Felfohász kodunk 1938. év utolsó napján és abban a pillanat-
ban, amikor átlépjük 1939. év küszöbét, szorongó érzéssel, áhita-
tos félelemmel kérdezzük: Uram, Istenünk, mit hoz nekünk ez az
esztendő?!...

Ki hitte volna 1938 első napján, hogy mit rejteget magában
ez az esztendő, mit hoznak a napok és a hónapok, amelyeket
Szent István első királyunk halálának kilencszázadik évfordulója
és keresztény országalapításának dicső emléke szentelt meg?

Egyszerű, laikus kérdésnek, kíváncsiskodó bölcselkedésnek
hangzik ez a kérdés, azt vélnők, hogy a jövőt fürkésző kérdés
csak okoskodás a nagy Mindenség ezernyi és milliónyi titkaiban,
pedighát nem kérdezi-e a legegyszerűbb embertől a legtudósabb
emberig mindenki: *mit hoz a holnap, mit hoz az új esztendő?*

Nem szégyenleni való sem az egyszerű ember kérdése,
sem a tudós ember kíváncsisága. Egyenlő értékű mindegyik kér-
dése, mert egyik sem tud választ adni a jövő bizonyására. Talán
az egyszerűbb ember kérdése megkapóbb, gondolkodóba ejtőbb,
talán ihletesebb, mint a tudós, bölcs ember kérdése arra vonat-
kozólag, hogy mi lesz holnap, mit hoz az új esztendő?...
Azért megkapóbb, azért gondolkodóba ejtőbb, azért ihletesebb,
az egyszerű ember kérdése, mert a szabad élet ölen a

természet csodálatos tanításából tanulta meg az örök kérdést, melyre, bárhová is tekint, sehonnan feleletet nem kap. Örök teremtés és örök csodálat rejlik a Természet minden megnyilatkozásában, ezt tudja és ezt érzi minden evilági ember, legyen az szolga vagy úr, szegény vagy gazdag, kézműves ember vagy bankár, a természet fia vagy bölcselő tudós — mindegyikük, ha más és más szavakkal is —, csak eképpen felelhet a maga észjárásának módján: „*Isten, kit a bölcs lángesze fel nem ér, csak titkon érző lelke óhajtvá sejt, léted világít, mint égő nap, de szemünk bele nem tekinthet.*“

Mi alerdészek, akik az erdő fiai vagyunk, akik életünket a nagy Természet iskolájában töltjük le, kétszeresen átérezzük a költő szavait és kétszeres ihlettséggel kérdezzük: mit hoz számunkra a holnap, mit hoz nekünk és magyar mindnyájunknak az új esztendő?

Feleletet senkitől sem kapunk. *A mi jövőnk a remény, a nekünk szóló felelet az ígéret, de mindenek felett a jobb jövőben való bizakodás. Nem vész el az a nép, mely nem szűkölködik a reményben és a jövőben való bizakodásban. Amely népben nincs hit és remény, önmaga sírját ássa meg a történelem temetőjében.*

Bízunk és reménykedünk törthetetlen hittel, hogy a magyarok Istene végre felénk fordítja atyai gondoskodását és országunk fölé tartja gyógyítástól sugárzó kezét. Az 1938. év meghozta nekünk a várva-várt Feltámadás virradatját, megtörték a trianoni bilincsek, új magyar hajnal szent pirkadása köszöntött ránk. Fölséges ez a hajnal, csodálatos a színpompája, áhítatos az a csend, amelynek mélységes imádságában felzendül a felszabadult magyar föld hálaadó zsolozsmája, a felszabadult erdők zsongó zúgása, erdei tündérek csodálatos orgonajátéka.

Felszabadult magyar Felvidék, magyar szívvel, magyar szeretettel, magyar szent hittel köszöntünk Téged 1939. év küszöbén.

Felfohászunk a magasságos Istenhez, hogy ne vonja meg tőlünk, sokat szenvedett magyaroktól, jóságos áldását és engedje meg, hogy az idegen uralom alatt sinylődő többi magyar testvérünk is felszabadulhasson a húsz évi trianoni rabság alól. 1938 megkezdte a trianoni rabbilincs széttörését, 1939 folytassa a felszabadító műveleteket. Ez minden magyar kívánsága. Hiszünk és reménykedünk abban, hogy 1939-ben a magyar igazság továbbterjed diadalában, hisszük és reméljük, hogy a megbővült határok még jobban kiszélesednek keleten és délen egyaránt.

Az egész magyarságnak, az egész magyar nemzetnek boldog új esztendőt jelent a felszabadult magyar Felvidék, minden magyarnak, az egész magyar népnek új jelent, új jövődőt, bősegebb magyar életet hozott az 1938. év, kevesbítette a gondot, a szenvedést, kisebbitette a szegénységet és a nyomorúságot... Sok könnyet törölt le 1938... Sok magyar házba bekopogott a szabadság örömhírével, sok magyar néma ajkán felcsendítette a Hymnus hangjait, sok börtönajtót nyitott meg a szent szabadság mámorító szavával, sok ősi várunk ormára röpitette fel a háromszinű zászlót régi dicsőségyünk hirdetésére...

Minden magyarnak, az egész nemzetnek felszabadulást hozott 1938. Nagyobb országot, erősebb népet, több munkát, nagyobb kenyeret. A magyar alerdésztársadalomnak is nagyobb életlehetőséget nyitott meg, nagyobb területet a szakképzettség alapján nyugvó elhelyezkedésnek és nagyobb területet az ország erdészeti fejlődésének, legalább is a magyar erdőgazdaság újjászervezésének. Mert jelenleg arról beszélni sem lehet, hogy megközelítjük békevilági erdőgazdaságunkat, hiszen jól tudjuk, hogy erdőségeink nagyrésze még ma is megszállt területekre esnek. Az újjászervezésnek, illetőleg a magyar erdőgazdaság kibővítésének és kifejlődésének egyetlen gazdagító alapja a visszatért magyar Felvidék, mely ha nem is teljes egészében jelenti a békevilági felvidéki erdőséget, részben is új lüktető erőt, fejlődést, megszelestedt gazdasági alapot, új átszervezést, de egyben átépítést és beruházást jelentő munkát ad a csonkaországnak, népének és erdésztársadalmának. Mi a magunk részéről ezt a munkát *a legnagyobb kötelességtudás mellett vállaljuk, vállaljuk azt magyar szívvel, lelkiismeretünk minden tisztaságával és boldogabb jövőnk szent hitével.* A mi sorsunk és vágyódásunk minden magyar sorsa és vágyódása: boldogabb országot és boldogabb, megelégedett népet. Húsz esztendőn keresztül békével és megadással túrtük sorsunkat, most amikor az ország felszabadulásának folyamata már megkezdődött és amikor a Felvidék magyarlakta részét már visszakaptuk és amikor abban reménykedünk, hogy 1939 más magyarlakta országrészeket is visszaad nekünk, amikor bizó lélekkel hiszünk egy újabb áldásos esztendőben, 1939. év ajándékozásában, 1939 igazságos eseményében, akkor nem félünk újabb áldozatoktól, megnövekedett munkától, nagyobb felelősségtől, mert elvégezzük azt kétszeres örömmel abban a szent hitben, hogy szebb és boldogabb lesz a jövő.

Bejelentés

Amidőn a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segéd-személyzet Országos Egyesületének ügyvezetését december 15-én átvettem, tettem azt azzal az elhatározással, hogy működésem csak ideiglenes lesz. Végérvényesen semmiképpen sem vállalhatom az egyesület ügyvezetését, mert ez a felelősségteljes és komoly feladatokat felölölő tisztség fiatal és tetterős embert kíván meg. Én készséggel állok ideiglenesen az egyesület rendelkezésére, szívesen vállalom el azt a munkát, amelyet az ideiglenes állapot igényel, azt is kijelenthetem lelkiismeretem őszinte sugallatával, hogy tőlem telhetőleg mindent elkövetek, hogy az egyesület minden érdekét a legmesszemenőleg képviseljem, óvjam és szolgáljam.

Hangsúlyozom, hogy legfontosabb feladatomnak az egyesület érdekeinek védelmét tartom és, hogy vagyona fölött a legéberebben és legnagyobb gonddal órködjem.

Ezt a feladatomat azonban csak akkor végezhetem el az egyesület választmányának és az egyesület tagjainak meglegedésére, különösképpen az egyesület további fejlődésére, ha az egyesület választmánya és minden tagja a legteljesebb bizalmat tanúsítja irányomban. Éppen azért arra kérek mindenkit, hogy ideiglenes működésem elé tekintsen a legnagyobb bizalommal és fogadja munkámat olyan szeretettel, mint amilyen önzetlen az a törekvésem, hogy az egyesület érdekét szolgáljam. Még arra hívom fel az egyesület tagjainak figyelmét, hogy bárkit vagy valamely teljesített és jószándékú munkát könnyű bírálni, még könnyebb lekicsinyelni, de annál nehezebb közmegelegedésre a vállalt kötelezettséget teljesíteni. Ismétlem, engem a segíteni akarás, az önzetlenség és mindenek fölött a jószándék vezet. Arra törekszem, hogy az átmeneti időre ügyvezetői munkám, ha nem is az egyesület összessége, de feltétlenül nagy többsége meglegedését kiérdemelje. Kérem a Kartársaknak ebbeli törekvésemben támogatását és segítségét.

Még „Az Erdő” című lapunkról kívánok néhány szót szólani. Lapunk további megjelenését feltétlenül biztosítani kívánjuk és arra törekszünk, hogy minden hónapban a szokásos időben, pontosan jelenjék meg. Kérem a régi munkatársakat, hogy szíveskedjenek kéziratukkal a lap nivóját továbbra is elősegíteni és írásaikat kellő időben a szerkesztőségnek (Esztergom, Szent László-utca 3) megküldeni.

Kívánok minden Kartársnak boldog újesztendőt,

kartársi üdvözléttel:

Kolb Gyula

ny. m. kir. főerdőr,
helyettes ügyvezető.

Gondolatok az idei karácsonyfa alatt

Az elmúlt karácsonyt megelőző napokban nagy csodálkozással tapasztalta a magyar közönség, hogy a piacokon igen drágán kapható a karácsonyfa. A tájékozatlan közönség először azt hitte, hogy uzsora folyik a karácsonyfa körül, később azután megtudta a lapokból, hogy nincs karácsonyfabehozatalunk, sem a cseh megszállás alatt lévő Felvidékről, sem Erdélyből. Nyilvánvaló volt, hogy a csehek miért nem engedték ki Magyarországra a fenyőfát, mert tudvalévő, hogy a cseh uralom alatt igen olcsón adták a csehek a karácsonyfát, most pedig, hogy a magyarok területeket át kellett engedniök, a kiviteli tilalommal árdragítást akartak nálunk előidézni. Más téren is megnyilvánult ez a nem éppen jószándékú politikájuk.

A románok megengedték ugyan a fenyőfakivitelt, egy nagy vállalatunk le is kötött megfelelő mennyiségű karácsonyfát, arra a hírre azonban, hogy a cseheknek a bécsi döntőbíróság ítélete alapján át kellett engedniök a Felvidék magyar részét, a nagyvállalat lemondta a román kötést. E lemondás után rendelték el a csehek a karácsonyfa kiviteli tilalmát. Ennek következménye volt, hogy drágán vehettünk az idén karácsonyfát.

Ez a rideg valóság. Erre a kijelentésre joggal kérdezhetné valaki: hát, hogyan, nincsen elég fenyőerdők a visszakapott területeken?

Erdészlélekkel ültünk az idén a karácsonyfa alatt. Bár drága volt is karácsonyfánk, mégis örültünk, hogy a kis karácsonyfa nagyobb magyar területet, nagyobb Magyarországot hozott az idén. Ez a mi legszebb karácsonyi ajándékunk. Magyar embernek husz éve ilyen gyönyörűséges, boldog, felszabadult karácsonya nem volt. Ha kisebb volt is az idén a karácsonyfánk, ha drágább volt is, mint más években, az az ajándék, melyet a jó Isten a visszacsatolt Felvidékkel nekünk adott, eltörpíti a drágaság tényét és ezerszeresen, milliószor kárpótol bennünket felszabadult magyar testvéreinkkel együtt.

Ez a mi első gondolatunk az idei karácsonyfa alatt. A másik gondolatunk a számításból ered. Számoljunk egy kissé erdészgondolkodással, vegyük elő a legegyszerűbb statisztikát, rögtön látjuk, hogy az érzelmi ítéletet mellőznünk kell, mert a számok mindennél meggyőzőbben igazolják, hogy még most is csonkas ország vagyunk, ha visszakaptunk is jelentős területet a Felvidéken, még mindig igen messze vagyunk a mi békevilági erdőterületeinktől. A számok azonnal meggyőznek bennünket arról, hogy az idei karácsonyfa drágaságának okát nem annyira a kufár szellemben, mint inkább a még ma is nagy részben fennálló csonkaságunkban keresendő.

Vegyünk csak egyetlen

Nagymagyarország egész területén tizenhárommillió katasztrális hold erdőségünk volt. Ma kétmillió katasztrális holdra tehető erdőterületeink. Cseh megszállás alatt volt összesen hárommilliónyolcszázötvenezer hold erdőnk. Ha tekintetbe vesszük, hogy fenyveseink nagy része a Felvidéken, cseh területen és Erdélyben van, akkor könnyen megérthetjük, hogy fenyőerdőségünk a statisztikai kimutatás számadataihoz viszonyítva jelentéktelen. A trianoni Magyarország erdőviszonyait vizsgálva, arra az igen szomorú meghatározásra jutunk, hogy a jelenlegi Magyarország is Európa legerdőtlenebb országa. Nem érdektelen azt is tekintetbe venni, hogy a tizenhárommillió katasztrális hold erdőségből majd másfélmilliót tett ki fenyveseink területe. Csak egyetlen egy tekintet vessünk a térképre, nyomban látjuk, hogy fenyveseink a Kárpátok övében, a Felvidéken és Erdélyben terülnek el.

Erdőségeink szempontjából tehát még jelenleg is súlyos trianoni helyzetről beszélhetünk. Mindenesetre a visszacsatolt felvidéki területtel jelentős haladást tettünk a trianoni felvidéki bilincs alól való felszabadulásból, azonban erdőgazdaságunk, erdővilágunk békevilági szempontjából még ma is a legcsonkább helyzetben vagyunk. Bizunk azonban — mint olvashatjuk a napilapok jelentéseiben —, hogy az 1939, esztendő újabb területeket, újabb erdőségeket hoz vissza az anyaföldre. Természetesen mivel erdőéletünket nemcsak a fenyvesek jelentik, de karácsony lévén, erdőszelkünk a fenyvesek felé szállt, erdőterületünk gyarapodása a visszakapott magyar Felvidékkel lényegesen gyarapodott és ez az, amely a magyar alerdésztársadalmat felemeli, reménykedőbbé teszi, hogy a nagyobb terület nagy munkatöbbletet, nagyobb gazdálkodást, nagyobb ipari fellendülést hoz, és ezzel az állástalan alerdészeknek ismét jövőt, munkát, megbecsülést biztosít.

Még csak egyetlen kívánságra kell rámutatnunk, ez az, hogy az ezidei kis karácsonyfán olyan gyertyát is láttunk égni, amely az alerdészek sérelmeinek orvoslásáért lobogott, amely a várva-várt reformok megvalósulásáért vibrált az illatos galyak alatt. Reméljük, hogy a felpattant trianoni bilincs tovább tágul és hamarosan boldogabb erdővilág köszönt mindannyiunkra és Magyarországra.

Haladunk

A Magyar Vadászujság mult évi decemberi első számából olvastuk a következőket: „... az olyan alkalmazott, aki magasabb műveltséget feltételező szolgálatot teljesít, nem tartozik az 1907. évi XLV. tc. hatálya alá, mert ez a törvény nem helyezte hatályon

kívül az 1876. évi XIII. évi tc. 3. §-ának azt a rendelkezését, mely szerint az ilyen alkalmazottak nem tekinthetők gazdasági cselédeknek.“ (F. M. 4. 107.023/1908.) 1938. IX. hó 2-án egy vadőrrel kapcsolatosan hozott döntvény.

Ez a hír azt jelenti, hogy mi valamennyien — erdészek-vadászok —, akiktől a törvény megköveteli a szakképesítést, éppen szakképzettségünknel fogva magasabb műveltséggel rendelkezünk és így a fentiekre mindig önérzetesen kell hivatkoznunk, ha valaki cselédnek akar minket minősíteni.

Nagyon nagy ennek a hordereje. Legelsősorban is nem tartozván a cselédtörvény hatálya alá, peres ügyeink így a járásbíróság hatáskörébe esnek és nem a rendőrbíróság elé, amint ezt eddig a gyakorlat követte. Kiderül ebből, hogy az eddigi velünk kapcsolatos peres ügyekben a gyakorlat tévesen, a törvények hiányos ismerete folytán alakult ki. Magától értetődően éppen a fentiek alapján és a napjainkban a szemünk előtt történő munkabérreformizálások, amelyeket az Imrédy kormány visz véghez, most már igazán akut módon aktuálisak az erdészeti kar magánalkalmazásban álló tagjainak a részére is.

F, évi november 20 án Székesfehérváron gazdaggyűlést tartottak. A gyűlés résztvevői egyhangúlag felterjesztést tettek Imrédy miniszterelnökhöz, amelyben kijelentik, hogy mintegy megelőzve a kormány munkabérmegállapító politikáját, a gazdasági cselédség minimális évi bérét 18 q gabonában állapítják meg, ennek 60 %-a kenyérgabona, készpénzjavalmazás fejében pedig 1 q buza és 1 q rozs méretik ki nekik — eltekintve a földilletményektől. A földjárandóság terén is javítottak. Ezekután egy közönséges béres évi 20 q gabonakonvenciót fog évente kapni a fehérvári gazdaggyűlés szerint.

Ezzel szemben tény, hogy vannak egyes erdőbirtokok, amelyeknél az alkalmazott szakképzett erdészeti segédszemélyzet — akik a fentebbiek szerint a gazdasági cselédek közé nem tartoznak — 14—16 q gabona évi jövedelem mellett tengődve olyan funkciót végeznek, amely jövedelmükkel arányban nem áll. Ennek a kérdésnek a megoldása nem tűrhet halasztást, mert teljesen visszás az a helyzet, amelyben a művelt, szakképzett erdészeti segédszemélyzet javalmazása — sok helyen — a béresek színvonalán, vagy azon alul van. Reméljük, hogy az illetékes körök is belátják végre ennek a helyzetnek a tarthatatlanságát.

Karvaly.

Feltámadunk nemsokára!

Ha az Isten úgy akarja,
Magyar lesz a Magas Tátra,
Minden erdő, minden bánya,
Feltámadunk nemsokára.

Kárpátoknak havas bércze,
Máramaros és Erdély érce.
Magyar lesz a Kárpátalja,
Feltámadunk nemsokára.

Tisza is majd végig, végig,
Karcolunk mi egy csep vérig,
Magyar folyó lesz a Dráva,
Feltámadunk nemsokára.

Duna is majd Orseváig,
Erre vártunk oly sokáig,
Magyarország minden hantja,
Feltámadunk nemsokára.

Szenvedtünk mi már eleget,
Segíts rajtunk, hogy ha lehet,
Magyarország Pátronája,
Feltámadunk nemsokára.

Dombai József.

Állást keres

azonnali belépésre, harminchét éves — az
erdészet minden ágában jártas —

szakvizsgázott erdőőr.

A megszállt Felvidéken nem tudott elhelyezkedni, mivel igaz magyar
és a cseh nyelvet nem beszéli. (Cservenák Pál Zsély, Nőgrád m.)

Az erdészeti meteorológiáról

Ma, amikor lapunkat kézbe vesszük s reápillantunk annak címlapjára, szinte megdöbbenve vesszük észre, hogy ismét elmúlt felettünk egy év! Hogy mit hozott számunkra az elmúlt év, ezt mindnyájan tudjuk. Hogy mit fog hozni a jövő, hát bizony ez mindnyájunk előtt titok . . .

Annyi bizonyos, hogy új korszak előtt állunk. Olyan korszak előtt, ahol a jelek szerint komolyan fog folyni a munka és az előjelek szerint megbecsülésben lesz része azon egyéneknek, akik feladatuknak egész emberként meg fognak felelni. S így lenne helyesen. Tisztességes, odaadó munka s ennek ellenértéke: becsületes szociális intézkedések a munkát végző egyénekek szemben.

Hogy mennyire szükség van a reformokra, azt élénken és visszatükrözően fogják megmutatni az alábbi soraim:

Vegyük átvizsgálás alá az erdészet körében működő úgynevezett erdészeti meteorológiai állomások ténykedéseit. Ma az országban kilenc erdészeti meteorológiai állomás működik. Többekévesbbé jól felszerelt műszerekkel. Célja lenne ezen megfigyeléseknek röviden vázolva a következő adatok és — hozzá kell tennem — fontos adatok gyűjtése. Az évi átlagos hőmérsék, a talaj évi átlag kisugárzása, a nap közvetlen besugárzása, az évi csapadékmennyiség és annak megoszlása, a szél iránya, annak erőssége, talajhőmérséklet megállapítása, talajfelfagyás mérése stb. Az erdészet körében mind-mind fontos tényezők ezek és bizony lelkiismeretes munkát követel a fönti adatok gyűjtése.

Mennyi költséget emészt föl évente a sokszor véletlenül, de sokszor könnyelműen kezelt és így elpusztult műszerek pótlása, mennyi költséget jelent a szükséges nyomtatványok stb. és az évi levelezésekre kiadott összeg. Nem is beszélve arról, hogy az éven át beérkező 168 megfigyelési ív feldolgozásához 84 munkanapra van szükség erőltetett munkával.

Ha a dolog komolyan kezeltetnék, mindez a kapott eredmények mellett számba sem jöhetne. Ahogy azonban ezen ügy ma áll, kár a fentemlített kiadásokért, mert egy-két állomás adatait leszámítva, a megfigyelések nem sokat érnek. Annyira nem sokat, hogy a kapott eredményekkel semmi tudományos munkát alátámasztani nem lehet.

Vegyük csak például a következőt: Az egyik állomás megfigyelője minden hónapban egy-két napon egyszerűen beírja az ívbe: „Nem észleltem.“ Ez a megfigyelő felfogása szerint ezzel el van intézve. De másként fest mindez a feldolgozásnál. Ha hiányzik az adat, így az átlagot — már értem alatta a napi és havi átlagokat — kiszámítani lehetetlen. Az egész havi észlelés, tehát szorosan véve semmit sem ér.

Egy másik állomás tudatosan hol a száraz hőmérő, hol a

barométer adatait nem jegyzi be. Azért írom, hogy tudatosan, mert az illető szabadulni akar a megfigyelés kötelezettsége alól, mondván, hogy ingyen még az is sok, ahogy eddig észlel.

De nem folytatom a sirámokat, mert ezzel nem jut előbbre az ügy. Fölvetni bátorkodom a kérdést, van ennek így értelme?

Azt hiszem, csak az lehet a válasz: nincs. Mert vagy komoly munkát követelek az észlelést végző egyénektől, amit száz százaléban honorálhatok, vagy csendben beszüntetném az egész dolgot, fél és használhatatlan munkáért kár a pénzt fogyasztani.

Reá kell még mutatnom arra, miért van ez így. Azért, mert az észlelők a munkájukért nem kapnak semmit. Itt lehetne és kellene megreformálni a dolgot. Adni kellene az észlelőknek valamit, de ugyanakkor odahatni, hogy a megfigyelés lelkiismeretes legyen és tényleg azt a célt legyen hivatva szolgálni, amire szánva lett. Nem pedig úgy, mint a mostani állapot, ami a pénzt ugyan felemészti, de semmi komoly eredményt jelen állapotában felmutatni nem tud.

Keméljük, hogy az új reformok évében itt is más éra fog kezdődni. Ebben a reményben kívánok boldogabb újévet az összes észlelőknek és lapunk valamennyi kedves olvasójának.

Nagy József.

Találkozás huszonhat év multával

V.

A következő napot általános pihenésre szántuk, azonban ezen a napon kiállítottunk és felszereltünk tizenégy nyest csapdát. Ezek a valódi őseMBER találmányú nyest csapdák két nehezebb fenyődorongból állottak a végén felpelve. A pecekre zerge májat helyeztünk csaléteknek és a felső dorongra egy nehezebb követ erősítettünk. Elmés szerkezet volt, mert úgy kellett felállítani, hogy a nyestnek, ha a csalétekhez akar jutni, végig kellett mennie az alsó dorongon, mikor viszont a csalétekhez jutott és azt elfogyasztani akarta, keresztbe kellett állnia a rudakkal. Így amikor megrántotta a pöcök alatt elhelyezett csalétket, a felső gerenda reázuhant és derekát törte.

A nyest-csapdák felállítása igénybe vette egész napunkat és — a szép fenyves erdőben járva — e napunk is igen kellemesen telt el.

Másnap sem cserkészünk, mert egyrészt a kíváncsiság vitt bennünket, hogy már kora reggel átvizsgáljuk a csapdákat, más-

részt még egy napra terveztük ottartózkodásunkat a közelgő karácsonyra való tekintettel. Ezen a napon ködös lévén az idő, gondoltuk, majd holnap cserkészünk és így is hazaérkezünk karácsony estéjére Budapestre.

A csapdák átvizsgálása kitünő szórakozást nyújtott és ritka nagy szerencsével járt, habár — amint a friss havon a nyomokról is megállapíthattuk, azon a környéken bőségben tanyázott a nyest és a hó magassága miatt ki lehettek éhezve — két csapda le volt ugyan csapódva és a csalétek is hiányzott, de a nyest szerencsésen megmenekült. Hét csapdában azonban tört derékkal keresztbe feküdt 7 szép példány, míg öt csapdát úgy látszik fel sem kerestek, mert körülötte a havon semmi nyom nem volt látható.

Igen örültem a hét nyest gereznájának, mert igen szép kiszinesedett téli szörméjük volt és készen voltam a feleségem karácsonyi ajándékával, mert van-e szebb és kedvesebb karácsonyi prezent, mint hét nyestből készített nyakba való prém. Te pedig, kedves V. D. barátom, akkor még nőtlen voltál és nem ismerted a nős, családos ember karácsonyi gondjait és örömeit.

Hazaérve, már sötétedett és mivel szélcsend volt, a vadász-kunyhó előtt nagy tüzet raktunk és nyárson sütöttünk őzfilét, a nyárs végére szalonna darabokat tűzve és az őz húst is megszurkáltuk szalonnaszeletekkel. A tűz paraszában pedig szépen sült héjában a Vajdarácéről magunkkal hozott krumpli vagy ahogyan itt nevezték, pityóka. Tervünket másnapra megbeszélve csakhamar aludni tértünk, elhatározva, hogy a nyestek gereznáját Juon fogja lehúzni, mert ő ennek — lévén nagy nyestező — elsőrangú mestere és amint kisült, most is van neki odahaza öt eladó nyest-gereznája.

Reggelre a havazás oiy mérveket öltött, hogy a vadász-kunyhó, illetve a szobáink ajtajait alig tudtuk kitérni, mivel előtte majdnem méter magasan állott a hó. Egész napon bent kustorogtunk és a sűrű havazástól pár méternyire sem lehetett látni, az idő lassan tellett, múltott és csak abban reménykedtünk, hogy másnapra megáll a hóesés és a zergék lejjebb húzódnak védett helyre, a fenyves szélébe, vagy a törpefenyők közé.

Csak az tudja megítélni, milyen szorgalmasan tud ilyenkor a hegyek között, ilyen magasságban, jóformán a felhőkkel beburkolt erdők közt havazni, aki azt végigélvezte. Estére már a hóréteg magasságát több mint egy méterre becsültük és még folyton hullott, hullott a hó. Aggódni kezdtünk, mert a másnapi lemenetelről már szó sem lehetett és a vadhúst kivéve, ételkészletünk fogytán volt. Még egy napot talán kihúzhatunk, de mi lesz aztán? A legmerészebb oláh kísérő sem vállalkozott reá, hogy meginduljon és a faluba bejutást megkísérelje, tehát szó sem lehetett róla, hogy expedíciónk nekiinduljon a hegyekről és megkísérelje a lejutást. Több volt már romantikusnál a gondolat, hogy a karácsony estéjét itt kell töltenünk. Ebben a gon-

dolatban mégis megnyugodtunk, de mi lesz, ha még két napig nem tudunk leszállani a faluba? Mi lesz, ha végleg elfogy élelmiszerkészletünk? Ezen gondok közepette tértünk nyugovóra a szent ünnepek estéje előtti napon, amikor már a világítóanyag-készletünk is mindössze két szál gyertyából állott.

(Folytatjuk.)

Dr. Jármy István

Mevme ügyész, m. kir. vadászati tudósító.

A csemetekert

Folytatás.

A tölgymakkot, — ha nagyobb táblákba vetünk — eke után is vethetjük. Az eke után vetett magot külön betakarni nem kell, mivel a következő fordulóban az eke a földet ráfordítja a magra. Arra azonban ügyelnünk kell, hogy a mag olyan mélyen legyen a barázda oldalába letéve, hogy az eke által ráforduló földréteg eléggé takarja.

A vetőeszközzel vetett magot kézzel vagy rostával porhanyított földdel takarjuk be és takarás után a földet deszkával vagy hengerrel lenyomkodjuk. Száraz időben a magvak csírázását öntözéssel gyorsíthatjuk.

Homoki csemetekerteket vetés után a szél ellen, törmelék szalma elszórásával, illetve ennek kézihengerrel a talajba történő nyomásával biztosíthatjuk.

A kikelt csemeték rendszerint sűrűbben állanak, mint ahogyan a kiszedéskor (2—4 év múlva) állani fognak. Eppen ezért, hogy fejlődésében a csemetéket az egymás elleni küzdelemmel ne gyengítsük, tépegetéssel vagy ollózással ritkítjuk. Természetes, hogy a tépegetéssel történő ritkításnál, mindig a gyengébbeket távolítjuk el.

Bár a ritkítással a csemeték fejlődését és ellenálló képességét fokozzuk, de a legteljesebb és leghelyesebb csemetenevelést *iskolázással* érhetjük el. Iskolázással erős, fejlett gyökerzetű, önállósághoz szoktatott csemetéket nevelhetünk, amelyek kiültetve leginkább megbirkóznak a szabad állás hátrányaival.

Az iskolázás abból áll, hogy az iskolázandó 1—2 éves csemetéket kiszedjük, vigyázva, hogy a gyökerük meg ne sérüljön és az előre elkészített talaju ágyakba, sorokba ültetjük el. Nagyon természetes, hogy itt, már meghatározott csemetetávolsággal dolgozunk. Iskolázáskor a csemetéket osztályozzuk is és az egyforma

fejlődésüket lehetőleg egymás mellé ültessük, vagyis az egyes ágyakba egyforma erősségű csemetéket iskolázzunk.

Az iskolázás úgy történik, hogy a már előre elkészített ágyba az első csemetesor helyén meredek falú árkot ásunk és a megfelelő távolságra elhelyezett csemetéket a meredekfal mellett helyezzük el és az árokból kikerült földdel betemetjük. Az első sor elültetése után a következő árkot sortávolságnyira kiássuk és a munkát az előbb mondottak szerint folytatjuk.

Az iskolázást nagyon megkönnyíti az *iskolázó deszka* használata, mivel az iskolázó deszka már úgy van elkészítve, hogy az egyes csemeték egymástól a megkívánt csemetetávolságra és sortávolságra kerülnek. Az iskolázó deszka nem más, mint egy közönséges deszka, amelyen bevágások vannak és amelynek a szélessége a sortávolsággal egyenlő. Szoktak deszka helyett lemezt is használni vagy a deszkát lemezzel ellátni.

Az iskolázó deszka bevágásaiba elhelyezzük a jól fejlett csemetéket és amikor minden bevágásba tettünk csemetét az iskolázó deszkát a rajta függő csemetékkal úgy tesszük le az előre elkészített árokba, hogy a csemeték gyökerei a meredek fal mellett függjenek. Ezután nem kell mást tennünk, mint a kikerült földet jól odaszorítani a meredek fal oldalához, miáltal a gyökereket jól odarögzítjük a talajhoz. Ezt a munkát az első sor után folyamatosan végezzük mindaddig, amíg az ágy meg nem telt.

Az iskolázó deszka, mint fent már említettem a sortávolsággal egyenlő, éppen ezért a következő csemetesort, az iskolázó deszka sima oldalának mentén ássuk.

Nagy csemetekertekben, ahol sok az iskolázni való csemete, jó szolgálatot tesz a *Hacker-féle iskolázógép*. Ez, egy üléssel ellátott, taligához erősített, csemeteágy szélességű vasgereblyéből áll. Az iskolázás vele úgy történik, hogy a taligán ülő munkás a gereblyét, amelyet csuklóskar mozgat, belevágja a talajba és a csuklóskar segítségével kiemeli a földet és az előbb leirtak szerint odahelyezett csemetékre ugyanezzel a gereblyével tolja vissza a földet.

Az iskolázást végezhetjük *ültetőfával* vagy *delibláti-vassal* is. Ezekkel az eszközökkel azonban csak laza talajú helyen iskolázzunk, mert kötött talajon ezen eszközökkel annyira tömörítjük a talajt, hogy a gyökér nem tud kellően fejlődni.

A nem iskolázott csemetéket, ha már 1 éves korban használjuk fel erdősítésre *magcsemetéknek*, egyébként (2—4 éves) *közönséges csemetéknek*, az egyszer iskolázottakat (3—6 éves) *iskolázott csemetéknek* nevezzük.

Sok esetben van szükségünk idősebb csemetékre, így pl. fasorok létesítésénél, legelőerdő telepítésénél, pótlásnál stb.-nél amikor is a már iskolázott csemetéket 2—3 év mulva újból iskolázzuk egymástól 0.4—1.0 m sor- és csemetetávolságra. Az így nevelt csemeték 1 m magasságig *nagy csemeték*, 2 m magasságig *félsuhángok*, 3—4 m magasságig *suhángok*.

A fent leírt csemetekerti munkák után mint a legfontosab-
bak egyike a *gyomlálás* következik. Hogy mikor gyomláltsunk,
erre csak azt válaszolhatjuk: akkor, amikor a gyom megjelenik.
Nem szabad hagyni, hogy a gyom erőre kapva a csemetéket el-
nyomja vagy táplálékukat elszívja. Különösen pedig arra kell
ügyelnünk, hogy a gyom magba ne menjen, mert ez esetben hiába
szedjük ki az anyagyomot a bemagzott terület párnapon belül
újra gyomos lesz. Arra is ügyeljünk, hogy a csemetekerti utak
és az ugarul hagyott terület se gyomosodjék el, sőt még a cse-
metekert környékét is tartsuk gyommentesen, mert ellenkező
esetben a beérett gyomnövények újra és újra bevetik gyommaggal
a gondosan kigyomlált táblákat. Hogy évente hányszor gyomlál-
junk, az a *talaj minőségétől függ*. Általában 2—4-szer
szoktunk.

A csemetesorokban mindig kézzel, a sorok között lehet ka-
pával, gyomláló körömmel, vagy más eszközzel gyomlálni, illetve
a gyomot irtani.

Gyomláláskor gondoskodjunk arról is, hogy a csemetesorok
között a talajt megporhanyítsuk, hogy így a talaj szellőzését és
vizfelvételét megkönnyítsük.

A nyári nagy hőségben, — különösen az árnytűrő fajok
csemetéi — igen sokat szenvednek a nap perzselő sugaraitól. Ezt
elkerülendő, már a létesítéskor figyelemmel kell lenni erre a
körülményre. Előfordul azonban sok esetben, hogy a csemeteker-
tünket nem tehetjük védett helyre, így a csemetéink — védelem
nélkül hagyva — ki vannak téve a nap hevének. Ilyenkor mes-
terséges árnyalókat alkalmazunk. Legegyszerűbb árnyalás az, ha
a csemeteágyak szélére fenyőgallyakat tűzünk. Árnyalhatjuk cse-
metéinket felülről is oly módon, hogy az ágyak szélére bevert
karókra (a földből 0.5—0.8 m-nyire állnak ki) léceket szögezünk
és erre rakjuk rá a fenyőgallyat, gyékényt, nádat, vagy dróttal —
úgy, hogy az felgöngyölíthető legyen — összekötözött léceket.

Vannak azonban olyan fajok is, amelyek nem bírják a
felső árnyalást. Ezek részére oldal árnyalókról kell gondoskodnunk.
Az oldal árnyalók alkalmazásának legfontosabb előfeltétele, hogy
az ágyak kelet—nyugati irányban feküdjenek. Az oldalárnyalást
az ágyak déli oldalára vert karókra aggatott gyékény, nád, vagy
más árnyaló segítségével eszközöljük.

Olcson és jól árnyalhatunk az ágyak déli szélén elvetett
kender vagy más gyorsan növényeleven árnyalóval. Nagy hátránya
ezen módnak az, hogy a csemetéktől az élő növények sok táplá-
lékot szívnak el és ezáltal a közelében lévő csemeték sinylődnek.

Nagyon száraz idő esetén, ahol módunkban van a csemeté-
ket öntözhetjük is. A csemetéket állandóan öntöznünk azonban
nem szabad, mert így elkenyézettjük és az ilyen csemeték kiül-
tetve már kisebb szárazság esetén is elpusztulnak.

Gyakori eset a csemeték *felfagyása* is. Ez nem más mint a
talajba lévő víznek a fagyáskor történő kiterjedése, amivel a talaj

felsőrészt és vele a csemetéket is felemeli, miáltal a csemete gyökereit úgyszólván kihúzza a talajból.

A felfagyás ellen úgy védekezünk, hogy az őszi gyomlálást elhagyjuk, így a talaj nem lévén megporhanyitva, kevésbé fagy fel, vagy pedig — és ez a jobb, — a sorközöket falevével vagy mohával betakarjuk.

Bükki.

Vetőmagkiállítás és vásár Kolozsvárt.

Az Erdélyi Gazdasági Egylet az 1939. évben is megrendezi Kolozsvárt a szokásos tavaszi vetőmagkiállítását és vásárját. A XV. vetőmagkiállítást február 23—27. napjain tartja meg az egyesület. A kiállítás állandóan fejlődik, évről-évre értékesebb anyag kerül bemutatásra. Az egyesület az utóbbi években rendszerezette a nemesített vetőmagvak vásárlását és utántermelését. Kb. 50 nemesített vetőmagvakat szaporító gazdasággal létesített megállapodásokat az egyesület és ezúton oldja meg a kisgazdák jobb vetőmagvakkal való ellátásának kérdését. A magyarországi növény-nemesítő gazdaságok figyelmét felhívjuk erre az egészséges gondolatra, azzal a megjegyzéssel, hogy az Erdélyi Gazdasági Egyletten keresztül meg lehetne kísérelni a romániai, illetve erdélyi növény-nemesítő fióktelepek létesítését. Erre az új romániai törvény megadja a lehetőségeket és az E. G. E. is minden bizonynyal kész örömmel fogja a kezdeményezést felkarolni és támogatni minden rendelkezésére álló eszközzel. Kívánatos volna ezért, hogy az érdekelt magyar növény-nemesítő gazdaságok érintkezésbe lépjenek az E. G. E.-el (amelynek mai címe: Cluj Str. Regala 16) és tájékoztatást kérjenek a lehetőségek és a terv keresztülvitelének módosításai felől. A február 23—27-i kiállítás kedvező alkalmat nyújt az érintkezés fonalának felvételére és kívánatos volna, hogy a növény-nemesítők minél nagyobb számban vegyenek részt az E. G. E. kiállításán. Tudomásunk szerint az E. G. E. felkérte az Országos Mezőgazdasági Kamarát és a Növény-nemesítők Országos Szövetségét, hogy a kiállításra küldendő anyagot gyűjtenék össze hivatalos helyiségükben, hogy onnan történjék egyszerre intézkedés az összes magvak leszállítására.

Egyesületi hírek:

Egyesületünk választmányának november hóban megtartott ülése alkalmával elhatározott, hogy a Felvidék magyarlakta területeinek az anyaországhoz történt visszacsatolása alkalmából hódoló felirattal köszönti Kormányzó urunk Óföméltóságát és üdvözlő felirattal a Magyar Kormány több tagját stb-eket.

Ezen emlékiratainkra eddig a következő válasziratok érkeztek Egyesületünk vezetőségéhez:

Magyarország Kormányzójának Kabinetirodája.

15600/1938.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet
Országos Egyesülete t. Elnökségének

Esztergom.

A Kormányzó Úr Ófőméltósága a Felvidék magyarlakta területeinek visszacsatolása alkalmából az Egyesület nevében a t. Elnökség által előterjesztett hódoló üdvözlétért köszönetét nyilvánítani méltóztatik.

Erről a t. Elnökséget értesítem.

Budapest, 1938. évi december 4. napján.

Uray s. k.

a kabinetiroda főnöke.

Magyar Királyi Miniszterelnökség.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet
Országos Egyesülete t. Elnökségének

Esztergom.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete nevében a Felvidék magyarlakta területe felszabadulása alkalmából hozzám intézett meleg üdvözlét hálásan köszönöm.

Budapest, 1938. évi december hó 3-án.

Hazafias üdvözlettel:

Imrédy s. k.

Temetkezési Segélyakciónk. Amint kartársaink a „Különfélék“ rovatban olvashatják Holló Sándor és Naszlady Sándor halálhírét, akik életükben mindig pontosan fizették úgy tagsági díjaikat, mint a temetkezési illeteket, miből kifolyólag mindkét esetben hátramaradt özvegyeiknek temetkezési segély címen 300—300 pengőt folyósítottunk. Hála a jó Istennek és temetkezési intézményünknek, mindkét esetben a haláleset folytán sújtott özvegynek — a fájdalomon kívül — az eltemetési kiadási gondjait enyhítettük, kiadásai fedezve lettek. Temetkezési segély címen eddig már négy esetben nyújtottunk segélyt. Éppen ezért kartársaink érdekében kérjük, hogy minden elhunyt kartársunk után járó 50 filléres részösszeget, amely eddig már 2 pengőt tesz ki,

a hátralékos tagdíjakkal együtt mielőbb csekklaponkon fizessék be és így biztosítsák — esetleges elhalálozás esetére — hátramaradt hozzátartozóik részére a kiutalandó segílyt.

Felkérjük kartársainkat, hogy címváltozásait a szerkesztőséggel azonnal közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne álljon elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben a Felvidék visszacsatolt részén élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közölgék, hogy őket Egyesületünkbe leendő belépésre felkérjük.

Egyesületünk rendes évi közgyűlését előreláthatólag március hó 25—26-ik napjára fogjuk meghirdetni, mivel ezen kettős ünnep arra az időre esik, amikor is az Országos Tenyészállatvásár fog Budapesten megtartatni és így félárú vasúti jeggyel utazhatnak kartársaink a kiállítás megtekintésére, illetve résztvehetnek a közgyűlésen.

Miután Egyesületünk egész vezetősége ezen közgyűlésen lesz megválasztva, igen kívánatos lenne, ha kartársaim — főleg az országos elnök személyére vonatkozólag — nézeteiket velünk előzetesen közölnék, hogy a szükséges lépéseket idejében megtehessek.

Különfélék

A beköszöntött újesztendő alkalmából Egyesületünk minden egyes tagjának, úgyszintén lapunk előfizetőinek és olvasóinak a legboldogabb újévet kívánunk.

Halálozás. Holló Sándor nyug. m. kir. főerdőőr, egyesületünk régi tagja, Máriabesnyőn 62 éves korában, december hó 4-én elhunyt és 6-án temették el az ugyanottani temetőben. Halálhíre őszinte részvétet keltett egyesületünk tagjai között és emlékét kegyelettel megőrizzük.

Naszlady Sándor nyug. kir. közalapítványi főerdőőr, egyesületünk régi tagja, Szekszárdon, a Horthy kórházban december 23-án elhunyt. Temetése 25-én volt Szekszárdon, az alsóvárosi temetőben a r. k. Egyház szertartása szerint. Özvegye és gyermekei gyászolják. Halálhíre őszinte részvétet keltett egyesületünk tagjai körében. Kegyelettel őrizzük emlékét.

Nyugodjanak békében!

Szörmeárúk.

A „Magyar Bőripar“ hetilap 1938. év december 15-i közlése.

Laposvidéki róka, prima	5.00 — 5.50 P
Hegyvidéki „ „	7.00— 7.50 „
Könyest, prima	35.00—40.00 „
Fanyest, „	60.00— 65.00 „
Vidra, nagy, prima	20.00—25.— „
Görény, nagy	6.50— 7.00 „
„ kicsi	4.00— 5.00 „
Borz „	5.50— 6.50 „
Pézsmá, prima	2.60— 2.70 „
Pézsmá, szekunda	1.30— 1.35 „
Pézsmá, tertia	0.50— 0.70 „
Mókus, prima	0.40— 0.50 „
Menyét, fehér, prima	1.00— 1.20 „
Téli nyúl bőr	0.50— 0.55 „
Őszi „	0.25 „
Nyári „	0.12 „

Pénztári beszámoló

November havi befizetések folytatása: Sipos József Baktüttös 6, Kiss László Nyiregyháza 6, Hauk Ferenc Nyirjes 15, Kovács Antal Csapod 12, Hessz Pál Fenyőfő 12, Czumpf Imre Pilisszentlászló 3, Nagy József Sopron 5.50, Babos Imre Pörboly 3, Szegedi Mihály Szomód 3, Mazányi Gyula Drégelypalánk 10, Mazányi Imre Drégelypalánk 4.50, Németh János Bakóca 1.60, Hecceg Eszterházy Erdőgondnoksága Gyulaj 24, Hornyánszky Antal Miskolc 10 P. Összes befizetés november hóban: 518.46 P.

December havi befizetések: id. Körmendi Gyula Budapest 10, Apponyi József Zebegény 3, Kóthay István Nyergesújfalu 6.50, Halomházi Pál Isaszeg 1.50, Tanó József Erdősmecke 5, Molnár András Hódmezővásárhely 5, Kasza József Pécs 2, Berze Lajos Gödöllő 6, Imre Péter Tatatóváros 3, Sárkány János Vác 8, Bánfai Mihály Diósgyőr 3, Sarkadi György Debrecen 2, Kovács László Andocs 6, v. Répás Román Zircz 18, Grellneth János Zalaerdőd 1.50, Varga Pál Réde 4, Teszárs Vilmos Óbarok 5, Mohácsy János Pirtó 4.16, Tavasz István Kemence 20, Malmos Mihály és neje Miskolc 10, Komáromi Ferenc Háromhuta 6, Szentirmai Sándor Budakeszi 6, Szalay János Kapuvár 10.50, Varga Mihály Bakony-szentkirály 5, Tóth József Gödöllő 2.50, Nádaskay Richárd Budapest 20, Gráczi Ferenc Sávoly 4, Pattyi László Esztergom 2, Jáhn György Mórággy 6, Kolozsváry István Királyhalom 5, Kemény Mihály Valkó 10, Mészáros János Eger 3, Rábá János Vizvár 2.50, Huszár János Balatonendréd 12.50, Imre Péter Tatatóváros 1,

Német János Bakóca 0.50, Taskovits István Ujhartyán 0.50, Dél István Vizvár 3, Pribula Nándor Salgóbanyatelep 6, Tóth István Rábatótfalu 10, Cservenka Ferenc és társai Tata 27.50, Fenyvesi János Gödöllő 24, Bekes Dezső Budapest 5, Molnár András Hódmezővásárhely 1, Csíllik Gyula Györszentiván 6, Süteő Ödön Kaposvár 2, Németh Ferenc Uza 10.50, Haracsi István Nagyatád 4.50, Teszárs Vilmos Ó-barok 1.50, Fischer Géza Alcsút 0.50, Fischer Gézáné Budapest 0.50, Nahóczki Antal Szarvaskő 0.50, Molnár József Decs 2, Szűcs József Nagykőrös 15, Vincze Sándor Budapest 6.50, Kiss Ferenc Pécs 7, Erdővédség Somlővásárhely 260, Mazányi Imre Drégelypalánk 1.50, Horváth János Kecskemét 13.50, Szalay János Erdőháza 12.50, Szabó Márton Esztergom 7.50, Kovács József Gyulafizatót 3.50, Deák László Debrecen 1.50, Orosz László Szombathely 0.50, Belányi Vilmos Dorog 3, Nadas Károly Vaskút 7.50, Naszlady Sándor Ócsény 1.50, Szalay Tivadar Felsőzsid 2, Papp István Méhes 1.50, Nádaskay Richárd Budapest 20, Pasztorek Antal Hont 4, Huszthy Lajos Szentés 8, Takács János Nagyáplánpusztá 1, Bali János Somogyhárság 1.50, id. és ifj. Sziklai Gyula Radostyán 1, Orosz Imre Szombathely 42.50, Tájnel János Gödöllő 1, Csizmadia Vince Iharkút 6.50, Hessz József Iharkút 6.50, Patakfalvi József Nagykanizsa 1, Györgykovács Lajos Somlővásárhely 7, Póczos Sándor Ágasvár 4, Sztárcsevity János Izabellaföld 6, Csontos József Katalinmajor 5, Sente József Szentpéterföldre 1.50, Endrődi Sándor Budapest 20 P.

„Magyar a magyarért“: Stubnya Mihály Pilismarót 3, Stubnya László Pilismarót 2, Stubnya Béla Pilismarót 1, Szalay Lajos Erdőháza 2 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Hevesi József
főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Hauk Ferenc Nyirjes. Tagdíja 1940. év január végéig rendezve van és még marad 60 fillér túlfizetése.

Körmendi Gyula Budapest. Tagdíja 1940. év június hó végéig rendezve van és még marad 50 fillér túlfizetése. Felesége Ónagysága tagdíja 1938. év végéig rendezett. A temetkezési segélynél 0.50–0.50 P hátralék áll fenn.

Kóthay István Nyergesújfalu. Tagdíja 1938. végéig rendezett.
Tanó József Erdőmecske. Tagdíja — mivel Ön féltagdíjas —

a legutóbb beküldött 5 P elkönyvelése után 1939. év augusztus hó végéig rendezve van.

Imre Péter Tatatóváros. Tagdíjhátraléka a legutóbb beküldött 3 P betudása után 1938 év végéig 4 P.

Sárkány János Vác. Tagdíjhátraléka a legutóbb beküldött 8 P elszámolása után 1938. év végéig 5 P.

Vitéz Répás Román Zirc. Tagdíjhátraléka a legutóbb beküldött 18 P elkönyvelése után 1938. év végéig 15.72 P és temetkezési segély hátraléka 1 P.

Teszárs Vilmos Óbarok. Tagdíja 1939. év végéig rendezve van és még marad 50 fillér túlfizetése.

Szalay János Kapuvár. Tagdíja 1939. év február hó végéig rendezve van.

Varga Mihály Bakonyszentkirály. Tagdíja a legutóbb beküldött 5 P elkönyvelése után 1939. év február hó végéig rendezett. A temetkezési segélynél 1 P hátraléka van.

Molnár András Hódmezővásárhely. Az 1938. év december hó 2-án feladott 5 P-ből, mivel ezt már tagdíjra számoltuk el, nem írhattunk a temetkezési segély alap javára. A dec. hó 12-én feladott 1 P-t, mint kérte is, teljes egészében a temetkezési alap javára írtuk.

Taskovits István Ujhartyán. Tagdíja 1939. év május hó végéig rendezve van.

Malmos Mihály Miskolc. Nem értjük az Ön reklamációját. Az magától értetődik, hogy a december 7-én feladott 10 P-t a még november 25-én lezárt lapban nem mutathattuk ki bevételnek. Hiszen a zárás után 13 nappal később futott be hozzánk az a bizonyos 10 P.

Hátralékuk tehát, most, december hó 24-én, a tagdíjnál 3.40 P — mivel a X. hó 26-án beküldött 20 P-ből 1 P-t temetkezési segélyre számoltunk el — és a temetkezési segélynél 1 P (Kiss József kartársunk után járó 2 részösszeg). Az összhátralék tehát temetkezési segéllyel együtt 1938. év végéig 4.30 P.

Deák László Debrecen. Tagdíja 1938. év végéig rendezve van. A temetkezési segélynél 2 részösszeg plusza van.

Huszthy Lajos Szentés. Tagdíja, hogy 1939. év végéig rendezett legyen, 3 P-t kell befizetnie.

Bali János Kishárságy. Tagdíja 1939. év január hó végéig rendezve van.

Rónás Ferenc Somlókőújfalu. Zászlószegét elhelyeztük.

Sümei János Szentadorján. Zászlószegét elhelyeztük.

Sipos József Baktüttös. Adatait a nyilvántartóba bevezettük.

Póczos Sándor Ágasvár. Címét helyesbítettük.

Sztárcsevity János Izabellaföld. Tagdíja 1938. év végéig rendezett. A temetkezési segélynél 1 P hátraléka van.

Dánosi Imre Szentgál. Névmagyarosítását könyveinken átvezettük.

Fenyvesi János Gödöllő. Címét helyesbítettük.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVFOLYAM

1939. FEBRUÁR

2. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

MEGHÍVÓ.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Orsz. Egyesülete 1939. évi márc. hó 25-én, d. u. 4 órakor Budapesten tartja

választmányi ülését

(az ülés megtartásának helyét a jövő számunkban közöljük)

a következő napon, vagyis március 26-án, délelőtt 10 órakor,
a fenti helyen tartja meg egyesületünk

évi rendes közgyűlését.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. Jelentés az 1938. évi működésről.
3. Tisztújítás.
4. Esetleges indítványok.*

Esztergom, 1939. évi február hó 1-én.

A vezetőség.

* Alapszabályaink értelmében közgyűlésünkön csak azok az indítványok tárgyalhatók, melyeket a közgyűlés előtt 14 nappal a vezetőségnek bemutatnak.

Felhívjuk a választmányi tagok figyelmét arra, hogy a gyűlésre való felutazásra feltétlenül vegyék igénybe az ezen időben érvényes 50 %-os menetkedvezményt, mert csak a félárú menetjegyet lesz módunkban megtéríteni.

Magyar szellem

A magyar alerdészek a legnagyobb várakozással tekintenek a megváltozott területi viszonyok által szükségessé váló gazdasági és szervezési intézkedések elé. A felszabadult területeken új munka indul meg, hatalmas beruházásokat eszközölnek, a régi munkahelyeket újakkal szaporítják, kenyeret, megélhetést adnak. Amikor ezeket a szavakat leírjuk, azt nem azzal a gondolattal tesszük, hogy felcsigázzuk kartársaink becsvágyát és törekvéseit egy jobb elhelyezkedési lehetőségre vonatkozóan, azokat sem akarjuk túlzott vagy legalább is hiú reményekkel biztatni, akik a trianoni súlyos gazdasági helyzet folytán eddig még nem tudtak elhelyezkedni, azokat sem akarjuk szivárványlátásra serkenteni, akik szakképzettségük ellenére sem tudtak nekik megfelelő területen elhelyezkedni, mert más munkakörben dolgoznak, a mi biztatásunk kizárólag arra vonatkozik, hogy megállapítsuk azt az örvendetes tényt, amelyből az a még örvendetesebb tény következik, hogy: megnagyobbodott az ország, több lesz tehát a munka, erőteljesebb lesz a gazdasági, ipari és kereskedelemi életünk.

A vezetőség egymás után kapja a megkereső leveleket a régi csonkaország területéről és a visszacsatolt Felvidékről, hogy elhelyezkedés szempontjából az egyesület mennyiben lehet az állásnélküliek segítségére, illetőleg van-e módja állásban lévő kartársainknak jobb elhelyezkedési lehetőséget ajánlani?!

Mi ezen a helyen nem kívánunk foglalkozni a hozzánk érkezett levelek részleteivel, minden bizonnyal azonban szólnunk kell a levelekről általánosságban, a magyar alerdészek közérdekű szempontjából.

Legelsősorban is ki kell jelentenünk, hogy minden hozzánk érkezett megkereső levelet a legnagyobb figyelemmel és együttérzéssel olvasunk el. Az egyik levelet éppen olyan értékűnek tartjuk, mint a másikat, érkezzék az akár Dunántúlról, akár Tiszántúlról, akár a nyugati végekről, vagy Borsodból. Kartársaink nem veszik rossz néven, ha őszintén kijelentjük, hogy egyes leveleket különösebb

figyelemmel olvasunk el. Ezek a levelek a felszabadult Felvidékről érkeznek. Felvidéki kartársaink küldik.

Még fel sem bontottuk ezeket a felvidéki leveleket, csak nézzük őket, forgatjuk kezünkben, olvassuk a pósta keltezését, elfogódottság vesz rajtunk erőt, a szívünkben melegebben ver a vér és nem tudunk a meghatottságtól szóhoz jutni. A felszabadulás bizonyítékai ezek a levelek. A csonkaországból a Felvidékre, a Felvidékről a volt csonkaországba megkezdődő vérkeringés megindulásának, kicserélődésének első jeleit bizonyítják a levelek. Megindult az élet a Felvidék és régi Kismagyarország között. Megindult az az életfolyamat, amely nagyobb és boldogabb országot jelent és amelytől mi alerdészek is sokat várunk, elhelyezkedést, jobb megélhetést és megérdemelten jobb munkakört.

Elfogódottságunk még fokozódik, szívünkben még lüktetőbben tör át a meleg véráramlat, a könny is kicsordul szemünkből, amikor a levél tartalmát olvassuk. Húsz év történetét foglalják magukban a sorok, húsz évi megszállás megpróbáltatásait, szenvedését, kálváriáját. Egy mondatban egész esemény, tragédia, élet, Kartársainkat bizonyára érdekelné a levelek tartalma, azonban erre nem akarunk külön kitérni. Ami ezekben a levelekben a legmegkapóbb, az a levelek elején, a sorokból kiáradó örömujjongás: végre magyarok vagyunk.

A Felvidékről különbözőbb hírek érkeznek arról, hogy milyen bélyeget ütött a cseh megszállás az ottani magyarságra. Beszélnek különleges szellemről, az úgynevezett „felvidéki szellemről“. Beszélnek arról is, hogy a cseh megszállás alatt olcsóbb volt az élet, nagyobb volt a szabadság, a közéletben demokratikus felfogás uralkodott. Mi, akiknek közvetlen kapcsolatunk van a Felvidékkel és akiknek közvetlen tapasztalataink is vannak, de ezenkívül a levelekből is tiszta képet látunk, örömmel megállapíthatjuk, hogy a felszabadult magyar népünk mindig magyar volt és alig várta már a felszabadulást. Minden odaátról jövő magyar polgár áradozva és lelkendezve beszél a felszabadulás örömeiről. Azok, akik olcsóbb cseh árukról beszélnek, vagy nem magyarok, vagy nemzetközi célok szolgálatában állanak. Ugyanez vonatkozik azokra is, akik

demokratikus szellemről pengetik a húrokat. Ki kell jelenteni, hogy a magyar gazda életénél demokratikusabb szellem nem képzelhető el. Nincs külön felvidéki és nincs külön volt csonkaországi szellem. Csak magyar szellem van. Ez a magyar szellem egyformán tölti el az idevalókat és az odaátiakat. És ebben a magyar szellemben indul meg az új magyar élet, amely a volt csonkaország és a Felvidék életét egyaránt átformálja, kibővíti, lüktetőbbé és egységesebbé teszi.

Ez az új megindulás, ez az átformálás, az új szellemi, gazdasági, kereskedelmi és ipari munka természetesen nem történhetik egyszerre, a munka nagyobb energiájú átkapcsolása nem történhetik átmenet nélkül, éppen ezért egy kis időre van szükség, amíg az új élet teljes vérkeringésével megindul. Nem szabad türelmetlenkednünk, nem szabad felelőtlen híresztelésekre adnunk és nem szabad ezek alapján bírálgatásokba bocsátkoznunk.

Ebben az új magyar életben, a Felvidékkel megnagyobbodott új országban meginduló munkának és gépezetnek mi, magyar alerdészek csak kis részei vagyunk, bár ez a rész éppen olyan fontos, mint más társadalmi osztályt jelentő rész. Nekünk alerdészeknek is türelemmel kell lennünk, a mi problémáink sem oldódnak meg márhólnapra, nekünk is meg kell várnunk az átmeneti idő lefolyását, amely után azután nemcsak anyagi, hanem erkölcsi helyzetünk, a sok sérelem és baj orvoslását is várjuk. Az egyesület nem szűnik meg továbbra is a legkisebb részletre kiterjedő gondoskodást kifejteni, továbbra is azon van, hogy az egyesület tekintélyén keresztül minden legkisebb sérelmet orvosolja a lehetőség szerint és ha módjában van, tölte telhetőleg a bajban lévőknek segítséget nyújtson.

Ebben a szellemben köszöntjük minden kartársunkat és különösen köszöntünk Benneteket felszabadult magyar alerdészek, akik nem késlekedtetek az egyesületnél jelentkezni. Isten hozott Benneteket!

Hozzászólás az ügyvezetőelnök-változáshoz

Egyesületünk életét most különleges feladatokra készíti az ügyvezető és a titkár lemondásával beállott helyzet. Sőt az egyesületnek köztiszteletben álló elnöke, Brandt Vilmos úr Őméltósága is eltávozott körünkből. Nem céлом a sorok közt ismétlésekbe bocsájtkozni, hogy mit végzett a lemondott ügyvezetőnk hétévi áldozatos munkájával egyesületünk, s azon keresztül a tagok érdekeinek védelmében. Tudjuk ezt nagyon jól. Leszűrve a tényeket, azt mondhatnók a legjellemzőbben, hogy stabilizálta az egyesületet, anyagilag erőssé tette és vitathatatlan érdemeket szerzett magának a lapunk szellemi irányítása terén. Hogy némely kérdésben eredménytelen volt a munkája, az nem az ő hibája, hanem a mostoha körülményeké, amelyek mindmáig fennállottak, sőt ma fennállanak a legtöbb — karunk sorsának, jobbrafordulásának — kérdéseiben.

Megindult az újév szekere egy reményteljes, titokzatos jövő felé. Mit hoz ez a jövő nekünk, magyar erdészeknek? Ki tudja? Sikerül-e majd olyan ügybuzgó vezetőségre találunk, mint az eltávozottak? Bár úgy lenne! Mert a mi végzetes magyar hibánk kiütözik belőlünk még ott is, ahol csak az összefogás segíthet rajtunk. Őszinte leszek.

Először volt az egyesületnek vezetősége, amely nem volt megfelelő és az egyesületet az anyagi tönk szélére juttatta. Azután a most távozó ügyvezető reorganizálta az egyesületet. Az ilyen ügybuzgalomnak, mint Daróczy Mártonhoz fűződő munkának köszönet jár. Ne engedjük őt eltávozni egyesületünk éléről csak úgy minden további nélkül. Ezt mindannyian elismerjük. A továbbiakról a közgyűlés gondoskodik.

Ami a novemberi választmányi ülésen elhangzott támadást illeti, erre vonatkozólag ki kell jelenteni, hogy az illető jogilag sem pro, som kontra nem szólhatott bele az ülés tárgysorozatába, mert nem választmányi tag. Tudatában vannak-e annak, hogy indokolatlan és szokatlan hangú támadása a vezetőség ellen, a tagok körében kínos benyomást keltett? Tudják-e, hogy ez a támadás — támadás volt egyben az egyesület konszolidációja ellen is? Hja uraim! — Rombolni könnyű! — Alkotni nehéz! Könnyű kedvét szegni az alkotónak, de nehéz a kedveszegettet alkotásra inspirálni!

A jogos kritikát el kell tűrni azoknak, akiket kritika érhet. A bírálónak jogában áll nézeteit közölni — amennyiben elbíri a nyilvánosságot — lapunkban, és gyakorolhatja kritikai jogát a közgyűlésen is. Ezeknek semmi akadálya nincs, sőt szívesen lát-nánk, ha véleményét közzétenné, indítványozna, vagy egyéb szak-kérdések ismertetésével segítene alkotni.

Lám-lám, a zászlószentelés esztendeje disszonáns akkordokkal végződött. Felejtjük el mihamarabb ezeket a nem hozzánk méltó incidenseket és legyünk azon, hogy megindulhasson az alkotó munka ebben az újesztendőben. Mielőtt ehhez hozzáfognánk, ne mulasszuk el hálás köszönetünket kifejezni a távozóknak. Legelsősorban is Brandt Vilmos, ny. főispán, orszgy. képviselő, volt elnökünknek, a sok jótanácsért, közreműködéséért s tekintélyért, amelyekkel karunk érdekeinek olyan sokat használt. Köszönet illeti továbbá Daróczy Mártont is távozása alkalmával. Röviden búcsúznak tőle, mint férfi a férfitől, szótalan bajtársi kézszorításal. Mint érzőszívű magyar erdésznek s mint oly kiváló szervező-erőnek kijár ez neki. Adja a Mindenható, hogy sokáig táborunkban láthassuk az ő jellemzően markáns vonásait.

Végül köszönetünket fejezzük ki Hunyadi József volt titkárnak is az ő értékes munkájáért és kérjük, hogy gondoljon néha azokra, akik támogatni készek voltak az ő hűséges munkáját.

Ezek után hadd jöjjön ez az új esztendő, állunk elébe azzal: „Ha Isten velünk, ki ellenünk?”

Karvaly.

Munkács

Bizonyára nem ismeretlen kartársaim előtt az a nagy, mondhatni az egész világ felháborodását felkeltő becstelenség, amit a csehek Munkácson a magyarsággal szemben elkövettek.

Lehetetlennek tartom, hogy egy is volna kartársaim között, aki ökölbe szorított kéz és lángoló gyűlölet nélkül hallgatta volna a Munkácson történt eseményeket. Lehetetlennek tartom, hogy egy magyar is lett volna, aki ha azt mondták volna gyerünk, mert véreznek testvéreink, segíteni kell nekik, — ne lett volna kész fegyvert ragadni és segítségére sietni a küzdőknek, testvéreinknek. Lehetetlennek tartom, hogy olyan hőstett, mint amelyet ott véghez vittek, ne jutott volna el a legkisebb faluba is, a legelzártabb lakásba is.

Igen, hőstett volt, amit bátor magyar katonáink és a lakóság Munkácson véghez vitt. Egy olyan támadást vertek vissza és ezzel egy olyan orvtámadást semmisítettek meg, amit a csehek tervszerűen harcokocsik és tüzéségi tűz támogatásával hajtottak végre egy maroknyi készületlen magyar védősereg ellen. Tízszerezes túlerővel szemben kellett küzdeni hős testvéreinknek, akik ilyen nagy erővel szemben is megvédték azt a földet, amit alig

két hónappal ezelőtt kaptunk vissza nemes baráti nemzetek közbenjárásával a jogtalan bitorlóktól.

Bátran elszántan küzdöttek és haltak meg a munkácsi magyar földért testvéreink, mint magyarokhoz illik. Méltóak voltak őseinkhez, akik bármikor készek voltak e szent földért vérüket áldozni és akik egykor közel 300 évvel ezelőtt Zrinyi Ilonával az élen Munkácsnál már egyszer megmutatták ezt. A régi munkácsi dicsőség most 1939. év január hó 6-án megismétlődött és époly hősiességgel védték meg ma Munkács városát, mint hajdan hős asszonyunkkal az élen a várat.

Mi, az erdészeti segédszemélyzet tagjai, mint igaz magyarok nem mehetünk el e hősiesség, e történelmi tény mellett anélkül, hogy egypár sorral meg ne emlékeznénk az eseményekről. Szenteljünk mi is egy pár rövid percet a magyar föld legutóbb elhalt bátor katonáinak, amit Ők méltán megérdemelnek.

Szóljunk hozzájuk mi is testvéri lélekkel, őszinte érzéssel. Megtehetjük ezt, mert Ők itt maradtak közöttünk, itt maradt testük lelkük, a magyar föld ad nekik pihenést, örök nyugalmat.

Legyen áldott hamvadó porotok hős magyar testvéreink. Kísértetek a rab magyarok között és bátorítsátok őket további kietartásra elszánt küzdelemre. Legyen az a föld ahol nyugosztok a magyar föld egy kis megszentelt szigete, ahová csüggedő magyarok elzarándokolva új erővel, tette készen térnek majd vissza. Adjátok át hős lelkeiteket születendő kis magyarokba, hogy felnőve, ha majd a haza őket is szólítja, éppen oly bátran elszántan küzdjenek és ha kell haljanak meg e drága honért mint Ti.

Küzdjenek, harcoljanak ha kell, mert igaz az, hogy nem veszhet el az a nép, aki tud harcolni és ha kell megtud halni is, mert szent igaz az, hogy harc nélkül nincsen győzelem és győzelem nélkül nincsen élet.

Mi eddig, hála a magyarok Istenének, hősiesen fenntartottuk magunkat, pedig nincs még egy nemzet e földgolyón, amely annyit vérezett volna mint mi. Ezer év óta nem volt pihenésünk, mi majdnem mindig harcoltunk sokszor nem is magunkért, nem a mi földünkért, hanem másokéért. De mi tudtunk harcolni, mi tudtunk győzni és mert ez így volt, életben maradtunk.

Mi most, január 6-án is megmutattuk, hogy mi tudunk győzni, mi akarunk élni, mi életerős nép vagyunk, miránk még egy szebb jövő vár, mi harcolni fogunk a mi igazunkért, harcolni fogunk drága földünkért, szép Magyarországiért.

Harcolni és győzni is fogunk testvéreim, csak össze kell fogunk, csak nagyon kell akarnunk és győzni fogunk.

A harchoz azonban nemcsak bátorság és hősiesség kell, hanem összetartás is. Összetartás nélkül nincs erő a nagy tömegben sem, összetartás nélkül most Munkácson is elvesztünk volna. Ha nem lett volna meg az összetartás az együttérés a lakosság részéről a katonasággal szemben, — mint azt a csehek hirdették,

— akkor Isten tudja milyen veszedelem származott volna a munkácsi eseményekből.

Nekünk magyaroknak különösen fontos, hogy összetartsunk hiszen olyan kevesen vagyunk és ha mi sem akarunk egyet, mi sem értsük meg egymást, mi sem érzünk együtt, akkor elveszünk, megsemmisülünk.

Ettől azonban hála Istennek távol vagyunk, mert mi igenis, ha bajban van, ha veszélyben van drága honunk, tudunk egyet akarni, tudunk összetartani.

Az összetartást megszivelve arra kérem kartársaimat, hogy mi az erdészeti segédszemélyzeti kar tagjai is tartsunk össze, mi is legyünk elsősorban hazánknak, másodsorban karunknak, egyesületünknek hűséges katonái, mert a honi célt és ezen keresztül a kari célt csak úgy és csak akkor érhetjük el, ha kéz a kézben, együtt, akarva, hősiességgel harcolunk az igazságért.

Nekünk magyaroknak most különösen könnyű valóra váltani és tényleg megvalósítani az összetartást, mert mi most mindannyian egyet akarunk, egy a célunk, egy az imádságunk. Ezt az imát mormoljuk mi is a mi templomunkban, Isten fenséges és legszebb templomában az erdőben. Erre tanítjuk gyermekeinket, munkás testvéreinket és minden igaz magyart, aki hittel igaz őszinte érzéssel mondja utánunk:

„Isten Atyánk arra kérünk, szép Hazánkat add vissza nekünk. Add vissza kincses Erdélyt, a buzatermő Délvidéket, a halkan susogó fenyveseket, bányáinkat, hegyeinket. Adj minden magyarnak meleg hajlékot, fehér kenyeret, sok örömet, könnytelen szemeket, kevés bánatot, add vissza nekünk jó Atyánk szép, Nagymagyarországot!”

Bükki.

Az erdőigazgatás új beosztása

A m. kir. földművelésügyi miniszter 125.661—1938. sz. rendelete intézkedik az erdészeti igazgatás ellátására hivatott m. kir. erdőigazgatóságok stb. szervezetének a Magyar Szent Koronához visszacsatolt felvidéki területekre kiterjesztéséről és módosításáról. A rendeletet az alábbiakban közöljük:

Az 1935:IV. tc. 235. §-ában és a 9.330/1938. M. E. számú rendelet 29. §-ának (3) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján az erdészeti igazgatás ellátására hivatott m. kir. erdőigazgatóságok, erdőfelügyelőségek és erdőhivatalok székhelyeinek megállapítására és azok kerületi beosztására vonatkozó 53.300/1935. és 80.400/1937. számú rendeleteim módosítása és kiegészítése mel-

lett Komáromban és Kassán m. kir. erdőigazgatóságokat, Komáromban, Léván, Rimaszombaton, Ungváron és Beregszászon m. kir. erdőfelügyelőségeket, Zselizen, Füleken, Rozsnyón, Felsőbalogon, Jolsván és Eszékároson m. kir. erdőhivatalokat szervezek, s ezzel kapcsolatban a győri és miskolci m. kir. erdőigazgatóságok megosztásával, valamint a szikszói m. kir. erdőfelügyelőség székhelyének áthelyezésével a visszacsatolással érintett m. kir. erdőigazgatóságoknak kerületi beosztását az alábbiak szerint állapítom meg:

I. M. kir. erdőigazgatóság, Győr.

Kerülete kiterjed: Fejér, Veszpém vármegyék, Győr és Moson k. e. e. vármegyék, valamint Győr és Székesfehérvár tj. városok területére.

II. M. kir. erdőigazgatóság, Miskolc.

Kerülete kiterjed: Borsod, Gömör és Kishont, Heves vármegyék, valamint Miskoc tj. város területére,

III. M. kir. erdőigazgatóság, Debrecen,

Kerülete kiterjed: Hajdu, Szabolcs, Szatmár, Bihar és Jász-Nagykun-Szolnok vármegyék, valamint Debrecen tj. város területére.

IV. M. kir. állami és koronauradalmi erdőigazgatóság Gödöllő.

Kerülete kiterjed: Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye abonyi, alsódabasi, aszódi, biai, gödöllői, gyömrői, központi, monori, nagykátai, pomázi, ráckevei és váci járásainak, valamint a kunszentmiklósi járásból a ráckevei királyi családi uradalom peszéradacsi erdőingatlanának, továbbá Budafok, Cegléd, Kiszpest, Nagykőrös, Pestszenterzsébet, Rákospalota, Szentendre, Újpest és Vác megyei városok területére, továbbá Nógrád vármegye, valamint Budapest székesfőváros területére.

V. M. kir. erdőigazgatóság, Komárom.

Kerülete kiterjed: Komárom, Esztergom vármegyék, továbbá Bars és Hont, valamint Nyitra és Pozsony k. e. e. vármegyék területére.

VI. M. kir. erdőigazgatóság, Kassa.

Kerülete kiterjed: Abauj-Torna, Zemplén, Ung vármegyék, Bereg és Ugocsa k. e. e. vármegyék, valamint Kassa tj. város területére.

A többi m. kir. erdőigazgatóság területi beosztása változatlanul a régi marad.

* * *

A földművelésügyi miniszter rendelkezést adott ki, amely szerint megszervezendők az új erdőigazgatóságok a visszacsatolt Felvidéken. Ez az intézkedés annál is inkább szükségessé vált, mert a visszacsatolt Felvidékkel nagy mértékben gazdagodtunk erdőségekkel, úgyhogy az erdőgazdálkodás irányítására hivatott erdőigazgatóságok felállítása halaszthatatlan volt.

A miniszter intézkedése folytán erdőigazgatóság a visszacsatolt Felvidéken két helyen lesz, még pedig Komáromban és Kassán. A két erdőigazgatóság felállításával egyidejűleg intézkedés történt arra vonatkozóan is, hogy kik legyenek az új erdőigazgatóságok vezetői. A miniszter erre vonatkozóan is döntött már. A komáromi erdőigazgatóság élére vitéz Simonkay Gyula főerdőtanácsost nevezte ki a miniszter, a kassai erdőigazgatóság vezetésére pedig Alberti János főerdőtanácsos kapott megbízatást. Mindkét kinevezett főerdőtanácsos kiválósága az erdőmérnöki karnak. Nem érdektelen itt azt is megemlíteni, hogy a miskolci erdőigazgatóság kerülete bővült a visszatért gömöri részekkel. Új erdőhivatalokat létesítenek Rozsnyón, Jolsván és Szilicén, amely helyek a nagy erdőségek központjait képezik. Az új rendelkezést örömmel üdvözöljük annál is inkább, mert nemcsak kiszélesült nemzetgazdálkodást látunk az ország javára érvényre jutni, hanem nagyobb körű munka is megindul alerdész kartársaink és a nép javára.

* * *

M. kir. pénzügyminiszter 19.319 1938. XI. a. számú körrendelete. Valamennyi m. kir. pénzügyigazgatóság és pénzügyigazgatósági kirendeltségnek és a m. kir. illetékkiszabási hivatalnak. Székhelyeiken.

Felmerült kételyek elosztatása és az egységes eljárás biztosítása céljából közlöm, hogy az erdészeti alkalmazottak fegyverigazolvány illeték kötelezettsége az 1938. május hó 1-én hatályba lépett 35.000/1938. F. M. számú rendelet 125. §-ának rendelkezései folytán megszűnt. Az idézett rendelkezések szerint ugyanis a szolgálati fegyver tekintetében az erdőgazdasági alkalmazott sem fegyvertartási, sem fegyverviselési engedély szerzésére nem köteles; ennél fogva az erdészeti alkalmazottak az 5007/1924. P. M. számú rendelet 4. §-ának első bekezdés c—e. pontjaiban, valamint a 7. §-ának harmadik bekezdésében foglalt rendelkezések alapján fegyverigazolványuk illeték alól is mentes.

Budapest, 1938. év november hó 30.

A miniszter helyett:

Szász s. k.
államtitkár,

* * *

Kötelező öregségi biztosítás.

(Ezen közleményt a „Magyar Vadászujság“ idei 2. számából vettük át.)

A gazdasági munkavállalók kötelező öregségi biztosításáról szóló 1938. évi XII. tc.-nek a vadőrökre, erdőőrökre, halőrökre vonatkozó részét a 87.000/1938. F. M. számú végrehajtási rendelet (megjelent a Budapesti Közlöny 1938. évi 181. számában) 1939. január 1-ével léptette életbe. Eszerint az Országos Mezőgazdasági Biztosító Intézetnél öregségi biztosítás kötelezettsége alá esik: a vadgazdaságnál, erdőgazdaságnál és halgazdaságnál alkalmazott minden 18. életévet betöltött férfi, amennyiben nem tulajdonosa legalább 2° kat. hold olyan földnek, amelynek kataszteri tiszta jövedelme a 20 ar. koronát meghaladja. Aki ezen kötelezettségének eleget nem tesz: kihágást követ el, amit elég súlyos pénzbüntetéssel sújt a rendőrbíróság.

A törvény parancsára és a büntetésre való tekintettel, nyomatékosan felhívjuk az összes vadőröket, erdőőröket és halőröket, hogy sürgősen jelentkezzenek a lakásuk szerint illetékes községi előljárásnál (polgármesternél) és váltsák ki biztosítási könyvüket. A biztosítási könyv kiállítása és kiszolgáltatása díjmentes. Aki azonban könyvét elveszti, a másodpéldányért már 1 pengőt köteles fizetni.

A biztosítási járulék hetenkint 20 fillér, amit a munkavállaló, a biztosítási könyv bélyeglapjának megfelelő kockájába (52 hétnek 52 kockája van) ragaszt be, még pedig szintén az előljárásnál kapható „mezőgazdasági biztosítási bélyegeken“. Más bélyeg érvénytelen, tehát biztosítási bélyeg helyett nem lehet 20 filléres okmány, vagy póstabélyeget használni.

Az olyan munkavállaló, aki készpénzfizetését negyedévenként kapja, a biztosítási járulékot is negyedévenként róhatja le, 13 db 20 filléres bélyeg felragasztásával.

A biztosításra kötelezett alkalmazott, öregségi járadékának összegét, többletbiztosítási díj önkéntes lerovásával növelheti. Ezen szándékát bejelenti a község előljáróságának (polgármesternek), aki a többletbiztosítási díj lerovásához szükséges külön bélyeglapot kiszolgáltatja és felvilágosítást ad abban az irányba is, hogy mekkora járadéktöbblet után, mennyi többletbiztosítást kell fizetni.

A munkavállaló köteles minden év december 31 én, de legkésőbb az ezt követő január végéig biztosítási könyvét az előljárásnak beszolgáltatni, hogy az átvehesse nyugta ellenében az előző évben teleragasztott bélyeglapot, az Országos Mezőgazdasági Biztosító Intézethez való beküldés céljából.

Dugványozás, csemetekiszedés és csomagolás

Csemetét nem csak magról, hanem dugványról is nevelhetünk. Dugványozás útján rendszerint olyan fajokot szaporítunk, amelyeknek magva nehezen csírázik, lassan fejlődik és amelyeknek földbe dugott hajtásai könnyen megerednek. Ilyenek a nyár- és fűzfajok.

Dugványozásra rendszerint 2 éves hajtásokat használunk, amelyeket még rügyfakadás előtt vágunk le az anyafáról. A dugványokat melyek 15—25 cm hosszúságúak úgy helyezzük el a talajba, hogy a föld felett 2—3 szemnél több ne legyen. A földbe került részről a rügyeket tördeljük le és az alsó vágáslapot ferdén metszük le, hogy így a dugványul használt vessző mennél nagyobb felülettel vehessen fel vizet a gyökérszövet kifejlődéséig. A felső vágáslapot egyenesre vágjuk le, hogy a párolgási felület mennél kisebb legyen.

A dugványokat, ha csemetekertben előgyökeresztetjük ugyanúgy kell elhelyeznünk, mint a csemetéket iskolázás alkalmával. A sor és vessző távolság 15—20 cm. A dugványok 1 év alatt olyan gyökérszövetet fejlesztenek, hogy erdősítésre éppen úgy alkalmasak mint a magról kelt csemeték. A dugványokról nevelt erdőt azonban nem tekintjük szálerdőnek.

A csemeték kiszédése és csomagolása

A csemetéket vigyázva gondosan kell kiszedni, hogy gyökérszövetük meg ne sérüljön. A földet a gyökérről gondosan, vigyázva rázogassuk, le ne hagyjuk az erős rázással a gyökérszövetre tapadt földrészekkel a vízfelvétele szolgáló hajszálgyökerek is leszakadjanak.

Csemetekertben a kiszédést úgy végezzük, hogy az első sor mellett olyan mély árkot ásunk, amilyen mélyen van a csemete gyökere, ha ez megvan, a csemetéket ásó segítségével egyszerűen befordítjuk az ásott árokba olyan széles földréteggel együtt, amilyen széles a gyökérszövet. Az így kifordított csemeték gyökereiről a földet vigyázva gyengéden megrázogatva eltávolítjuk. A következő sor csemetét az előtte volt sor helyén keletkezett árokba döntjük be és a munkát így folytatjuk az egész ágyon át. Az így ilyen módon kiszédett csemetét *mezítelen gyökerű* csemetének nevezzük. A mezítelen gyökerű csemetét kiszedés után azonnal földeljük be, mert ha fedetlenül hagyjuk a vízfelvétele szolgáló legfinomabb gyökérszálak elpusztulnak és az ilyen csemeték elültetési utáni fogamzása bizonytalan.

A csemetéket szedethetjük *gomolyóstól* is, ami annyit jelent hogy a gyökérszövetet a környező földrésszel együtt emeljük ki, ásó,

vagy e célra szolgáló csemetefuró segítségével. A gomolyos csemete előnye az, hogy megmaradása fogamzása biztosabb, mivel a gyökérrzellemmel kiemelt föld a gyökereket fogva tartja és így a gyökérrzellem bolygatva nincs, hátránya viszont az, hogy kiszedése és szállítása nehezebb és költségesebb, mint a meztelen gyökerű csemetéjé.

A csemetéket kiszedés után osztályozzuk és 100 darabonként csomókba kötjük. Az osztályozás abból áll, hogy a gyenge és rosszul fejlett csemetéket kiselejtezzük és csak az erős jól fejlett csemetéket használjuk fel erdősítési vagy iskolázási célra.

Az osztályozott csemetét vagy iskolázzuk (iskolázáshoz nem kötjük csomókba) vagy elszállítjuk rövidebb vagy nagyobb távolságra. Az elszállításra váró csemetét aszerint csomagoljuk, hogy közelbe, vagy távolabbra szállítjuk-e. A közelbe szállítandó csemetét kosarakba vagy szekéren szállítjuk az egyes (100-as) csomókat gyökerüknél nedves mohával jól betakarva.

Messzebb történő szállításhoz szintén kosarakba vagy ládába csomagolunk, de még gondosabban moházzuk a gyökereket és az egyes csomók gyökereire földet szórunk. Jó ha a csemetét szállítás előtt marhatrágya és homokos agyagból készült péppel iszapoljuk.

Kosár vagy láda kányában zsupszalmát is használhatunk.

Olyan helyen ahol a csemetekert és a beerdősítendő, terület között nagy magasság különbség van, amiből következik, hogy a magasabban fekvő részen később tavaszodik, akkor a csemetéket rügyfakadás előtt kiszedve az ültetendő területre szállítjuk és ott elvermeljük. A vermet lehetőleg északi árnyékos oldalon ássuk és a gödör fenekére havat szórva alaposan letapostatjuk, a hó után almot, majd földet szórunk és erre helyezzük a csemetéket. Az így elhelyezett csemeték gyökereit beföldeljük, erre ismét almot szórunk és végül gallyakkal befedjük, hogy csapadék ne hullason rá.

Bükki.

Nyestvadászat Esztergomban

Karácsonyi hó fedi a földeket, a Dunán jég zajlik. Az esztergomi Várhegyről ellátunk a Kisalföld síkjára, látjuk a Garam torkolatát, a Dunán át most már szabad magyar szó halatszik. Vadlibák húznak a szigetek felé. Vadkacsák a Kisduna vizére merészkednek benn a városban, az idő keményen hideg, a Kisduna tükre több helyen mentes a jégpáncéltól, itt—ott melegfor-

rások olvasztják fel a jeget. A bazilika is téliesen öltözködik, vastag hósapkát húzott a fejére. A kupola pereméről hatalmas jég-csapok lógnak le.

Ketten megyünk a Vár alatt. Bebarangoljuk a sziklaösvényeket, az egész hegyoldalt. Én magam, mint aféle nyugtalanvérű krónikás vállalkoztam erre az utra, mellettem fiatal primási alerdész kocog. Nyestvadászatra hívott meg.

No, gondolám magamban, maga az a tény, hogy nyestre vadászunk, már önmagában érdekes élmény, hát még az a körülmény milyen különös, hogy szinte benn a városban keressük a nyest nyomát. Mondom is Ferencnek, az alerdésznek:

— Mondja Ferenc, valóban nyestet akar maga itt találni? Nem valami patkányféle állatot nézett maga nyestnek?

Ferenc méltatlankodva néz rám.

— Tekintetes uram csak nem néz engem kontárnak?!

— Dehogy nézem, de addig nem hiszek, míg nyest nem kerül a puszta végére.

— Hát puszta végre nem kerül. Vassal fogom meg én.

Ferenc figyelni a sziklaösvényt, hosszasan nézi a fenyőfák közötti terepet. A sziklák üregei ideális buvóhelyek.

— Nem tudják az esztergomiak, hogy mi rejtezik itt a sziklák között. A nyest nagyon szereti ezt a helyet. Kár, hogy a várásatásokkal megzavarták a nyest nyugalmát. Az ásatások előtt három-négy nyestet is fogtam egy télen. Most legfeljebb a Dunafelöli részen tanyázik a kis bundás. De fogtam én nyestet már Szentgyörgymezőn is, Esztergom tulsó városrészében. Kevesen tudják, hogy a nyest igen vigan, észrevétlenül eltanyázik a házakban, padláson, kamrákban. A gazda észre sem veszi, hogy nyest ütötte fel tanyáját a házban. Azt még épen nem sejtí, hogy a dióját, szőlőjét, almáját nyest dézsmálja. A multkorában is egy szentgyörgymezői gazda meséli nekem, hogy amint hajnalban fölkelte és a kamrába nyitott, a lábaközött valamiféle lomposfarku állat szökött ki. Tudtam én mindnyárt, hogy az csak nyest lehetett, de nem akartam elárulni magam, hát csak mondtam a gazdának, hogy rosszul látott, patkány lehetett az. El is hitte a paraszt. Én aztán titokban megkerestem a nyomát. Meg is találtam, harmadnap már meg volt a nyest. Negyven pengőt kaptam a bőréért. Adnak többet is érte.

Igy mesélget a Ferenc barangolásunk közben.

A hegyoldalban öreg kerítéshez érünk. Az ut mentét élesen figyelni Ferenc. Hamarosan felkiált örömeiben:

— Nézze csak, tekintetes uram, látja ezeket a nyomokat?

Apró nyomok, a hóban, a kerítés felé vezetnek. A kerítés alján lyuk, a korhadt deszka hasadékán jár ki és be.

— Ez az útja — mondja Ferenc. — Egész friss nyomok. No nem sokáig sétálsz erre, jó madaram. Tetszik tudni, tekintetes uram, a nyest olyan, mint egy jó rendőr, éjjel minden posztját bejárja. Ha végig járta szokott helyeit, visszamegy rejtekébe.

Ferenc előveszi nagykabátja alól a vascsapdát. Öreg vésővel akkora mélyedést vág a fagyos földbe, mint amekkora a csapda. Ügyel arra, hogy a deszkát ne érintse meg. Amint a mélyedésel elkészült, a csapdát egészen a nyílás elé helyezi. Most fűrészport vesz elő zsebéből és gondosan behinti a csapda vasát.

— Azért kell behinteni fűrészporral a vasat, hogy meg ne fagyjon.

Ezután porhóval gyengén behinti a fűrészport. Ugy rendezi el a havat, hogy olyan legyen a csapda fölött a felület, mint máshol. Semmi sem árulja el, hogy csapda van a kerítés nyílása előtt. Jöhet erre akárki, nem lát semmit. Mehetünk, mondja. Majd holnap kora reggel újra eljövünk. Eljön-e, tekintetes uram?

— Hogyne jönnék el, Ferenc, én is látni akarom azt a patkányt.

— Ne tessék már tréfálni, én patkányra nem vadászom.

— Hát akkor macskára.

Ferenc nem szólt semmit, láttam rajta, hogy még isohasem várja úgy a reggelt, mint éppen most. A becsületéről, a prémvadász tekintélyéről van szó.

Másnap már reggel hat órakor zörgettem a háza kapuján.

— Jó reggelt Ferenc. Hány nyestről álmodozott az éccaka?

— Nem álmodtam semmit. De jófajta szilvapatkám az van.

Szolgálhatok-e vele?

Egy-egy pohárkával bemelegítjük magunkat, aztán fölme gyünk a Várba. Utközben nem beszélgetünk, de mindkettőnknek a nyesten járt az esze. A kerítés előtt szürkés folt. Már husz lépésre látni.

— Macska, patkány, vagy nyest? — kérdem Ferencet.

— Nyest az, tekintetes Úram. Szerencsém van, hogy csak egy éjszakáig kellett várni, máskor három napig is várni kell, mert több utja van az állatnak.

Biztos kézzel szabadítja ki a lompos állatkát Ferenc. Magasra emeli, örvendezve kérdezi;

— Hát patkány ez, tekintetes uram?

Megdicsérem, mondom neki, hogy máskor is elkisérem nyest vadászatra.

— Legközelebb majd az erdőre megyünk. Az erdei nyest fogása nehezebb, igaz a bőre is drágább. Éz itten amolyan házi nyest féle. De azért ez is megéri a fáradságot.

(Folytatása jövő számban: Erdei nyestvadászat)

Krónikás.

Válasz Bibó Lajosnak „Vigyázzunk a puskával“ című cikkére

(Megjelent az „Esti Ujság“ 143/1938. számában.)

Egy igen elterjedt napilap 1939 január 13-i számában szűkszavú — pársoros — hír közli, hogy lelötte egy orvvadász dr. Erdélyi Aladár szegedi egyetemi tanár fiát. Beszámol a híradás arról, hogy a tettesnek még két társa volt és menekülés közben — lóháton utánuk vágató ifj. Erdélyi Aladárt mintegy 300 lépesről mellén találta az egyik golyó, míg a másik lovát érte. Volt még jártányi ereje és haza tudott támolyogni.

A csendőrség igazán bravúros nyomozással fogta el a tetteseket, akik midőn embertársukat megsebesítették, minden lelkiismeretfurdalás nélkül odébb álltak. A nyomozás során derült ki, hogy mily ártatlan emberekkel van dolga a hatóság közegeinek. Ugyanis ez a három tagú orvvadász-banda napokkal ezelőtt betört a paksi főszolgabírói hivatalba és csekély 9 drb puskát lopott el.

Ugyanezen lap 1939 január 14-i száma közli, hogy a betöréssel kapcsolatban nyolc, illetve kilenc hónapi börtönre ítélte a bíróság az egyszerűsítési rendelet alapján ifj. Erdélyi Aladár orvtámadót, Obermeyer Mihály és Kiss József dunakömlödi lakókat. Az ügyész pedig szándékos emberölés miatt emelt vádat a tettesek ellen.

A közel mult napokban zajlott le az egyik erdőn egy fegyverhasználat. Az alerdész egy közismert fatolvajjal akadt össze aki különben orvvadász is. A fatolvaj az alerdész két kartárs elődje ellen követett el már orvtámadást. Igaz, menekült a fatolvaj, de kabátja alatt volt fegyvere és nem riadt vissza attól a gondolattól, hogy futás közben előrántsa és a kötelességét teljesítő alerdészt lelője. Egész természetes a dolog, hogy az alerdész a fentiek után fegyverét használta, hisz a tolvaj élete ellen tört.

A fenti két esetből igen tisztelt Bibó Lajos író úr meggyőződést szerezhet az orvvadász és a fatolvaj ártatlanságáról. Az első esetben az igen tisztelt író úr pártfogoltjai, hogy szenvedélyes bűnözésüket folytathassák, nem riadtak vissza attól sem, hogy betöréses lopást kövessenek el. Betörték — de szegény ártatlanok nem is egy, de kilenc lőfegyvert vittek el. Talán bizony libákat akartak velük őrizni vagy Budapesten kirakatot? Ezek az író úr szerint sajnálatra méltó emberek valószínűleg egy nyavalyás nyulat, vagy őzet akartak löni és egy magyar ifjút lőttek le és becstelenül elmenekültek az aljas merénylet után — vérében hagyva áldozatukat. A második esetben a fatolvajt kartársunk elődjei a történet után semmiféle erdei munkához fel nem vették, hogy alkalmat ne adjanak neki a bűnözésre. Kartársunk, mint új ember munkát adott neki és az igen tisztelt író úr által — ez a

szánalomra méltó ember nem riadt attól sem vissza, hogy jötevő-jét esetleg lelője.

Mindezekhez igen tisztelt író úr csak annyit, hogy erdészt és vadászt találtak már az erdőn meggyilkolva, akiket szolgálat közben ért a gyilkos orvtámadása és a tettes esetleg örök időken keresztül ismeretlen maradt. Azonban orvvadászt, vagy fatolvajt még nem. Ha az alerdész, vagy vadász szolgálati fegyverét önvédelemből használja is — mindig a törvény elé kerül és itt lesz megállapítva a fegyverhasználat jogos, vagy jogtalan volta. Hogy egy fegyverhasználat jogos, vagy jogtalan volt, azt senki sem vitathatja, mert ez a hatóság, illetve a független bíróság hatáskörébe tartozik. Figyelem már rég a napilapokat. Egy író, de még egy tudósító sem akadt, aki ily szélsőséges formában kelt volna bűnöző emberek védelmére, mint Bibó Lajos a fent jelzett cikkében.

Tudja jól igen tisztelt író úr, hogy milyen hajsza van például Budapesten egy betörő ellen. Pedig ott jószándékú emberek is vannak, akik a rend őreinek segítségére sietnek és ha akad egy elvetemült tolvaj, aki üldözője ellen fegyvert használ, a napilapok hasábos tudósításokban számolnak be az eseményről. Az orvvadász agyonlő egy erdészt, legfeljebb az apró hírek három-négy sorban számolnak be a gyilkosságról.

Az alerdész nem magáról megfélemedezett gonosztevő és a lelkeket mételyző tagja a társadalomnak, hanem igenis a köznek nemes lelkű bátor katonája. Az alerdésznek tiszta, becsületes akaratereje és nemesen érző szive van. A nyomort mindannyian mi is ismerjük, hisz benne élünk. Ez a kari réteg az egyedüli még e hazában, amelynek életszínvonala emelésében egy lépés nem történt az idáig. Rendezték már a társadalom minden rétegének a szolgálati jogviszonyát, fizetését és nyugellátását, de az alerdészekét még nem.

Ha valaki tüzfát venni nem tud és az erdőhöz közel lakik, megvan a módja, hogy hulladék gallyat szedjen. Mindenesetre, nem feltétlenül szükséges hozzá, hogy ha a szolgálatát végző alerdésszel találkozik, akkor rátámadjon és ütlegelje a fatolvajt, mert az egészen biztos, hogy az lőfegyverét használni fogja, hogy az életét megvédje, mert a törvény elsősorban ezért adott lőfegyvert kezébe. A fa beszerzése vidéken a legkönnyebb. Az erdő újszólván egész éven át ad munkát a dolgozni akaró becsületes embereknek.

Nehezebb az eset az orvvadászoknál. Itt csak egy segítségi mód van, ha akad igen tisztelt író úrnak még egy társa — aki e hazában úgy gondolkodik, mint Ön — álljanak össze és béreljenek egy területet, hol a szegény bűnözők bűnös szenvedélyüknek hódolhassanak, de azt ajánlom, hogy zárt vadaskertet béreljenek, mert csak itt nem gyúlne meg a bajuk a törvénnyel a szegény ártatlanoknak.

Hunyadi József

körerdész.

Tisztítóvágások és azok kivitele

A tisztítóvágások szakszerű kivitele, mondhatnám egyike a legfontosabb erdőművelési teendőnknek, mert ha az rosszul lett végrehajtva, a hibát később már alig, vagy egyáltalában nem tudjuk kiküszöbölni.

Hogy tisztában legyünk a fogalmakkal, szükségesnek tartom megjegyezni, hogy tisztító vágásnak azt nevezzük, amikor természetes- vagy mesterséges úton települt és sarjról keletkezett fiatal erdőben az első vágást — amely rendszeren nem hasznot, hanem kiadást jelent — mint erdőnevelési műveletet megkezdjük. — Ezt azért bocsátottam előre, mert már sok helyen hallottam, főleg akkor, amikor elkésve történt a tisztítóvágás s voltak vastag törzsek is a területen, hogy a tisztítóvágást gyéritésnek nevezték.

Jegyezzük meg jól, hogy tisztítóvágás alatt nemcsak az a dolgunk, hogy a területen, illetve állományban előforduló és tenyésztés tárgyát nem képező gyomfákat eltávolítsuk, hanem ha az elegyes állományú pl. tölgy, cser stb., úgy a meghagynitervezett fanelemek arányát is megfelelően szabályozzuk.

És éppen itt akarok egy igen fontos dologra rámutatni.

Teszem fel, hogy erdőnk fokozatos felújító vágásos szálerdő s ennek egyik 50 kat. holdján az elegyarány 0·5 kocsánytalan, 0·5 csertölgy. — És mondjuk, hogy ez az elegyarány elég szabályos az egész területen, vagyis úgy értve, hogy az egyes fanelemek nem csoportosan és nem pásztsán alkotják a fent jelzett elegyarányt.

A bontó, vagyis az előkészítő, a vető és az ezt követő vágások után a terület mindkét fannal rendszeren illetve teljesen betelepült.

Mint hogy pedig a terv az értékesebb tölgy tenyésztését (kocst. tölgy) írja elő — amely különben jól is diszlik —, ennél fogva a tisztítóvágás alkalmával kell az elegyarányt a kocsánytalan tölgy javára úgy szabályoznunk, hogy a csertölgyet lehetőleg kiküszöböljük vagy legalább a legminimálisabb mennyiségre redukáljuk.

Na már most elképzeltük mi lesz a siker e téren, ha ezt a műveletet nem egy megbízható szakember fogja irányítani és ellenőrizni megbízhatatlan munkásokkal. Könnyen megtörténhetik az az eset, hogy a hanyagul végzett munka után a 0·5 csertölgy aránya elérheti a 0·9-et is, holott éppen a fordítottjának kellett volna történnie.

Minél elegyesebb az állomány, annál nehezebb és körülményesebb a tisztítóvágás kivitele.

Tisztítóvágást ugyanazon a területen annyiszor végzünk, ahányszor az megköveteli. — Nem mondhatjuk tehát azt, hogy ahol egyszer elvégeztük a tisztítást, ott már rendben van a dolog gyéritésig.

Hogy mennyire nem állja meg ez a helyét, kitűnik az alábbi esetből is.

Tegyük fel, hogy állomány átalakítással egy akácos terület tölgygel lesz betelepítve. Minthogy a tölgy lassan nő, viszont a buján és gyorsan növvő akácsarjak egy-kettőre túlnövik a fiatal tölgyest és elnyomással fenyegetik, tehát ilyen helyeken mindannyiszor tisztítunk, ahányszor a fiatalos azt megkívánja.

A fiatalost, de a pótlásokat is (pótültetés) igen sokszor felveri a különböző gyomnövény, amit szintén annyszor tisztítunk amíg az uralkodó tenyésztett fajaj túl nem növi illetve el nem nyomja a gyomnövényt.

Erre vonatkozólag is szükségesnek tartok egy gyakorlati megjegyzést fűzni.

Egy alkalommal új állomáshelyre kerültem és oly kerületet kaptam, amelyben volt egy cca 3 kat. holdas terület amit már igen sokszor pótoltak, de mindig eredménytelenül és csak itt-ott volt látható csemete. — Én is kezdtem pótolni és figyeltem az eredményt egész éven át. — A sikertelen helyeken buján volt a szederinda gyom.

Megfigyeléseim arra vezettek, hogy augusztus közepe táján a szederinda alatt levő fenyőcsemeték tűi kezdtek sárgulni és rövidesen el is sárgultak örökre, szóval a nagy hőségben elzárva meglettek fojtva; pedig akár ősszel akár tavasszal történt az erdősítés (ültetés) mindig nagy körterületről lett a szederinda tövestől kiásva, de hiába volt, mert így is buján nőtt. A következő évben azután amikor a szederinda teljesen kifejlődött, úgy június vége felé, a csemeték fel lettek szabadítva a szederindától s így a csemete megmaradt; két évi ilyen tisztogatás után a fiatalos megerősödve (fenyő) már kikerült a nyomás veszélye alól.

Igen fontos szerep vár a tisztítóvágást intéző szakemberre ott is, ahol a tölgyvetővágásokban a tölgy rovására az itt-ott előforduló gyertyán egyedek teljesen betelepítik maghullásukkal a területet s ezek versenyezve a tölgygel, elnyomják azokat. Hasonlóan járhatunk a bükknél is, ahol szintén meggyűlik a bajunk a gyertyánnal ha csak egy pár darab is van belőlük a területen. Az ilyen helyeken igen nagy figyelemmel ki sérjük a tenyésztendő fanemek állapotát s ha azokat veszély kezdi fenyegetni, úgy a kellő intézkedést ideje korán megteesszük.

Az ilyen veszélyes helyeken idejében alátelepítjük a területet, mert így biztosíthatjuk a főállomány teljes megtelepülését és megerősödését.

A tisztítóvágás kivitelénél a következő szempontok veendő figyelembe:

1. A kivitel idejének kitűzése;
2. Egyes állományoknál a fanemek elegyarányainak megállapítása;
3. A kivitel módja és ellenőrzése és végül
4. A kivitel utáni szükséges teendők.

A tisztítóvágás idejét az állományban tenyészendő fanemeknek a gyomnövények által történő elnyomásának mértéke szabja meg. Ez az idő a fafajtól, az üzemmódtól és a talaj minőségétől függően 4—15 éves korban szokott bekövetkezni.

A tisztítóvágást megfelelő időben kezdjük és ne késünk el vele, mert az igen elnyurgult fiatal fák (lombfák) tisztítás után nagyobb koronát növesztve le fognak hajolni és sok el is törik belőlük.

A tisztításra legjobb a június—július hónap, mert a kivágott gyom és egyéb fák jobban kivesznek és nem hajtanak annyira. Sajnos munkáshiány és költségkímélés miatt a munkát ősszel a havazás beállta előtt szoktuk végezni.

Elegyes állományoknál az elegyarány megállapításnál törekedünk az értékesebb és műfát szolgáltató fanemeknek minél nagyobb arányszámot biztosítani. Természetesen, ha talaj tekintetében vannak elütő területek, amelyek más fanemek termelésére kedvezőbbek, úgy ott ezeknek adunk előnyt a megtelepedésre, pl. nyirkosabb helyeken a kőrisnek stb.

Egyletlen állományok tisztítása jóval egyszerűbb, mert itten a gyomnövények kivágásán kívül csak a beteg, elnyomott, elszáradt és görbenövésű göcsös egyedeket kell kiszedni.

Elegyes állományokban mint fentebb említettem is már, igen nagy gonddal és körültekintéssel kell eljárni, mert itten az előbb említett egyedek kivágása alkalmával az elegyarányra is kell ügyelnünk.

Sarjerdők tisztításánál kétféle eljárás van; attól függ, hogy tuskósarjról vagy gyökérsarjról keletkezett a fiatalos.

Ha tuskósarjas a fiatalos, akkor — amennyire csak lehetséges — a tuskónak azon részén hagyunk 2—3 erősebb szép egyenes sarjat — a többi felesleges sarjat levágjuk — amely irányból a veszélyes szelek gyakoriak, rendszeren ÉNy—É-i irány, mert különben a tuskó déli részén levő sarjak, főleg ha a jó talaj miatt kövérek a sarjak, hamar letöri a szél őket.

Ez a jelenség főleg a nagyhálózatban levő akácsarjerdőben gyakori.

A gyökérsarjas fiatalosban pedig a kiszedett tuskó és a betemetett gödör környékén (kørszélén) 3—5 legszebb szálát meg hagyunk, a többi sarjhajtást pedig kivágjuk.

A fontosabb és kényesebb tisztításoknál egy ellenőrző szakember felügyelete mellett legfeljebb 10—15 megbízható munkás dolgozhat, kiket előbb a tennivalókra alaposan be kell tanítani, szóval ismerjék jól a fákat és tisztában legyenek a céllal.

A tisztított területről kikerült rözse anyagot, ha nem tudjuk értékesíteni, úgy a földutak (erdei) kátyuit (gödreit) javíthatjuk vele, esetleg vándor csemetekert kerítésének felhasználhatjuk, vagy óvatosan elégetve, hamujával csemetekertünk talaját javíthatjuk.

Azt azonban semmiesetre sem engedjük meg, hogy a kivágott rözset a kitisztított fiatalos szélén, közel a fiataloshoz raká-

soljuk, mert a rakatok nyárig megszáradnak és különösen forgalmas helyen ezek a tűzveszélynek alkalmas fészkei.

A tisztítóvágás után a fiatalost figyelemmel kísérjük, ha kell eleinte még pótoljuk, s ha szükségét látjuk, a mérsékelt gyéritést megfelelő időben és helyen megkezdjük.

Amint látjuk igen fontos művelet a tisztítóvágás és mondhatjuk épen olyan fontos, mint a csemetekertben a gyomlálás.

Szép erdő létesítésének első feltétele a tökéletes felújításon kívül a szakszerűen keresztül vitt tisztítóvágás.

Orosz Imre.

Egyesületi hírek:

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásukat idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben a Felvidék visszacsatolt részén élő kartársaink címét ismernék, az velünk közölgék, hogy őket Egyesületünkbe való belépésre felkérjük.

Felkérjük kartársainkat, hogy akik az alább felsorolt kartársaink lakhelyéről tudomással birnak, velünk közölni szíveskedjenek:

Bárdos Zoltán ezelőtt Budapest, Csemetekert.

Kovács Pál ezelőtt Dinnyés.

Vitéz Bácsi Ferenc ezelőtt Pusztakapoly.

Hajdu Gyula ezelőtt Kisbárapáti.

Miután Egyesületünk egész vezetősége a márciusi közgyűlésen lesz megválasztva, igen kívánatos lenne, ha kartársaim — főleg az országos elnök személyére vonatkozólag — nézeteiket velünk előzetesen közölnék, hogy a szükséges lépéseket idejében megteheszük.

Temetkezési segélyakciónk. A „Különfélék“ rovatában olvashatják kartársaink Mazányi Imre, Nahóczki Antal és özv. Zsurilla Antalné halálhírét, kik életükben mindig pontosan fizették úgy tagsági díjaikat, mint a temetkezési illetékeket, miből kifolyólag mindhárom esetben a családnak temetkezési segély címen 300—300 pengőt folyósítottunk. Hála a jó Istennek és temetkezési intézményünknek, mindhárom esetben a haláleset folytán sújtott családnak — a fájdalom kívül az eltemetés gondjait enyhítettük, kiadásaik fedezve lettek. Temetkezési segély címen eddig már hét esetben nyújtottunk segélyt, és pedig két esetben az

1938. év, öt esetben pedig az 1939. év terhére. Éppen ezért minden kartársunkat saját érdekében kérjük, hogy minden elhunyt kartársunk után esedékes 50 filléres részösszeget a hátralékos tagdíjakkal együtt mielőbb csekkklapon fizessék be és így biztosítsák — esetleges elhalálozás esetére — hátramaradt hozzátartozóik részére a kiutalandó segélyt.

Különfélék

Azoknak a kartársainknak, akik az új esztendő alkalmával jókívánásaikkal felkerestek bennünket, figyelmességükért ezúton mondunk hálás köszönetet.

Halálozás. Mazányi Imre nyug. primási uradalmi körvadász, élete 80-ik évében, hosszas szenvedés után, január hó 11-én Drégelypalánkon elhunyt. Megboldogult Egyesületünknek egyik oszlopos tagja volt, ki Eminenciás urait (névszerint: Scitóvszky, Simor, Vaszary, Csernoch és Serédi) 54 éven keresztül szolgálta, egészen 1931 januárjában bekövetkezett nyugdíjazásáig. Magyaros, nyiltzavú volt egész életében s ezért közbecsülésnek örvendett. Temetése 13-án volt Drégelypalánkon nagy részvét mellett, ahol az urad. kemencei erdőhivatali kartársak testületileg jelentek meg és vállukon vitték ki szeretett volt kartársukat az ugyanottani temetőbe, utolsó nyugóhelyére.

A mi utolsó kívánásunk is az: Szeretett jó Imre Bátyánk, nyugodj békében.

A megboldogultat özvegye, gyermekei, unokái, testvére és számos rokona gyászolja.

Csak egész röviden jelenti az özvegy, hogy Nahóczki Antal érseki uradalmi pagonyerdész, hosszas szenvedés után, 54 éves korában, január hó 13-án Felnémeten elhunyt. Megboldogult szintén értékes tagja volt Egyesületünknek. Mi kérjük a jó Istent, adjon Neki csendes pihenőt.

Lapzártakor futott be a hír, hogy özv. Zsurilla Antalné szül. Bányász Mária, ki Egyesületünk temetkezési segély-alapjának kezdetől fogva tagja volt, élete 82-ik évében, január hó 17-én, Miskolcon elhunyt. Az elhunytban Bezeréti Lajos miskolci kartársunk édesanyját gyászolja. A megboldogult néhai férje főerdőőr volt és lelkes harcosa az egyesületi eszméknek és a temetkezési segítő akcióknak.

Nyugodjék békében.

Kinevezések. A m. kir. földművelésügyi minisztérium az államerdészeti altisztek személyzeti létszámába: vitéz Gerle Zoltán (Gödöllő), vitéz Rónaháti István (Miskolc), Szederkényi Rudolf (Gödöllő), Kerekes Imre (Miskolc) és Tereny Pál (Miskolc) szakvizsgázott erdőőröket ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt — m. kir. erdőőrökké kinevezte.

Kinevezésükhöz gratulálunk.

Szörmeárúk.

A „Magyar Bőrpar” hetilap 1939. év január 5-i közlése.

Könyest, prima	38.00—42.00	„
Fanyest, „	68.00—73.00	„
Görény, nagy	7.00— 7.50	„
„ kicsi	4.50— 5.50	„

A többi bőrök árai változatlanok.

Pénztári beszámoló

December havi befizetések folytatása: Tóth Ödön Tolna 2.60, Kovács János Nova 0.50, Tömösközi Györkő Vilmos Lápásvölgy 15, Pankasz István Bánokszentgyörgy 2,50, Grüner Mihály Lillafüred 0.50, Garamszegi Sándor Kiszgyőr 8, Jáger Lajos Somogyuszob 12, Csekey János Dunapataj 3.50, Lukács István Cserépváralja 10.50, Kiricsi János Ilkapuszta 9.50, Bujtás József Gödöllő 1, Vajda József Nagykanizsa 2.50, Kokály Ferenc Pula 1.50, Balázs Imre Somoskőujfalu 5.50, Varga Sándor Iharkút 7. Kósa István Szentpéterföldé 10.50, Gábris István Pusztavám 1.50, Slauszky Ernő Királyszállás 4.50, Fegyverneki Sándor Felnémet 3, Forgács Mihály Fedémes 6.50, Lajgút József Mátraszentlászló 3.50, Mátrahegyi János Mátraszentlászló 2, Tölgyes Lajos Pilisszentkereszt 2, Tóth Pál Homokszentgyörgy 5 P. — December havi összes befizetés: 934.76 P.

Január havi befizetések: Mazányi Imre Drégelypalánk 3, Lehotczky Alajos Parasznya 3, Erdősi József Arló 3, Bodor József Németlukafa 12, Rubányi Ede Pilisvörösvár 6, Bozsóki József Felsőhámor 6.50, Lehotczky Alajos Parasznya 3.50, Juhász János Putnok 3.50, Mocsári Rezső Putnok 6.50, Szabó Géza Bögte 10, Kóthay Mihály Drégelypalánk 1.50, Koltai József Budapest 0.50, Zolnai Imre Józsa 1, Bóznér János Szekszárd 3, Zwilling János

Sajószentpéter 4, Csemba Lajos Sümeg 14, Csepánszky Miklós Gyöngyös 3.50, Mata László Egerbakta 2.50, Bratu Lajos Etes 12, Bánfai Mihály Diósgyőr 3, Kasza József Pécs 2, Farkas Jenő Réde 6, Szöllősy Sándor Salgótarján 0.50, Balogh József Bakony-szentlászló 6.50, Kiss József Keszű 6, Óri Lajos Dunabogdány 2.50, Kiss Károly Daraboshegy 11.50, Rejtő Róbert Miskolc 11, Kárpáti András Hajmáskér 11.50, Kummert Lajos Páty 5, Csabalik Gyula Ujmassa 12.50, Lovász József Zalaapáti 1.50, Országh Lajos Tengőd 0.50, Tanó József Erdősmecske 1.50, Rieder Ferenc Császár 9.94, ifj. Bordács István Pula 3, Hencsei József Ujhuta 3, Lengyel János Bodrogolaszi 3, Keresztes Ferenc Bakonycsernye 6, Aponyi József Zebegény 4.50, Szy Ferenc Püspökladány 8, Kiss Bertalan Nagybatony 3.50, Sebők Sándor Bpest 10, Csányi István Mozsgó 10.50, Malusinszky Pál Gödöllő 4, Király Sándor Galgamácsa 17, Pál István Izabellaföld 12.50, Miltényi János Gödöllő 4.50, Richter Gyula Székesfehérvár 3, Tarnai Gusztáv Gödöllő 1.50, Fischer Géza Alcsút 5, Fischer Gézáné Bpest 1.50, Szabados Dezső Kelen-völgy 2, Kósa József Nagykovácsi 4, Grellneth János Zalaerdőd 1.50, özv. Naszlady Sándorné Öcsény 3, Kiszél András Gyűrűfű 3, Rausch Károly Bejzgyertyános 6, Németh János Bakóca 2, Tihanyi István Kerepes 13.50, Szabó József Kerepes 7.50, Okád János Kerepes 7.50, Perhács Péter Nagybatony 10, Mráz Gyula Bpest 7, Fekete József Gödöllő 11, Kóthay Mihály Drégelypalánk 5, Németh Lajos Neszmély 6.50, Vancsura István Baja 12.50, Kis Tóth Tamás Pilisszentlászló 7.50, Nagy István Tengőd 3.50, Németh Géza Himód 8, Bölcs István Gyömrő 1.50, Úghy József Hont 1.50, Eötvös Béla Nagybatony 15, Kulics Győző Téglás 12, Schillig György Dunabogdány 10, Maár Károly Gyöngyössőllymos 6, Szi- geti Vendel Réde 6, Nahoczki Antal Felnémet 1, Szalay Gyula Vép 8, özv. Zsurilla Antalné Miskolc 3, Szalczer Antal Torokberénd 12, Hugli Pál Gyöngyössőllymos 11.30, Vér Zoltán Tolnanémedi 13.50, Cservenka Ferenc és Társai Tata 69.50, Szinger Vilmos Erdő- major 2.10, Nádaskay Richárd Bpest 20, Simon János Nemeskolta 15.50, Kaszás Gyula Dunakeszi 10, Hartl István Pásztó 1.50, Hor- váth Géza Tengőd 7.50, Németh Ignác Oltárc 5, Mazányi Imre Drégelypalánk 1, ifj. Tóth Ödön Mórággy 3, Saliga János Szent- damián 15, Imberger István Sárszentággyta 6, Stefánkó Rezső Decs 16, Szakács József Vitnyéd 3, Pasztorek Antal Hont 1, Könczöl Kálmán Zalaapáti 1.50, Dávid Sándor Lassi 8, Horváth János Vitnyéd 6, Illés István Bak 4, Buchelt István Varázsló 2, Daróczy Márton Esztergom 1.10, Bakai József Nagykanizsa 5.60, Róka Jó- zsef Dunabogdány 10, özv. Naszlady Sándorné Öcsény 6, Szabó Ferenc Uzsa 1.50, Orosz Imre Szombathely 1.50, Sümegi János Budafa 5, Zsigmond Endre Parád 12, Nádaskay Richárd Bpest 20, Vaszil Imre Tornyospálca 3, Szűr József Neszmély 7, Németh Lajos Sártvány-major 1, Dél István Vízvár 2.50, Tamás Jenő Nagyberki 6, Doktor Antal Vadaskert 1.50, Rónaszéki János Pécsvárad 10, Kücsán Sándor Fehérvárcsurgó 11.50, Szakony István Pusztá-

magyaród 8, Simon László Pusztamagyaród 2, Erdész Ferenc Vas-
kút 3.50, Csizmadia Vince Iharkút 2, Lukács István Cserépváralja
1, Szenté József Szentéterföldre 1.50, Gera József Kisszállás 8, Mazányi
Imre Drégelypalánk 5.50, Kujáni István Kecskemét 1, Szaniszló
Béla 1.50, Takács János Nagyjáplánpuszta 2, Kis Tóth Tamás
Pilisszentlászló 1, Kiss Ferenc Pécs 1, Hunyadi Károly Ipolyszalka
7, Köveskúti Imre Fűzfőgyár 6, Németh Lajos Tarpa 18 P.

Zászlóalakra január hóban befizetett: Storcz Albert Gödöllő
5 pengőt.

„Magyar a magyarért“ gyűjtésre befizetett: Imberger István
Sárszentágota 2 pengőt.

„Szárnyat a hazának“ gyűjtésre befizetett: Imberger István
Sárszentágota 2 pengőt.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Évi zárás alkalmával szomoruan kellett tapasztalnom, hogy
sok kartárs nem fizeti rendszeresen a tagdíjat és igen sokan nem
fizették még mindezeideig meg az eddig elhalt kartársak után járó
részösszegeket. Saját érdekében kérem kartársaimat, hogy úgy a
tagdíjat, mint a temetkezési részösszegeket pontosan fizessék, mert
mindannyian halandók vagyunk, senki sem tudja, mikor dül ki a
sorból és bizony nagy segítség az özvegynek, vagy más hozzánk-
tartozónak az a 300 P, amitől elesik az, aki nem teljesíti kötele-
ségét az egyesülettel szemben.

Még egyszer kérem t. kartársaimat, teljesítsük mindannyian
kötelezettségeinket, hogy jogaink legyenek.

Kartársi üdvözlettel;

Hevesi József
főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hang-
súlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papírkosárba kerülnek.)
Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig
küldendők szerkesztőségünkhöz.

Garamszegi Sándor Kisgyőr. Tagdíjhátraléka 1938. év végéig
0.76 P és ezenfelül a felszólítás költsége.

Rádóczy Gyula Szentantalfa. Címét helyesbítettük.

Varga Sándor Iharkút. Tagdíja 1939. év június hó végéig
rendezve van.

Boszóki József Felsőhámor. Eddig 1939-ig, 4 esetben fizet-
tünk ki temetkezési segélyt. Ezek szerint — mivel Ön 1 P-t már
befizetett — 1.— P-vel van elmaradva.

Kárpáti András Hajmáskér. Tagdíja 1940. év végéig rende-
zett. A temetkezési alapnál 1.50 plussza van.

Kummert Lajos Páty. Tagdíja 1938. év végéig rendezve van. A temetkezési alapnál 1 P plussza van.

Csabalik Gyula Ujmassa. Tagdíja 1939. év végéig rendezett.

Keresztes Ferenc Bakonycsérnye. Tagdíja 1939. év június hó végéig rendezve van. Felesége öngyagsága kartotékán azonban 1938. év végéig 2 P. hátralék áll fenn. A temetkezési segélynél mindkettőjüknek 2—2 P hátralékuk van.

Sebők Sándor Budapest. Tagdíja 1939. év június végéig rendezve van. Felesége öngyagsága tagdíja 1939. év febr. végéig rendezett.

Csányi István Mozsga. Tagdíjhátraléka 1938. év végéig 5.32 P.

Tihanyi István, Szabó József és Ohád János Kerepes. Tagdíjuk 1939. év végéig rendezett.

Mráz Gyula Budapest. Tagdíja 1938. év végéig rendezve van. A temetkezési segélynél 1 P plussza van.

Szigeti Vendel Kéde. Tagdíja 1938. év végéig rendezve van. A temetkezési segélynél 4 részösszeg, vagyis 2 P hátraléka van.

Hugli Pál Gyöngyössolymos. Tagdíja 1938. év végéig rendezett.

Vér János Zoltán Kisszékely. Tagdíja 1938. év végéig rendezett.

Simon János Nemeskolta. Tagdíja 1938. év nov. hó végéig rendezett.

Kaszás Gyula Dunakeszi. Tagdíjhátraléka 1938. év végéig 12.— P.

Saliga János Szentdomián. Tagdíja 1939. év április végéig rendezve van. A temetkezési segélynél 2 P hátraléka van.

Imberger István Sárszentágota. Tagdíja 1938. év végéig rendezett és még marad 40 fillér plussza.

Szabó Ferenc Uzsa. Tagdíja 1938. év végéig rendezett.

Farkas Jenő főerdőm. Réde. Szives közlését tudomásul vettük.

Bratu Lajos Etes. Tagdíjhátraléka 1938. év végéig 80 fillér. A temetkezési segélynél 1.50 F hátraléka van.

Csalló János Dunakiliti. Címét helyésbítettük. Január 31-ig 4 esetben kellett temetkezési részösszeget befizetni. Mivel 1 P-t már befizetett, így hátraléka 1 P.

Vaszil Imre Tornyospálca. Előfizetése a január 12-én feladott 3 P-vel 1939. év végéig rendezve van.

Lukács István Cserépváralja. Csalsípót Storcz Albert úrtól Gödöllőről kell rendelni. Az egyesület csalsíp értékesítéssel nem foglalkozik.

Köveskúti Imre Fűzfőgyár. Kérésedet készséggel teljesítjük. Ha neked megfelelő állású helyre keresnek szakembert, azonnal értesítünk.

Kiss Ferenc Pécs. Tagdíja 1939. aug. hó végéig rendezett.

A Z E R D Ó

XIII. ÉVFOLYAM

1939. MÁRCIUS

3. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

MEGHIVÓ.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédnyelvezet Orsz. Egyesülete 1939. évi márc. hó 25-én, d. u. 4 órakor Budapesten, a Székely Főiskolai Hallgatók Egyesülete helyiségében (VIII., Rákóczi-út 15. szám, II. emelet 13. ajtó) tartja

választmányi ülését

a következő napon, vagyis március 26-án, délelőtt 10 órakor,
a fenti helyen tartja meg egyesületünk

évi rendes közgyűlését.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. Jelentés az 1938. évi működésről.
3. Tisztújítás.
4. Esetleges indítványok.*

Esztergom, 1939. évi február hó 1-én.

A vezetőség.

* Alapszabályaink értelmében közgyűlésünkön csak azok az indítványok tárgyalhatók, melyeket a közgyűlés előtt 14 nappal a vezetőségnek bemutatnak.

Felhívjuk a választmányi tagok figyelmét arra, hogy a gyűlésre való felutazásra feltétlenül vegyék igénybe az ezen időben érvényes 50 %-os menetkedvezményt, mert csak a félárú menetjegy lesz módunkban megtéríteni.

Elnökválasztás

Március 25-én és 26-án elnökválasztásra ül össze egyesületünk választmánya és közgyűlése.

Sorsdöntő napok!

Nyugalmas időkben, rendezett viszonyok között nem okozna gondot egyesületünk életében egy elnökválasztás, azonban ma, amikor rendkívüli időket élünk, amikor máról-holnapra mind ideben az országban, mind a határokon túl sorsdöntő események érik egymást és ugyanakkor örökös harc dúl hatalmi érdekek és emberek között, a nagy események jelenségei és visszahatásai a legkisebb közösséget is súlyosan érintik. Mi is ilyen kis közösségnek érezzük a mi egyesületünket, a mi összességünk része a társadalomnak, része állami összetételünknek, természetes tehát, hogy ha a társadalom bármely egységében életrezendülés történik, ennek a rezdülésnek a hullámain, mint a földrengést jelző szeizmográf, a mi egyesületünk is felfogja. Mennyi történetet, mennyi önérdeket és önzést tapasztalunk a mindennapi életben, közéletben és magánéletben egyaránt. Ezeknek jelenségei faluban és városban, testületekben és intézményekben, gyűlésekben és és családokban mindenütt feltalálhatók.

Ne keressük most azt, ami szétválaszt, ne kutassuk közéletünk hibáit, hanem törekedjünk arra, ami bennünket összetart, ami egyesületünk további fejlődését elősegíti. Március 25-én és 26-án elnökválasztásra jövünk össze. Mutassuk meg, hogy van bennünk egység, fegyelem, alacsonyosságokon és emberi gyarlóságokon való felemelkedés és nemesebb törekvések utáni vágy. Mutassunk példát arra, hogy egyesületünkben a testületi élet és a közös cél felemelkedik a személyi érdekeken. Mindenek fölött pedig adjuk tanujelét annak, hogy az egyesületünk érdekeit felölelő tárgyalásoknál és ténykedéseknél kellő felkészültséggel és tudással rendelkezünk. Mindezek komollyá és eredményessé teszik választmányi ülésünket és közgyűlésünket.

Hiszem és remélem, hogy minden kartársunk ezeknek a nemes elveknek a szemelőtt tartásával vesz részt

gyűléseinken. Jól tudom, hogy más alkalommal nem kell külön hangsúlyoznom kartársaimnak e feltételeket, mivel azonban elnökválasztásra készülünk és mivel tudjuk, hogy személyi kérdésekben ellentétek merülhetnek fel, nem felesleges a nyugalmat és a komolyságot biztosító feltételeket hangsúlyoznunk.

Ezeknek az általános szempontoknak az előrebecsátása után legyen szabad igen tisztelt Kartársaimnak néhány részletkérdésről is szólnom az elnökválasztással kapcsolatban.

Legelsősorban is szólnom kell az országos elnöki kérdéstről. *Brandt* Vilmos országgyűlési képviselő, volt országos elnökünk ömértósága lemondásával gondoskodnunk kell új országos elnökről is. Ez a kérdés nem olyan könnyű, mint amilyennek látszik. Ne tápláljunk magunkban hiú reményeket ebben az irányban, különösen pedig ne építsünk légvárakat, amikor országos elnököt akarunk választani. Kérek minden Kartársat, hogy foglalkozzék komolyan még a közgyűlés előtt az országos elnök megválasztásának kérdésével és úgy jőjjön el a közgyűlésre, hogy már kész indítványa legyen. Reméljük majd, hogy az indítványoknak összevetésével megfelelő eredmény alakul ki.

Az ügyvezető elnökválasztás kérdése már sokkal könnyebben megoldható. Ezt az örvendetes megállapítást abból a tényből merithetjük, hogy az új elnököt magunk közül választjuk, vagyis az új elnök ott lesz a választmányi, illetőleg a közgyűlésen. Ismét hangsúlyoznom kell, hogy tisztán Kartársaim egységes megnyilatkozására célok, amikor arra kérem kartársaimat, hogy általános, az egyesület érdekét képviselő szempontok figyelembevételével válasszanak elnököt. Olyan személyre essék a választás, akiben a kartársak összességének bizalma található, akinek tudása, felkészültsége és önzetlensége a legjobban szolgálja egyesületünk érdekeit, de akinek a személye is mind lefelé, mind fölfelé közkedvelt. E kérdésnél nem szabad számításon kívül hagynunk, hogy az új elnök személye elsősorban a kartársak előtt legyen rokonszenves, de ugyanakkor az is feltétlenül szükséges, hogy új elnökünk megfelelő összeköttetésekkel rendelkezék az illetékes fórumokon. Ezt a feltételt egyesületünk, illetőleg mindannyiunk érdeke követeli meg. Nem szabad figyelmen kívül hagynunk az egyesületi ügyvezetés eredményessége szempontjából azt a kívánságot sem, hogy olyan elnököt válasszunk, aki mellett ott dolgozik a titkár és a főszámvevő. Mindhármuknak egy helyen kell lenniök. Az eddigi tapasztalatok azt bizonyítják ugyanis, hogy ha az elnök, a titkár és a főszámvevő nincs egy helyen, akkor nem lehet eredményes a munka. Nem szabad arról sem megfeledkeznünk, hogy az új elnöknek az ügyvitelhez szükséges gazdasági felkészültséggel is kell rendelkeznie, ezenkívül elengedhetetlen, hogy bizonyos irodalmi adottságai is legyenek. A megfelelő

felkészültség, a tudás, az összeköttetés, a gerinccesség és az egyesületért való önzetlen fáradozás tekintélyt kölcsönöz, már pedig tekintély nélkül egyesületet vezetni nem lehet. Azt sem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy az új ügyvezetőnek kellő szabad idővel is kell rendelkeznie, hogy az egyesület minden ügyével foglalkozhassék.

Ezek nagy vonásokban azok a feltételek, amelyeknek az új elnökből összpontosulniuk kell. Kartársainktól függ, hogy ezeknek a feltételeknek március 25-én és 26-án érvényt szerezzenek.

Kolb Gyula

h. ügyvezető.

Tisztújítás

Azok a kartársak, akik az erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet, illetve a Mevme sorsával, jövődjével foglalkoznak, mindenkor szorongó érzéssel várták a tisztújítást. Ez az érzés most hatványozódott. Az elmúlt választmányi ülésen az egyesületünk életében szokatlan eset történt. A vezetőséget alaptalanul gyanúsították, legszentebb érzésében sértették, tagadhatatlanul a köz érdekében folytatott küzdelmét, az elért eredményeket a semmivel értékelték egyenlőnek. Ennek az eredménye lett, hogy a vezetőség a következő választmányi ülést, illetve közgyűlést meg sem várva, lemondott.

Az esemény valóban minden vonatkozásában szokatlan.

A támadás szinte a gyerekes meggondolatlanság képét mutatta, a komolyság legcsekélyebb jele nélkül. Éppen ezen körülmény figyelembe vételével, többek szerint, a vezetőség lemondásának ebből kifolyólag nem lett volna szabad bekövetkeznie, legalább is nem úgy és akkor, ahogy és amikor történt.

Meggyőződhattünk róla, hogy azzal az elvvel, azzal a nézetel, ami a támadás indoka volt, nem lehet az egyesület ügyeibe csak úgy belerontani, azzal nem lehet egyesületet kormányozni és fönntartani, csak rombolni.

Ez a hadakozás borzalmasan rosszul sikerült. A harcos nem oda sújtott, ahova talán szándéka volt, hanem a saját érdekének tetejére, hogy azt, ha pillanatnyilag is, de bénítsa. Hiszünk, hogy bajvívásának következményétől fiatal kartársunk maga is megborzad.

Jó iskola lesz az nemcsak a dolgok mellé ütött kartársnak, de okulni fognak ebből mindazok, akik bármikor is az egyesület vezetéséhez kellő ismeret nélkül hozzá mernek szólni.

Ajánljuk fiatal kartársunknak, hogy minden olyan esetben, amikor olyan komoly, életbevágó kérdésekhez, mint egy egyesület

sorsa, akar hozzászólni, a gyűlöletet mindenkor hagyja a tárgyaló terem ajtaján kívül. Mert azzal az ádáz gyűlölettel, amely szemeiből lövelt, egy világot lehetne megsemmisíteni, ha azt gyilkos erőre lehetne átváltoztatni.

Az ilyen lelkiállapotot hordozó egyén, a saját és a karnak szempontjából nem alkalmas nehéz, kényes feladatok mikénti megoldásának véleményezésére.

A feladatok, a tennivalók ismerésére és önfegyelemre van szükség ott, ahol életbevágó dolgokat intézünk. A türetmetlenkedés, az ártó szavak kimondása mindenkor káros.

A tudatlanság vagy tervszerű munka bombája felrobbant. Az eredményt látjuk. Itt az ideje, hogy a romboló kartárs rámutasson arra az utra, amelyen elgondolása szerint a karnak haladnia kell. A kar egyeteme örömmel fogadna olyan egészséges megoldást, amely a kar összességének érdekeit előbbre vinné. Ez azonban semmiesetre sem lehet a kar és egyesület utcára cipelésének silány gondolata, vagy ehhez hasonló. Ennél sokkal komolyabb tervre van szükség, már csak azért is, mert eddig halálosan komolyak voltak a tervek, a kivitelek, tehát ezeknél csak jobbak jöhetnek.

Az egyesület ügyei a végzett munkával az egész vonalon rendbe jöttek, zászlója tiszta, szeplőtelen.

A kar jólétének előmozdítására az alap le van rakva. A föladat továbbbra a munka és zászló tisztaságának megőrzése és a lefektetett alap tovább építése.

Kartársunk botlására mentségül csak azt a mostoha bánásmódot hozhatjuk fel, amelyben a kar általában részesül. Ez azonban nem lehet ok a saját értékek rombolására. Jobb volna az erőket összegyűjteni és a mostoha bánásmód megváltoztatásának szolgálatába állítani.

Főntebb érintettem a tisztikar lemondását, ezt kívánnám tovább fűzve, megvilágítani.

Megismétlem, hogy a megtörtént személyeskedő támadás miatt a vezetőségnek nem lett volna szabad lemondani, Hisz a támadás annyira erőtlen, egyébként megérthető volt, amihez mérten túlsúlyos a következmény. Ezt mindazok a kartársak, akikkel azóta találkoztam, szinte egyöntetűen megállapították. Ezzel szemben oda kell állítanunk azt a tiszta, a lehetőségek határain belül a kar érdekében mindent megkísérlő és elvégző törekvést, amelyet a tisztikar éveken keresztül teljesített, aminek ép e sorok írója is, mint közelről szemlélő tanuja, ez esetben a tisztikarnak igazat kell adnunk.

Nem búcsúszom tőled Daróczy Márton és munkatársaidtól, hanem az üzenem Nektek, a viszontlátásra az egyesület közkatonáinak soraiban,

Szy Ferenc.

Tisztújítás előtt

Lapunk mult száma van kezemben, elgondolkodom az egyesületünk március 25-én tartandó választmányi és 26-án ezt követő közgyűlésünk keretében megtartandó tisztújításon.

Igen, gondolkodom, mint ahogy kötelessége lenne ez minden kartársnak is. Bármilyen mostohán bánik velünk az élet bármilyen nehéz megélhetési stb. gondok gyötörnek is bennünket, most amikor érdekeinket védeni hivatott egyesületünk tisztikárának megválasztásáról van szó, gondolkodnunk kell. Áll ez karunk minden tagjára és még fokozottabb mérvben a választmányi tagokra. Mert hisz a közgyűlés hivatott egyesületünk tisztikárának megválasztására. Helyes választás esetén az egyesület felvirágzását előmozdító tényezője, ellenesetben esetleg sírásója.

Nem akarok bővebben foglalkozni a távozó tisztikar ügyével, kiknek mint halandó embereknek, voltak hibái is, de nem mulaszthatom el rámutatni, az általuk elért eredményekre sem, aminek kellő honorálását a közgyűlés lesz hivatva kellően méltatni. Magam részéről csak annyit, fáradhatatlan munkásságukért, hála és meleg kézszerítés.

Gondolkodjunk csak tovább és mérlegeljük a mai helyzetet. Hogy is áll az egyesületünk ügye? Mik és hogyan volnának megoldhatók egyesületünket s így mindnyájunkat érintő, sorsdöntő problémák?

Kezdjük országos elnökünk távozása következtében előállott helyzettel. Brandt öméltósága lemondása következtében, gondoskodnunk kell az országos elnöki tisztség betöltéséről. Miután a helyes megválasztás sorsdöntő tényező egyesületünk életében, oda kell hatni, hogy ezen pozícióra olyan egyén kéressék fel, kinek megvan a kellő társadalmi állása ahhoz, hogy ügyünket — ha arra szükség adódnék illetékes helyen kellő eréllyel képviselje. Nem lehet tehát javaslatba hozni olyan személyt aki bármilyen tekintetben is függő viszonyban áll.

Még nehezebb az ügyvezető elnök választása. Itt, miután Daróczy kollégám távozik, nagyon körül kell nézni a portánkon, vajjon kit válasszunk meg? Ki lenne alkalmas? Nehéz kérdés! Annál is nehezebb, mert szétszórtan élünk s alig ismerjük egymást. Az ügyvezető elnöki állás betöltésénél agilis, intelligens, tetterős egyénre van szükségünk, kinek ezen felül ideje és összekötetése is megvan, ezen komoly és sokoldalú tisztség betöltésére. Ide sorolom a lapunk szerkesztésével járó teendőket is. Nem akarok senkinek tanácsot adni, de gondolkoznunk kell kedves kartársaim, ma még nem késő.

A választmányi tagok megválasztására kell még kitérnem. A választmányi tagokat nem lehet csak úgy fehér asztal mellett baráti körben, hogy úgymondjam beosztani. Nem! Nézzünk körül

tagjaink sorában szerte az országban, az ország különböző részeiben, mert a tagok arra érdemes sorából kell a választást megejteni.

Ha így gondolkodunk, én azt hiszem helyesen választunk. Őszinte szívből kívánom, hogy adja is ezt a mi Istenünk! Fel tehát alapos gondolkodás után a gyűlésre és tegye meg ott kötelességét mindenki, a távozó vezetőség érdemeinek elismerésénél úgy, mint az új vezetőség megválasztása körül. Ha ez meglesz, úgy nyugodt lelkiismerettel állíthatjuk, megtettünk mindent az egyesületünk és ezen keresztül, mindnyájunk boldogulásáért.

Nagy József.

Találkozás huszonhat év múlva

V.

Igy köszöntött reánk 1912. év Ádám, Éva napjának reggele. A vadászkunyhó ajtaját alig tudtuk kinyitni, illetve kitolni az előtte felhalmozódott hótömegektől. A havazás ugyan hajnal felé megszűnt, azonban szó sem lehetett arról, hogy tanyánkról kimosduljunk, mert a vadászkunyhó körül is majdnem egy méteres hó feküdt. Kezdett a szél is felülkerekedni és irtóalattul hordta a havat a felettünk elterülő sziklás csúcsokon, valami félelmetes látvány volt a hófúvásokat nézni.

Szép kis karácsonyestre volt kilátásunk. Nem dicsekszem vele, de valahogy én nyugalmat éreztem bensőleg, lelkileg mindenképen megnyugodtam a változhatatlanban és a jó Isten akaratában. Szép, félelmetes de fenséges volt körülöttünk minden. Te édes öreg D. vadászczimborám, mintha sápadt lettél volna és emlékszel reá még, hogy kérdezősködtél hogy ránk zuhanhat e felelőről egy lavina görgetek?

A kíséző oláhokat nem érdekelte más mint az, hogy a még egészben lévő kizsigerelt zergét szabad lesz-e megenni, mert azt haza akartuk hozni. Nekik nem volt szent estélyük, mert görögkeleti vallásuak voltak.

Ebédre a még meglévő kevés őzhúsból és néhány burgonyából volt pörkölt mindnyájunknak, minimális kenyérkével amit még összekajtattunk.

És így jött el hamar esteledve 1912. év szent karácsony estéje. Szép volt, megható volt, mikor Szaniszló a gerendából előhuzta a biblia újtestamentumi részét és igaz ugyan, hogy lenyelül, de felolvasott belőle valamit. Azután elimádkoztuk mi ketten magyarul a Miatyánkot és elénekeltük a „Menyből az An-

gyal...“-t. Szép volt megható volt és még a vad marcona oláh kísérők is meg voltak hatva. Az igazi ünnep aztán csak ezután kezdődött. A két szál gyertyát négy darabra vágtuk, behoztunk egy fenyőgalyat és letettük az asztalra, közzé rakva a gyertyákat és hallgattuk az oláhok szent énekeit.

A szertartások és meghatottság után jött a karácsonyesti lakoma. Előkerítettük a már egyszer kifőzött teát egy dobozból, hová Szaniszló rakta félre, azután felapróztuk a zerge két hátsó combját, az egyik oláhnak volt még a tarisznyájában két fej vörshagyma és saját zsirjában megcsináltuk a zerge pörköltet.

Kedves olvasóim és most mentsenek fel azon kötelezettség alól, hogy leírjam annak ízét, de méginkább illatát, mert még ma is fölkeveredik a gyomrom, ha reá gondolok.

Te kedves D. cimborám kísérleteztél vele először, miután kívánságodra előbb kiszellőztettük a kunyhót a zergeháj illattól. Azután engemet is rávitt az éhség és három, négy ösztövéres darabkát lélegzetvisszafojtva leküldtem, hálát adva, hogy vissza nem érkezett. A legsodálatosabb azonban az volt, hogy oláh kísérőink olyan jóízűen fogyasztották, mintha csak valami finom pástétom volna előttük.

A nagy karácsonyi vacsora után azonban kimondtam a végveszélyt és feloldozva minden alól, kinyitottam a faliszekrényt és kivettem belőle az üveg rumot, a vipera marás elleni orvosságot és pár pohárral elfogyasztottunk belőle, hogy azután a többit rezerváljuk másnapra és esetleg a leszállás fáradalmainak csillapítására.

Hamar elaludtunk, mihez a rum fogyasztás is segítségünkre volt. Éjjel 10 óra felé Szaniszló költött fel, hogy hallgassam, csepeg az eresz és eső esik. Ez azt jelentette, hogy a magas hó reggelre megelippen és fenségesen szép és magasztos börtönünkből megszabadulunk. Mire megvirradt és kivilágosodott, az eső is szünetelt és felkészültünk, hogy megkíséreljük a havasokból való lejutást Vajdarécsére. Vezetőül Szaniszló kijelölte a legerősebb és legtapasztaltabb oláh kísérőt, ki nyár idején havasi pásztor és ismeri a hosszabb, de biztosabb utat az erdőkön keresztül. Csakis ez jöhetett számításba, mert a patakmedrek járhatatlanok voltak a zugó és áramló vizek miatt. Az erdőkbe azonkívül is biztonságosabb járás és ösvény kínálkozott a jószághajtó utakon és csapásokon.

Pár stapedli rum elfogyasztása után megindult a menet Gyogye vezetése alatt. Utunk nem volt rózsás, mert nem csak a lábunk ázott által már délfelé, de a fenyvesekben nyakunkba hullott az olvadó hó. Szó sem lehetett róla, hogy utközben valamilyik „Sztinában“ megháljunk, vagy leheveredjünk, így tuleröltetett menetben sötét este 8 óra után láttuk meg „Vajdarécse“ első pislakoló petróleum lámpás ablakainak halvány fényét.

Tíz óra volt, mikor kiindulásunk pontjához a Vajdarécsei nagy vadászházhoz értünk és ottan nagy örömmel fogadott Sza-

niszló felesége, mert már ő is kételkedett benne, hogy mégegy-szer egészségben és épségben lát mindnyájunkat. Azután hama-rosan befűtöttünk szobánkba és az öröm csak akkor volt az igazi, mikor Szaniszló bejött és mindkettőnknek két—két hazai levelet adott által mieinktől. Megtetézve azzal, hogy az asszony távollé-tünkben az egyik hizót levágta és habár későre lesz készen, de azonnal süt jó friss kolbászt, hurkát és lacipecsenyét.

Igy volt ez édes öreg V. D. vadászczimborám 1912. év ka-rácsonyán és bár így volna még ma is. Azóta sok víz lefolyt a Dunán, másként van minden, de, ha a jó Isten úgy akarja, még minden jóra fordulhat, csak kitartás.

(Vége.)

Dr. Jármy István

Mevme ügyész, m. kir. vadászati tudósító.

Az ültetés kivitele

A csemetével történő erdősítés (ültetés) ideje az ősz és a tavasz. Rendszerint azonban inkább tavasszal erdősítünk. Ősszel csak olyan helyen, ahol a tavaszi erdősítés sikere a korai tava-szodás, vagy a gyakori tavaszi szárazság miatt kétséges.

Az, hogy az ültetéshez milyen korú csemetét használjunk, a termőhelytől és a fafajtól függ. Gyomos rossz talajon, áradásnak kitett területen erősebb jól fejlett csemetével erdősítünk. A korán erős karógyökeret fejlesztő fafajokat fiatal korban (1—2 év) ültes-sük ki. Azokat ellenben, amelyek később növesztenek erősebb gyökeret (pl. a fenyőfélék egyes fajai) idősebb (3—5 éves) korban.

Túlkoros csemetéket erdősítésre, ha nem feltétlen szükséges ne használjunk, mert ezek kiszedése és elültetése költségesebb, körülményesebb és fogamzása is kétségesebb.

Igen fontos a csemetetávolság helyes megválasztása is. Ez függ elsősorban a fafajtól és a fejlettségtől, másodsorban a ter-mőhelytől és az éghajlattól is. A leggyakrabban használt cseme-tetávolság 1'0—1'5 m a szélső határok 0'75—2'00 m. A leggyak-rabban alkalmazott 1'5 m-es csemete és sortávolság mellett ka-taszteri holdanként 2.557 drb. csemete szükséges.

Az ültetés történet szabálytalan vagy szabályos hálózatban.

A szabálytalan ültetésnél nem tűzzük ki az egyes csemeték helyeit, hanem a munkásokat egymástól sortávolságyira beállítva kezdjük meg az erdősítést megmagyarázva nekik, hogy milyen távolságra kell egymástól elültetniök a csemetéket. Természetesen ügyelni kell arra, hogy a munkások a térközét állandóan megtart-

sák. A szabálytalan ültetést ott alkalmazzuk, ahol a talajviszonyok nem engedik meg a kitűzést, vagy ahol a kitűzéssel járó kiadás nagyon költségessé tenné az erdősitést.

A szabályos ültetés kétféle: soros és hálózatos.

A soros abban különbözik a hálózatos ültetéstől, hogy itt a sortávolság nagyobb mint a csemetetávolság, míg a hálózatosnál egyenlő (4-es hálózat) vagy legalább is közel egyenlő (3-as hálózat).

A soros hálózat kétféle kevésbé szabályos és szabályos. Az első esetben csak a sortávolság van kitűzve míg a csemetetávolságot a munkás méri ki lépéssel vagy szemmértékkel. A szabályos soros ültetési módnál a csemetetávolságot is ki kell tűzni.

A hálózatos ültetés legegyszerűbb és leggyakrabban alkalmazott alakja a négyes hálózat. Itt a beerdősítendő terület a csemetetávolsággal egyenlő oldalú négyzetekre osszuk be és a csemetéket a négyzetek sarkára ültetjük. Természetesen itt a csemete- és a sortávolság egyenlő. A növtér pedig a négyzetek területével egyenlő.

A hármashálózatosnál a beerdősítendő területet egyenlő oldalú háromszögekre bontják. Itt a sortávolság a háromszög magasságával és a csemetetávolság a háromszög oldalának hosszával egyenlő. Igen természetes, hogy itt a csemeték váltakozva állanak, mivel azokat a háromszögek csúcsára ültetjük. A növtér itt a háromszögek kétszeres nagyságával egyenlő.

Fentieken kívül ismeretes még az ötös hálózat, ezt azonban a gyakorlatban nem igen alkalmazzuk.

A szabályos ültetési módok előnye az, hogy a szükséges csemetemennyiség pontosan megállapítható az egyes csemeték növtérfelületével egyenlő, a kiveszett fészkek pótlása egyszerűbb, jelölése, kitermelése és különösen a kitermelt faanyagok szállítása könnyebb mint a szabálytalanul ültetett erdőben. Kitűzése azonban sok munkát és költséget igényel, sőt sok helyen pl. hegyes vidéken úgyszólván kivihetetlen, vagy csak nagy költséggel hajtható végre.

A csemeteszükségletet legegyszerűbben minden komplikált és nehezen megjegyezhető szabályt mellőzve úgy számíthatjuk ki, hogy a beerdősítendő területet elosztjuk a növtér területével.

A különféle fafajok elegyítése történhet egyenként, soronként vagy csoportosan.

Az egyenkénti és soros elegyítés nem helyes mivel az erősebben fejlődő szomszédos egyed vagy sor elnyomja a lassabb növényt. Így tehát csak egyenlő fejlődésű fafajokat elegyíthetünk. Gyakoribb és helyesebb elegyítési mód a csoportos elegyítés, mivel itt az egyes fafajok csoportosan lesznek elültetve. Rendszerint sakkáblaszerűen ültessük az egyes csoportokat, de még jobb, ha talaj igény szerint — amennyiben nem egységes minőségű — csoportosítjuk a különféle fafajokat.

A lassabban fejlődő fafajok csemetéit jó, ha néhány évvel előbb ültetjük el, mint a gyorsabban fejlődőt, hogy így elnyoma-

tását megakadályozzuk. Árnytüdő fafajok csemetéit a még álló erdőben előre is alátelepíthetjük, amivel elérjük, hogy a csemeték az anyafák védelme alatt állanak és így megmaradásuk biztosabb. Ilyen mód mellett azután a gyorsabban növő és fényigényesebb fajtát a távozás után ültessük el.

Bükkí.

Erdei nyestvadászat

Folytatás.

Most legelőször is elmondom, hogy miképpen ismerkedtem meg én Ferenc nevű alerdész barátommal.

A Kisduna partján barangoltam kemény téli időben. A hó térdmagasságú volt, teteje jeges, kérges. A Dunát jégpáncél borította, csak azokon a helyeken volt szabad, ahol alulról forrás bugyogott. A kihalt parton meg-megálltam. Hol rikácsoló harkály felröppenését figyeltem, hol a partról levezető állat-nyomokat követtem tekintetemmel. Némelyik nyom az egyik partól a másikra vezetett. A legtöbbje kutya, macska vagy nyúl nyoma. Egyik sem érdekelt. Volt olyan nyom, amely közetkezetesen a szabad vízhez tartott. Ez a nyom roppant érdekes volt, olyan kacsázószerű, az állat körmei itt-ott tisztán látszottak, azonban végig felsöpörték a havat. Ahogy így figyelek, megszólal valaki mögöttem:

— Tekintetes úr, tudja-e, hogy milyen nyom vezet onnan a víztől a partig?

— Nézzük csak, maga az Ferenc? Lám a fiú nem tagadja meg cserkész erdészapját.

A háborúban szolgált századomban Ferenc apja, igen derék ember volt, kitünő természetismerő. Igen örültem, hogy Ferenc az apja nyomdokain halad.

— Gondolom, tekintetes úr, hogy nem ismeri fel ezt a különös nyomot a hóban. Igen ritka nyom. Vidra járt erre — szolt Ferenc nagy komolyan.

— Jó lene megcsípni. Ha parton van le kell puffantani.

— Nem akarok dicsekedni, tekintetes úr, de én puska nélkül akarom megfogni. Már lesek rá régóta, de addig nem nyugszom, míg el nem csípem.

— Hogy csinálja azt?

— Ugy, hogy elrejtőzöm itt a parton lévő kukoricaszálhalomba. A vidra kijön a partra, az bizonyos, mert ott tanyázik a faoduban a vízpartján. Ha partra jön, hirtelen mögéje kerülök és

nekihajtom a palánknak. A földön, a hóban, igazán nehezen mozog a vidra. Tessék elhinni nem menekül el előlem.

Egy hét múlva beállít hozzám Ferenc, a kabátja alól vidrát vesz elő. Szép fejlett állat volt. Gyönyörű zsákmány. A türelem és az ügyesség jutalma. Így ismerkedtünk meg, így mentünk együtt nyestvadászatra a multkorában.

Most újra együtt bandukolunk a hegyekbe, az erdőkbe.

Gyönyörű a havas erdő. A zuzmarás fák olyanok, mintha kristályos oltárt építettek volna az erdei tündérek. Olyan minden, mint egy varázslatos csepkőbarlang. Ez a természet brüsszeli csipkegyára.

Sok élmény, sok tanulmány rejtőzik a téli erdő mélyében. Csak látni kell tudni, meglátni az erdő titkait. Vannak emberek, akik az utcán járva néznek, de semmit sem látnak.

Ferenc néz, kémlelődik és lát. Sok érdekes dolgot mond el. De most csak a nyest érdekel bennünket. Már dél is elmúlt, mikor Ferenc a mogyoró-bokroknál nyomokat vesz észre. Nyestnyomok. Körülkémlelődünk, nincs-e a közelben odvas fa, amelynél a nyomok eltűnnek. Hiába keresgélünk.

— Nem baj — szól Ferenc —, a fő az, hogy a nyomok idevezetnek a mogyoró-bokrokhoz. Itt kell megfognunk nyesturaságát.

Tarisznyájából erős lószőrhurkokat vesz elő, majd mogyoró szemeket, félbehasított diókat és mazsolát. Előkerül két csapóvas is. A csapóvasakat a nyomok vonalában rejti a hó alá, úgy, ahogy a mult számunkban leírtuk. Nagy gondossággal helyezi el azokat, de megjegyzi, hogy a csapóvasaktól nem vár eredményt. Inkább a lószőr-hurkokban bízik.

Három olyan vastagabb mogyorófát választ ki, amelyekhez a nyest nyomai vezetnek. Ezeknek mindegyikénél a fa törzse körül négy hurkot erősít le. A törzs félmagasságában mogyoró- és száraz szőlőszemeket aggat fel ügyesen az ágak közé. Feljebb az ágakon ugyanígy jár el. Közben újabb hurkokat erősít az ágak hónaljában. Rendkívül ügyes, rejtett munka. A hurkok elhelyezése után Ferenc gondosan eltünteti lábnyomainkat, majd újra felveszi tarisznyáját és megindulunk hazafelé a lassú alkonyodásban.

Nem megyünk kétszáz lépést sem, amikor egy kis tisztáson Ferenc megáll, körülnéz és hummogat.

— Mi az Ferenc?

— Fekete varjak tanyáznak itt, nem jó lenne, tekintetes uram, egy jó varjú levest főzni vasárnapra?

A fákon sereg fekete varjú gubbaszt. Észre sem vettem őket mozdulatlanságukban.

Ferenc karót hegyez, a hegyére kukoricacsövet szúr, majd a karót beássa a földbe. Mikor ezzel készen van, a kukoricacsőre kis lószőrkurkokat erősít.

— Mehetünk — mondja —, holnap újra eljövünk.

(Folytatjuk.)

Krónikás.

Nem elég minekünk!

Magyar csillag szépen ragyog fenn a magas égen,
Felvidéken a magyar szót eltiltották régen.

De miután felszabadult hazám ama része,
Azóta a magyar ima száll a magas égre.

Magyar nyelvet tanítanak minden iskolába',
Ez volt a mi felvidékünk régi kívánsága.

Magyarország Normányszóját áldja meg az Isten,
Mert a hazánk nehéz sorsát elintézte szépen

Húsz év alatt a rabságból elég jutott éppen,
Már ezután magyar harang zúg a Felvidéken.

Magyar erdő, magyar bánya termi a sok kincset,
Magyar ember, magyar eke szántja fel a földet.

Azon voltunk egy csepp vérig, hogy ez sikerüljön,
Már ezután magyar búza terem Kis-Alföldön.

Elraboltak és elvittek a csehek amit tudtak,
Merre jártak, merre mentek, tatár módra dúltak.

Visszaadták egyik részét, a másikat még fogják,
Híresztelik, kiabálják, hogy vissza sem adják.

De az Isten igazságos, tehet még csodát,
Elteheti a földszinéről Csehszlovákiát.

Kiabálnak a határon túl, segítséget kérnek,
Istenem, ha lehetséges, segítsd meg e népet.

Megpróbáljuk visszavenni, Isten lesz majd mivelünk,
Amit visszaadtak, nem elég az minekünk.

Dombi József.

Egyesületi hírek:

Kérjük Kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásukat idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, hogy pénzt ne póstautalványon küldjék az egyesület címére, hanem blanco csekken, mely minden póstahivatalnál kapható és póstadija is jóval olcsóbb, kitöltése pedig nem kíván olyan nagy tudást.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben a Felvidék visszacsatolt részén élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közölgék, hogy őket egyesületünkbe való belépésre felkérjük.

Temetkezési segélyakciónk. Mint kartársaink előtt ismeretes, egyesületünk mult évi közgyűlése elhatározta, hogy minden pontosan fizető elhalt kartársunk után 300 pengő temetkezési segélyt utalványoz azon kikötéssel, hogy egyesületünk minden tagja az elhunyt kartársunk után 50 fillért fizet az egyesület pénztárába hozzájárulás címén. Sajnos, a havonkinti felhívásunknak még mindig nincs meg a kellő fogantatja, mivel a befizetések igen gyéren folynak be. Kartársaim, ne hanyagolják el ezen akciónk sikerének előmozdítását, hiszen ez oly nemes cselekedet, midőn egy elhunyt családfő végtisztességéről gondoskodunk aránylag csekély hozzájárulással. Ne feledjük el még azt sem, hogy mindnyájan halandók vagyunk, fiatal úgy, mint öreg, hiszen akciónk első halottja is egész fiatalon vett búcsút övéitől. És szívleljük meg azt a régi jó közmondást is, hogy ma én, holnap te. Végül vegyük figyelembe, hogy a családfő elvesztése nemcsak nagy gondot hoz a hátramaradottakra, de nagy költséggel is jár, amit elsősorban a temetkezési segély enyhít.

Különfélék

Halálozás. Szomorú szívvel vettük a hírt, hogy ifj. székhelyi dr. gróf Mailáth József úr folyó évi január hó 23-án, életének 44-ik évében, hosszas szenvedés után Budapesten elhunyt.

Megboldogult egyike volt a magyar nagybirtokos osztály legértékesebb tagjainak, egyesületünknek pedig több évig országos elnöke volt, mely idő alatt ügyünket mindig a legnagyobb megértéssel karolta fel.

Korai elhunytát egyesületünk mélységesen fájlalja és áldot emlékét kegyelettel fogjuk megőrizni.

Eljegyzés. Babos Imre alerdész kartársunk folyó évi január hó 30-án tartotta eljegyzését Kern Terikével, Bátaszéken.

Eljegyzésükhöz szívből gratulálunk.

Esküvő. Papp István kartársunk Annuska leányát február hó 15 én a budakeszi róm. kat. templomban vezette oltárhoz Manzini Alajos úr.

Frigyükhöz őszinte szívből gratulálunk és kérjük a Mindenhatót, hogy adjon nekik boldog, megelégedett házaseletet és aján-dékozza meg őket gondmentes, hosszú élettel.

Erdézsors. Báró Vécsey nyiracsádi uradalmában Bacsó József vadőr és Pikó József erdőőr el akarták fogni Kapnyák András vadorzót. Kapnyák vadorzó rálőtt Bacsó vadőrre, aki azonnal meghalt. A gyilkos vadorzó menekülni akart, de Pikó erdőőr utána lőtt és megsebesítette, így tudta a gyilkos vadorzót elfogni és bekisérni a csendőrszere.

Debrecenben Guthierdő vadásztársulatának Gegus Endre nevű vadőre tetten ért két hurkozó vadorzót, akik színleg a vadőr felszólításának eleget téve, megadták magukat. Midőn Gegus az egyik vadorzó zsebeit kutatta át, melyből ki is húzott három dróthurkot, a másik vadorzó kihasználta az alkalmat, hátulról egy kemény tárgygal leütötte Gegus Endre vadört, ezután nekiesett a két vadorzó és ütlegették, kevésen múlt, hogy egyáltalán életben maradt. A két vadorzó tettük végeztével a vadőr fegyverét és revolverét magukhoz véve, elmenekült. A súlyosan bántalmazott vadőr feljelentésére sikerült a két vadorzót elfogni.

Taskovits István újhartyáni kartársunk a következőkről értesít:

Még 1937. év szeptember havában történt, hogy egy vadász úr 65 lépés távolságról szembeült, úgy, hogy 32 szem fogolyserétet kaptam a test és fej különböző részeiben. A lövésből kifolyólag a jobb szemem világát elveszítettem és ki kellett a szemet operálni. Az illető ellen 24.000 P erejéig pert indítottam. A kir. törvényszék most meghozta az I. fokú ítéletet és miután az orvoszakértők 50 %-os rokkantnak minősítettek, havi 50 P életjáradékot ítelt a részemre. Az ítéletet megfellebbeztem a kir. Táblához.

Szörmeárúk.

A „Magyar Bőripar“ hetilap 1939. év február 18-i közlése.

Laposvidéki róka, prima	5.00 — 5.50 P
Hegyvidéki „ „	7.00— 7.50 „
Kőnyest, prima	50.00—55.00 „
Fanyest, „	83.00 - 88.00 „
Vidra, nagy, prima	20.00—25.00 „
Görény, nagy	8.50— 9.00 „
„ kicsi	6.00— 6.50 „
Borz	5.50— 6.50 „
Pézsmá, prima	2.80— 3.00 „
Pézsmá, szekunda	1.40— 1.50 „
Pézsmá, tercia	—.— 0.30 „
Mókus, prima	0.40— 0.50 „
Menyét, fehér, prima	1.20— 1.50 „
Téli nyúlőr	0.55 - 0.58 „
Őszi „	0.30 „

Pénztári beszámoló

Január havi befizetések folytatása: A folyószámlán lévő összeg 1938. évi kamata 78.92, Szöllősy József Korpád 0.50, Kolb Gyula Esztergom 5.50, Bagi József Tompa 4.50, Gere Antal Pilismarót 1.50, Murányi János Gyöngyössolymos 12, Varga Kálmán Tiszaórs 3.50, özv. Mayer Oszkárné Dömös 6, Rába János Zsitfa 2.50, Kecskés László Pásztó 8, Horváth József Petlend erdő 10, özv. Zsurilla Antalné Miskolc 2, Farkas Vendel Hidegkút 12, Fúzi István Babót 6, Szabó István Dolinka 6, Lengyel József Isaszeg 5.50, Pál István Izabellaföld 2, Imre Péter Tatatóváros 5, Kováts József Gyulafirátót 4, Csekey János Dunapataj 1, Mohácsy János Pirtó 1, Tarafás Mihály Kajetánháza 5, Solymosi János Bpest 1, vitéz Ferenczy György Lorántháza 6, Erben József Mogyoród 13, vitéz Nagy Lajos Balatonendréd 2, Egyetemi Nyomda Könyvesboltja Bpest 3, Pauza Péter Csersegtomaj 6, Huszits Endre Csersegtomaj 3, Deme Gábor Bag 15, Deák László Debrecen 10 P.

Január havi összes befizetés: 1.135.96 P.

Februárhavi befizetések: Durvänger András Mágocs 20.80, Kapoli Pál Letenye 3, Erdősi József Apló 5, Barna Imre Berzencze 8, Tájnel J. Gödöllő 3.50, Hevesi József Esztergom 9.50, Kováts J. Nova 4, Pintér Gergely Ilharkút 7.50, özv. Bögösy Gyárfásné Mándok 3, Gyenis János Hetvehely 5, Schóbert János Hetvehely 3,

Kasza József Pécs 3, Gazdag János Lábatlan 9, Hesz Ferenc Kap-
 rapánca 4, Német János Bakóca 1, Bánki László Pilismarót 4,
 Körmöczy Illés Békéscsaba 7.50, Kurali Gyula Jásztelek 7.82, Kiss
 György Földeák 10, Zsidy Lajos Hetes 3, Stubnya Mihály Pilis-
 marót 1.50, Stubnya László Pilismarót 1.50, Stubnya Béla Pilis-
 marót 1.50, Garai János Izsák 1, Juhász János Putnok 2, Szé-
 kelyhidi Vilmos Szilasbáthás 7, Járányi Ferenc Mecsekszabolcs 6,
 Egyetemi Nyomda Könyvesboltja Bpest 3, Horváth István Karád
 4, özv. vitéz Bézi Imréné Debrecen 5, Deáky Dezső Kaposvár 3,
 Szabados Dezső Kelenvölgy 2, Pataky Árpád Szombathely 7.50,
 Malusinszky Pál Gödöllő 4, Pasztorek Sándor Mogyorosbánya 5,
 Kiricsi János Ilkapusztá 4, Nádaskai Richárd Bpest 20, Konrad
 Béla Királyhalom 2, Németh Gyula Nyírad 3, Róka József
 Dunabogdány 5, Göndöcs Imre Csapod 20, Sümeghy István Fel-
 sőszeleste 15, Schwendtner Antal Nagykovácsi 10, Hován Lajos
 Kísszállás 10, Molnár András Hódmezővásárhely 2, Szilágyi József
 Kapuvár 25, Perger Ferenc Kísszékelly 10, Tölgyes Lajos Piliszent-
 kereszt 4, Forgács Pál Lovászpátona 8, Németh Károly Vát 15,
 Nagy Sándor Orosháza 10, Grellneth János Zalaerdőd 2.50, Cser-
 venka Ferenc és társai Tata 69.50, Huszthy Lajos Szentes 4, Gáb-
 ris István Pusztavám 13, id. és ifj. Sziklai Gyula Radostyán 5,
 Kováts József Gyulafirátót 1.50, Kiss Ferenc Pécs 1.50, Forgács
 Mihály Fedémes 2.50, Lehotczky Alajos Parasznya 2.50, Kis-Tóth
 Tamás Pilisszentlászló 1.50, Német János Bakóca 1.50, Fischer
 Géza és neje Alcsút 3, Mészáros József Csesznek 3, Ughy József
 Hont 5.50, Somosi János Nógrád 20, Orosz László Szombathely
 5.50, Kovács László Nagytoldipusztá 6, Lovász József Párkány-
 nána 1, Horváth Károly Bárándpusztá 6.50, Németh Ferenc Uzsa
 16.50, Józsa Kálmán Tényőfalu 8, Haracsi István Nagyatád 5,
 Teszárs Vilmos Óbarok 1.50, Csalló János Dunakiliti 2, Tájnel
 János Gödöllő 1.50, Pasztorek Antal Hont 1.50, Kiss József Keszű
 2.50, Illés János Bak 24.30, Naszvadi István Orgovány 6, Deli
 Antal Kán 9, Kiss Aladár Csőszpusztá 9, Vancsura Antal Baja 2,
 Csabalik Gyula Ujmassa 4, Fatalin László Kőszegfalva 6, ifj. Osz-
 vald János Nagyborzsöny 15, Molnár József Szomfova 2, Miltényi
 János Gödöllő 1.50, Horváth Károly Pálfölde 6, Taskovits István
 Ujhartyán 2.50, Nagy Alajos Pákozdi 12, Dávid Sándor Lassi 1,
 Reitinger István Kemence 3, Varga László Bükkzsérc 6, Tankó
 Péter Bükkzsérc 6, Győri János Bükkzsérc 6, Domoszlay György
 Bükkzsérc 6, Kerényi Ferenc Hámor 6, Slauszky Ernő Királyszáll-
 ás 4.50, Vancsura István Baja 3, Szalay Lajos Erdőháza 2.50,
 Horváth István Ujkér 10, Rothweil Miklós Királyhalom 3, Szabó
 Vendel Sikotapusztá 4, Richter Gyula Székesfehérvár 3, Tihanyi
 István, Szabó József, Ohád János Kerepes 1.50—1.50, Németh Já-
 nos Zagyaróna 20, Mengyi István Parád 20, Müller István Cso-
 pak 12.50, Sólymosi János Bpest 1.50, Ézsias János Kondoros
 7, Papp István Méhes 7.50, Pintér Gergely Iharkút 1.50, Horváth
 Gyula Olgamajor 3, Bernhardt József Vadászcsárda 8, Sümegi

János Szentadorján 3, Barnóczky István Debrecen 12, Szalczér Antal Tóskoberend 5, Bösze József Bak 4.50, Bezeréti Lajos Miskolc 22, Oszvald János Nagybörzsöny 10 P. A betétkönyv összegének 1938. évi kamata 170.28 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Hevesi József
főszerkesztő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Deme Gábor Bag. Tagdíja 1938. év végéig nem 13, hanem 14 P-t tett ki és 1 P tem. segélyösszeg volt. A jan. 30-án feladott 15 pengőt kívánsága szerint számoltuk el, így a tagdíjnál, mivel arra 13 P-t számoltunk el 1938. év végéig 1 P hátraléka maradt, a tem. segélynél viszont 1 pengő plussza lett.

Barna Imre Berence. Tagdíja 1938. év végéig rendezett. A tem. segélynél — 5 részösszeg befizetése lévén — 2 részösszeg hátraléka van.

Bánki László Pilismarót. Tagsági díja 1939. május hó végéig rendezett. Tem. segély részösszeg hátraléka nincs, mivel a legutóbb küldött 4 pengőből 3 P-t erre a célra számoltunk el.

Zsidy Lajos Hetes. Tagdíja 1939. április végéig rendezve van. A tem. segélynél a 2. számú lapunkban közölt haláleseteket is számítva 4 részösszeg hátraléka van.

Rába János Zsitfa. Tagdíja 1939. év október hó végéig rendezve van.

Horváth József Bogyoszló. Tagdíja 1939. év június hó 15-ig rendezve van. Becsületos, kartársias eljárásáért becsüljük Önt és az egyesület nevében köszönetünket nyilvánítjuk.

Sümei János Budafa. Tagdíjhátraléka 1939. év január végéig 8.50 P, a temetkezési segélynél pedig 3 pengő.

Horváth István Karád. Tagbíjhátraléka a legutóbb beküldött 4 P levonása után 1938. év végéig 2 P. A temetkezési segélynél pedig 3.50 P. Igen, Ön a legalacsonyabb tagdíjat, vagyis évi 6 P-t fizet.

v. Bézi Imréné Debrecen. Évi tagdíja 6 P, temetkezési segélyre pedig annyiszor 50 fillért kell befizetni. ahány tag után a 300 P temetkezési segélyt kiutaltuk. Eddig 1938. év május 8-tól — mióta ez érvényben van — 7 esetben kellett volna fizetni 50 fillért.

Perger Ferenc Kisszékely. Ön, mivel nem tag, hanem csak előfizető, a temetkezési segélyalapnak tagja nem lehet. A küldött 10 P-t előfizetésre számoltuk el. Előfizetése 1940. aug. végéig rendezett.

Grellneth János Zalaerdőd. Tagdíja 5.83 P befizetése után 1939. év végéig rendezett lesz. Temetk. segélynél 2 P hátraléka van.

Somosi János Nógrád. Tagdíja, hogy 1939. év végéig rendezett legyen 6.72 P-t kell befizetnie. A temetkezési segélynél 7 részösszeg hátraléka van.

Naszvadi István Orgovány. Ön 1937. május 1-én lépett tagjaink sorába. Tagdíja tehát 1938. év végéig (tagdíja havi 1 P) 20 P. Erre fizetett 1937. év májusában 6 P-t, tehát 1938. év végén hátraléka 14 P volt.

Varga László Bükkzsérc. Előfizetését 1939. október hó végéig rendezte.

Tankó Péter Bükkzsérc. Előfizetését 1939. jún. végéig rendezte.

Győri János Bükkzsérc. Előfizetését 1940. febr. végéig rendezte

Domoszlai György Bükkzsérc. Előfizetését 1939. június hó végéig rendezte.

Németh János Zagyarvára. Tagdíjügye úgy áll, amint írta. A temetkezési segélynél 1939. februárig 3.50 P hátraléka van.

Mengyi István Parád. A küldött 20 P-t, amint írta, úgy számoltuk el. Tagdíja így 1938. év végéig, a temetkezési segély részösszege pedig 1939. febr. 1-ig, vagyis az eddigi halálesetek után rendezve lett.

Ézsias János Kondoros. Tagdíja 2 fillér híján 1939. év okt. hó végéig rendezett. Temetkezési részösszegeit a februári lapban közzétett elhalálozások után is rendezte

Papp István Méhes. Tagdíja 1939. június hó végéig rendezett. Eddig esedékes temetkezési részösszegeit rendezte.

Szatmáry József Bálványos. Bejelentését tudomásul vettük. Egyben szíves tudomására hozzuk, hogy hátralékát részletekben is törlesztheti.

Bernhardt József Vadászcsárda. Tagdíja 1939. május hó végéig, temetkezési segély részösszege pedig a legutolsó halálóságig rendezett.

Eladó

egy szelídített három éves őzsuta, tenyésztésre is igen alkalmas. Érdeklődni lehet: **Sümei János** uradalmi erdőőrnél Budafapuszta, u. p. Szentadorján. Zalamegye.

Fiatal, jól bevadászott Uhut keres

megvételre **Nacsa István** uradalmi vadász Remete (erdészlak) Bihar m., u. p. József-szanatórium.

**A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének
zárszámadása 1938. évről.**

B e v é t e l			K i a d á s		
Beiratási díjakból befolyt — — — —	186	50	Tisztviselők tiszteletdíja — — — —	1815	—
Tagsági díjakból „ — — — —	7435	37	Egyesületi ügyész tiszteletdíja — — — —	150	—
„Az Erdő” előfizetéséből befolyt — — — —	424	54	„Az Erdő” előállítási költsége — — — —	2991	—
Jelvényekért „ — — — —	104	56	„Az Erdő” postaköltsége — — — —	137	72
Hirdetésekért „ — — — —	76	74	Leltári tárgyak beszerzésére — — — —	69	66
Tőke utáni kamatra „ — — — —	135	60	Irodai költségekre — — — —	102	88
Zászlóalapra befolyt — — — —	2636	40	Postaköltségekre — — — —	174	12
„ levelezőlapokból befolyt — — — —	72	30	Postatakarékpénztári költségekre — — — —	146	95
Kölcsön törlesztésre befolyt — — — —	376	55	Lapelőfizetésekre — — — —	30	15
„ utáni kamatra befolyt — — — —	2	60	Választmányi ülések költségeire — — — —	500	30
Temetkezési segélyre befolyt — — — —	227	05	Vándorgyűlés költségeire — — — —	153	10
Perköltségre befolyt — — — —	50	—	Egyéb utiköltségekre — — — —	184	14
Átmeneti bevételek — — — —	52	73	Temetkezési segélyekre — — — —	1000	—
Egyéb bevételek — — — —	374	71	Írói tiszteletdíjakra — — — —	122	44
			Nyomatványokra — — — —	100	42
			Zászlóra — — — —	2406	29
			Átmeneti kiadások — — — —	52	73
			Különbféle vegyes kiadások — — — —	423	62
1938. évi bevételek összesen	12155	65	1938. évi kiadások összesen	10560	52
Készpénz maradvány 1937. évről	8055	49	Készpénz maradvány 1938. év végével	9650	62
Együtt	20211	14	Együtt	20211	14

Esztergom, 1939. évi január hó 4-én.

E számadást megvizsgáltuk és a számadási okmányokkal összeegyeztetve helyesen összeállítottak találtuk.
Esztergom, 1939. február 5.

Szabó Márton s. k. Stubnya Mihály s. k. Daróczy Márton s. k. ügyv. elnök.

Számszerűleg átvizsgáltuk és helyesnek találtuk:

Esztergom, 1939. február 5.

Gábris József s. k. Gere Antal s. k. Paszterek Sándor s. k.

Hevesi József s. k.
egyesületi főszámvevő.

A Z E R D Ő

XIII. ÉVFOLYAM

1939. ÁPRILIS

4. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

A Vereckei-szoroson

Fütyül a szél, jajgatva törik meg a Kárpátok bércein. Esik a hó és a kemény hideg szél gyorsan röpti maga előtt a könnyű hópelyheket. Ebben az itéletidőben acélsisakos magyar honvédek menetelnek helyenként méteres hóban, küzdve, de boldogan az ezer éves magyar határ felé, oda, ahol egykor Árpád apánk jött be e földre. Nem törődve a széllal, a hóval, amely hasogatva csap a kemény arcokba, csak mennek, menetelnek, hogy birtokba vegyék azt a földet, amelyet 20 év óta joggatlanul bitoroltak azok, akiknek velünk egy lövészárokban kellett volna meghalniok. Menetelnek katonáink, hogy megteremtsék a rég áhított közös magyar-lengyel határt, amely közös volt ezer éven át és hisszük, hogy közös lesz az idők végtelenségéig.

Innét magyarok a hágó tulsó oldalán lengyelek menetelnek, közelednek egymáshoz, hogy 20 év után baráti jobbot nyújtsanak egymásnak és ezzel pecsételjék meg az évszázados barátságot.

Gondolatban én is oda szállok a Vereckei-szorosra, látom a kemény, kipirult arcokat, látom a magyar és lengyel tisztet össze-ölelkezni, hallom az üdvözlő szavakat, amit szívből, igaz őszinte érzésből mondanak egymásnak. Látom a hóborította hegyeket, a susogó fenyveseket, amik néma megadással várták ezt a felszabadítást épen úgy, mint az itt lakó igaz barát és testvér ruszin nép. Ők maguk voltak azok, akik megsokalva szenvedést, kértek jőjjünk segítségünk nekik, hogy el ne vesszenek, adjunk kenyeret nekik, hogy éhen ne haljanak.

És mi, magyarok meghallva a hívó szót, nem törődve a veszéllyel, nem törődve az ukrán és szics gárdisták géppuskáival és halált osztó fegyvereivel, mentünk, hogy felszabadítsuk ruszin és magyar testvéreinket.

Példátlan öröm és megható érzés volt hallani a hírt, hogy a magyar csapatok megindultak megszállni Kárpátalját, megindultak megtisztítani a jogtalanul halált osztó és rabló bandáktól.

Ezt hallani testvéreim, egy olyan boldogság volt, amit leírni, papírra vetni nem lehet.

Elgondolni is kellemes azt a gyönyörű képet, amivel ott fogadták a magyar honvédeket. Zászlódíszes falvak, kokárdás magyarok és ruszinok kalaplengetve. Vezérünket s országunkat életve üdvözölték a régen látott magyar honvédeket, akik most nekik a biztonságot, a jólétet és boldogulást jelentik. Izgatottan és Istenhez fohászokva hallgattam a hírt a megszálló csapatok előre haladásáról, az ukrán és szics bandákkal történő ütközetekről és arra kértem a Mindenhatót, hogy mennél kevesebb magyar vér folyjon el azért a földért, amely mindig a mienk volt és amelyért már annyi drága magyar élet áldozatul esett.

Most, mivel már elült az izgalom, a megszállás megtörtént, hallottam a hivatalos jelentést, amely így szólt: Kárpátalja megszállása alkalmával elesett 37 és megsebesült 117 bajtársunk.

Bár szívből sajnálom az elesett és megsebesült bajtársakat, de mégis, mégis összekulcsolt kézzel mondok hálát és mondjunk mindannyian az Egek Urához, hogy ez így történt, hogy 37 halott és 117 sebesült és nem... Isten a megmondhatója, mennyi lehetett volna.

Most pedig áldozunk drága elesett bajtársainknak egy pár percet és imádkozunk... , imádkozunk érettük, imádkozunk mindannyiunkért. Adjunk hálát igaz, őszinte érzésből fakadó hálát a Mindenhatónak, aki segített nekünk, akiben bízva lassan, lassan visszaszerezzük azt a földet, amely mindig a mienk volt, amelyért egy ezredéven át küzdöttünk, harcoltunk.

Mégegyszer visszaszállunk gondolatban a Vereckei-szoroshoz, körülnézünk a hóborította tájon, a fehér köntösbe öltözött fenyőkön, amelyeket még magyar erdészek ültettek, ápoltak, amely úgy csillog hóval lepett tűivel, mint egy isteni kéz diszítette karacsonyfa és amely alig várja azt a percet, hogy magyar embernek szolgáljon akár mint bölcső, akár mint fejfa.

Erdész testvéreim! Nekünk erdészbereknek a ruszin föld visszaszerzése kétszeres örömet, kétszeres boldogságot jelent. Örülünk, mert tudjuk azt, hogy Kárpátalját visszaszerezve, minden magyarnak, minden ruszinnak nagyobb darab és fehérebb kenyér jut, mint eddig jutott. Tudjuk azt, hogy ezzel nemcsak mi, hanem ruszin testvéreink is boldogabbak lesznek. Örülünk, mert elsősorban magyarok vagyunk. Másodsorban örülünk, mert a ruszin földdel nemcsak földet, hanem erdőt is kaptunk. Olyan erdőt testvéreim, amilyennel a csonka hazában nem dicsekedhetünk és olyan

darabot, amely a meglévőnek közel felét teszi ki. Azt hiszem kártársaim, ezekután nem kell részleteznem azt, hogy miért kettős öröm és miért kettős boldogság nekünk erdészembereknek a ruszin föld visszaszerzése.

És most erdész bajtársaim, mi, akik e Hazának szintén szenvedő hűséges katonái vagyunk, akik e Hazáért készek vagyunk bármikor meghalni, igaz becsülettel és odaadással küzdünk, tartunk össze, hogy a ruszin föld után a többi elrabolt ezeréves földdarabokat is visszaszerezzük és akkor harangzúgás közben leborulva adunk majd hálát Istennek, hogy annyi szenvedés után érdemesnek tartott bennünket megjutalmazni drága földünkkel: Nagymagyarországgal.

Bükki.

Erdei nyestvadászat

Szakértő olvasóink bizonyára fejszóválva olvasták legutóbbi leírásunkat, amelyben arról volt szó a többi közt, hogy Ferenc barátunkkal lószőrhurokkal akartunk erdei nyestet fogni.

El ne felejtse az olvasó, hogy mi történeti hűséggel írtuk meg az erdei nyestvadászat előkészületeit. Miért vettük volna el derék Ferencünk kedvét azzal, hogy: hát aztán nem rágja el a nyest a lószőrhurkot? — Vagy a másik ellenvetés: csak aszalt szőlőt, diót, mogyorót eszik a nyest? — Ezek mind olyan kérdések, amelyekre a szakértő, az igazi erdész, az erdők örök cserkésze mosolyogva felel.

De azért ne mosolyogjunk, szívleljük meg a jószándékot.

Ott hagytuk abba, hogy Ferencsel elhelyeztük a lószőrhurkokat az erdőn, a kukoricacsöveket a kihegyezett karókon pedig a tisztáson.

Ferenc alerdésznek abban tökéletesen igaza van, hogy az erdei nyest leginkább sziklás helyeken, romok, omladékok között szeret tanyázni. Erdői elhagyott kunyhókban is meghúzódik. Az a következtetése pedig, hogy ha a házi nyest megeszi az édességeket, akkor az erdei nyest is kedveli, — szintén helyes volt, még akkor is, ha tudjuk, hogy az erdei nyest ragadozó állat, mert a macskafélék családjába tartozik és, hogy a nyest odakünn az erdőn inkább a szalonnára megy, mint a dióra.

Lássuk, mi vár ránk az erdőn.

Megyünk, bandukolunk a mélyútban, a börsönyi hegyek felől újabb hófelhők közeledtek. Keményrefagyott hó csikorgott a lábunk alatt. Szótlanul mentünk, magunkban szemlélődtünk. A turista, a vadász nem beszél az erdőben.

Elérkeztünk arra a tisztásra, ahol a karókat a kukoricacsövekkel leszúrtuk. Már a fordulatban látjuk, hogy zsákmány akadt a hurokba, de a zsákmány nem mozdul.

— Varjú már van — szól Ferenc.

— Az igen.

Odaérünk. Két döglött, csonttáfagyott varjú csüng a hurkon fejjel lefelé. Úgy látszik, korán reggel szálltak a kukoricacsőre, hogy lakmározzanak belőle. Hiába erőlködtek, hogy a hurokból kiszabaduljanak, elfáradtak a szárnycsapdosásban, aztán megdermedtek.

— Hát ebből nem eszünk, nem főzünk varjúlevest.

— Ebből nem — szól Ferenc —, lesni kellett volna rájuk, mikor pedig fennakadtak a hurokban, azonnal odafutni és megfogni őket. Ismét tanultunk.

— Semmi baj, Ferenc — mondom, hogy vigasztaljam. — Legfeljebb ma nem eszünk varjúlevest. Hoztam a zsákomban igen jófajta macskaverejtéket*, hozzá majd keményrefagyott perzselt szalonnát eszünk kenyérral, bicskával.

Megyünk a mogyorósba.

Hát Uramisten! Onnan, ahol a lőszórhurkokat aggattuk fel az ágakra, varjúsereg szállt fel jöttünkre.

— Ferenc, én úgy látom, hogy mégis csak varjúlevest eszünk máma — mondom.

— Akkor inkább forduljunk vissza — szól kedvetlenül Ferenc — egyrészt, mert jobb a macskaverejték szalonnával, másrészt, mert már láttuk, hogy nyest nem akadt a hurokra.

Odamegyünk a mogyorófákhoz. Megállunk és sokáig szemlélődünk. Legelőször is két öreg varjú halálfélelmes szárnycsatogását néztük. Majd a fa törzsén elhelyezett láthatatlan hurkok egyikére esett pillantásunk. A hurok szét volt rágva. Nyest szőre tapadt a hurokra. No, ez sem jön többé erre felé.

A varjúkat kiszabadítottuk fogságukból. Szíverősítő kell ehhez a látványhoz, nem varjúleves!

Ferenc szótlanul húzta meg a butykost.

— Mégis megfogom a cudart — mondja elszántan, tarisznyájából csapóvasat vesz elő. Azután megindul visszafelé, amerre a nyest menekült.

— Mondanám, Ferenc, hogy tegyünk szalonnát a csapóvasra, de végezze csak a dolgát úgy, mint fenn a Várhegyen és fogja meg a nyestet csalétek nélkül.

Megyünk a friss nyestnyom után. Az erdő szélében kőrakáshoz vezet.

Ott a tanyája.

Kis üregbe vezetnek a nyomok.

Ferenc elkaparja a havat, földbesülyeszti a vasat, fűrészpórral körülhinti, majd porhóval szépen betakarja az egéset.

* Kisüstön főzött pálinkát.

— Ez meglesz — mondja elégedetten Ferenc.

Másnap, harmadnap, de még az ötödik nap is hiába mentünk. A hatodik nap volt csak szerencsénk. A csapda szép példányt szorított magához. Mi volt az oka, hogy csak a hatodik napra csíptük el?

Az, hogy a kórakást az első nap nem kerültük meg. Különböben láttuk volna, hogy a nagy kőhalmazból több kijárása volt a nyestnek.

(Vége.)

Krónikás.

Ültetési módok

Az ültetéssel történő erdősítést végezhetjük meztelen gyökerű vagy gomolyos csemetével.

A meztelen gyökerű csemetéket ültethetjük *gödörbe*, *lyukba* vagy *hasítékba*. Kopár területen gyakran az u. n. *dombos ültetést* alkalmazzuk.

Mint jól tudjuk, a meztelen gyökerű csemete hamar kiszárad, éppen ezért a nap és szél szárító hatásától óvnunk kell. Leghelyesebb, ha a munkások kosarakban, nedves moha között tartják és legfeljebb annyit vegyenek magukhoz, amit egy két óra alatt elültethetnek.

A leginkább alkalmazott gödrös ültetést úgy végeztethetjük, hogy a munkások egyik részével — kapa segítségével — oly gödröket készítettünk, hogy abba a csemete gyökere jól elférjen. Jó, ha a gödör ásásakor kikerült földet úgy osztályozzuk, hogy a felső földréteget jobbra, az alsóbb réteget pedig a gödör felett készletezzük.

A munkások másik csoportját az ültetéshez osszuk be, akik az osztályozott föld javát közvetlen a gyökérhez szórják, olyképpen, hogy a csemetét balkézbe fogva olyan mélyen helyezik a gödörbe, amilyen mélyen elültetés után állania kell, vagyis amilyen mélyen a csemetekertben volt. Ezután a csemetét gyengén rázogatva ráhúzzuk a rosszabb, éretlenebb minőségű föld egy részét, azután az odahúzott földet a gyökéríró tájékán kézzel odanyomkodjuk, ami által szilárd állásba hozzuk a csemetét. Ha a csemetét jól rögzítettük, a felmaradt földet is behúzzuk a gödörbe és a törzs mellett vízgyűjtés céljából tányért készítettünk. Nagyon gyomos vagy gyepes talajon nagyobb tányért vágatunk. Gödrös ültetési móddal leginkább a széles gyökerű csemetéket ültessük. Az el nem ágazó hosszú, karógyökerű csemetéket úgy is ültethetjük, hogy az előre megporhanyított földbe karóval lyukat fúrunk

és ebbe ültessük el a csemetét. Vigyázzunk azonban ilyen ültetési módnál arra, hogy a gyökér függőlegesen helyezkedjék el a lyukba, mint ahogyan majd elültetés után állni fog. A mélyen belehelyezett csemete gyökerére azután porhanyós földet szórunk és rázogatózás közben lassan, lassan addig húzzuk vissza, amíg a megkívánt magasságba jut (amilyen magasan, illetőleg mélyen a csemetekerben volt) és ekkor kézzel alaposan megnyomkodva rögzítjük.

Nagyobb, fejlettebb csemetét ily módon elültetni nem szabad, mert a gyökerek összeszorulnak és nem fejlődhetnek, miáltal a csemete csak sinylődik.

A *lyukba* vagy *hasítékba* való ültetésnél hasonlóképpen járunk el, de talajporhanyítás nélkül. Ezt a módot leginkább homokos helyen alkalmazzuk, ahol a talajlazítás hátrányos lenne. A lyukba vagy hasítékba való ültetést *ültetőfa* vagy *delibláti vas* segítségével végezzük.

Vizenyős talajon történő erdősítésnél a *bogárhátas ültetést* alkalmazzuk. A bogárhátakat jó, ha egy-két évvel az ültetés előtt készítettjük el, hogy az árokból kikerült föld megérjen. A *zombékos* ültetést is vizes területek erdősítésénél alkalmazzuk. Ehhez a módhoz a fészkeket még nyáron, száraz időben készítettjük el olyképpen, hogy 50x50 cm-es gyeptéglákat vágunk és ezeket —1—2-öt úgy helyezük el, hogy a füves rész lefelé kerüljön. Tavasszal a gyeptéglákba lyukat ütünk és ezekbe helyezük el a gyökér alsó részét, míg a kint maradó részt odahordott jó földdel takarjuk be. Ha a gyökereket elföldeltük, a fészket takarjuk be lefelé fordított gyeptéglákkal. E két ültetési mód nem teszi lehetővé vizes talajt nem kedvelő fajok telepítését, hanem csak a nedves talajon tenyészők részére kedvezőbb életviszonyokat biztosít.

A *Manteuffel*-féle és *Mikulás*-féle dombos ültetést kopár, sivár talajon alkalmazzuk. Célja e módoknak az, hogy a csemeték fogamzásához és megerősödéséhez szükséges tápanyagot biztosítsuk.

Az előbbinél a dombocskát — amelynek közepébe ültessük el a csemetét — déli oldalán gyeptéglákkal takarjuk be, míg a Mikulás-félénél az ültetés helyén lehántott gyepdarabokkal, mohával — esetleg kövekkel is — takarják be a földkupacot.

Sivár, gyenge talajon úgy is erdősíthetünk, hogy az ültetőgödrökbe jó földet hordunk és ebbe ültetjük el a csemetéket. Igen sziklás, köves, terméketlen talajon alkalmazható a *cserepes ültetés*. Ehhez elsősorban kétharmad rész friss marhatrágya és egyharmad rész agyagos televényföldből virágcserep formájú cserepeket készítünk s ezt megszártva, televényes földdel megtöltjük és ebbe ültetjük el a csemetéket. Az így elültetett csemetéket azután az erdősítendő területen vágott ültetőgödrökre helyezük el.

A gomolyos csemeték ültetése már sokkal körülményesebb és költségesebb, mivel ezen nagy földdarabbal kiszedett csemeték

szállítása sokkal körülményesebb, elültetéséhez jóval nagyobb ültetőgödörre és különleges szerszámokra van szükség, ami az erdősítést költségessé, nehézkesé teszi. Éppen ezért gomolyos csemetével csak olyan helyen erdősítünk, ahol külföldi, vagy igen drága csemeték megmaradását akarjuk biztosítani.

Bükki.

Rókautak

Néhány évvel ezelőtt a faluvégi vén kúriában laktam, melyet az országút választ el a nagy gyümölcsöstől. A kert közepén rozoga méhes dülöngött, volt benne hat szalmából font kas.

Téli éjszakákon rendszeren itt leselkedtünk az öcsémmel rókákra. Sokszor bizony eredménytelenül, de az a néhány darab, melyet a hosszú éjszakákon elejtettünk, megérte a kiállott hidegeket.

Egyszer éjjeli les után későn feküdtünk le. Reggel mind a ketten még aludtunk, mikor háziasszonyunk azzal a hírral köszöntött be, hogy valaki az éjjel feldöntötte az egyik kast s kirabolta belőle a mézet.

A kas feldöntve tényleg ott hevert az alsó állványdeszkán, a havon pedig szétszórt viasz- és mézdarabok feküdtek.

A hó elárulta a tolvajt. Bizony az nem ember, hanem róka volt, legalább a közelben nem találtunk más nyomot.

Következő éjszakán reggeli négy óráig lestük az inyencet, de az nem jelentkezett. Másnap javában öltözködtem, mikor a háziasszonyom rémült arccal rontott szobámba: a méhesben egy újabb kas van kirabolva.

Hiába tamáskodtam, hiába hivatkoztam az éjjeli lesre, az asszony most már sírva erősítgette, hogy neki igaza van. — És igaza volt. — Ugyanaz a kép tárult elénk, mint előző napon. Feldöntött kas, széthányt viasz és méz feküdt a havon, köröskörül csupa rókanyom!

A kast visszaállítottuk régi helyére, az öcsémmel pedig úgy egyeztünk meg, hogy éjjel fölváltva fogunk leselkedni.

Délelőtt azonban erősen havazni kezdett s a következő éjszakán is tombolt a hóvihár, úgy, hogy tervünk szépen dugába dőlt.

Reggel csupa kíváncsiságból megnéztem a méhest. Köröskörül a friss havon egyetlen nyomot sem találtam, a kas azonban felfordítva ott feküdt a méhes közepén.

Bosszantott a boszorkányos história s azért kettőzött figyelemmel kutatni kezdem. A méhesben nem találtam semmit, azonban a küszöb alatt lyukat pillantottam meg, melyre előző napokon nem is hederítettem.

Kezdttem gyanakodni.

Hátha a zsvány itt lappang a méhes padozata alatt?!

A következő éjszakán reggelig lesett az öcsém eredménytelenül. Hatkor azután föl váltottam, de nem a méhesben húzódtam meg, hanem az egyik közeli hársfa mögött.

Körülöttem hajnalodni kezdett.

A homályt tompa derengés váltotta föl, a néma csönbe bele-szólt az ébredő falu zaja, a távolból pedig a gőzfűrésztűrtőjének tompa bűgását hozta felém a hajnali szél.

A méhes küszöbe alatt mintha valami megmozdult volna. Félszemmel oda figyeltem.

A lyukban előbb csak egy orr, azután egy egész rókafej bukkant elő. Hát mégsem csalódtam!

Míg végtelen türelemmel a tolvajra lesekedtünk, addig az a lábunk alatt csendesesen szunyókált. Ha azután elmentünk, szabadon ingyenkedhetett már. Így persze sohasem tudtuk volna cső elé kapni.

A koma hosszas szimatolás után kibűjt.

Rálöttem.

Mire a küszöbhez értem, vége volt...

Nyáron alkonyatkor többször megfigyeltem rókákat, mikor az erdőben föld alól a darazsak fészkeit szédűlják s bolyongásaimban tisztások szélén s fatörzsek között sokszor akadtam ilyen szédűlt telepekre. De télen, a nagy hideg és éhség idején ilyen ingyenkedésre csakis olyan kopott, sárgafogú fráter fanyalodhatott, mint ez a pöruljárt vén rabló.

* * *

Decemberi napon vaddisznókat hajtottunk.

Hajnaltól alkonyatig tartott a vad hajsza, a tüzes ebek megszakitás nélkül egyhuzamba dolgoztak. Ama ritka izgalommal teljes napok egyike volt, melyet vörös tintával jelölünk meg a vadásznaptárban s amelyre évek múlva is mint felejthetetlen emlékre gondolunk vissza.

A többiektől elválva, a nagy írtáson keresztül mentem hazafelé. Az egyik megpuskázott disznó, melyet az ebek nem hajtottak, errefelé tört ki a hajtásból. Erősen alkonyodott már, azért a következő napra halasztottuk a megpuskázott vaddisznók nyomozását.

Közvetlenül mellettem sántikált a derék kutyám. A szegény pára, bár erősen megsebesült, utolsónak hagyta abba a pokoli mulatságot. A bordái között pengőnyi seb tátongott, a hátsó combja is fel volt hasítva, a kimerültségtől s a sok vérvesztésgtől alig lézengett mellettem.

Csöndesen lépdelve róttam az út puha havát.

Mikor az egyik hegyerincecske kanyarulatából kiértem, szinte belebotlottam egy settenkedő vörös úrba.

Gyorsan lekaptam fegyveremet s rálöttem.

A lövés felvillanyozta kopómat, s a menekülő róka után iramodott s elhajtotta pár száz lépésig.

Megnéztem a lövés helyét, a csapa mellett apró vércsöppeket találtam. Mivel azonban erősen alkonyodott és mert erősen megpuskázott göbe váltójára még nem akadtam, nem követtem a rókanyomot.

Másnap kora hajnalban eb nélkül kimentem a vágásba.

A véres rókacsapa a fenyők sűrű bozótján keresztül a fiatal lábaserdőbe vezetett. Itt a csöppek már egyre sűrűbben sorakoztak egymás mellé, sőt helyenként vékony piros vonalban futottak össze.

S amint így a véres sávot nézegettem, az egyik fatörzs mellett vörhenyes alakot pillantottam meg.

Megálltam.

Mintha a gyanus helyen róka ülne:

Odalöttem.

Az ülő alak felbillent s nem mozdult.

Hát az történt, hogy az előző napon megpuskázott rókám kuporgott a fa mellett élettelenül. E helyzetben löttem rá másodszor; mikor pedig fölemeltem, egész teste meg volt fagyva.

Este valószínűleg elfáradva leült itt s figyelgetett, vajjon nem üldözi-e a kutya s ezalatt párját legyűrte a kegyetlen halál.

* * *

Az utolsó nyúl vadászatról bandukoltunk hazafelé.

Utközben az öcsémel évődtem. Reggel ugyanis váltig erősítgette, hogy ő lövi a vadászszезonban az utolsó nyulat. Egész nap szörnyű pech kísérte, egyetlen töltenyt sem süttött el.

Megszólítottam:

— No öcsém, hol az utolsó nyúl? E pillanatban felpattant a barázdából egy hosszúfüles s ugyancsak igyekezett irhájával lőtávolságon kívül jutni.

A fiú lekapta fegyverét s utána durrantott. A nyúl bukfenfencet hányt, majd ismét lábra kapott és sántikálva nekivágott a mezőkön keresztül a hegygerincnek.

Bár alkonyodni kezdett, bokáig érő hóban a véres nyom mellett fölkapaszkodtunk a hegyhátra. Kár lett volna az utolsó rókák zsákmányának átengedni.

A csapa a hepe-hupás hegyoldal bokrai közé vezetett.

Az egyik hajlásban megkétszereződött a nyom. Az árokból az egyik galagonyabokorhoz zsinóregyenes rókacsapa vezetett, a fráter itt lappangott s mikor a szegény nyuszika erre átváltott, utána iramodott. Csak harminc lépésig tartott a hajsza, mert a széttaposott véres hó elárulta e helyen a gyikos küzdelmet.

Az öcsém szétrúgja a havat s alóla előgurult a mi nyúlunk, melyet a ravasz e helyen a hóba temetett. Alighanem a sarkában jöhettünk s azért nem volt már ideje zsákmányát elfogyasztani, hát eltemette.

Rövid tanakodás után elhatároztuk, hogy lesben állva egy ideig még várakozunk, hátha a megriasztott vörös úr visszajön prédájáért?

A téli nap alkonya s az éjszaka közötti átmenet nem tárja föl azt az ezeryi változatosságot, mint nyáron. A fátyolszerű tompa homály egyideig egyre sötétül, azután megállapodik azon a fokon, hol az éles szem még jól kitudja venni a hó fölötti derengésben a tárgyak konturjait. És mindez oly némán, oly zajtalanul történik, hogy észre sem vesszük, mikor a csöndes éj palástjával letakar bennünket is.

Az élet, a zaj, a mozgás, az elevenség nem verődik fülünkhöz, a halott világ borongós hangulata fölszivódik a lelkünkbe, a szívünk pedig megtelik édes-bús szomorúsággal.

Merengéseimből éles dörrenés ébresztett föl.

S mialatt a zuzmarás világ rám gyakorolta benyomásain eltűnődtem, azalatt az öcsém lankadatlanul figyelgetett.

Az egyik bokor mögött lappangó árnyék jelent meg, amely lassan, óvatosan egyre közeledett. Olykor megállt, néha pedig eltűnt a borókák terjedelmes ágai között.

Mikor ahhoz a helyhez húzódott, hol a nyuszika el volt temetve, az árokból vágatva előre törtetett egy másik árny.

Mind a kettő összemarakodot.

Az öcsém közéjük dördített, mind a kettő fölfordult. Mire merengéseimből fölcúsdtam, a furfangos kópé két kimult pom-pás rókát lóbálgatott az orrom előtt.

Baranyai.

Magánalkalmazott

Bármely napilapot vesszük elő, látjuk, hogy úgyszólván színiültig tele van Egyesületek és Mozgalmak gyűlésezéseinek tudósításaival. A levelesládák szomorú tükrei a valóságnak.

Vajjon mit szóljunk mi erdészek és vadászok, akik ezideig úgyszólván teljesen magunkra hagyatva, évtizedeken keresztül tengtjük nyomorúságos életünket? A magyar erdészetnek multja van. Vissza tudunk tekinteni jó pár évtizedre. Sajnos, az elénk táruló kép borzasztó. Minden a régi, — a jólmegmunkált országutak kedvező hangulatképét elrontja — a negyven évet szolgált, őszbecsavarodott hajú koldustarisznyás, vándorbotos magyar erdész végeláthatatlan sora.

Negyven év nagy idő. Becsületben ledolgozni, százezer veszőllyel szembenézni, Isten kegyelméből megérni, nem kis dolog. Mindezért a jutalom az alamizsna, koldustarisznya és a vándorbot.

É szomorú véget sötét, gondterhes négy évtized előzi meg. Könyvet lehetne írni a magyar magánerdészek kálváriás életéről.

Tudjuk jól, hogy úgyszólván az összes osztályok fizetés- és nyugdíjügyét rendezték. Ha ezen egyesületekben tömörült osztályok hivatalos közlönyeit olvassuk, látjuk, hogy mennyi még a panasz. Önkéntelenül felvetődik a kérdés: mit tegyünk mi, akiknek az érdekében még egy lépés sem történt? A magyar erdész az utolsó évtizedekben mindig megállta a helyét. Büszkén tekintünk vissza a nagy világegésre és a véres forradalmakra. Az erdészársadalom nem tagadta meg fajtáját és sziklaszilárdan állt őrhelyén, hová a Nemzet és a Birtokos érdeke őt állította.

Nem kérünk lehetetlent. Nincs szándékunkban senkinek az érdekköréből egy csipetet sem elvenni, de jogosan emeljük fel szavunkat mi is, hogy a becsületes munkánkért *becsületes darab kenyeret* és a hosszú, küzdelemteljes szolgálatunk után *tisztességes nyugdíjat* kérjünk.

Megdönthetetlen esetekkel lehet megvilágítani a magyar erdészek életszínvonalát a magánalkalmazásban. Önkéntelenül vetődik fel előttünk az a jogi kérdés, van-e alapja az EPOL-nak és a többi családvédelmi intézménynek? Mert ha a tételt felállítjuk, arra a jogi meggyőződésre jutunk, hogy vagy az egyik, vagy a másik eljárás ellenkezik a természet nagy törvényével.

Az erdő jövedelmezősége már hosszabb idő óta szilárd. Elfogadható indok nincs is, mellyel a magánalkalmazásban álló erdészeti segédszemélyzet javadalmozását és nyugellátását közmegelegedésre rendezni ne lehetne.

Az átalakítások korszakát éljük. Csekély jóindulattal és egy kis belátással sérelmeink orvosolhatók. Meg vagyunk győződve, hogy munkaadóink örömmel vennének a törvényhozás részéről oly kezdeményezést, mellyel a magánalkalmazásban álló erdészeti személyzet nyugellátása fedél alá kerülne. Nem zárkózik el a Birtokos attól sem, hogy hozzájárulással a nyugdíjalap megteremthető legyen, ha ez az Állam részéről támogatva lenne.

Az erdő elsősorban nemzeti vagyon és csak másodsorban magántulajdon. Állítsuk fel a nagytermészet törvényét és arra a meggyőződésre fogunk jutni, hogy a mindenki jóléte kilencven százalékban az erdőből fakad — mégpedig azoknak a kezealkotása után, — akiknek ma sokhelyen nincs biztosítva a létminimum és nincs nyugdíjuk.

Hunyadi József

körerdész.

Amit hiába várunk

Nap-nap után feltűnik napilapjaink hasábjain egy-egy híradás, melyből megállapíthatjuk, hol s milyen arányban történtek hasznos intézkedések *mezőgazdasági szakoktatásunk* előmozdítása terén.

Olvashattunk minden foglalkozási ágban foglalkoztatott egyének szociális helyzetének javítását célzó rendelkezésekről is. Mi erdészeti altisztek, kik rendszerint szétszórótan élünk, sokszor az erdők mélyén, mindezekről csakis a lapok útján szerzünk tudomást. Valahányszor valamely foglalkozási ág érdekében tett szociális intézkedésről, vagy a mezőgazdasági szakoktatásunk fejlesztéséről olvasunk, új életre éled bennünk sivár reménységünk halvány parazsa, talán most végre sorra kerül a magyar erdészeti szakoktatás és vele kapcsolatban a magyar erdőaltiszti kar eddig mindenkitől mellőzött ügye is.

Sajnos, ezideig a fentiekről sehol nem jelent meg semmi. Ügylátszik ez az, amit hiába várunk. Mikor ennek okán elgondolkodom, akaratlanul is felvetődik a kérdés: vajjon miért van ez így? *Miért mellőzik a mi szakoktatásunkat és miért mellőzik az erdészeti altisztek ügyét?*

Bármennyit gondolkodunk is ezen, nem tudjuk megtalálni az okot, ami szakoktatásunk nivójának emelését, vagy karunk helyzetének javítását megakadályozza. Annál inkább sem, mert hisz az erdészetnél fokozottabb mértékben van szükség arra, hogy a munkával túlterhelt erdőtisztí karnak intelligens, minden tekintetben megfelelő altiszti kar álljon rendelkezésére.

A fent leírtak azonban csak úgy érhetők el, ha alerdésszakiskoláinkon a felvételt legalább 4 *középiskola elvégzéséhez*, valamint 2 évi erdőgazdasági gyakorlathoz kötnék, és ha az erdőgazdaságban szerzett gyakorlatról a felvett tanuló a szakiskolába történő bevonulásakor megvizsgáltatnék.

Ezen intézkedésre ma annál is inkább szükség van, mert hisz ma lelkiismeretes iparos sem alkalmaz tanoncot a négy középiskola elvégzése nélkül.

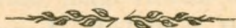
Érthetetlen egy másik kérdés is, az erdészeti altisztek ügye. Nézzünk szét a vasút, a vízügyi szolgálat, a borászat stb. hasonló előképzettséget megkövetelő szakmák körében. Szomorú megállapításra jutunk. Áll ezen megállapítás az állami szolgálatban álló, s a magánerdőgazdaságoknál cselédsorban tengődő erdészeti altisztekre egyaránt.

Mindenütt szociális reformokról hallunk és olvasunk, csak karunk érdekeiről nem esik sehol szó. Történelk mindez azzal a társadalmi réteggel, mely mindenkor lstenbe vetett hittel állt és áll a sors által kijelölt poszton.

Becsületességünk, izzó magyarságunk tudatában arra kell

kérnünk az illetékes fórumokat, hogy végre a magyar erdészeti alsóbb szakoktatás ügyével, valamint karunk szociális érdekeinek rendezésével is, a fentebb leírt szakmákkal hasonló elbánásban részesüljünk.

Nagy József.

Egy versünk jóslata

Mostanában, hogy Csehország megszűnt állam lenni, a napilapok sokat idézik egy angol őrnagy rendkívül érdekes könyvét, amely két évvel ezelőtt „*Prága nincs többé*“ címen jelent meg. Ez a könyv már akkor megjósolta, hogy a büszke Prága, mint a csehek fellegvára, eltűnik a föld színéről. Megjósolta a könyv azt is, hogy széthullik, összeomlik a cseh állam is. Minden pontosan bekövetkezett. Igaz, az angol őrnagy 1938 novemberére jóslta Prága pusztulását, a cseh állam megszűnését, ez azonban csak három hónap múltán következett be. Nem nagy tévedés.

Az „*Erdő*“ még ennyit sem tévedett. Rekordot állított fel. Mult számunkban az 59. lapon „*Nem elég nekünk*“ címen *Dombai József* kartársunk tollából rendkívül érdekes vers jelent meg, amelynek egyik szakaszában a következőket olvastuk:

De az Isten igazságos, tehet még csodát,
Elteheti a föld színéről Csehszlovákiát.

Ez a költemény a német csapatoknak *Prágába való bevonulása előtt egy héttel* jelent meg az „*Erdő*“-ben.

Nemcsak tartalmával kelt figyelmet és elismerést a költemény, hanem jóslatával is. Az Isten eltörölte Európa térképéről Csehszlovákiát.

Eljen Nagy-Magyarország!

Magyarország kicsiny ország,
Azért, mert megesonkították.
Köröskörül az ellenség
Vad dühével tépdeste szét.

Remek teste széjjeltépve,
A térképen kiterítve.
Megesonkított, szegény, árva,
A szélrózsa minden táján.

Húsz esztendeje már annak,
Hogy a rablók benne vannak,
Szép határát megcsúfítva,
Jelölték ki Trianonba.

Nem kell nekünk ilyen határ,
És ha Isten velünk lesz majd
Kiűzzük a rablóhadat
S visszavesszük a szép határt.

Magyarország erős népét
Nem lesz, aki legyőzhetné,
S nem lesz többé ilyen rabság,
Mert nagy lesz újra Magyarország!

Dombai József.

Jegyzőkönyv

a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete választmányának 1939. évi március hó 25-én délután 16 órakor Budapesten a Székely Főiskolai Hallgatók Egyesülete helyiségében (VIII. Rákóczi-út 15. II. 13. szám alatt) tartott

választmányi üléséről.

Jelen voltak: Daróczy Márton ügyv. elnök, Kolb Gyula ügyv. elnöki teendők ellátásával megbízott választmányi tag, Hevesi József főszámvevő, Stubnya Mihály és Szabó Márton pénztári ellenőrök, Gere Antal és Pasztorek Sándor szám. bizottsági tagok, Bezzeréti Lajos, Cservenka Ferenc, Poprády Béla, Poprády Kálmán, v. Nagy Lajos, Orosz Imre, v. Szekeres Károly, Vasvári Vilmos, Tarnay Gusztáv, Tihanyi István, Vancsura István választmányi tagok, Csaby Pál, Tomka József, Harihovszky József póttagok, Pölöskey Lajos, Sikrai Ferenc, Endrődy Sándor és Gunszt Ferenc rendes tagok.

Távolmaradásukat kimentették: Szy Ferenc, Répásy Ferenc, Kovács Antal és Moori János választmányi tagok.

Ügyvezető elnök: Szererettel üdvözlöm a megjelent kartársakat és az ülést a megjelent választmányi tagok számára való tekintettel megnyitom és határozatképesnek nyilvánítom. A jegyzőkönyv vezetésére Hevesi József főszámvevőt, a jegyzőkönyv hitelesítésére Pasztorek Sándor és Stubnya Mihály kartársakat kérem fel.

Mint kartársaim nagyon jól tudják én az ügyvezető elnöki tisztségemről 1938. év december hó 15-vel lemondtam, amely le-

mondásomat „Az Erdő“ 1938. évi decemberi számában megjelent cikkemben megindokoltam és — a választmányi tagok nagy többsége el is fogadott. Azóta az ügyvezető elnöki teendőket Kolb Gyula választmányi tag végezte és így az utóbbi 3 hónapban történt eseményekről ő van hivatva beszámolni.

Felkérem Kolb Gyula, majd Hevesi József kartársakat, hogy jelentéseiket adják elő.

Kolb Gyula megbízott ügyvezető elnök : Tisztelt Választmány ! Daróczy Márton kartársunknak az ügyvezető elnöki állásáról történt hirtelen lemondása következtében, miután lapunk decemberi számában azt be is jelentette, átvettem Tőle úgy az ügyvezetői, mint a titkári teendők munkakörét. Tettem ezt elsősorban tisztán szíveségből és másodsorban egyesületünk iránti szeretetből, hogy ez által az ügymenetbenn fennakadás ne álljon elő és lapunknak pontos időben leendő megjelenését biztosítsam. (Éljenzés.) Hogy lapunk első oldalán feltüntetett szerkesztő és felelős kiadó címét nem kívántam megváltoztatni, ez csupán takarékosági szempontból történt. Ugyanis jelenleg egy időszakos lap szerkesztői és felelős kiadói engedély megszerzése először is tetemes összegbe kerül és igen sok okmány beszerzésével jár, mely eljárás elég sok utánajárást is igényel, már pedig az általam csak rövid időre elvállalt munkateljesítményt ezzel nem tartottam összegegyeztetőnek. Másodsorban pedig még mindig reméltem azt, hogy Daróczy kartársunk addig eltökélt elhatározását megváltoztatva, továbbra is vállalja az egyesület vezetését és lapunk szerkesztésével járó teendőket.

Egyesületünk mult évi működéséről beszámolni nem óhajtok, de nekem nem is áll módomban, mert hiszen az egész évi működésről Daróczy kartársunk a novemberi havi választmányi ülésen részletesen beszámolt és ezt december havi lapunkban oly részletesen közölte, hogy erről az összes kartársak bő tájékozódást szerezhetnek. Most csupán csak azt jelenthetem a T. Választmánynak, hogy az ügyvezetői munkakörnek december 16-án történő átvételétől kezdve minden igyekezetem odairányult, hogy a vállalt kötelezettségnek eleget is tegyek. Nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hogy nézetem szerint ennek eleget is tettem a mai napig, amidőn is a szíveségből vállalt munkakört a T. választmánynak ezennel rendelkezésére bocsátom. (Éljenzés.)

Főszámvevő : Mélyen tisztelt Választmány! Az idő rövidsége miatt és tekintettel a hólnapi közgyűlésre, ahol részletesen ismertetem beszámolómat, most csupán a választmány hatásköre alá tartozó részt ismertetem.

Tisztelt Választmány! Az idén ép úgy, mint tettem ezt a mult évben is, minden olyan kartársamat felszólítottam tagdíjának rendezésére, aki több mint egy évi tagdíjjal tartozik. Sajnos, a a felhívásokra igen kevesen mozdultak meg és az a kevés is inkább a kisebb összegű hátralékosok közül való, A notórius nem fizetőkre vonatkozólag az a tiszteletteljes javaslatom volna, hogy zár-

juk ki az ilyen egyéneket az egyesületből, mert őszintén bevallva, bírói útra terelni az ügyet, — mint azt tapasztalhattuk a peresítésekkel kapcsolatosan — költséges, erkölcsileg káros és végül kétséges dolog. Az egyesület is jobban jár és csak nyer vele, ha ilyen kartársakat nem tűr meg maga között, mert nem tartom ildomosnak azt, hogy más, nála néha sokkal szegényebb sorsú kartárs pénzéből származó szolgáltatásokat elfogadja, de kötelességét évek hosszú sora óta nem teljesíti. Jelenleg mintegy 23 tag volna így kiközösítendő az egyesületből. Ha kívánják kartársaim felolvasom azon egyének nevét és hátralékuk összegét. (Halljuk kívánjuk ismerni.)

Felolvassa 23—100 pengőn felüli tagdíjjal elmaradt tagot, akik közül 8-at — mivel anyagi helyzete olyan, hogy be lehet rajtuk hajtani, — perelni javasolt a választmány.

Ezután az 1939. évi költségelőirányzat-tervezet ismertetésére tért át, amely így szól:

Bevétel:

Tagsági díjából	7.700 P
Beiratási díjából	150 „
„Az Erdő“ előfizetési díjából	390 „
Temetkezési segély részösszegekből	1.500 „
Hirdetésekből	60 „
Kölcsön visszafizetésből	400 „
Egyéb bevételekből	300 „
Összesen:	10.500 P

Kiadás:

Tisztviselők és ügyész tiszteletdíja .	2.275 P
Szaklap előállításí és póstköltsége	3.000 „
Leltári tárgyak beszerzésére	50 „
Postaköltségekre	200 „
Postatakarékpénztári költségekre . .	200 „
Lapelőfizetésekre	36 „
Választmányi ülések költségeire . . .	550 „
Vándorgyűlések költségeire	300 „
Egyéb utiköltségekre	100 „
Írói tiszteletdíjakra	200 „
Temetkezési segélyekre	1500 „
Nyomtatványokra, irodaszerekre . . .	150 „
Előre nem látható kiadásokra	439 „
Összesen:	9.000 P

Itt tartom szükségesnek s annak az örvendetes ténynek a bejelentését is, hogy taglétszámunk a tavalyi 766-ról 1938. év végére 844-re emelkedett. Belépett 92 új tag és taggá minősítettünk 14 temetkezési segélyalapi tagot. Kilépett 14, törültünk 5 tagot és meghalt 9, akik közül 4-nek hozzátartozóit részesíthettük temetkezési segélyben.

A fenti 844-es taglétszámból 425 egész, 391 fél és 28 $\frac{3}{4}$ -es tagunk van. A $\frac{3}{4}$ -es tagdíjra vonatkozólag megjegyzem, hogy ennek a tagdíjcsoporthoz a fennmaradását nem tartom helyénvalónak, különösképpen azért nem, mert $\frac{3}{4}$ -es tagdíjról az alapszabályokban nincs is szó. Ha a rászorult nyugdíjasokon ezzel segíteni akart az egyesület, akkor leghelyesebb, ha a nyugdíjasoknak is a fél tagdíjat engedélyezi. Szerintem a $\frac{3}{4}$ -es tagdíjcsoporthoz a fennmaradására semmi szükség nincs, de meg szabálytalan is.

Erre vonatkozólag a választmány úgy határozott, hogy olyan nyugdíjasoknak, akiknek 100 P-t meghalad a nyugdíjuk egész, olyanoknak, akiknek 100 P-t nem halad meg, fél tagdíjat kell fizetni. Tehát a 28 tag 1940-ig revízió alá veendő és 1940-től ilyen értelemben fognak egész vagy féltagdíjat fizetni.

A választmány kifogást emelt az igen felszaporodott féltagdíjasok nagy létszáma tekintetében és Tarnay Gusztáv javaslatára úgy határozott, hogy szólítson fel a vezetőség minden féltagdíjast arra, hogy anyagi helyzetének időközben történt javulásával kérje magát az egész tagdíjasok sorába történő átminősítésre. Akik azután erre a felhívásra választ nem adnak, névszerint leközlendők, hogy a környező kartársak — ha mégis volna olyan, aki elhallgatná anyagi helyzetének jobbrafordulását, — közölhessék ezt a vezetőséggel.

Főszámvevő : Több esetben előfordult, hogy elhunyt kartársak özvegyei fordultak hozzánk azzal a kéréssel, hogy tagoknak vegyük fel őket, hogy így a temetkezési segélyakciónak is tagjai lehessenek. Tekintettel arra, hogy alapszabályunk az özvegyeket tagul felvehetőnek jelenti ki, az a szerény indítványom volna, hogy mondjuk ki, — amit sajnós a létesítéskor elfelejtettünk, — hogy a belépő új tagok közül a temetkezési segélyakciónak tagja csak az lehet, akár férfi, akár nő, aki 50. életévét még be nem töltötte.

Erre a megszorításra feltétlenül szükség volna, mert különben visszaélések fordulhatnak elő. Ezzel kapcsolatban arra kell gondolnunk, hogy aki fiatal korában nem lépett be az egyesületbe, idősebb korában csupán csak azért lép be, hogy egy évi tagság után ha elhal, hozzátartozói megkaphassák a 300 P temetkezési segélyt. Az ilyen belépésnek igen anyagi látzata van és éppen ezért a kor maximálásával ennek elejét lehetne venni. Az nagyon természetes, hogy a jelenlegi tagokra ez a kikötés már nem vonatkozhat.

Fenti indítványra a választmány úgy határozott, hogy a korhatárt ne 50, hanem 40 évben állapítsa meg a közgyűlés.

A főszámvevő ezután így folytatta : A legutóbbi választmányi ülésünk óta egyesületünkbe való felvételüket kérték : Tölgyesi Lajos Kisszékely, Szabó János Devecser, Novák László Orosháza, Sipos József Baktüttös, Hegyháti Miklós Pécs, Dél István Vízvár, Tóth Ödön Tolna, Balázs Imre Somoskőújfalu, Zwillingner Andor Szilvásvárad, Tóth Pál Csikóskút, Csepánszky Miklós Gyöngyös, Bakai József Nagykanizsa, Szakony István Pusztamagyaród, Simon

László Pusztamagyaród, Hunyadi Károly Ipolyszalka, Varga Kálmán Tiszaórs, Farkas Vendel Hidegkút, Pauza Péter Cserszegtomaj, Tarafás Mihály Kajetánháza, Székelyhídi Vilmos Szilasbolhás, Horváth István Újkér, Németh Kálmán Kocsér, Nahoczky László Szarvaskő, Rába József Zalaszántó, Hegedűs István Gálosfa, Tamás János Hajmáskér, Duchon Lajos Fülek és özv. Kósa Károlyné, akinek felvételét csak abban az esetben engedélyezi a választmány, ha 40-ik életévét még nem haladta meg.

Most pedig beszámolómat befejezve én is búcsúzom. Búcsúzom tisztiségtől, amelyet igaz szeretettel és becsülettel láttam el. Azzal a menyugtató érzéssel távozom helyemről, hogy az egyesület érdekeit mindenkor és mindenkivel szemben igazságosan és híven szolgáltam. A nehéz napokban, amikor ügyvezető elnök urunk titkár nélkül maradt és a zászlóavatás előtti nagy munkát igénylő nehéz napokat éltük az ügyvezető elnök úrral együtt erőnkön túl is dolgoztunk.

Még egyet akarok megjegyezni. Ha valakinek feltűnt volna az, hogy az ügyvezető Elnök úr és Titkár úr távozása alkalmával miért maradtam én a helyemen, annak csak azt válaszolhatom, hogy kötelességből. Az egyesület érdekeit szem előtt tartva, minden személyi kérdést félre téve, a helyzetet mérlegelve úgy éreztem, hogy maradni, kötelességem.

Ezután az országos elnök, majd a tisztikar jelölése következett. Kolb Gyula megb. ügyvezető ismertette a tagok által ajánlott urakat, akik közül legtöbbször Biró Zoltán Öméltóságát ajánlották.

Kolb Gyula megb. ügyvezető: Nem hiszem, hogy Öméltósága nagy elfoglaltsága mellett vállalná ezt a tisztséget.

Cservenka Ferenc: Akár vállalja, akár nem, Öméltóságának tartozunk annyi hálával, hogy erre a tisztségre, nemcsak mint hálaánk kifejezőjét, hanem mint bajaink igaz ismerőjét, Öméltóságát kérjük fel elsősorban. Ha Öméltósága nem vállalja, az nem baj, de legalább látja, hogy bízunk benne és bízunk szebb jövőnk érdekében tett cselekedeteiben és ígéretében. Bízunk abban is, hogy most már Öméltósága és az illetékes körök is befogják látni, hogy szükség van egy középfokú szakiskolára. Most, hogy Ruszinszki visszakéült, nem lesz elég szakember. Sőt a faipari pályán a zsidótörvény életbeléptetése után szintén szükséges volna olyan képesítésű egyének kiképzése, alkalmazása, akik nemcsak a kezelést, de a belső könyvelést is tökéletesen elvégezhetnék.

A birtokosoknak sem jelentene megterhelést ilyen középiskolát végzetek alkalmazása, mivel nem minden 500 vagy 1000 holdra alkalmazhatna egyet, hanem 2000 holdanként és ha 1—2 erdőkerülővel végeztetné a védelmet még olcsóbban jönne ki, mint így. Ha már nem talált megértésre a négy középiskola és négyéves szakiskola felállítását, akkor állítsák fel a régi Erdőgazdasági szakiskolát, amely tudvalevőleg négy középiskolához volt kötve, nem úgy, mint a mai alerdész szakiskola.

Harihovszky József: Az alerdész, vagy erdészeti szakiskola négy évre való felemelését feleslegesnek tartja, mert ezzel csak emelkedne a szülőre háramló teher. Ő is csak a négy középiskolai előképzettség jogosultságát hangoztatja és a kétéves tanfolyamot ilyen előképzettség után elegendőnek vallja. Már annál is inkább meg kell maradnunk ily irányú kérésünk mellett, mert a törvény már leszögezte a kétéves tanfolyamot.

Endrődy Sándor: Felépített házat is lebontanak, ha látják, hogy az építmény nem felel meg a követelményeknek, miért ne lehetne egy törvényt, ha az nem felel meg a kor szellemének, megváltoztatni.

Daróczy Márton ügyvezető: Hagyjuk abba ezt a vitát, most nem erről, hanem elnök választásról, illetve jelölésről van szó.

Vasvári Vilmos: Ha Bíró Zoltán Őméltósága nem fogadná el a megválasztását, akkor Endre László alispán urat ajánlja.

Ezután az ügyvezető elnök jelölése következett amellyel kapcsolatosan a következők hangzottak el.

Cservenka Ferenc: Én a legutóbbi választmányon történtek miatt nem láttam okát Daróczy Márton ügyvezető elnök úr lemondásának, mert szerintem, ha valakinek baja van, mondja el, mert a bajt csak ismerve lehet orvosolni. Én a Daróczy által hozzám intézett lemondó levelére válaszolva, rosszalásomat fejeztem ki. Nem tudom a két úr között azóta az a sajnálatos ügy hogy intéződött el, de én azt mondom, hogy nyújtsanak kezét egymásnak maradjon továbbra is Daróczy Márton.

Daróczy Márton ügyv.: Bocsássatok meg, de én nem vállalom, én lemondtam és ehhez kötöm magam (Mind: miért?)

Daróczy Márton ügyv.: Ti nem tudjátok megérteni, hogy hét éven keresztül mit dolgoztam én és mit^a vívtam ki. Én Nádaskaytól az ügyeket olyan zilált állapotban vettem át, hogy hinni sem merem a talpraállításban, de ez a ti segítségekkel mégis sikerült. Én mindig^a a megengedett hangon szólok hozzátok és a felsőbb-séghez is. A legutóbbi választmányon történt események pedig azért késztettek a lemondásra, mert láttam a ti beleegyező hallgatástokat. Én nem vállalom tovább ügyvezetői tisztségemet, jöjjön más helytem.

Cservenka Ferenc: Itt mindenki elismerte nyilvánosan a munkásságot és ezt akkor kifejezésre is juttatuk, Ha pedig mindenképen és már akkor úgy érezted, hogy le fogsz mondani, akkor itt kellett volna lemondani és nem haza engedni a kartártársakat és otthon lemondani. Arra nem gondoltál, hogy ezzel az egyesület jövőjét is veszélyezteted?

Daróczy Márton ügyv.: Egyikünk így gondolkozik, a másikunk úgy, én így határoztam.

Cservenka Ferenc: Ez nem komoly emberhez illő felfogás, ez gyerekes felfogás. Itt senki bizalmatlanságot nem szavazott.

Daróczy Márton: Te sem szóltál semmit, csak hallgattál.

Cservenka Ferenc: Ami elmúlt, az elmúlt. Álljon fel aki nem akarja Daróczyt ügyvezető elnöknek (Senki sem áll fel.)

V. Nagy Lajos: Mindannyiunk nevében kérek, hogy vállald továbbra is ügyeink vezetését.

Tarnay Gusztáv: Nem lehet most, amikor ilyen nagy dolgok előtt állunk más kézbe letenni a vezetését.

Bezeréti Lajos: Daróczy Mártont én tisztelem, becsülöm és elismerem munkásságát, de bízom abban, hogy találunk erre a pozícióra körünkben más rátermett embert is.

Daróczy Márton: Kedves Kartársak! Tényleg nagyon különös színben látszom és gyerekesnek tűnök fel akkor, ha ilyen ragaszkodás után is megtagadnám kérésteket. Őszintén igazán örülök a bizalomnak, amelyet most kifejezésre juttattatok, de lássátok be, hogy most már kifelé sem vállalhatom el újra tisztésemet. Ha elvállalom, tényleg olyan színben tűnök fel, mintha haragszom rátot játszának. Lássátok be, hogy ezekután én nem vállalhatom, nem tehetem meg, hogy vállaljam.

Gunszt Ferenc: Mélyen tisztelt Választmány! én azt javasolom, hogy gyerünk tovább a jelöléssel és majd, hogyha holnap együtt lesz a közgyűlés a mai lemondást elfogadva, egyhangúlag újra válasszuk meg Daróczy Mártont és akkor az érzékenysége is orvosolva lesz.

Csaby Pál: Ezt nem kell úgy felfogni, hogy gyerekes dolog a visszalépés, mert közéleti nagyságok, miniszterek lemondanak és megint visszatérnek.

Cservenka Ferenc: Kritikát gyakorolni joga volt annak a kartársnak és mindkettőtöket arra kérek, nyújtsatok kezét egymásnak, ne lássa az egyesület kárát ennek a képzelt sérelemnek.

Bezeréti Lajos: Úgy van, ez személyi ügy, ennek az egyesület nem láthatja kárát. Amikor látjuk azt, hogy tíz év alatt jóformán semmi előrehaladás nem történt az egyesületben, ki kell jelentem, hogy más úton kellene haladni. Több eredményt kellene felmutatni és nem a torzsalkodást szítani és minden kritikát személyes ügynek tekinteni. Csak közös összefogással, közös akaratral és egymást megértve és megbecsülve lehet eredményt elérni.

Sikrai Ferenc: Az én felszólalásom nem személyi ügy volt. Én azt akartam, hogy a fiatalságot is engedjék szóhoz jutni, a fiatalság is élni akar, szerepet vállalni és nem maradiságban és elnyomatásban élni. És én azt követeltem és kértem, hogy több és szélesebb körű propagandát fejtsen ki a vezetőség, és hogy a közgyűléseken elhangzottakat a vezetőség ne csak irott malasztanak tekintse, hanem hajtsa is végre. Itt, az egyesületnél is a turáni átok kezd lábra kapni. Holnap a közgyűlésen majd rá fogok mutatni, hogy mik az én elgondolásaim és ha, amit látom személyi ügynek tekintik kartársaim felszólalásomat, ha személy szerint sértettem meg valakit, én hajlandó vagyok bocsánatot kérni, de az egyesület életéből, az egyesületért való aggódásból a fiatalság

is ki akarja venni a maga részét. A fiatalság is szót kér az ügyek intézésében.

Bezeréti Lajos: Én egy propozíciót akarok tenni. (Mind, hogy Miskolcra kerüljön az egyesület?) Ha nem hallgatnak meg, lemondunk.

Daróczy Márton: Figyelmezteti a felszólalót az idő rövidségére.

Harihovszky József: Ezt nem lehet elsietni, itt alaposan meg kell tárgyalni mindent.

Bezeréti Lajos: Én Daróczyt becsülöm és mint emberhez ragaszkodom hozzá, de ennyi lemondás után azt hittem, most az egyszer meg is teszi és én azzal indultam el, hogy az egyesület vezetősége a miskolciak köréből kerüljön ki.

Mind: Ott vezett el a pénzünk.

Cservenka Ferenc: Hagyjuk ezt, jobb erről nem beszélni, mert erre nagyon megtudnám mondani az igazat. Inkább ülünk le.

Bezeréti Lajos: Azzal a megbízással jöttem el Miskolcra, hogy ha nem kedvezően mennek itt az ügyek, jelentsem ki azt, hogy mi zászlót fogunk bontani.

V. Szekeres Károly: Reflektálok ama kijelentésre, hogy zászlóbontásról beszél és azt is kijelenthetem, ha így mennek itt az ügyek, nem lesz több választmányi ülés.

Ez a választmány nem egyéb, mint szóharc semmiért. Mondd meg világosan mit akartok.

Bezeréti Lajos: Olyan vezetőséget, aki tesz valamit.

V. Szekeres Károly: Mondjátok meg mik a céljaitok, mondjátok meg a programot.

Cservenka Ferenc: Bezerétihez: Beszélsz, beszélsz, de nem mondsz semmit.

V. Szekeres Károly: Az a sajnálatos választmányi ülés oka mindennek, de nem lett volna szabad lemondani. Ha retirálunk nem érünk célt. (Ugy van éljen.)

Csaby Pál: Azóta van ilyen súrlódás a kartársak között, amióta alerdész szakiskola van. Adjanak módot, hogy az értelme- sebb egyéves szakiskolások és a magánvizsgások is levizsgál- hassanak. Aki megfelel a vizsga követelményeinek, az legyen alerdész, aki nem, az saját hibája folytán nem lehetett az és ez mindenkit megnyugtatna.

Bezeréti Lajos: Ha Miskolcra kerülne az egyesület, talán több eredményt érnének el, mint eddig.

Vancsura István: Az eddigi működés garancia a mai vezető- ség mellett.

Ezekután a titkár, a főszámvevő, a pénztári ellenőrök, a számvizsgálók és a választmányi tagok kandidálása következett, amely szerint titkárnak Hevesi Józsefet, főszámvevőnek Kolb Gyulát, pénztári ellenőröknek és számvizsgálóknak az e tisztséget ellá- tókat ajánlta továbbra is a választmány. Választmányi tagokul: Cservenka Ferenc, v. Szekeres Károly, Barnóczky István. Poprády

Kálmán, Gábris István, Kósa István, Kis Tóth Tamás, v. Nagy Lajos, Orosz Imre, Forgács Pál. Hunyadi József, Kovács Antal, Szöllősy Sándor, Tarnai Gusztáv, Tihanyi István. Vasvári Vilmos, Szy Ferenc (lemondását a választmány nem fogadta el), Vancsura István, Gunszt Ferenc, Bezeréti Lajos, Garami Árpád, Kőhalmi József, Csaby Pál és Remete Ferenc rendes és Tomka József, Törkenczy István, Bene János, Hauk Ferenc, Drexler Antal és Stubnya Lászlót póttagokul ajánlotta a választmány.

Többa tárgy nem lévén, ügyvezető elnök az ülést berekeszti.

Kmf.

Jegyzőkönyv

a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete, Budapesten a Székely Főiskolai Hallgatók Egyesülete helyiségében (VIII., Rákóczi-út 15, II. 13. sz.), 1939. március hó 26-án délelőtt 10 órakor tartott

rendes évi közgyűléséről.

Jelen voltak : Daróczy Márton ügyv. elnök, Kolb Gyula megb. ügyv. elnök, Hevesi József főszámvevő; Stubnya Mihály és Szabó Márton pénztári ellenőrök, Gere Antal és Pasztorek Sándor számv. bizottsági tagok, Bezeréti Lajos, Cservenka Ferenc, Poprády Béla, Poprády Kálmán, v. Nagy Lajos, Orosz Imre, v. Szekeres Károly, Vasvári Vilmos, Tarnay Gusztáv, Tihanyi István, Gábris István, Vancsura István választmányi, Csaby Pál, Tomka József, Harihovszky József pót- és Pölöskei Lajos, Sikrai Ferenc, Endrődy Sándor, Gunszt Ferenc, Kostyál János, Kósa József, Szablár András, Deáky Dezső, Czumpf Imre, Hajas József Drexler Antal és Németh József rendes tagok. Meghatalmazás alapján képviseltették magukat: Sziklai Béla, Dózsa János, Földes Imre, Szalontai Géza, Kis Tóth Tamás, Huszár János, Hosszu Ferenc, Bácsi Béla, Tóth Hermán Péter, Barsi János, Prókai Gyula, Kerényi Ferenc, Malmos Mihály, Podhorszky Béla, Lőrinc Károly, Horváth Sándor, Kovács Ignác és vitéz Ballabás János.

Ügyv. elnök : Kedves Kartársaim! Szeretettel üdvözöllek mindannyitokat és a megjelent tagok, valamint a benyújtott meghatalmazások alapján megjelenteket, a közgyűlést megnyitom és határozatképesnek nyilvánítom.

A jegyzőkönyv vezetésére Hevesi József főszámvevőt és annak hitelesítésére Pasztorek Sándor és Stubnya Mihály kartársakat kérem fel

Tisztelt Közgyűlés! Én, mint azt lapunk 1938. évi 12. számában megírtam, 1938. évi december hó 15-én az ügyvezető

elnöki teendők végzését Kolb Gyula választmányi tag úrnak adtam át. Ennek okát az említett lapban kifejezésre juttattam. Az azóta történt eseményekről Kolb Gyula megbízott ügyvezető fog beszámolni. Még csak arra akarom kérni az igen tisztelt Közgyűlést, hogy az utódom megválasztásánál jól nézzetek körül, hogy a mintegy 900 tagot számláló egyesületünk vezetését kire bízátok. Jól fontoljatok meg mindent, hogy arra érdemes ember kerüljön erre a fontos pozícióra, aki a reábízott teendőket becsülettel végre is fogja hajtani.

Most pedig felkérem Kolb Gyula, majd Hevesi József kartársakat, hogy jelentéseiket terjesszék elő.

Kolb Gyula h. ügyvezető jelentését a következőkben tette meg.

Tisztelt Közgyűlés! Daróczy Márton kartársunknak az ügyvezető elnöki állásáról történt hirtelen lemondása következtében, miután lapunk decemberi számában ezt be is jelentette, átvettem Tőle úgy az ügyvezetői, mint a titkári teendők munkakörét. Tettem ezt elsősorban tisztán szíveségből és másodsorban egyesületünk iránti szeretetből, hogy ezáltal az ügymenetben fennakadás ne álljon elő és lapunknak pontos időben leendő megjelenését biztosítsam. (Éljenezés.) Hogy lapunk első oldalán feltüntetett szerkesztő és felelős kiadó címét nem kívántam megváltoztatni, pusztán takarékosági szempontból történt. Ugyanis jelenleg egy időszaki lap szerkesztői és felelős kiadói engedély megszerzése először is tetemes összegbe kerül és igen sok okmány beszerzésével jár, mely eljárás elég sok utánajárást is igényel, már pedig az általam csak rövid időre elvállalt munkateljesítményt ezzel nem tartottam összegegyeztethetőnek. Másodsorban pedig még mindig reméltem azt, hogy Daróczy kartársunk eddig eltökélt elhatározását megváltoztatva, továbbra is vállalja az egyesület vezetését és lapunk szerkesztésével járó teendőket.

Egyesületünk mult évi működéséről beszámolni nem óhajtok, de nekem nem is áll módomban, mert hiszen az egész évi működésről Daróczy kartársunk a november havi választmányi ülésen részletesen beszámolt és ezt a december havi lapunkban oly részletesen közölte, hogy erről az összes kartársak bő tájékozódást szerezhettek. Most csupán csak azt jelenthetem a T. Közgyűlésnek, hogy az ügyvezetői munkakörnek december 16-án történt átvételétől kezdve minden igyekezetem oda irányult, hogy a vállalt kötelezettségnek eleget is tegyek. Nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hogy nézetem szerint ennek eleget is tettem a mai napig, amidőn a szíveségből vállalt munkakört a T. közgyűlésnek ezennel rendelkezésére bocsájtom.

A h. ügyvezető jelentését éljenezéssel vette tudomásul a közgyűlés, majd Hevesi József főszámvevő terjesztette elő pénztári beszámolóját az elmúlt és költségvetését a jövő évről:

Mélyen Tisztelt Közgyűlés! Tisztelettel jelentem, hogy az 1938. év nemcsak eseményekben gazdag, nagy jelentőségű esztendő, hanem anyagiakban is az volt. Ezt a zárszámadásból is

láthatjuk, mivel az előirányzott 11.350 P-nél 805 P-vel több folyt be. Hogy világosabban fejezzem ki magam, részletesebben is rámutatok ezen örvendetes körülményre. Az 1938. évben befolyt 12.155.65 P. Ha ebből levonjuk a zászlóalpra befolyt 2.708.70 P-t, a fent maradó 9.446.95 P bőven fedezi az előirányzott 8.750 P-t. Ebből vonjuk le

a temetkezési segélyre befolyt	227.05 P-t,
a perköltségre befolyt . . .	50.00 „ és a
perelt tagoktól befolyt . . .	1.428.00 „

Összesen : 1.705.05 P-t, akkor látjuk, hogy a rendes tagdíj- és előfizetésekre 7.741.90 P folyt be, ami elég örvendetesnek mondható az előbbi évekhez viszonyítva, mivel a tavalyi 68 %-os évi rendes bevétellel szemben az 1938-as esztendő 88 %-os volt.

Fenti javaslat bár örvendetes, még mindig 12 %-os hátraléket mutat, igaz ugyan, hogy a multhoz viszonyítva ez elég kevés, mert a multból az 1938. év végén több mint 15.000 P tagdíjhátralék állt fent. Ez az összeg nem a perelt, vagy kilépett tagok hátraléka, hanem a ma is tag kartársak sajnálatosan felszaporodott tagdíja. Ezen tagdíjhátralékosokat, éppen úgy mint tavaly, az idén is felszólítottam tagdíjuk rendezésére. Sajnos, a felhívásokra igen kevesen mozdultak meg és az a kevés is inkább a kisebb összegű hátralékosok közül való. A notórius nem fizetőkre vonatkozólag az a tiszteletteljes javaslatom volna, hogy zárjuk ki az ilyen egyéneket az egyesületből, mert őszintén bevallva bírói útra terelni az ügyet — mint azt tapasztalhattuk a peresítésekkel kapcsolatosan — költséges, erkölcsileg káros és végül kétséges dolog. Az egyesület is jobban jár és csak nyer vele, ha ilyen kartársakat nem tűr meg maga között, mert nem tartom ildomosnak azt, hogy más, nála néha sokkal szegényebb sorsú kartárs pénzéből származó szolgáltatásokat elfogadja, de kötelességét évek hosszú sora óta nem teljesíti. Jelenleg mintegy 23 tag volna kiközösítendő az egyesületből. Ha kívánjuk kartársaim, felolvasom ezen egyének neveit és hátralékuk összegét.

(Felolvassa a huszonhárom 100 pengőn felüli tagdíjjal elmaradt tagot, akik közül nyolcat — mivel anyagi helyzetük olyan, hogy be lehet rajtuk hajtani —, a választmány javaslatát elfogadva, perelni rendelte.)

Az 1938. évi bevételünk, amint előbb mondtam, örvendetesen javult, ezzel szemben a kiadások, sajnos, egy kicsit felszaporodtak és a választmány engedélyével egyes rovatokon túl is léptük az engedélyezett összegeket.

Ilyen túllépés volt a szaklap előállítási és postaköltségénél 428.72 P, ami a lap terjedelmesebb megjelenésével magyarázható. Túllépés történt a temetkezési segélyalpnál, az egyéb utiköltségeknél, a leltári tárgyak beszerzésénél, továbbá a lapelőfizetések-nél, úgy, hogy végeredményképpen az előirányzott 10.200 P-t lát-

szólag 360 pengővel léptük túl. Azért mondom, hogy Int-
szólag, mert az ügyvezető elnök változással előállott aláírás vál-
toztatás miatt a posta csak január 9 én utalta ki az ellátmány-
ként kiutalni kért összeget.

Tisztelettel kérem az igen tisztelt Közgyűlést, hogy ezen
indokolt túlkiadásokat tudomásul venni és utólagosan engedé-
lyezni sziveskedjék. (Megtörtént.)

A zászlóalpra befolyt 2.986 P-ből az összkiadás után
(2.406.29 P) fennmaradó 579.71 P-t gyümölcsötetés céljából az
egyesület betétkönyvére befizettük. Ezen összeg kamatai felett a
választmány, Cservenka Ferenc kartársunk indítványára még tavaly
úgy határozott, hogy egy jó előmenetelű, becsületes, erdész családból
származó alerdésztanulónak utalja ki mint jutalmat a vezetőség.
Mivel ezen határozat a tavalyi közgyűlés által megerősítve nem
lett, tisztelettel kérem ezen indítvánv jóváhagyását. (Meg-
történt.)

Az 1938. évi zárszámadások felülvizsgálása — mint az a
lapunk 66. oldalán lévő zárszámadásból is kitünik — 1939. év
február hó 5-én tartatott meg a számvizsgáló bizottság és a pénz-
tári ellenőrök részvételével. A számvizsgálók által ez alkalmal-
lommal felvett jelentés a következőképpen szól:

Jelentés a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segéd-
személyzet Országos Egyesületének 1938. évi számadásainak felül-
vizsgálásáról.

Alapszabályaink 18. § a értelmében tisztelettel jelentjük, hogy
egyesületünk 1938. évi pénznaplójának bevételi és kiadási részét
okmányok alapján tételről-tételre átvizsgáltuk és azt teljesen rend-
ben találtuk.

A számadások átvizsgálása után az 1938. évi mérlegünk a
követzőképpen áll:

Maradvány 1937. évről	8.055.49 P
Bevételek 1938. évben	12.155.65 „
Összesen	20.211.14 P
Kiadások 1938. évben	10.560.52 „
Maradvány 1938. év végén	9.650.62 P,

mely összegből póstatakarékban van:

betéti könyvecskén	5.676.85 „
folyószámlán	3.951.25 „
készpénzmaradvány	22.52 P,

mely összeg a főszámvevőnél, mint ellátmány volt készletezve.

A bemutatott okmányok alapján a számadást teljesen rend-
ben találtuk és a könyvek vezetésében az előírt és megkívánt
pontosságot tapasztaltuk, miért is kérjük a T. Közgyűlést, hogy

az 1938. évi zárszámadásokat jóváhagyni és a felelős számadók részére a felmentvényt megadni sziveskedjék.

Esztergom, 1939. évi február hó 5-én.

A számvizsgáló bizottság tagjai:

Gábris József s. k. Gere Antal s. k. Pasztorek Sándor s. k.

A felolvasott jelentés alapján kérem az igen tisztelt Közgyűlést, hogy az 1938. évi számadásokat jóváhagyni és a vezetőség, valamint a számvizsgáló bizottság tagjainak a felmentvényt megadni sziveskedjék. (Megtörtént.)

Most pedig rátérek az 1939. évi költségelőirányzat-tervezet ismertetésére:

Bevétel:

Tagsági díjakból	7.700 P
Beíratási díjakból	150 „
„Az Erdő” előfizetési díjából	390 „
Temetkezési segély részösszegek- ből	1.500 „
Hirdetésekből.	60 „
Kölcsön visszafizetésből.	400 „
Egyéb bevételekből	300 „
Összesen	10.500 P

Kiadás:

Tisztviselők tiszteletdíjára	2.275 P
Szaklap előállítási és póstakölts.	3.000 „
Leltári tárgyak beszerzésére	50 „
Póstaköltségekre	200 „
Póstatakarékpénztári költségekre	200 „
Lapelőfizetésekre	35 „
Választmányi ülések költségeire	550 „
Vándorgyűlések költségeire	300 „
Egyéb utiköltségekre	100 „
lrói tiszteletdíjakra	200 „
Temetkezési segélyekre	1.500 „
Nyomatványokra, irodaszerezetre	150 „
Előre nem látható kiadásokra	439 „
Összesen	9.000 P.

Daróczy Márton: A vándorgyűlés költségeire felvett 300 P-t tisztelettel kérem nagyobb összegre felemelni, mivel az idén több vándorgyűlést kellene tartani. (A közgyűlés a vándorgyűlések költségeire 600 P-t engedélyez.)

Cservenka Ferenc: Javaslom, hogy a vezetőség lépjen érintkezésbe a vándorgyűlés megtartása előtt az ottani erdőigazgatóságokkal és kérje fel a támogatásra.

Daróczy Márton: Ezt részben már meg is tettem, mivel az odahelyezett urak közül már többeket felkértem vándorgyűléseink sikerének biztosítására.

Itt szükségesnek tartom annak az örvendetes ténynek a bejelentését is, hogy taglétszámunk a tavalyi 766-ról 1938. év végére 844-re emelkedett.

Belépett 92 új tag és taggá minősítettünk 14 temetkezési segélyalapi tagot, kilépett 14, töröltünk 5 tagot és meghalt 9, akik közül négynek hozzátartozóit részesíthettük temetkezési segélyben.

Fenti 844-es taglétszámból 425 egész, 391 fél és 28 háromnegyedes tagunk van. A háromnegyedes tagdíjra vonatkozólag megjegyzem, hogy ennek a tagdíjcsoporthoz a fennmaradását nem tartom helyénvalónak, különösképpen azért nem, mert háromnegyedes tagdíjról az alapszabályokban nincs is szó. Ha a rászorult nyugdíjasokon ezzel segíteni akar az egyesület, akkor leghelyesebb, ha a nyugdíjasoknak is a fél tagdíjat engedélyezi. Szerintem a háromnegyedes tagdíjcsoporthoz fennmaradására semmi szükség nincs, de meg szabálytalan is.

A közgyűlés a háromnegyedes tagdíjcsoporthoz 1939. év végével megszünteti és a nyugdíjasokra vonatkozólag úgy határozott, hogy olyan nyugdíjasok részére, akiknek havi nyugdíja a 100 (Egyszáz) pengőt nem haladja meg: a fél, akinek 100 pengőn felüli nyugdíja van, az egész tagdíjat kell évi tagdíjul fizetnie.

Tarnay Gusztáv: A fél tagdíjasok nagy létszámát kifogásolja és javasolja, hogy a vezetőség szólítson fel minden egyes féltagdíjas tagot, hogy anyagi helyzetében akár a múltban változás volt, vagy a jövőben lesz, közölje a vezetőséggel, hogy átminősíthető legyen. Akik erre a felhívásra nem válaszolnak, azoknak névsorát közölje le „Az Erdő” és kérje fel a tagokat, hogy a névsorban szereplő egyének közül nem tudnak-e olyant, aki jogtalanul élvezi a féltagdíjat. (A közgyűlés Tarnay javaslatát elfogadja és végrehajtásával a vezetőséget megbizza.)

Több esetben előfordult, hogy elhunyt kartársak özvegyei fordultak hozzánk azzal a kéréssel, hogy tagoknak vegyük fel őket, hogy így a temetkezési segélyakciónak is tagjai lehessenek. Tekintettel arra, hogy alapszabályunk az özvegyeket tagul felvehetőnek jelenti ki, az a szerény indítványom volna, hogy mondjuk ki — amit sajnos a létesítéskor elfelejtettünk —, hogy a belépő új tagok közül a temetkezési segélyakciónak tagja csak az lehet, akár férfi, akár nő, aki 50. életévét még be nem töltötte.

Erre a megszorításra feltétlenül szükség volna, mert különben visszaélések fordulhatnak elő. Ezzel kapcsolatban arra kell gondolnunk, hogy aki fiatalabb korában nem lépett be az egyesületbe, idősebb korában csupán azért lép be, hogy 1 évi tagság után, ha elhal, hozzátartozói megkaphassák a 300 pengő temetkezési segélyt, amiért befizetett 15–18 P-t.

Az ilyen belépésnek igen anyagi látszata van és éppen

ezért a kor maximálásával ennek elejét lehetne venni. Az nagyon természetes, hogy a jelenlegi tagokra ez a kikötés már nem vonatkozhat.

A közgyűlés a korra néve úgy határozott, hogy a választmány javaslatát elfogadta, amely szerint a korhatárt, akár férfi, akár nő tekintetében 40 évben állapította meg. A felvidéki és ruszínföldi belépő új tagoknak azonban, — mivel ők eddig nem léphettek be — 55 évben állapította meg a felső korhatárt, de ezt a kedvezményt csak egy évig hagyta érvényben. Ezt az egy évi érvénybenhagyást az első felvidéki vagy ruszínföldi vándor-gyűlés napjától kell éteni.

A temetkezési ügygel kapcsolatosan vita alakult ki, hogy nem volna-e helyénvaló annak megváltoztatása, mivel igen sokan nem kívánnak annak tagjai lenni. Cservenka Ferenc azt javasolja, hogy szólítsa fel a vezetőség az összes tagokat a lap kézhezvételétől számított 15 napon belüli nyilatkozattételre, hogy a temetkezési akciónak tagja, illetve részese kíván-e lenni, vagy ha nem és ha így megállapítódik a pontos létszám, akkor temetkezési segély címén nem 300 P-t, hanem annyiszor 50 fillért kell kiutalni, ahány tagja a temetkezési akciónak van, illetve ahány tagnak jelentkezett. Szóval, ha 400, akkor 200 P, ha 800, akkor 400 P. Itt vita alakult ki arra vonatkozólag is, hogy háborúban elesettek után temetkezési segély jár-e vagy nem. V. Szekeres Károly tárgyilagos fejtegetéssel rámutatott arra, hogy ez nem volna keresztülvihető, bármennyire sajnálnánk is a szomorú sorsra jutott özvegyet, mert az egyesületet csődbe vinné egy ilyen nem engedélyezhető kitétel.

Azt most is le kell szögeznünk, amit már a tavalyi közgyűlés alkalmával is leszögeztünk, hogy háborúban elesett kártársak után temetkezési segély nem jár. (A közgyűlés ezt határozatilag kimondja.)

Most pedig beszámolómat befejezve, én is búcsúzom. Búcsúzom tisztségemtől, amelyet igaz szeretettel és becsülettel láttam el. Azzal a megnyugtató érzéssel távozom helyemről, hogy az egyesület érdekeit mindenkor és mindenkivel szemben igazságosan és híven szolgáltam. A nehéz napokban, amikor ügyvezető urunk titkár nélkül maradt és a zászlóavatás előtti nagy munkát igénylő nehéz időket éltük, az ügyvezető Elnök úrral erőnkön túl is dolgoztunk.

Még egyet akarok megjegyezni. Ha valakinek feltűnt volna az, hogy az ügyvezető Elnök úr és a Titkár úr távozása alkalmával miért maradtam én a helyemen, annak csak azt válaszolhatom, hogy kötelességből. Az egyesület érdekeit szem előtt tartva, minden személyi kérdést félretéve, a helyzetet mérlegelve úgy éreztem, hogy maradni kötelességem.

Most, megbízatásomról a mélyen tisztelt Közgyűlés előtt, mint illetékes fórum előtt én is lemondok és kérem a Közgyűlést, hogy utódom megválasztásánál megfontoltan cselekedjék, hogy az

egyesületért élő és igaz kartárs kerüljön erre a nem kevésbé fontos pozícióra. Isten adja, hogy választásunk jól sikerüljön.

Tisztelettel jelentem a mélyen tisztelt Közgyűlésnek, hogy dr. Jármy István ügyész úrnak minden szándéka az volt, hogy mai közgyűlésünkön részt vesz és személyesen számol be ügyészi munkásságának eredményéről. Sajnálattal kellett erről lemondania, mivel erősen meghűlt. Jelentését, amelyet személyesen szeretett volna ismertetni, én olvasom fel. (A közgyűlés lelkesen ünnepli távol maradt szeretett ügyészét.)

Tekintetes

Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet
Országos Egyesülete.

Az 1935. év folyamán az egyesület által azzal lettem megbízva, hogy az Egyesületnek 1059 tagjánál kintlevő hátralékokat hajtsam be, illetve a hátralékos és adós tagokat hátralékaik fizetésére szólítsam fel, a nem fizető tagokat pereljem, kik a felszólítás folytán sem tesznek eleget kötelezettségüknek, és amennyiben a követelés behajtása végett szükséges, a végrehajtási eljárást is folytassam le ellenük.

Az egyesület nem fizető tagjaihoz több mint 1000 felszólító levelezőlapot és midőn ennek hatása nem volt, 529 levelet intéztem az 1935. évtől kezdődően. Ezen idő alatt az egyesületnek három olyan jogi beavatkozást igénylő ügye volt, amelyekben fel kellett lépnem és az egyesületet a kapott meghatalmazás és utasítás folytán képviselnem kellett. Ezek voltak: I. forgalmi-adó ügyekben szerkesztett felebbezések és eljárások a pénzügyigazgatósághoz. II. a Don Bosco-nyomda által a Tömösváry-ügyből kifolyólag indított per és azzal járó eljárások és tárgyalások. III. Nádaskay Richárd elleni ügyben folytatott tárgyalások és egyezség létrehozása iránt Budapesen és irodámban.

Az ügyek megindítása és azok átvételekor az egyesülettől sem készkiadásaimra, sem munkadíjaimra, sem semminemű bélyeg- és illetékekre egy fillért sem kértem és vettem által, mert a behajtásoknak vitelében a teendőket úgy állítottuk fel, hogy a hátralékos tagdíjak egy része irodámba fog úgyszólván befizettetni és a költségeknek és kiadásoknak elszámolása ebből történik, míg amennyiben irodámban felesleges pénz folyik be az egyesület javára azt időnkint átadom.

A fizetésre fölszólított és a perelt hátralékosok olyan értesítést nyertek tőlem, hogy az eljárás során esedékes, akár bírói úton megállapított, akár egyezségileg megállapított összegeket — tekintet nélkül az ügyvédi munkadíjakra és készkiadásokra — lehetőleg az egyesület pénztárába fizessék be.

A behajtási akcióval igen sok kellemetlenség és kiadás merült fel, mert alig van az országnak olyan járásbíróvája, ahol pert ne folytattunk volna tagjaink ellen, mivel a perlésre a lak-

helyük szerint illetékes bíróságoknál kellett a pereket, végrehajtásokat lefolytatni. Igen természetes, minden esetben helyettesre volt szükségem, vagyis azon járásbíróságnál — hol a per folyt — kellett ügyvédet megbíznom, mivel személyesen képviselni az ügyet lehetetlenség volt, mert többre került volna, mint a behajtandó összeg.

Minden egyes pernél tehát nemcsak a bélyegkötségeket kellett előlegezmem, hanem azon ügyvédnek a díjait is ki kellett fizetnem, akit helyettesítésemmel megbíztam. Mindezen nehézségek folytán azonban a fáradságot és nagy körültekintést igénylő munka az egyesületre nézve eredménnyel járt. Legjobbán mutatja ezt az egyesületnek évenkénti zárszámadása. Ugyanis míg 1934. év végén — tehát az ügyek és behajtások megindítása előtt — az egyesületnek készpénz maradványa 163 P 13 fillér, addig ma, vagyis 1938. év végén — mikor az ügyek további viteléről lemondok, illetve a behajtásokat megszüntetjük — az egyesület zárszámadása szerint a készpénzmaradvány 9650 P 62 fillért tüntet fel.

Az egyesület anyagi helyzetének javulására mutat még azon tény is, hogy 1935. évben az egyesületi kiadások összege 4000 pengőt tett ki, addig 1933. évben az egyesület már 10.560 pengős kiadással dolgozhatott és mégis 9.650 P készpénz maradványa van, mint tőke.

A lefolyt majdnem öt esztendő alatt a hátralékok behajtásánál igen sok zavart és veszteséget okozott az is, hogy az egyesület tagjainak igen nagy része vagy elhalt, vagy olyan rossz anyagi helyzetbe jutott, hogy rajta vagy semmit behajtani nem lehetett, vagy ismeretlen helyre költözött. Mindezekből kifolyólag, de főleg azért is, mert a még be nem hajtott kinnlévőségek igen régiek, nem tartom célra vezetőnek és az egyesület érdekében állónak a három évnél régebbi kintlévőségek iránt behajtási perket folytatni.

Egyesítve a túloldalon előadottakat, röviden összegezmem kell még egyes tételek szerint csoportosítva a lefolyt 4 és fél év eredményét.

Megállapításaim és a hozzám történt bejelentések, valamint az irodámban történt befizetésekkel együtt, behajtásokból befolyt az egyesülethez és hozzám összesen: mintegy . . . 9.300.— P.

Fenti nyers bevétel behajtására, ügyvédi, helyettesítési munkadíjak, készkiadások, bélyegek, illetékek, levelezések, szóval kiadások kitesznek mintegy 2.750.— P.

Az egyesület pénztárába közvetlenül befolyt összegeken felül a költségjegyzékemmel együtt átadott nyugták és elismervények tanulsága szerint tölem átvett 513.50 P.

Fentiek alapján 4 és fél éven át folytatott és az egyesület megbízásából vitt behajtási ügyeket befejezván, maradok

tisztelettel:

dr. Jármy István
ügyvéd.

(A közgyűlés a beszámolókat tudomásul vette.)

Főszámvevő: Most pedig a tisztújítás következik.

Ügyvezető elnök: Tekintettel arra, hogy elnökünk nincs, kérem az igen tisztelt Közgyűlést, hogy a tisztújítás levezetésére egy korelnököt választani szíveskedjék. (Korelnök: Szabó Márton. Nagy éljenzés.)

Korelnök: Nagy örömmre szolgál, hogy bár rövid időre is én lehetek e tisztség választottja. Országos elnöknek a tegnapi választmány Biró Öméltóságát ajánlotta. (Viharos éljenzés.) Ami pedig az ügyvezető személyét illeti, én a magam részéről a legutóbbi vezetőség munkájával meg voltam elégedve és ezért felkérem Daróczy Mártont, hogy az ügyek vitelét továbbra is Ő vállalja. (Éljenzés.)

Daróczy Márton: Mélyen tisztelt Közgyűlés! Köszönöm a bizalmat, amelyet ily lelkesen nyilvánítani szívesek voltatok. Köszönöm és elfogadom a megbízatást, de csak úgy, ha magam választhatom meg munkatársaimat. (Éljenzés.)

Titkárnak Kolb Gyula, főszámvevőnek Kőhalmi József kártársakat ajánlom. (Éljenzés.)

Többen: Ki az a Kőhalmi? Hol van?

Daróczy Márton: Egy igen jóra való, fiatal, becsületes kartárs, aki jelenleg katona.

Sikrai Ferenc: Nyilatkozzon az ügyvezető elnök úr, hogy miért kívánja és tartja szükségesnek az eddigi főszámvevő leváltását, aki kötelességét akkor is teljesítette, amikor az egyesületet az egész tisztikar cserbenhagyta.

Daróczy Márton: Azért, amit Ön is hangoztatott, hogy a fiatalágot szerephez juttassam.

Mélyen tisztelt Közgyűlés! Tekintettel arra, hogy a főszámvevői munkakör ellátása nem nagyon terhes, tisztelettel javaslom a tiszteletdíjnak 40 P-re történő leszállítását. (Helyeslés.) Egyben, tekintettel arra, hogy bárki keresi fel az egyesületet, az mindig hozzám jön, ezért reprezentációs költségre részemre 20 P-t engedélyezni és tiszteletdíjamat 60 P helyett 50 P-ben megállapítani szíveskedjék. A titkár tiszteletdíja továbbra is havi 50 P. A közgyűlés a javaslatokat elfogadta.

Kolb Gyula megköszöni titkárrá történt megválasztását.

Sikrai Ferenc: Szóval a főszámvevői teendők ellátása nem jár munkával, így arra talán nincs is szükség.

Daróczy Márton: Én ezt nem mondtam. (Nagy vita.)

Deáky Dezső: Én sem látom semmi szükségét annak, hogy aki becsülettel állta meg helyét eddig, miért kell azt elmozdítani és őszintén csodálkozom, hogy kikötéssel válasszuk meg a tisztikart.

Sikrai Ferenc: Én nem keresem az egyenetlenségeket és ne tekintsen senki személyeskedőnek, de csodálkozom a becsületes munka ily módon történő elismerése felett és tisztelettel javaso-

lom, hogy Hevesi volt főszámvevőnek mondjunk jegyzőkönyvi köszönetet. (Megtörtént. Hevesit éljenzik.)

Hevesi József: Mélyen tisztelt Közgyűlés, kedves Kartársaim! Én, 1935. évtől vagyok az egyesületnek tagja. Látva az egyesület jövőjét, célkitűzéseit és az egyesület révén a kartársakon való segítség módját, minden erőmmel és minden tudásommal azon voltam, hogy ebben Daróczy Mártonnak nem csak azóta, amióta a tisztikar tagja vagyok, hanem azelőtt is igaz odaadással segíttem. Az egyesület minden megmozdulásában a legmesszebbmenőleg segédkeztem. Nem kötelességből, mert ez nem volt dolgom, hanem az egyesület és Daróczy Márton iránt érzett szeretetemből. Szép terveim, álmaim voltak az egyesület jövője tekintetében, de ez a bajtársiatlanság, úgy érzem, tönkre tette ezt. Köszönöm Kartársaimnak az imént megnyilvánult elismerést és köszönöm Neked is Marci bátyám.

Daróczy Márton: Az elismerés nem mindig dicshimnuszokban nyilvánul meg. Én itt ismételten kijelenthetem, hogy nem ragaszkodom tisztségemhez és hajlandó vagyok visszalépni. Engem nem érdekelnék az anyagiak.

Sikrai Ferenc: Felkéri Szekeres Károly kartársat, hogy nyilatkozzon, miért nem akarja az ügyvezetői elnöki tisztséget vállalni.

V. Szekeres K: Daróczy Mártonban eddig is bízunk és hisszük, hogy ezután is becsülettel fogja ellátni teendőit. Benne van a dolgokban is és érti minden csinját-binját az egyesületi életnek. Én nem is értek ezekhez a dolgokhoz, de még ha értenék is hozzá, nincs ahhoz időm, hogy ilyen komoly elfoglaltságú tisztséget vállaljak.

Ezekután a pénztári ellenőrök megválasztása következett. Pénztári ellenőrökül továbbra is Szabó Márton és Stubnya Mihály kartársakat, számvizsgálókul Gábris József, Gere Antal és Pasztorek Sándor kartársakat választotta meg a közgyűlés.

Választmányi tagok lettek: Cservenka Ferenc, v. Szekeres Károly, Barnóczy István, Poprády Kálmán, Gábris István, Kósa István, Kis Tóth Tamás, v. Nagy Lajos, Orosz Imre, Forgács Pál, Hunyadi József, Hevesi József, Szöllősy Sándor, Tarnai Gusztáv, Tihanyi István, Vasvári Vilmos. Szy Ferenc, aki lemondott ugyan választmányi tagságáról, de a közgyűlés nagy lelkesedés közepette újra választotta és így nem fogadta el lemondását, Vancsura István, Gunszt Ferenc, Bezeréti Lajos, Garami Árpád, Sikrai Ferenc, Csaby Pál, Kovács Antal Csapod és Remete Ferenc. Pótagok lettek: Tomka József, Törkenczy István, Bene János, Hauk Ferenc, Drexler Antal és Stubnya László, Sikrai Ferenc választmányi taggá történő megválasztásánál nagy vita volt, amelyet Cservenka Ferenc higgadt közbelépése szüntetett meg.

A vitát Deáky Dezső következő közbeszólása követte: Akkor itt olyan szellemnek kell érvényre jutni, amelyet a vezetőség diktál. A vége az lesz, hogy az egyesületben csak olyan dolgok történhetnek meg, amelyet a vezetőség diktál. Keveselem a

kezdeményező erő. Én is adtam be egy tervet, ami nem lett végrehajtva.

Daróczy Márton: Mi volt az? Sehol sem megy minden óhaj kívánság és teljesedésbe.

Deák Dezső: Az egyesület sokszor elmegy olyan dolgok mellett, amivel feltétlenül törődni kellene. Ilyen például a család-védelem ügye. Ebben az ügyben nem tett még eddig semmit az egyesület. Pedig nem hiszem, hogy nem sikerülne kivívni, hogy mi is megkapjuk a 20 éves korig járó családi pótlékot.

Daróczy Márton: Sokkal kisebb dolgokat sem lehet mindig közmegelegedésre elintézni.

Deák Dezső: Miért ne lehetne ezt elintézni?

Daróczy Márton: Adjátok be írásba, hogy lássuk kinek mi az elgondolása, aszerint fogjuk majd elintézni, ha lehet.

Ezekután az írásba beadott indítványok ismertetése következett, amelyet a közgyűlés egy kivételével elintézhetőnek mondott ki és elintézésével megbízta a vezetőséget. Az eredeti indítványok ezen jegyzőkönyv mellékletét képezik.

Cservenka Ferenc: Most végül szögezzük le, hogy tulajdonképpen mi az, amit a vezetőségnek mielőbb el kell intéznie.

1. Biró Zoltán Öméltóságának felkérése, ügyeink ismertetése és köszönetnyilvánítás.

2. A legkisebb fizetés rendezése és a családi pótlék.

3. Az erdőőri és vadőri iskolát végzettek és magánvizsgások alerdész különbözeti vizsgára bocsájtása.

4. A magánuradalmiak cselédsorból való kiemelése és nyugdíj ügye.

5. Az államerdészetiek és közalapítványiak ügye.

6. A végrehajtási utasítás érvényre juttatása.

Cservenka Ferenc: Kéri a vezetőséget, hogy ezeket a dolgokat ne csak írásban adja be, vagy adja át Öméltóságának a vezetőség, hanem szóval is ismertesse. Felhívja továbbá a vezetőség figyelmét arra is, hogy az alapszabályokban alapító tagokról is szó van és tudomása szerint ilyen tagja az egyesületnek nincs. Legyen azon a vezetőség, hogy mennél több úrral ismertesse meg az egyesület célkitűzéseit és kérje mint alapító tag a segítségét.

Gunszt Ferenc kéri a tagokat, hogy az egyesületi szaklapban mennél több és mennél értékesebb cikkeket igyekezzenek a vezetőség segítségére és e kartársak ismeretének bővítésére és szórakoztatására.

Daróczy Márton ügyv. elnök: Több tárgy nem lévén, a közgyűlést berekesztem.

Kmf.

*Lapunk minden kedves olvasójának kellemes
husvétii ünnepeket kíván
a Vezetőség.*

Hirdetmény.

A m. kir. alerdésszakiskolák első évfolyamára az 1939 - 40. tanévben Esztergomban 26, Szeged—Királyhalmán pedig 24 tanuló vehető fel.

A szakiskolába való felvételi kérvényeket 1939. évi június hó 1-éig ahhoz a szakiskolához kell benyújtani, amelyikbe a pályázó felvételét óhajtja.

A részletes pályázati feltételeket az érdeklődők 40 fillér előzetes beküldése ellenében az esztergomi vagy a szeged—királyhalomi m. kir. alerdésszakiskolától szerezhetik meg.

Budapest, 1939. évi március hó.

M. kir. Földművelésügyi Miniszter.

Pályázati hirdetmény.

A Karádi Erdőbirtokossági Társulat pályázatot hirdet erdőőri állásra. A pályázók az erdőtörvény 48. §-ában előírt feltételeken kívül hatósági orvosi bizonyítvánnyal igazolják, hogy ép szellemi erővel, egészséges testalkattal bírnak és hibátlan beszélő, látó és halló képességük van. Az alkalmaztatás ideiglenes, 1 évi próba-időre. Véglegesítés ennek leteltével, kifogástalan szolgálat esetén. Évi fizetés: P 60. — készpénz, 6 q buza, 8 q rozs, 4 q árpa, 12 méter dorongfa, 1 kat. hold tengeri föld, 200 négyzetölb kert, 1 öltöny ruha, 2 drb tehén- és két drb növendékmarhatartás, 2 drb anyakoca- és 8 drb malactartás, évi 24 q erdei széna és természetbeni lakás. Átköltözködéssre az erdőbirtokosság 40. — P-t térít. Pályázati határidő 1939. április hó 23-a. Választás 1939. április 30. Az állás azonnal elfoglalandó. Pályázatok alulírotthoz adandók be.

Karád, 1939. március hó 20.

Kiss Imre
erdőbirtokossági elnök.

Egyesületi hírek:

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásukat idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben a Felvidék visszacsatolt részén élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közölgék, hogy őket egyesületünkbe való belépésre felkérjük.

Temetkezési segélyakciónk. Egyesületünk március 26-án megtartott közgyűlése határozata értelmében lapunk mostani számához egy levelezőlapot mellékelünk, melyben felkérjük kartársainkat, nyilatkozzanak aziránt, hogy temetkezési akciónknak tagjai óhajtanak-e lenni? Igen kérjük egyesületünk tagjait, hogy ezen levelezőlapot aláírva és 2 filléres póstabélyeggel ellátva, lehetőleg április hó 20-ig tegyék póstára, hogy már a következő lapunkban közölhessük az eredményt. Ott, ahol a kartársnak a felesége is tagja a temetkezési akciónknak, a levelezőlapot mindketten írják alá.

Nem akarunk ismétlésekbe bocsátkozni, itt csak arra hívjuk fel Kartársaink figyelmét, hogy a közgyűlésünk erre vonatkozó határozatát mindenki olvassa át, szívlelje meg és kérésünknek mindenki igyekezzen eleget tenni olyformán, hogy minden elhalt kartársunk hátramaradottainak biztosíthassuk a segélyt.

A múlt évi közgyűlésünktől eddig 7 haláleset után fizettünk temetkezési segélyt (300 P) s így az eddigi hozzájárulási illeték 3.50 P-öt tesz ki.

Közgyűlésünk határozata értelmében felkérjük mindazon kartársakat, akik az Egyesületbe való belépésük alkalmával mint féltagdíjasok jelentkeztek s azóta is mint ilyenek vannak nyilvántartva, az esetben, ha életkörülményeikben olyan természetű változás állott be, hogy egész tagdíjat fizethetnek, ezt egy levelezőlapon közölni szíveskedjenek. Félreértések elkerülése végett közöljük azt is, hogy a majdnem 400 tagot számláló féltagdíjas kartársainknak neveit legközelebbi lapszámunkban közölni fogjuk név és lakhely szerint. Tesszük ezt azért, hogy mindenki tájékozódott legyen arról, hogy kik azok a kartársak, akik mint féltagdíjasok vannak nyilvántartva Egyesületünknel.

Különfélék

Házasság. Ifj. Fekete József kartársunk február hó 19-én tartotta esküvőjét a budakeszi r. kat. templomban Bercsényi Mária Edit úrléánnyal. Frigyükhöz ősz inte szívből gratulálunk.

Halálozás. Hovány Lajos kartársunk február hó 21-én Kis-kunhalason, a városi kórházban, napokig tartó eszméletlenség után

45 éves korában meghalt. Az elhunytat özvegye és három gyermeke siratja.

Mi kérjük a jó Istent, adjon neki csendes pihenőt.

Szörmeárúk.

A „Magyar Bőripar“ hetilap 1939. év február 18-i közlése.

Laposvidéki róka, I. a	3.50 – 4.00 P
Hegyvidéki „ „	6.50 – 7.00 „
Könyest, I. a.	35.00 – 38.00 „
Fanyest, „	70.00 – 72.00 „
Vidra, nagy, prima	20.00 – 22.00 „
Görény, nagy	6.50 – 7.00 „
„ kicsi	3.50 – 4.00 „
Borz prima	5.00 – 5.50 „
Pézsmá, prima	2.50 – 2.70 „
Pézsmá, szekunda	1.25 – 1.35 „
Pézsmá, tercia	— — 0.30 „
Mókus, prima	0.40 – 0.45 „
Menyét, fehér, prima	1.20 – 1.50 „
Téli nyúl bőr	0.55 – 0.60 „

Pénztári beszámoló

Február havi befizetések folytatása: M. kir. Földmivelésügyi Minisztérium Bpest 48, Varga János Nádasd 8, Sarudi Ferenc Abony 2.40, Mocsár Gábor Debrecen 6, Mihályka Béla Répceszentgyörgy 14.50, Prácsér Lajos Nemescsó 6, Nádaskay Richárd Bpest 20, Németh Kálmán Kocsér 7, Lovász József Párkányánána 1.50, Szabó János Csolnok 15, Kalmár Imre Szany 18.74, Hegyi Antal Nagyberek 10, Lengyel László Pilisszentkereszt 4, Bakos István Ipolyszalka 1.50, Hunyady Károly Ipolyszalka 1.50, Hesz Ferenc Karapáncsa 3, Szente József Szentpéterföldre 1.50, Cseky János Dunapataj 1. Összes befizetés február hónap 1177.84 P.

Március havi befizetések: Pálmai József Tóváros 6, Zsurzman Tivadar Hollóháza 12, Scheily Antal Dobrony 10, Koltai József Bpest 2.50, Hoffer Ferenc Mecsekalja 24, Stubnya Mihály

és fiai Pilismarót 8.50, Horváth Ernő Sopron-Iván 1.50, Deáky Dezső Kaposvár 3, Német János Bakóca 1, Novák Károly Báta 27, Kasza József Pécs 2, Erdősi József Arló 4, Kőhalmi József Esztergom 6, Aponyi József Zebegény 4.50, Zolnai Imre Józsa 2, Berze Lajos Gödöllő 3.50, Szöllősy Sándor Salgótarján 2.50, Szabó Géza Bögöte 2.50, Nahoczki László Szarvaskő 10, Rába József Zalaszentlőrinc 5, Mocsár Gábor Debrecen 6, Schöbert János Hetvehely 3, Ruzsics János Tolnanémedi 3, Szalay József Bakonyszentkirály 30, Tömösközi Györkő Vilmos Lámpásvölgy 5, Szabados Dezső Kelenvölgy 2, Babó József Körmörő 2, Szabó Márton Esztergom 6.50, Vasvári Vilmos Pilisszentlászló 5, Nagy József Sopron 5, Bozsóki József Ómassa 2.50, özv. Bögözy Gyárfásné 3.50, Farkas Sándor Katymár 4, Bakos István Ipolyszalka 3, Kosztolánczi Pál Cák 12, Bődöcs Antal Rajka 3, Mocsári József Bakonyréde 10, Újlaky Tivadar Vajszló 5, Nagy Vince Vajszló 12, Kovács László Nagytoldipuszta 6, Róka József Dunabogdány 5, Pakodi Gyula Buják 10, Cservenka Ferenc és társai Tata 27.50, Treier Ferenc Tarany 5.50, Tarnai Gusztáv Gödöllő 13, Tomka József Tardos 5.50, Bratu Lajos Etes 2, Eszterházy Hercegi Hitbizomány Erdőgondnoksága Gyulaj 6, Nádaskay Richárd Budapest 20, Halápi József Tapolcza 1.50, Horváth Géza Tengőd 3, Károly József Böhönye 8, Molnár Andor Hódmezővásárhely 10, Mata László Egerbakta 2.50, Sipos György Szabástelep 20, Hegedűs István Gárosfa 6, Neumann Károly Kapolcs 5, Horváth Károly Kötce 16, Páger János Kéthely 10, Dávid Sándor Lassi 0.50, Pikó Zsigmond Nyirmártonfalva 5, Szabó Ferenc Mezőtúr 10, Zöldi Ferenc Nagykőrös 5, Grellneth János Zalaerdőd 3, Horváth István Újkér 6, Stumperger István Karapanca 15, id. Körmendi Gyula Bpest 8, Czumpf Imre Pilisszentlászló 6, Lukács István Cserépváralja 12, Kovács Antal Csapod 3, Vancsura Antal Baja 1, Horváth István Újkér 2.50, Retkes M. László Munkács 1.50, Kovács József Sükköd 3, Tölgyesi Lajos Kisszékely 2, Györky László Dunaszentbenedek 8, Takács János Nagyjáplánpuszta 12.50, Füzi István Babót 3, Hák Pál Trizs 7, Tamás János Hajmáskértábor 3.50, Rezsés József Zalavár 6, Hamar János Orgovány 18, Szegedi Mihály Szomód 6, Balogh József Bakonyszentlászló 3, Kovács Imre Hosszúpályi 10, Harkai József Högyész 10, Naszvadi István Orgovány 2.50, Kósa József Nagykovácsi 10, Halvax Andor Bogdása 15, Tóth István Rábatótfalu 10, Richter Gyula Székesfehérvár 3, Dél István Somogyfajs 1.50, Havasi János Diósgyőr 6, Tüttő János Bucsa-telep 3.50, Horváth István Pusztapótharasz 3, Bransteiner László Diósjenő 6, Göndöcs Imre Csapod 20, Bekes Dezső Bpest 5, Simon Antal, Nótincs 30.72, Duschanek József Marcaltó 3, Varga Sándor lharkút 1, Balázs Imre Somoskőujfalva 5, Horváth János Vitnyéd 6, Kolozsváry István Királyhalom 5, Halvax Ferenc Töviskespuszta 10, Könczöl Kálmán Zalaapáti 1.50, Martos János Balatonboglár 6, lhye Tivadar Nagycenk 28, Princesz József Marcaltó 2, Doktor Antaj Marcali 1.50, Murányi János Gyöngyössólymos 3.50, Szat-

máry József Bálványos 12, Csaby Pál Újhartyán 14, özv. Mayer
Oszkárné Dömös 9.50 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Hevesi József

főszerkesztő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papírkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Lovász József Párkányháza. A tagdíjnál — mivel ön 1939. és 1940. években katona, erre az időre tagdíjat fizetnie nem kell — 2 P plussza van. A temetkezési segélynél ellenben 1 P hátraléka van. A temetkezési segély részösszegeket katonai ideje alatt is fizetnie kell.

Sarudi Ferenc Abony. Tagdíjhátraléka 1939. febr. végéig 6.60 P. A temetkezési segélynél 7 részösszeg, vagyis 3.50 P hátraléka van.

Szabó János Csolnok. Tagdíja 1939. június végéig rendezett. A temetkezési segélynél 2 P plussza van.

Hegyi Antal Nagyberek. Tagdíja 1938. év végéig rendezett, sőt 1939-re is marad 0.20 P.

Lengyel László Pilisszentkereszt. Tagdíja 1939. április végéig rendezett.

Csekey János Dunapataj. Februári lapunkban nem kettő, hanem három halálesetről számoltunk be.

Koltai József Budapest. Tagdíja 1938 év végéig rendezett. Temetkezési segély részösszegeit, a III. 1-én feladott 2.50 P-vel rendezte.

Hoffer Ferenc Mecsekfalja. A temetkezési segélynél 7 részösszeg, vagyis 3.50 P hátraléka van.

Szabó Géza Bögöte. Tagdíja 1939. márc. hó végéig rendezett,

Farkas Sándor Katymár. Számítása helyes. Előfizetése 1939. június végéig rendezett.

Neumann Károly Zalapetend. Tagdíja 1939. május végéig rendezve van. Temetkezési segélynél 1 P hátraléka van.

Id. Körmendi Gyula Bpest. Felesége tagdíja 1939. április

végéig, az Öné pedig 1940. július végéig rendezett és még marad 50 fill. július hóra.

Kovács Antal Csapod. Tagdíja és temetkezési segély részösszege 1939. február végéig rendezett.

Györky László Dunaszentbenedek. A temetkezési segélynél 1 P hátraléka van.

Hamar János Orgovány. Tagdíja 1939. január végéig rendezett. Lvi tagdíja 6.— P.

Halvax Andor Vörösipusztá. Tagdíja — mivel Ön féltagdíjas — 1941. április végéig rendezett.

Richter Gyula Székesfehérvár. A temetkezési segélynél 0.50 hátraléka van.

Harkai József Högyész. Előfizetése 1941. aug. hó végéig rendezve van.

Horváth János Vitnyéd. Tagdíja 1939. év végéig rendezve van. A tem. segélynél 1.50 P. hátraléka van.

Princes József Marcaltó. Tagdíja 1939. április végéig rendezve van. A temetkezési segélynél ellenben 3 50 hátraléka van. — Erdészeti segédtablákról nem tudunk, de erdőmérnöki segédtablákról igen. Ha ez az a mű, amely iránt érdeklődik, 15 P-ös árban (+ 1 P portó) áron beszerezheti az Országos Erdészeti Egyesületnél Bpest, Alkotmány-utca 6. sz. alatt. Csekkszámuk 23,602.

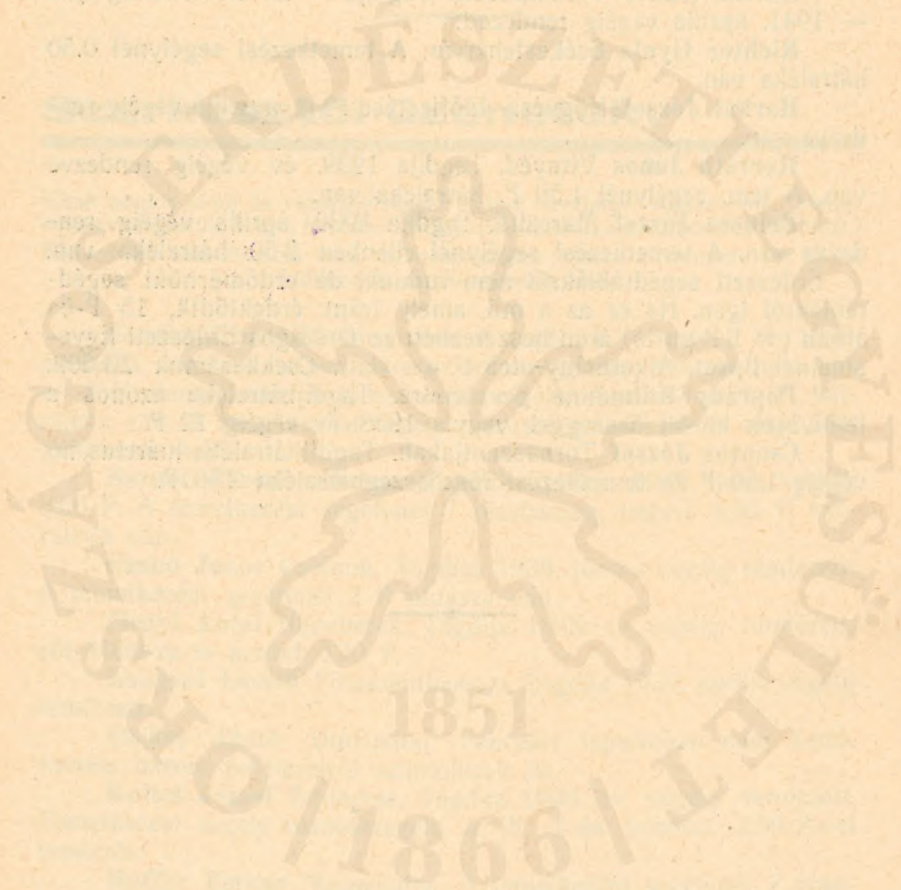
Poprády Kálmánné Szentendre. Tagdíjhátraléka azonos a felhíváson közölt összeggel, vagyis 1938. év végéig 12 P.

Csontos József Tornaszentjakab. Tagdíjhátraléka március hó végéig 1.50 P és temetkezési részösszeghátraléka 2.50 P.

1851

1866

AZ ERDŐ

XIII. ÉVFOLYAM

1939. MÁJUS

5. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok, stb.) „AZ ERDŐ” szerkesztőségéhez Esztergom küldendők.

Üzenet Kárpátaljáról.

SZAKTÁRSAK!

Először szólók hozzátok magyar testvérszaktársak, akik örömmel jöttetek a szép Kárpatainkba. Hegyeink, erdeink és vizeink örömmel fogadnak titeket. Azok a fák, amelyeket közületek való alerdészek ültettek, nem mindenütt üdvözölnek benneteket, mert az elmúlt húsz esztendő alatt nagyon sok gyönyörű ültetvényes ki lett pusztítva, talaja kihasználva és kopáron elhagyatva, árván néznek felétek. Tudom, hogy keresni fogjátok a munkátok koronáját s ezért készítek el benneteket az igazi szomorú látványra. Drága erdeink nem kihasználva, de kegyetlenül pusztítva voltak.

Csehektől kiűritett alerdészlakok várnak benneteket. Kárpátaljaiakkal betölteni nem lehet, mert az igazság az, hogy nincsenek, mert az elmúlt 20 éves rezsim alatt nem közülünk nevelt, hanem nyugatról hozta a szükséges embereket a prágai kormány és később az ukrán kormány közülünk sokat tönkretett a politikájával.

Megszabadulva tőlük, 2—3-szoros munkát végzünk, de szívesen, örömmel és panasz nélkül, mert tudjuk, hogy magunknak dolgozunk és tudjuk, hogy jönni fogtok és testvériesen megosztunk a munkában. Remélem, örömmel jösztek a rutén szaktestvérek segítségére, akik bizalommal várnak benneteket, hogy kartársiasan segítségükre lesztek.

Köszönöm azon kartársaknak kik „AZ ERDŐ” 4-ik számá-

ban oly melegen emlékeztek meg rólunk, ruszin testvérekről. Köszönetem nemcsak a saját nevemben, de a szervezetünk nevében is mondom.

Kárpátaljai Erdőőri Szervezeti Tagok, azzal a kéréssel fordulok hozzátok, hogy mindnyájan fogadjátok magyar szaktársainkat igaz szeretettel. Igyekeztek szoros baráti kapcsolatokat fejleszteni az erdő javára.

Köszönöm a bennem való eddigi bizalmatokat és ígérem nektek, hogy még nagyobb odaadással fogok dolgozni mindnyájunk érdekében. Viharos napokban sem hagytalak el benneteket és amíg bennem bízni fogtok, örömmel és szeretettel, tőlem telhetőleg dolgozni fogok. Ti is dolgozzatok örömmel és kitartással, amíg a magyar szaktársaink segítségünkre jönnek. Tudom, hogy

A kárpátaljai (kőrösmezői) kartársak 1937. március 5-én megtartott gyűléséről készült felvétel. A →-al jelzett Minya József elnök.

sok a munkátok, tudom, hogy 20 éve erőtlök megfeszítésével dolgoztok és segísége vártok, tudom, hogy megjön, mint a felszabadulás. Kitartás és a becsületes meghozza a megérdemelt gyümölcsöt. Tudom, hogy a várakozáshoz, munkához és ígéretekhez hozzá vagytok szokva. A legkritikusabb időben is kitartottatok, együtt dolgoztunk és harcoltunk jobb jövőért, ezért kérek benneteket, tartsátok meg továbbra is bizalmatokat a szervezethez, amely mindig és mindenben segítségetekre volt és lesz.

Kőrösmező, 1939. április hó.

Minya József,

a kárpátaljai erdőőrök szakszervezetének
elnöke.

Válasz Kárpátaljának.

Mély meghatottsággal és őszinte szeretettel olvassuk azokat az első üdvözlő sorokat, amelyek ebben a gyönyörű magyar tavaszban felénk szállnak a Kárpátok ősi bércéről.

A sorok közül kiérezzük az erdőknek, a patakoknak, a hegyeknek zúgását, amelyek talán akkor csendültek fel ilyen örömmel, ilyen bensőséggel, mikor Árpád vezér körülnézett a Kárpátok ormairól s belső tüztől megihletve elhatározta, hogy népét ide telepíti le, a Kárpátok koszorúza, gyönyörű Duna völgyébe.

Ez az ország egy a Vereckei-hágótól egészen le az Al-Dunáig, ezt az országot erőszakkal szét lehetett tépni ideig-óráig, de mindig eljött az óra, amikor az ősi vidék regeneráló erői minden ármány, minden emberi tévedés ellenére összekovácsolták szent hazánkat.

Várnak bennünket Ruszinszko ősi erdei s mikor örömnkbe egy-két keserű könnyecsepp hullik, amikor halljuk, hogy szent érdeinket cseh rablógazdálkodás megrabolta, erős és buzgó fogadás ébred szivünkben, hogy pótoljuk a húsz keserves esztendő mulasztásait, eltüntessük e rablások nyomait, verejtékünkkel öntözzük kiirtott vidékeinket s az erdőn keresztül oly szilárdan kapcsoljuk Kárpátalját országunkhoz, hogy azt többé semmiféle erő ármány, hatalom el ne ragadhassa tőlünk.

Ebben a szent órában forró szeretetünk száll ruszinszko-i testvéreink felé, s ebben a szeretetben bent van őszinte hálánk, hogy húsz év alatt nem felejtették el magyarságukat s ápolták fent a Kárpátok bérci között a szent magyar tüzet.

Testvéri szeretettel öleljük újra magunkhoz ruszin testvéreinket, akiknek a magyar nemzet iránt való hűségükről Rákóczi, a nagyságos fejedelem joggal adta a „gens fidelissima” magasztos jelzőjét.

És ezeken az ünnepi órákon túl a kitartás, a munka, a hazaszeretet össze fog bennünket kovácsolni, hogy együttes munkával, fanatikus hittel, elszánt lelkesedéssel dolgozzunk az egyetemes szebb magyar jövődjéért.

Vándorgyűléseink keretében, amelyeknek előkészítő munkáit nemsokára folyamatba helyezzük, alkalmunk lesz arra, hogy Beneteket, kárpátaljai testvéreket újra szivükre öleljünk és Veletek kölcsönösen megbeszéljük mindazokat a problémákat, amelyeknek megoldása a jobb jövő szempontjából fontos és nélkülözhetetlen.

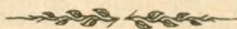
Ezekre a vándorgyűlésekre magunkkal visszük egyesületi zászlónkat, amelynek jelmondata: „Istenfélelem, szeretet, munka, erre tanít bennünket az erdő örök bölcselete”.

Ennek a jeligének örök szava fog valamennyiünket összeolvasztani s ettől a jeligtől ihletve kezeljük együttes, megfeszí-

tett munkánkat, amely — szilárdan hisszük és valljuk — meg fogja teremni áldásos gyümölcsét a szebb, a jobb magyar jövődőt.
Esztergom, 1939. április hó.

Daróczy Márton

ügyvezető elnök.

Uj feladatok

Amidőn hét évi ügyvezető elnöki működésem után újra átveszem az egyesület vezetését, helyénvalónak tartom, hogy a közeljövő feladatait és munkáját vázoljam. Programnak is lehetne nevezni alábbi soraimat, azonban én programot nem adhatok, egyrészt, mert nekünk már régóta kész programunk van, másrészt, mert amióta egyesületünk fennáll, mi nem program összeállításán, hanem annak végrehajtásán fáradozunk. Ebből a programból, amelyet mindannyian ismerünk és amelyet ezen a helyen már számtalanszor megtárgyaltunk egy nagy eredményt tudunk vezetni, és ez az a tény, hogy van egyesületünk, van egyesületi erőnk, szervezetünk és anyagi bázisunk. Ebből az alapból kiindulva építjük ki az egyesület ügyvezetését, feladatait és mindazokat a szükségeket és kívánalmakat, amelyek szociális helyzetünk megkövetel.

Ez az utolsó pont az, amely körül az egyesület élete, működése és kartársaink helyzete forog. Ebben az egy pontban foglaltatik az alerdészek közös élete, társadalmi helyzete, kultúrája, nemzetvédelmi feladata és szociális kívánsága. Ez a mondat öleli fel az alerdész életének mérlegét: az egyik oldalon a teljesített munka értéke, a másikon az érte járó fizetség és megbecsülés. A nagy kérdés az, vajjon a teljesített munka értéke egyensúlyban tartja-e a mérleg másik serpenyőjére tett fizetséget és a megbecsülést. E körül a mérleg körül jár évek hosszú sora óta a gondolatunk, efelé irányul minden törekvésünk és fáradozásunk. E körül a mérleg körül csoportosul minden más kérdés, amely munkánkkal, fizetségünkkel, megbecsülésünkkel, életünkkel és helyzetünkkel összefügg. Ezekről külön most nem kívánok foglalkozni. Kartársaim ugyanis ismerik a kérdéseket. Itt csak megjegyezni kívánom, hangsúlyozni akarom, hogy sérelmeinket napirenden tartjuk és minden erőnkkel arra törekszünk, hogy azok mindannyiunk megalégedésére orvosoltassanak. Ehez azonban nem elég a jó szándék, ehez elsősorban a rendíthetetlen bizalom és összetartás szükséges. Bizalmunk kell, hogy legyen önmagunk és vezetőink iránt. Biznunk kell elsősorban önmagunkban, mert az önbizalom a saját, mindannyiunk, az egyesület értékét és erejét jelenti.

Uj feladatok előtt állunk. Pár hónap leforgása alatt sorsdöntő

események peregtek le szemünk előtt. Máról-holnapra országok változtak, eltolódtak, eltűntek. Európa térképét új színekkel festik. Mi, akik lapunk révén csak hónaponként találkozunk közösségben, nagy várakozással tesszük le az „Erdő“-t, nagy lelki szorongással kérdezzük: vajon mit hoz a jövő hónap. Nemrég azon ujjongtunk, hogy visszakaptuk a magyarlakta Felvidéket, lélegzetvisszafojtva hallgattuk napról-napra a rádió híreit és ime, mire megjelent lapunk következő száma, már a visszatért Ruszinszkrét, a Keleti Beszkidek magyar erdőit üdvözlöttük. Az események gyors pergésének legjellemzőbb példája volt egyik számunk verse, amelyben írója azt kéri Istentől, hogy törölje le a térképről Csehszlovákiát. Ma már újabb versekben böngészünk.

Nem tudjuk mit hoz a holnap, de tudjuk, hogy mi a kötelességünk és feladatunk. Az egyre nagyobbodó országunk új feladatokat ró reánk, ezeket a feladatokat el is végezzük. Melyek ezek az új feladatok?

Legelső és legfontosabb feladatunk egyesületünk szerveztének kiépítése képezi. Mint már lapunk közgyűlési beszámolójában olvashatjuk, sürgetés hallatszott el egyesületünknek a visszacsatolt Felvidékre és a Ruszinföldre való kiterjedéséről, a megfelelő propagandáról, vándorgyűlésről és új tagok, az ott élő kartársak beszerzéséről. Bár ezirányban már megtörténtek a szükséges kezdőlépések, mint már azt a közgyűlésen már be is jelentettük, mégis tovább kell mennünk a feladat teljes keresztülvitelében. Az alerdész társadalom nagyobb érdekközösségéről és egyesületünk fejlődésének emeléséről és megértéséről van szó. Azt hiszem, abban a pillanatban, amikor mi a felvidékiek vagy a ruszinföldi kartársak elé állunk, büszkén emelhetjük fel fejünket, mert nem üres kamrába hívjuk őket, nem üres kézzel fordulunk feléjük, hanem anyagilag alátámasztott egyesületbe várjuk őket, ami azt jelenti, hogy nem voltunk tétlenek a trianoni esztendőkből. Igaz, a megindulás éveit küzdelmesek voltak, úgyszólván minden anyagi forrás nélkül indultunk és nem túlzok, amikor azt állapítjuk ezekről az évekről, hogy romokon kezdtük meg az építés munkáját. Kartársaink hite, buzgósága, áldozatkészsége, munkája és összetartása teremtette meg azt az alapot, amelyen bizakodva kezdhettük meg az építést, egyesületünk ujjaszervezését. Azóta nem szüntünk meg munkálkodni a továbbfejlődésben és a reformok megteremtésében. Ma megkétszerezett munkával haladunk tovább.

Kétségtelen, hogy a Kartársak általános és nagy bizalma folytán megnyilvánult az a döntésük, hogy újra engem bíztak és választottak meg ügyvezető elnöknek, új egyesületi időszak következtét jelent. Én minden örömmel azon leszek, hogy ennek az általános, de mondhatnám több komoly, tapasztalt és az élet nagy és terhes útját megjárt Kartársam részéről megnyilvánult különös bizalomnak minden tekintetben eleget tegyek. Ismétlem, nem programot adok és nem ígérek, mert hiszen jól tudják Kartársaim

hogy egyesületünk és vele tagjaink életét és fájdalmát minden vonatkozásban ismerem. Tudom jól, hogy tagjaink körében számosan sürgetik szakiskoláztatási reformunkat, az iskolai előképzettség felemelését, sürgetik a nyugdíjkérdés rendezését, sürgetik az alerdészeket munkájuk és óriási felelősségük arányában megillető rangsorba való helyezést, a cselédsorból való kiemelését. És első sorban áll az a feladat is, amely a magánuradalmaknál alkalmazásban lévő kartársaink szociális helyzetének rendezéséről szól. Tudjuk mindezeket mi is de tudják ezt a felsőbb fórumokon is, ahol már meg is indult az új erdőtörvénnyel kapcsolatban az új magyar élet építő munkája.

Ennek az új magyar élet munkájának mi is részesei vagyunk, ezért nekünk is hinni és biznunk kell ebben a mozgalomban, a magyar feltámadásban és a mi sorsunk mielőbbi jobbrafordulásában.

Daróczy Márton.

Ismét a parancsnoki hídon

Hét esztendővel ezelőtt az egyesület egén és tengerén sötét gomolygó felhők úsztak és hatalmas széllekeések követték egymást. Az egyesület hajóját a legnagyobb veszedelem fenyegette, úgy erkölcsi, mint anyagi téren. A parancsnok elmenekült, mi pedig akik a hajón maradtunk leadtuk az utolsó S. O. S. segélykérő jeleket. És Isten segítségünkre sietett egy férfi személyében, aki az utolsó pillanatban, mielőtt még a vihar a hajónkat parthoz vágta volna, acélos kézzel megragadta a kormányrudat. Ez a férfi Daróczy Márton volt. Akkor mindenki, aki legalább is az egyesület ügyeit szíven viseli felsóhajtott, hála Isten! Felébredt újra a remény, biztunk abban az elszánt akarásban, amely Daróczy Mártont mindig jellemezte. Nem törődve az ért rágalomokkal, rendületlen hittel evezett ki ismét a nyílt tengerre. Ha közbe viharba is került a hajó, leküzdötte, mert látta hogy a tömeg mögötte áll és követi azon az úton, amelyet ő kijelölt. Voltak azonban, akik csodákat vártak és ha az nem sikerült, amit szerettek volna, türelmüket veszítve őt tűzték ki célpontul. Daróczy Mártonnak azonban mindig sikerült e támadásokat kivívni és ellenfelét meggyőzni arról, hogy ezért nem Ő, hanem az a kegyetlen sors felelős, amely hat évtizede üldöz bennünket.

Es most mégis! Azon a nevezetes választmányi ülésen ez a viharban megedzett férfi megtorpant és leszállt a parancsnoki hídról. Mi történt mégis? Miért tette? Helyébe bizonyára más is

megettete volna és megérezte volna, hogy cserbenhagyták. Pedig a vád nem Daróczy Mártont illette, mert szerintem, ha valamit a választmány vagy közgyűlés megszavazott, azt a vezetőség végre is hajtotta. Természetesen nem lehetett olyat végrehajtani, ami szócsata tárgyát képezte csak és nem lett belőle határozat. Itt kell keresni azokat a mélyen rejlő okokat, amely a válságot kiobbantotta. Mert mikor az indítványozó a másik alkalommal kérdőre vonta a vezetőséget kiderült, hogy vitatva volt ugyan az ügy, de végrehajtásra az elnökség utasítást nem kapott. Ugy látszik Cservenka kartársam is innen indult ki, amikor a legutolsó választmányi ülésen az ülés végeztével pontokba foglalta össze a letárgyalt ügyeket, hogy ne ismétlődjék meg még egyszer ez a szomorú eset. Ezek a gondolatok vezethették Daróczy Márton is, amikor lemondását beadta, hogy Ő, aki a közérdekben annyit dolgozott, akikkel együtt dolgozott, még csak megvédeni sem próbálták, sőt lehettek akik belülről örvendtek is. Ma ezt már mindenki tudja és belátta, hogy nem volt helyes és hogy ez úgy van, arra élő tanu maga Daróczy Márton, aki a közbizalomból ismét ott áll a parancsnoki hídon. És örülök, hogy köszönhetem őt e minőségben, akinek nemcsak érdeme, de tehetsége is megvan arra. Én bízom abban, amíg Daróczy Márton lesz a kormány rúdnál, az egyesület nem fog még egyszer zátonyra futni.

Kiss Tóth Tamás.

Amik nekünk annyira fájnak

Megtörtént a tisztújítás. Erről már „AZ ERDŐ” mult havi száma beszámolt. Én csupán a közgyűlésen szerzett benyomásaimat vetem papírra, úgy ahogyan én láttam a dolgokat az én szemszögemből. Éppen ezért, mivel e sorok egy aránylag csendes megfigyelő sorai, lehet, hogy mások másként fogták volna fel az alábbiakat.

Mindenekelőtt leszögezem, hogy bár az ország legkülönbözőbb pontjairól képviselve volt az erdészeti segédszemélyzet a közgyűlésen, különböző szolgálati viszonyban álló kartársakból, abban teljesen egyetértett mindegyike, hogy számunkra az új erdőtörvény nagyon kevés jót hozott. Sérrelmeink úgyszólván semmit sem csökkentek. Sőt az életbeléptetett mezőgazdasági munkás nyugdíjkorletelezettség egy újabb béklő arranéve, hogy bennünket a gazdasági cselédek kategóriájába szorítson továbbra is az a hihetetlen közöny, amely a mi sorsunkat az illetékes tényezők előtt irányítja. Nem egy kartárs mondja: „hát miért van közép-

iskolám, szakképesítem, ha minket per gazdasági cseléd kezelnek?." Velük együtt kiáltom én is: „ha gazdasági cseléd akartam volna lenni, annakidején egy vasvillával a vállamon az első zsidó bérlőhöz kellett volna beállítanom és azzá lehettem volna minden szakképesítés nélkül is!”

Velük együtt kérdem: mi hát a bűne ennek a hivatását szerető karnak, hogy minduntalan mellőzésben részesül?

Talán az, hogy még véletlenül sincsen zsidó köztünk? Vagy az, hogy nem értünk a napilapokban történő hírveréshez? Vagy az, hogy sorainkból minden évben kiveszi a vámot a halál az orrvadászok révén?

De térjünk át a többi sérelemre.

Címkérdés, létminimum, családi pótlék, szakoktatás, vagy még több is. Egyelőre ezeket ragadtam ki a hallottakból. De ha arra gondolok, hogy némelyikünk mennyi kemény munkával, sokszor talán könnyel és koplalással szerezte meg az erdészeti kultúráját, hogy szaktudásuknak szinte tárházával rendelkeznek, akkor arra is kell gondolnom, hogy a mai fonák helyzet révén — mint gazdasági cselédeknek minősítettek — kudarcot vallott, félbenmaradt emberek vagyunk.

Mély tisztelettel kérdem mindazoktól, kik a mi sorsunkat intézik. Érdeke-ez a mi forrón szeretett magyar hazánknak? Érdeke-e különösen most, amikor az Erdős-Kárpátok rengetegeiben égető a szükség arra a magyar alerdészre, aki az ő szaktudásával fogja levezekelni azokat a bűnöket, amelyeket a cseh uralom vétett a kárpátaljai erdők és ezáltal a magyar alföld árvízveszélynek kitett területei ellen?

Gazdasági cseléd. Kivétel nélkül mindenki, aki csak valamit ad az emberi méltóságára, visszariad attól, hogyha egyik-másik kartársunkkal társalog a mi helyzetünkről és meghallja azt a tényt, hogy hivatalosan oda tartozunk. — Hát lehetséges ez? — kérdi. Mi pedig szomorúan, de be kell vallanunk és bevalljuk, — igen, még odatartozunk hivatalosan.

Hát ez nem lehet tovább. Innen kiáltjuk a világba, hogy tiltakozunk az emberi méltóságunk aláminősítéseért és most már nem reméljük, nem hisszük a jóindulatú vállveregetéseket és az ígéretések betartását, hanem elvárjuk, hogy ezt a kiabáló jog-sérelmünket egyszer már javunkra intézzék el.

Másik sérelem a címkérdés.

A hatályon kívül helyezett ötvenöt évig élt erdőtörvény hatálya alatt a zürzavaros szakoktatás a különböző szakiskoláival és szakvizsgálóival kiprodukálta a szaktudás különféle birtokában lévő erdészeti segédszemélyzetet. Ez pedig magának a közérdeknek az ellenére vált be. Az 1935. IV. tc. csupán annyit tett ez irányban, hogy az alerdész szakiskolát létesítette, de csupán 6 elemi előképzettséget követel meg. A régi törvény alapján a volt kétéves szakiskolák, a vadászaerdői továbbképző és az erdőgazdasági szakiskolát végzetek is használhatják az alerdész, pagony-

erdész, körerdész címet. Nomármost, az egyéves szakiskola és a magánvizsga nem képesít erre. Tisztelettel kérdem. Amikor az erdőgazdasági szakiskola megszűnt, az új 1935. évi törvény életbelépéséig csupán csak ez a két lehetőség állt fenn mindazoknak képesítést szerezni, akik az erdészeti pályára léptek, az eképpen előállott helyzet folytán miért nem adatott meg részükre is ez a szerzett jogot igazoló alerdészi stb. cím?

Igaz, az egyéves szakiskolát végzetteknek módjukban állott az alerdészi szakiskola II. évfolyamát elvégezni. De a legtöbbje, mint családos ember, ezt a luxust már képtelen volt teljesíteni. Hát a magánvizsgásoktól legalább a 4 középiskolát végzettek miért mostohagyermekai a magyar erdészetnek? Talán azért, mert sorsuk mostohasága, a kenyérkérdés, a családi helyzet nem birta el a szakiskolán töltendő hosszú idő kihasználását? Vagy, mint az élet hajótöröttjei, egy-két gyerekkel kellett pályát cserélniök és ugyanezért képtelenek voltak szakiskolát végezni?

Lehet, hogy némelyik olvasó azt gondolja e sorok olvasásakor, hogy az érzelmükre akarok hatni mindezek felsorolásával. Azoknak az értelmükre is megpróbálok hatni a következőkkel.

A szakiskolán eltöltött időt pótolta az élet iskolájában szerzett tapasztalat. Az évtizedes praxis. A négy középiskolai előképzettségük révén az intelligencia ugyanazon a fokán állanak, mint a négy középiskolát végzett s szakiskolájuk révén magasabb minőségű kartársaik. Szakolvasottságuk és az évtizedes gyakorlat általi szaktudásuk elbírja a legszigorúbb kritikát. Tegye hát lehetővé az illetékes hely, hogy az erdészeti segédszemélyzetnek ez az értékes hányada résztvehesen egy kvalifikáló tanfolyamon, miáltal ez irányú sérelmük orvosolhatóvá válna. Nyugodtan kijelentem, hogy az eredmény meglepő lesz, mert oda csakis az fog menni, aki tényleg tud. Ha pedig tud, akkor meg is érdemli a magasabb minősítést!

Egyelőre ennyit mindarról, ami fájdalmas nekünk. Hiszem, hogy egy kis jóakarattal irántunk meghozza majd a régen várt orvoslást mindezekre.

Karvaly

Őzbak cserkészeten.

(Régi emlék.)

Szobám nyitott ablakán az éltető májusi friss levegő oly mértékben tódul be, hogy éjfél után három óra s már nem tudok aludni, mert mint a mágnes, úgy húz ki a természet, aminek oly rajongója vagyok, mint talán senki sem.

Kinézek az ablakon és megállapítom, hogy az idő cserkészetre alkalmas és kezdek fiatalos frissességgel készülődni. A hajnali zenét az udvaron álló eperfa kiálló száraz ágán egy kedves fecsképar édes csevegése és csicsérgése végzi. El-el tűnődöm egy pillanatra fölöttük, mily édesek, összetartók, boldogok és hogy szeretik egymást, bárcsak mi emberek is olyanok lehetnénk, milyen más világ volna akkor.

Utam egy darabig a mézskőtől fehér szint kapott kígyózó országúton haladt, míg végre arra a pontra értem, ahonnan megközelíthettem az erdőnek azt a részét, amelyet ma hajnalra célul kitűztem magamnak a cserkészésre. Különbösen is vasárnap lévén, jó egy kicsit kizökkenni a köznapi élet egyformaságából és valami olyannal eltölteni az időt, amely az emberbe reményt ébreszt a jövőre és felejteti a múltból a rosszat.

Lassan dereng, a keleti láthatáron levő felhőfoslányokat a felkelőben lévő nap megvilágította s azok fehér csillogó kárpitjai elárulják, hogy a világosságot adó csodás nap már nincsen megszűnt. Ébred az erdő is a maga állatvilágával együtt. Megállok és figyelek. Előttem egy rezgőnyárfa állt. A hajnali lágy fuvallattól minden egyes levele reszket, rezeg, mintha susogva símulnának egymáshoz és üdvözlőnék egymást, vagy talán félelmükben reszketnek szegények, hogy ki vannak közösítve az erdőből, ki tudná megmondani? Végre a bíbor színben megjelenő nap is bevilágítja a földet és én gyönyörködöm a természet csodálatos szépségein, amiből csak a túloldalon levő őzbak ijedt riasztása zökkent ki.

Idegennek furcsa ez a hang, amit e kedves őzbakocská félelmében hallat, azonban vadászember fülében kellemesebben hangzik a legtokételesebb hangversenynél is, mert épen ez a hang árulja el az őzbaknak hollétét. A túloldalon egy sziklás rész van, ahová csak a réten át lehet legközelebb eljutni. Az innenső oldal lejtőjén haladva a rét felé, mesebeli kép tárul az ember szeme elé, mert a vörös színben ragyogó nap a szürkésfehér sziklatömböket bronzállványokká alakítja át, s nem győz az ember betelni e káprázatos színnel. Közben figyelek, hiszen egy jó gyalogcserkész idejének kétharmada csak megállás és figyelésből áll, mert a vad finom szagérzékét, látását és hallását kell az embernek legyőznie, ami bizony hosszú gyakorlatot, nagy türelmet és ügyességet kíván minden vadásztól. Tervem ugyanis az volt, hogy az előttem nem messze levő rét átvizsgálása után a tulsó oldalt fogom lecserkészni, amely bár nehéz terepű, de annál biztosabb volt vadtaratózkodási szempontból, mert ideális vad búvóhelyek voltak benne.

Az erdő madárvilága már mind ébren van. Lehet itt hallani egyszerű pity-pity madár fütytől kezdve a leggyönyörűbb énekig és az erdő különbeni misztériumi csendjében ez a kevert szívettelket gyönyörködtető szimfónia, mint hatalmas zenekar, úgy hat az ember lelke re, mintha sose lenne elmúlás. Folyik az élet minden megnyilvánulásában madárkacaj, szerelem, bánat, féltés, féle-

lem, sirás stb., amelyeknek hangos megnyilvánulása más más akkordokban jön létre.

Míg a madarak énekeiben gyönyörködöm, észre sem veszem, hogy a rét aljában vagyok.

A réten az imbolygó, selymes, fehérszürkés ködfátyol utolsó foszlányait oszlatja szét a nap tüzes sugara és a vadvirágos rét füvein és virágain levő harmatcseppek úgy tündökölnek a fény-sugárban, mint a gyémántszemek. Távcsővemmel végig tekintek a réten, de vadat nem látok. Kárpótlásul gyönyörködöm a vadvirágos réten. Micsoda színösszetétel, egyszerű vadvirágok, mégis oly káprázatos szint mutatnak a zöld szőnyegben, hogy az ember nem tud betelni e szinpompában. Az uralkodó szerepet a margaretta viszi, a méhek ezrei pedig csak úgy döngicsélnek rajtuk, folyik a munka, akárcsak egy gyárban. A rétet hosszában keresztül szeli egy kis patak, halk csobogását itt-ott hallani, a patakot jobbról-balról éger fák és bokrok szegélyezik, amelyek vaddászati szempontból értékesek, mert kellő takaró kínálkozik.

A rét szélein az erdő árnyékában feljebb húzódok, ahová a nap még nem világított be.¹

A szálás bükkös lombsátora alól távcsővezni kezdem a rétnek minden belátható részét és ime egy ponton gyönyörű őzbak körvonala bontakozik ki a patak tulsó részén. Az éger bokroktól bizonyos fokig takarva vagyok, a szél kedvező, azonban az őzbak már figyel, de nem tudom kit, vagy mit? Micsoda fenséges kép, az oszladozó ködfátyol alatt a harmattól szinte selymes szürkés, fehér színű zöld szőnyegben vadvirágok között látni e kecses, kis agancsos állatot, az őzbakot. Jó ideig figyelem és gyönyörködöm kapitális agancsán és azon, hogy mennyire óvatos minden fűszál lecsipkedése után fölemeli szép fejét és körülnéz, szimatol, hallgat. Nem kell egyéb csak egy kis idegen nesz, vagy mozgó alak és egy pár ugrással el is tűnne a láthatárról. Puskám vállhoz emelem és célba veszem a bakot, azonban a sötét lombsátor alatt oly nagyot mutatott a célgömb, hogy biztos golyólövést cca 150 lépésre, nem volt érdemes megreszkíroznom. Vártam vagy tíz percig, aztán ismét próbálgattam a célzást, ami most már kedvezőbb volt. Figyeltem tovább az őzbakot, amely csaknem állandóan figyelt és csak én felém. Most már láttam távcsővemmel, hogy az őzbak idegesen mozog s észrevett, tehát hirtelen határoznom kellett és elsütöttem puskámat. Az őzbak a kamralövést gyönyörűen jelezte és lefelé iramodva a pataknak tartott és eltűnt a szemeim elől.

A sebzett vad helyére menve megvizsgáltam a terepet s a harmatos fűvön pirosuló, tüdőből jövő habos vérről megállapítottam, hogy nem mehetett messze. A vérnyomon könnyű volt követni, amely egyenesen a patak felé vezetett, s amikor a patak partjára értem, láttam, hogy az őzbakom a vízben van és szemét zöld hártya borítja, ami elárulta, hogy nincs benne már élet.

Meg volt a nagy örömöm, de bizonyos fokban sajnáltam is,

mert kecses alakjával nem fogja diszíteni többet a vadvirágos rétet és az erdő rengetegét, ami nélkül az erdő is puszta.

Mire a szükséges tennivalókat elvégeztem, a nap már jó magasan ívelt, távolról pedig haragnak mély bűgása hallatszott és e hívó jelre fáradtan iparkodtam bár, de megelégedetten, a rengő buzatáblák között haza, hogy a hálámat a Mindenhatónak én is lerójam.

Szombathely, 1939. IV. 5.

Orosz Imre.

Emlékirataink

I.

Méltóságos BIRÓ ZOLTÁN úrnak,
nyug. miniszteri tanácsos, felsőházi tag

Budapest.

Méltóságos Urunk!

Egyesületünk folyó évi március hó 25-én tartott választmányi, illetve ugyanazon év március 26-án tartott közgyűlésén egyhangú lelkesedéssel elhatározta, hogy Méltóságodat mély tisztelettel és bensőséges hálával köszönti azért az igazi megértésért s egyesületünk iránt érvényre juttatott nagyértékű jóindulatért, amelyet egyesületi ügyeink iránt kimutatva, memorandumunkat az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmánya elé terjeszteni méltóztatott. Méltóságod ezen jóindulatának volt hatékony következménye az, hogy a nagytekintélyű igazgató-választmány memorandumunkat megértéssel és számunkra nagyértékű módon tárgyalta.

Mély tisztelettel jelentjük továbbá Méltóságodnak, hogy egyesületünk a fent jelzett időpontban megtartott közgyűlésén egyhangú lelkesedéssel elhatározta, hogy Brandt Vilmos országgyűlési képviselő úr Óméltósága lemondása folytán megüresedett országos elnöki tisztség betöltésére Méltóságodat kéri fel.

Midőn határozatunkat Méltóságoddal van szerencsénk közölni, mély tisztelettel kérjük Méltóságodat, hogy ezen tisztséget s ezzel egyesületünk legfőbb irányítását elfogadni s illusztris közreműködésével egyesületünket kitüntetni méltóztassék.

Reményt merítve Méltóságodnak nagyfokú jóindulatából, bátrak vagyunk rámutatni azon legfőbb problémáinkra, amelyeknek

megoldása egyesületi tagjaink s minden bajtársunk számára életbevágó fontosságú s egyben lelkünkbe a szebb magyar jövő kibontakozásával együtt új reményeket, erőket, energiákat plántáló.

Az első nagy problémánk: a legkisebb fizetés megállapítása kapcsolatban a családi pótlék ügyével, a magánuradalmak alkalmazásában lévő kartársainknak a cselédsorból való kiemelésével és a nyugdíjkérdés megszervezésével s megállapításával.

A szociális törvényalkotások egész sora látott napvilágot napjainkban — megelégedést, megnyugvást keltve mindenfelé — méltányos tehát, hogy kartársaink, akik mindenkor biztos támaszai voltak a magyar nacionalista, keresztény társadalomnak s feladatukat a legnagyobb nehézségek közepette is, sokszor életük feláldozásával, lelkiismeretesen teljesítették, élvezhessék a köz szociális gondoskodását s megtalálják életüknek azt a biztosítását, amely őket áldozatos munkájuk alapján jogosan megilleti.

Nem akarjuk Méltóságodat ezen a téren mutatkozó anomáliák felsorolásával terhelni, csak arra bátorodunk mély tisztelettel ismételten rámutatni, hogy a fentiek tekintetében a magánuradalmi alkalmazott kartársaink helyzete annyira súlyos, hogy annak megoldása halaszthatatlan.

Másik égető problémánk az állami erdészeti és közalapítványi kartársaink ügye.

Az állami alkalmazásban lévőkre vonatkozóan a múltban már többször kértük, hogy részükre ugyanazon státus biztosítsák, mint a hasonló végzettségű, de más foglalkozási ágakban működő államiakra nézve szabály.

A közalapítványi kartársainknak életbevágó ügye: a szegődményes alkalmazottak véglegesítése és részükre a családi pótlék folyósítás, valamint a százalékos aránynak megfelelő műszaki csoportba való besorozás.

Továbbmenve a szakoktatás terén is ismételten bátrak voltunk a legsürgősebb feladatokat kifejezésre juttatni. E téren közölt kérelmeink teljessége megköveteli annak a szükségességnek a fel- említését, hogy a kétéves alerdész-szakiskolába való bejutás a négy középiskolai előképzettséghez köttessék.

Végül igen fontosnak mutatkozik a címkérdés pontos megállapítása. Az 1935. évi új erdőtörvény erről pontos utasításokat tartalmaz, a törvényt kihirdették és végrehajtási utasítással látták el, szükséges volna tehát annak határozmányait sürgősen a gyakorlatban is érvényesíteni.

Az említett törvény azoknak, akik az erdőgazdasági szakiskolát, a vadászterdői továbbképző tanfolyamot és a kétéves erdőőri szakiskolát elvégezték, az alerdész cím viselését engedélyezte. Szükséges volna, hogy ez a jogosultság a szerzett jogok alapján azok számára is biztosítsák, akik az erdőőri vagy vadőri iskolát végezték, vagy képesítésüket magánvizsga útján szereztek meg. Ez úgy volna méltányosan megoldható, hogy mindazok, akik az alerdész cím viselésére az új erdőtörvény rendelkezései értelmé-

ben ezidőszerint nem jogosultak, egy meghatározott idő alatt (2 év) egy különbözeti vizsga útján ezt megszerezhessék. A címkérdés szempontjából egyébként leghelyesebb volna az eltöltött szolgálati évek szerint segéderdész, alerdész, pagonyerdész és körerdész kategóriákat rendszeresíteni.

Midőn hálánkat, kérelmeinket, legégetőbb problémáinkat mély tisztelettel Méltóságod elé terjesztjük, vagyunk méltóságodnak mély tisztelettel

Esztergom, 1939. évi április hó

alázatos szolgálai:

Kolb Gyula

tikár.

Daróczy Márton.

üggy. elnök

Közgyűlésünk határozata értelmében ezen emlékiratunkat folyó évi április 14-én személyesen nyújtottuk át Őméltóságának.

E helyen értesítjük kartársainkat, hogy Őméltósága — rendkívül nagy elfoglaltsága miatt — legnagyobb sajnálatára, az országos elnöki tisztséget nem fogadhatja el; biztosított bennünket azonban arról, hogy minden jogos kérésünket szívesen karolja fel és azoknak illetékes helyeken szószólója és pártfogója lesz.

II.

Nagyméltóságú m. kir. Földművelésügyi Miniszter Úr!

Kegyelmes Urunk!

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyezs Országos Egyesülete a multban már több alkalommal fordult mély tisztelettel Nagyméltóságodhoz, hogy nehézségeit s problémáit hangsúlyozva, Nagyméltóságod bölcsességétől, minden igaz ügyet felkaroló szeretetétől kérjen sérelmeire megértő orvoslást.

Március hónapja a magyar életre döntő fontosságú volt. Visszatért Kárpátalja és háromszinű szent lobogónk újra ott áll az ezeréves ősi magyar határon, ahol őseink bejöttek ebbe az országba s amelyről bennünket csak a vad gyűlölet, a történelmi igazsággal nem számoló erőszakosság tudott, de csak ideig-óráig elűzni.

Kárpátalja visszatérésével különösen a magyar erdőgazdaság erősödött meg s így a magyar erdőszettel kapcsolatos problémák fokozott aktualitást kaptak,

Ezek között a problémák között szerepelnek a mi égető ügyeink is.

Mi, akik tudjuk és érezzük Nagyméltóságodnak megértését, amellyel minden közérdekű ügy iránt viseltetik, bátrak vagyunk Nagyméltóságod elé terjeszteni legégetőbb problémáinkat, hogy azokra orvoslást találva, a megnövekedett magyar erdészet személyileg és tárgyilag véve is megerősödve állhasson a szebb, a boldogabb magyar jövődő szolgálatába.

1. Égető problémáink között az első helyet a magánalkalmazásban álló kartársaink legkisebb fizetésének és a családi pótlékának megállapítása foglalja el.

Ma, amikor az államnak e téren való gondoskodását minden társadalmi réteg élvezi s számos foglalkozási ágban megtörtént a legkisebb fizetés határozott és pontos megállapítása, méltányos, hogy a magánalkalmazásban álló kartársaink is, akik mindig biztos tamaszai voltak a magyar, keresztény nemzeti társadalomnak s feladatukat, amely a magyar gazdasági s így az egész magyar élet szempontjából döntő fontosságú, mindig a legnagyobb lelkiismeretességgel, odaadással, sokszor életük kockáztatásával is a leghűségesebben teljesítették, érezhessék az államnak szociális jótevő kezét.

Nem akarjuk Nagyméltóságodat azzal fárasztani, hogy állításaink alátámasztására konkrét adatokat említsünk fel, csak arra bátorodunk nyomatékosan rámutatni, hogy a magánuradalmakban alkalmazott kartársaink fizetése igen sok esetben a legrigorozusabban számított létminimumot sem éri el,

A legkisebb fizetés kérdés megállapításával szorosan összefügg a családi pótlék ügye is.

Ezt a feladatot a m. kir. kormány bölcs intézkedéssel az egész nemzet hálájától kísérten s a jövődő magyar sors érdekében igen sok foglalkozási ágban megoldotta.

Kívánatos tehát, hogy a családpótlék nemzeterősítő intézményét magánuradalmi kartársaink is élvezhessék s így az egész életüket, munkásságukat még hatékonyabban állíthassák be az egyetemes magyar ügy szolgálatába.

A legkisebb fizetésrendezés és a családpótlék megállapítása magánuradalmi kartársaink számára speciálisan még a jövődő nemzedék szempontjából is elodázhatatlan fontosságú.

Említett kartársaink ugyanis legtöbbször városoktól, sőt még a faluktól is távol lakva, gyermekeiknek majdnem lehetetlen nehézségek árán tudják megadni azt a minimális iskoláztatást, amelyet egyrészt a törvény ír elő, másrészt amely nélkül semmiféle életpályán egzisztálni nem lehet.

2. Nem kevésbé fontos a magánuradalmakbau alkalmazott kartársainknak a cselédsorból való kiemelése s számukra olyan helyzet biztosítása, amely őket a kezükre bízott hatalmas nemzeti értékek védelmében s állandó életveszedelem közepette végzett munkájuk alapján jogosan megilleti.

Ugyanis a gazdasági munkavállalók kötelező öregségi biztosításáról szóló 1938. évi XII. tc. a magánalkalmazásban álló szak-

képesített erdőőröket és vadőröket az egyszerű munkássorban és cselédképen alkalmazott munkavállalók közé sorolta, ez karunkra végtelenül sérelmes; itt az a tiszteletteljes kérésünk, hogy ez a méltánytalan megállapítás megszüntettség és a képesített erdőőrök és vadőrök ez alól a besorozás alól vétessenek ki és a törvény keretén belül egy teljesen külön csoportban, a munkaadók által többletbiztosítás útján, oly összegre biztosítsanak, amely öregségükre a tisztességes megélhetést biztosítja.

Az e téren mutatkozó jogszabályozás ma már nem felel meg a korszerű követelményeknek. Kartársaink a nyugdíj szempontjából a legnagyobb bizonytalansággal és reménytelenséggel néznek munkás életük után bekövetkező öreg korukra.

A nyugdíj rendezése a birtokosság számára is kívánatos lenne, mert az az alkalmazott, aki egzisztenciáját élete végéig teljes mértékben biztosítva látja, sokkal nagyobb lelkesedéssel s odaadással teljesíti kötelességét.

3. A kincstári alkalmazásban lévő kartársaink részére mély tisztelettel és bizalommal kérjük, hogy ugyanolyan státus- és fizetési fokozat biztosítsák, mint hasonló végzettségű, de más életpályán működő állami alkalmazott részére nézve az szabály.

Ezzel függ össze az a feladat is, hogy a műszaki és szakaltiszti létszám kibővítsék s ezzel egyrészt kartársaink előmenetele kellőleg biztosítva legyen, másrészt az arányszám megfelelően fennálljon a többi hasonló foglalkozási ágakkal szemben.

4. Az 1935. évi erdőtvény pontosan szabályozta azokat a kategóriákat, amelyek jogosultak az alerdész cím használatára.

Mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, hogy ennek a törvénynek a gyakorlatban is érvény szereztesse oly módon, hogy az átminősítés a törvény szellemének megfelelőleg, a lehetőséghez képest, mielőbb megtörténjék.

Ezek után mély tisztelettel kérjük, hogy azok, akik képesítésüket az egyéves erdőőri és vadőri iskolában, vagy pedig magánúton szerezték meg, amennyiben az illetőknek az alerdész szakiskolába való felvételhez jelenleg megkívánt előképzettségük megvan, azok egy meghatározott idő alatt (2 év), egy különbözeti vizsga útján alerdészi képesítésüket megszerezhessek és élvezhessek a szerzett jog alapján megkívánható méltányosságot.

5. A mai kor fokozottabb kívánalmai követelik minden életpályán a minimális négy középiskolát.

Az erdészeti segédszemélyzet sem maradhat el a fejlődéstől, éppen ezért bátrak vagyunk Nagyméltóságod elé terjeszteni azt a kérelmünket, hogy az alerdész szakiskolába való felvétel köttessék négy középiskolai előképzettséghez.

Az erdőbirtokok mai belterjes kezelése, a technikai tudomány fejlődése feltétlenül magasabb képzettséget kíván meg, amelynek kellő alapot csak a négy középiskola nyújthat.

A kereszteny magyar alerdész társadalom ülteti, neveli, gon-

dozza és védi az erdőt, a hasznot pedig fakereskedésekben, faüzemekben nagyrészen a zsidóság élvezi.

Az új zsidótörvénnyel megváltozik a helyzet; a fakereskedelmi és faüzemi pályáról kikerül a zsidóság s helyük a tiszta keresztény alerdész társadalom számára megnyílik. Ennek a lehetőségnek az előfeltétele is a kellő képzettség, amelynek alapjait a négy középiskola adhatja meg, a továbbfejlesztést pedig az alerdész szakiskolában eszközölné speciális kiképzés, illetőleg a régebben végzetek számára egy államköltségen elvégezhető továbbképző tanfolyam lenne hivatott.

Midőn legégetőbb problémáinkat szerencsések lehetünk Nagyméltóságod elé terjeszteni, előre is hálásan köszönjük Nagyméltóságod jóindulatát, amely ha legkisebb mértékben is éreztetni hatását, egyesületünknek új reményt, új erőt ad a szebb, boldogabb magyar jövőért folytatandó egyetemes magyar küzdelemhez.

Ebben a gondolatban vagyunk Nagyméltóságodnak

Esztergom, 1939. évi április hó.

őszinte és leghűségesebb hívei:

Kolb Gyula

titkár.

Daróczy Márton

ügyv. elnök.

III.

Nagyméltóságú

M. kir. Vallás- és Közoktatásügyi Miniszter Úr!

Kegyelmes Urunk!

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületére a trianoni határok részben való megszűnése és az ország területének megnövekedése folytán új és fontos feladatok várnak.

Egyesületünk tagjai mindenkor magyar, keresztény, nemzeti alapon állottak s a legnagyobb nehézségek közepette, sokszor életük kockáztatásával is hűen teljesítették a nemzet közigazgatási életében nélkülözhetetlen hivatásukat és most, amikor országunk felett végre megvirradt a szebb jövő hajnalhasadása: tagjainkat még fokozottabban ez a gondolat fogja vezérelni.

Országunk megnövekedett erdőállománya kartársaink problémáit különösen aktuálissá tette.

Ebből az alkalomból mély tisztelettel és bizalommal Nagyméltóságodhoz fordulunk, aki minden igaz ügyet mindenkor hatékonyan a pártfogásába vett, hogy előterjesztendő kérelmünknek

helytadni és azt minden magyar emberre kiterjedő gondoskodásával teljesíteni méltóztassék.

Kartársaink igen tekintélyes része a m. kir. vallás- és közoktatásügyi minisztérium felügyelete alá tartozó közalapítványi erdőknél van alkalmazásban, és pedig igen nagy számban — főleg a fiatalabb nemzedéket tekintve — csak szegődményes minőségben.

Ez az állapot számukra igen nehéz helyzetet teremtett, mert állásukból bármikor elbocsáthatók lévén, jövődő sorsuk elé a legnagyobb bizonytalansággal nézhetnek.

Mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, hogy közalapítványi kartársaink véglegesítésének ügyét vegye pártfogásába, segítse őket ahhoz, hogy biztos egzisztencia tudatában, még fokozottabb lelkesedéssel teljesíthessék kötelességüket.

Ezzel a kérdéssel kapcsolatban igen fontos volna a műszaki és a szakaltiszti létszám emelése, amelyet nemcsak a gyakorlati szükségesség indokol, hanem az a körülmény is, hogy így közalapítványi kartársaink előmenetele kellőleg biztosított lesz, amely körülmény munkavégzési képességüket nagy mértékben növelni fogja.

Közalapítványi szegődményes kartársaink számára a nősiülés engedélyeztetett, de részükre családi pótlék megállapítva nincs. Ma, amikor már a legtöbb foglalkozási ág élvezi e téren az állam szociális gondoskodását, méltányos lenne, hogy közalapítványi szegődményes kartársaink is megkapják a családi pótlékot, amely a jövődő nemzedék szempontjából is nélkülözhetetlen áldásos intézmény.

Midőn közalapítványi kartársaink legégetőbb problémáit őszinte bizalommal Nagyméltóságod elé terjesztjük, mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, hogy ügyünket azzal a szeretettel és megértéssel kezelje, amelyet eddig is tanusított minden közérdekű ügy iránt.

Vagyunk Nagyméltóságod iránt

Esztergom, 1939. április hó

hazafias mély tisztelettel:

Kolb Gyula

titkár.

Daróczy Márton

ügyv. elnök.

A földművelésügyi és a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr Őnagyméltóságaihoz megszerkesztett és fent közölt emlékiratainknak négytagú küldöttség által leendő benyújtására illetékes helyen határidő kitűzését kértük, amint az megérkezik, a küldöttség azt személyesen fogja benyújtani.

Féltagdíjasokról

Lapunk mult havi számában egy felhívást intéztünk féltagdíjat fizető kartársainkhoz, hogy amennyiben egyesületünkbe történt felvételük után anyagi helyzetükben olyan körülmény állott elő, hogy egész tagdíjat fizethetnek, jelentsék ezt be a vezetőségnek; sajnos, ezen felhívásunk eredménytelen maradt. Közgyűlésünk határozata értelmében kénytelenek vagyunk a féltagdíjasok névjegyzékét lapunkban közzétenni és kérni kartársainkat, hogy amennyiben a felsoroltak között ismernek olyan egyéneket, kik állásuknál fogva olyan megélhetési viszonyok között vannak, hogy egész tagsági díjat is fizethetnek, azok neveit velünk közölni szíveskedjenek.

A névsor a következő:

Adorján István Réde, Szélrét	Bene János Gutorfölde
Antal János Kecskemét, Szikra	Békés Ferenc Bácsalmás
Auer Géza Bakonygyepes	Békés József Gyöngyössőlmos
Ábel Ferenc Esztergomtábor	özv. v. Bézi Imréné Debrecen
Arlai Frigyes Levél	Bittmann Gyula Porva
ifj. Babó József Sárospatak	Bóczér Sándor Jánoshalma
Babolcsay János Neszmély	Borbély József Buják
Babos Imre Léva	ifj. Bordács István Pula
Bagó Bertalan Pilisszentkereszt	Bórhegyi István Balassagyarmat
Bakai József Nagykanizsa	Boros István Tápószecső
Bakos István Ipolyzalka	Borosnyai Sebestyén Felsőhámor
Balcsó István Mátramindszent	Bozsóki József Felsőhámor
Balogh Antal Sopronkövesd	Bödöcs Antal Rajka
Balogh Bálint Pilisszentkereszt	özv. Bögözy Gyárfásné Adony
Balogh Lajos Esztergom, Mexikó	Bósze József Nénapuszta
Bander Isván Budapest	Brausteiner László Diósjenő
Banitz Gyula Keszthely, Vadaskert	Buchelt István Varásló
Baranyi Ferenc Cserépfalu	Bugyi András Szeged
Baranyi János Pusztavacs	Budaházy Lajos Debrecen
Barna Imre Berzenca	Csaby Pál Kakucs
Barsi János Erdősmecske	Csák Gyula Ravazd
Bartos József Budapest	Csalló János Dunakiliti
Bácsi Béla Balatonendréd	Csath József Szekszárd
Bálint Lajos Ajka	Csepánszky Miklós Gyöngyös
Bárdi Zoltán Rezi	Cserhegyi Sándor Hajós
Bárdos Zoltán Alsónyék	Cservenák Márton Nagylóc
Becsei Gábor Egerbakta	Csizmadia Gyula Kecskemét
Bekes Dezső Putnok	Csizmadia Vince Iharkút
Belányi Vilmos Dorog	Csomor János Kisgeresd
Belső János Hernyék	Csontos József Tornaszentjakab
Bene István Szentadorján	Csontos Péter Gyón

Czakó Ferenc Villány
Czibulya Pál Felsőlengyend
Czinke Ferenc Heőcsaba
Czuczor Ferenc Fehérvárcsurgó
Czumpf Imre Pilisszentlászló
Czving János Izabellaföld
Dadai János Zajdapusztá
Dampf Gábor Szentgotthárd
Dánosi Imre Szentgál
Dávid Sándor Lassi
Deme Gábor Bag
Dezső Antal Kaposgyarmat
Dél István Somogyfász
Doktor Antal Vadaskert
Dombai József Szakcs
Dózsa Pál Tiszafüred
Drexler János Magyaróvár
Dürwagner András Mágocs
ifj. Elsik Mihály Szentendre
Eőrdőgh Gyula Buják
Erben József Mogyorócd
Erdélyi István Királyszállás
Erdész Ferenc Baja
Erdő Károly Pilismarót
Ézsiás János Nagymajor
Farkas János Gyulaj
Farkas József Józsa
Farkas József Klábertelep
Fatalin László Kőszegfalva

Fazekas Ignác Karakó
Fegyverneki Sándor Győngyös-
Fehér István Peszéradács [solymos
Fekete Gábor Hajdúböszörmény
ifj. Fekete József Budaörs
vitéz Ferenczy György Lórántháza
Fila József Pusztapótharaszt
Fodor Imre Kivadár
Fusch Ferenc Huszárokelőpuszta
Füstöss Gyula Esztergom
Füzi Lajos Zselickislak
Garadnai János Lilafüred
Gazdag János Lábatlan
vitéz Gerle Zoltán Gödöllő
Gimesi Adám Kishajmás
Glöckler József Pécs
Gráczi Ferenc Csornakút
Gregán Emil Budapest
Gunda Mihály Szentlászlópuszta
Gyenis János Hetvehely
Győrvári János Sárvár
Gyűszű József Székesfehérvár
Halápi József Tapóca
Halász Dezső Potyand
Halomházi Pál Isaszeg
Halvax Andor Vörösipusztá
Halvax Ferenc Töviskespuszta
Hamar János Orgovány
Hámori Ferenc Kisherend

Folytatása lapunk következő számában.

Egyesületi hírek:

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásukat idejében közölni sziveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Több kartársunk tagsági igazolványt kér, de semmi adatot nem közöl. Hogy a tagsági igazolványt kiállíthassuk, a következő

Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek és fizess meg a hátralékos tagdíjadat és a temetkezési hozzájárulást!

adatokra van szükségünk : Név, állás, lakhely, születési helye és éve. Családi állapota, feleség leánykori neve, születési helye és éve. Gyermekai neve és születési éve, végül egy rendes nagyságú és nem kartonra ragasztott fényképre Csak ezen adatoknak beküldése után állíthatjuk ki a tagsági igazolványt.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részén élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közölgék, hogy őket egyesületünkbe való belépésre felkérjük.

Értesítjük kartársainkat, hogy a hozzánk beérkező levelekre mi készséggel válaszolunk is, de kérnünk kell, hogy a szükséges 20 f-es válaszbélyeget csatolják levelükhöz, nehogy ezzel az egyesület kiadásait még szaporítsuk. A szerkesztői üzenetek bár rövidek, de 20 f-nél többre kerülnek.

Mult havi lapunkban felkértük a féltagdíjat fizető kartársainkat, hogy amennyiben életkörülményeikben olyan természetű változás állott be, hogy egész tagdíjat fizethetnek, azt az egyesület vezetőségével közölgék. Sajnos, eddig csak egy esetben történt ilyen bejelentés. Bár a féltagdíjasok nevét — ezen lapunkban — már megkezdjük közölni, újólág felkérjük, hogy ezen kérésünknek legkésőbb május hó 20-ig tegyenek eleget.

Temetkezési segélyakciónk. Mult havi lapunkhoz mellé-keltünk egy-egy levelezőlapot, hogy mindenki bejelenthesse abbeli szándékát, hogy kíván-e a temetkezési segélyakciónak tagja lenni és kötelezi magát arra, hogy minden elhalt és a segélyre igényjogosult kartárs után hozzájárulás címén 50 f-t befizet. Eddig mindössze 181 ilyen bejelentés érkezett be. Most újólág felkérjük kartársainkat, hogy ezen bejelentést még május hó végéig tegyék meg, mert csak ezen adatok birtokában leszünk abban a helyzetben, hogy az esetleges segélyeket kiutalhassuk. Tájékozásul közölgük, hogy az 1938-ban tartott közgyűlésünk határozata értelmében eddig 7 elhalt kartársunk után fizettük ki a temetkezési segélyt és így az akkor volt összes tagokat 3.50 P temetkezési járulék összeggel meg is terheltük.

Különfélék

E jegyzés. Pegán Zoltán kartársunk eljegyezte Nagy Erzsike úrleányt Egyházaskeszőn, április hó 10-én. Eljegyzésük alkalmával fogadják tőlünk őszinte, jószívvel küldött szerencsekívánatunkat.

A vadorzó késsel támadt az erdőörökre. Gróf Festetich Kristóf somogyvisontai uradalmának az erdőőrei vadorzók garáz-

dálkodására jöttek rá. Schott Mátyás és Kozári Gábor erdőőrök lesbeálltak és sikerült elfogniok Csitkovics József somogyvisontai napszámost, aki orvvadászott. A két derék erdőőr a vadorzót lefegyverezte s a csendőrségre akarta kísélni. Eközben Csitkovics a vadászkesével támadt az erdőőrökre, kik közül az egyiket kezén meg is sebesítette.

A csendőrség Csitkovics ellen bűnvádi feljelentést tett az ügyészségen, mely vádiratot adott ki Csitkovics ellen, akinek ügyét a napokban tárgyalta a kaposvári kir. törvényszék.

A vádlott és a tanúk kihallgatása után a bíróság Csitkovicsot bűnösnek mondta ki hatósági közeg elleni erőszak bűntettében és ezért 8 hónapi börtönrre ítélte.

Felhívás kartársainkhoz! Ezúttal értesítjük tisztelt kartársainkat, hogy most jelent meg Ignác Sándor ny. m. kir. méhészeti felügyelő úr a „Méhészet gyakorlati tanácsadó“ stb. című könyvének V., átdolgozott és bővített kiadása, melyben nemcsak a méhészetre vonatkozó minden tudnivaló bennfoglaltatik, de benne van a kétanyás rendszer kezelése és annak kaptárrajzai, a bádokkaptár és ennek hőmérsékletei, nemkülönben a télen-nyáron állandóan nyitvaálló kaptár kísérleti eredményei, továbbá 274 drb kép, melyből a mézelővirág 67 drb.

A könyvet nem kell dicsérni, dicséri az maga-magát azzal, hogy az V. kiadással 25 ezer példány jelent meg eddig, amelyből külföldre is vittek ki párezer darabot.

A könyv ára póstköltséggel együtt 6 pengő 30 fillér, melyet az alábbi címre kérnénk beküldeni és a könyv azonnal postára lesz adva.

Egyben arról is értesítjük kartársainkat, hogy most fog megjelenni dr. Koppán és Ignác Sándor urak által írt Anyanevelés c. munka, melynek az ára 1 pengő 50 fillér.

A fenti művek megrendelhetők Ignác Sándor ny. m. kir. méhészeti felügyelő úrnál Rákospalota, Szondy-utca 9. sz.

Pénztári beszámoló

Március havi befizetések folytatása: Tarafás Mihály Kajetánháza 3, György Kovács Lajos Somlóvásárhely 10, Csekey János Dunapataj 1, Hajas József Pilisszántó 10, Gábris István Pusztavám 8, Csepánszky Miklós Gyöngyös 1.50, Mata Lajos Gyöngyös-sólymos 12, Maár Dénes Hármastarjánpuszta 3, Hugli Pál Gyöngyössólymos 4.50, Németh Zsigmond Jánosháza 3, Végvári Jenő Egerbakta 5, Gunszt Ferenc Sárpentele 4.50, Nádaskay Richárd Budapest 20, dr. Jármy István Esztergom 2431.69, Vörös Ferenc

Küldoromlás 10, Füzi János Boda 21, Markó János Agyagoszergény 9 P.

Összes befizetés március hóban: 3394.41 P.

Április hóban befizettek: Tájnel János Gödöllő 3, Szűr József Neszmély 7.50, Fischer Géza Alcsút 3, Fischer Gézáné Alcsút 1.50, Német János Bakóca 1, Ughy József Hont 4, Kasza József Pécs 2, Garai János Izsák 1, Erdősi József Arló 3.50, Dombai József Szakcs 10, Bóznér János Szekszárd 3, Reitinger István Kemence 2, R. Kovács István Karcag 6, Krojer István Sümeg 6, Szemenyik Elek Sajópuspöki 6, Czepezauer Pál Miskolc 20, Szalkay László Dunapataj 1.50, Ábel Ferenc Esztergomtábor 5.20, Csizmadia Vince Iharkút 1.50, Mészáros József Csesznek 12, Pörcz Sándor Gödöllő 5, Tuba György Remetekertváros 15, Prókay Gyula Diósgyőrvasgyár 10, Kurali Gyula Jásztelek 7.50, Tavasz István Kemence 10, Czwing János Izabellaföld 5, Grellneth János Zalaerdőd 2, Erdész Mihály Fülek 10, Ujlaky Tivadar Vajszló 3, Kerényi Ferenc Hámor 3, Tanó József Erdősmecske 3, Polgármesteri Közp. Segédhivatal Bpest 5.94, Cservenka Ferenc és Társai Tata 27.50, Csóka György Tompa 5, Rónás Ferenc Somoskőújfalu 3, Magyar Jenő Sümeg 20, Hevesi József Esztergom 11, Mátrahegyi János Mátraszentlászló 6, Lengyel József Isaszeg 3.50, Szentirmai Sándor Budakeszi 6, ifj. és id. Sziklai Gyula Radostyán 18, Treier Ferenc Tarany 5, Kóthay István Nyergesújfalu 6, Grüner Mihály Ujmassa 16, Szy Ferenc Püspökladány 3, Kóthay Mihály Drégelypalánk 1.50, Németh János Bakóca 0.50, Köhalmi József Esztergom 6, Szarka József Bátorkeszi 11, Lajgút József Mátraszentlászló 6, Teszárs Vilmos Óbarok 1.50, Magyar Gyula Sárpentele 3, Szaniszló Béla Erdőhorváti 1.50, Horváth Imre Vitnyéd 9.50, Adorján István Réde 11, Tóth Ödön Tolna 2.50, Kovács János Nova 1.60, Horváth János Vitnyéd 1.50, Csekey János Császártöltés 1, Horváth Gyula Olgamajor 3, Szakács József Vitnyéd 1.50, Spingár János Letenye 4, ifj. Bordács István Pula 3, Patakfalvi József Nagykanizsa 4, Forgács Mihály Fedémes 2, Kruniker István Sümeg 6, Pauza Péter Cserszegtömaj 3, Tóth József Nagymaros 6, Pasztorek Antal Hont 3.50, Jánosi Emil Tiszakereceny 3, Perhács Péter Nagybátony 4, Bátor József Berzence 15, Vajda József Nagykanizsa 3, Német Lajos Neszmély 2, Jarosch Ernő 3, Hunyadi József Márianosztra 3.50, Hunyadi Károly Márianosztra 0.50, Zsurzsmann Pivadar Hollóháza 12, Póczos Sándor Ágasvár 5, Füzi Imre Kapuvár 12, Sarkadi György Debrecen 2, Baranyi Ferenc Cserépfalu 6, Józsa Kálmán Tényőfalu 2, Breczkó Dezső Hajdúhadház 10, Matéz Mihály Baja 16, Dobrovics Dániel Sóskút 8.50, Horváth

Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek és fizess meg a hátralékos tagdíjadat és a temetkezési hozzájárulást!

Géza Tengőd 0.50, Simon Péter Iszkaszentgyörgy 0.50, Szabó Sándor Kelebéz 4, Horváth István Sümeg 8, Kiss Bertalan Hódmezővásárhely 5.50, Simon Péter Iszkaszentgyörgy 6 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Hevesi József

főszerkesztő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.)

Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhez.

György Kovács Lajos Somlóvásárhely. Tagdíja 1939. év szept. 15-ig rendezett. Temetkezési részösszegének hátraléka márc. hó végén 3.50 P.

Scheili Lipót Kecskemét. Tagdíja 1938. év végéig rendezve van. Amíg katona, tagdíjat fizetni nem kell. A lapot, ha kívánja, továbbra is küldjük. Taghalálozás esetén a temetkezési részösszeget, mint katona is fizetnie kell. Ezen a címen 3.50 P hátraléka van.

Mata Lajos Gyöngyössolymos. Tagdíja 1939. június végéig rendezett. Temetkezési részösszegre eddig semmit nem fizetett, így ezen címen 3.50 P hátraléka van.

R. Kovács István Karcag. Tagdíjhátraléka 1939. év ápr. hó végéig számítva 13.50 P

Szemenyik Elek Sajópuspöki. Előfizetési hátraléka 1939. április hó végéig számítva 7 P.

Tavas István Kemence. Tagdíja az ápril hó 5-én feladott 10 P-vel 1940 február végéig rendezve van. A temetkezési segélynél ellenben 3.50 P. hátraléka van.

Ujlaky Tivadar Vajszló. Tagdíjhátraléka 1938. év végéig 10 P.

Magyar Jenő Sümeg. Tagdíja az ápr. 4 én feladott 20 P-vel 1939. év végéig rendezett és a temetkezési segélynél 4 P többlete van.

Szentirmai Sándor Budakeszi. Tagdíjhátraléka 1939. április hó végéig 6 P. A temetkezési segélynél 2 P hátraléka van.

Id. és ifj. Sziklai Gyula Radostyán. Tagdíjuk 1939. év vé-

gégig rendezett. Az eddig esedékes temetkezési részösszegek is rendezve vannak.

Németh János Bakóca. † Hovány Lajos kartársunk után temetkezési segélyt nem utaltunk ki, így az e címen beküldött 50 fillért többletként javára irtuk.

Lajgut József Mátraszentlászló. Tagdíja 1939. június végéig rendezett. A temetkezési segélynél 50 fillér többlete van.

Teszárs Vilmos Óbarok. Tagdíja 1941. január 15-ig rendezett. A temetkezési segélynél 1.50 P többlete van.

Spingár János Letenye. Önnek, mint kifizetésűnek joga volt a féltagdíjhoz. Kérésére 1940. jan. 1-től fogjuk egész tagdíjasként nyilvántartani.

Vajda József Nagykanizsa. Tagdíjhátraléka 1939. év április végéig 1 P. Temetkezési részösszege a legutolsó haláleset után is rendezett.

Perhács Péter Nagybátony. A temetkezési segélynél 2 P többlete van.

Póczos Sándor Ágosvár. Tagdíjhátraléka 1939. év április hó végéig számítva 2 P. A temetkezési segély részösszege rendezett.

Zsurzsmann Tivadar Hollóháza. Tagdíjhátraléka 1939. év végéig 6 P. A temetkezési segélynél 5 részösszeg, vagyis 2.50 P többlete van.

Erdősi József Arló. Tagdíjhátraléka 1939. június végéig 17.50 P. Temetkezési segély hátraléka 0.50 P.

Bóznér János Szekszárd. Tagdíjhátraléka 1939. június végéig 6.80 P. Temetkezési segély hátraléka 3 P.

Törkenczy István Bekényerdő. Tagdíjhátraléka 1939. június végéig 6 P. Temetkezési segély hátraléka 3 P.

Nagy József Sopron. A tagdíjnál 1939. június végéig 3 P, a temetkezési segélynél az eddig elhaltak után 1 P hátraléka van.

Kruniker István Sümeg. Tagdíja — mivel ön féltagdíjas — 1940. április végéig rendezett. A temetkezési segélynél 3 P hátraléka van.

Kiss Bertalan Hódmezővásárhely. Tagdíja 1939. június végéig, temetkezési segélye legutolsó részletig rendezett.

19.674—1939. eln.

Pályázati hirdetés

II. o. altiszti és kisegítő szolgálai állásokra.

Debrecen sz. kir. város törvényhatóságánál a normálstátus keretében üresedésben lévő és a város polgármestere által kinevezés útján betöltendő

két erdőőri,
három piacellenőri,
két szegényházi felügyelői,
egy gyalogkézbesítői,
három mezőőri és

három ideiglenes hivatalsszolgái, valamint ezeknek és a szabadrendelkezés szerint betöltendő altiszti állások betöltése folytán megüresedő olyan altiszti állásokra, melyek az 1938:IV. tc. hatálya alá esnek, pályázatot hirdetek.

Az állások egyrésze után állami II. o. altiszti, másrésze után pedig állami kisegítő szolgálai mindenkori javadalmozás van megállapítva, mely illetményeket a mindenkori kormányhatósági jóváhagyást nyert közgyűlési határozatok szabályoznak. Az erdőőröket ezenkívül megilleti egyenként évi 2 kat. hold föld használata, továbbá évi 20 m³ kemény dorongfa, valamint a 317—1936. bkgy. számú határozat szerinti korlátozással három normál jószág szarvasmarha s két és fél normál jószágnyi sertéstartási jog.

A meghirdetett állások közül az 1938. IV. tc. 6. §. 4. bekezdése, illetve a 401.390—1938. H. M. sz. körrendelet alapján az állami II. o. altiszti illetménnyel ellátott két erdőőri, egy mezőőrikisegítő szolgálai illetménnyel ellátott egy szegényházi felügyelői, egy mezőőri, két ideiglenes hivatalsszolgái állást az első-harmadba tartozó fenntartott állásokként katonai igazolványosok részére, az állami II. o. altiszti illetménnyel ellátott 1 gyalogkézbesítői, egy szegényházi felügyelői, egy piacellenőri, továbbá kisegítő szolgálai illetménnyel ellátott egy mezőőri és egy ideiglenes hivatalsszolgái és két piacellenőri állást pedig a második harmadba tartozó fenntartott állásokként hadirokkantak, vitézek és tűzharcosok számára jelölöm ki.

Az állásokra pályázhatnak olyan 24 életévet betöltött magyar állampolgárok, akik fedhetetlen előéletűek, ép-erős és egészséges testalkattal bírnak.

Az erdőőri állásokra vonatkozóan az erdőőri szakvizsga sikeres letétele is feltétlenül megkivántatik.

A pályázati kérvények Debrecen sz. kir. város Polgármesteréhez címezve az alább részletezett okmányokkal ellátva és szabályszerűen felbélyegezve legkésőbb 1939. évi május hó 12. napjának déli 12 órájáig az erdőőri állásokra vonatkozóan a debreceni m. kir. erdőigazgatósághoz közvetlenül (Debrecen, Széchenyi-u. 39.) míg a többi állásokra a városi közigazgatási iktató-hivatalba (Városháza földszint 8. sz.) adandók be.

Elkésetten beadott, vagy kellően fel nem szerelt pályázati kérvényeket figyelembe nem veszek.

Az állások kinevezés után azonnal elfoglalandók. Az állásokra kinevezendő egyének alkalmaztatása ideiglenes, egy évi megfelelő szolgálat után azonban az erdőőri és a többi II. o. altiszti illetménnyel ellátott állásokra kinevezett egyének véglegesítésre tarthatnak számot, mellyel kapcsolatban nyugdíj jogosultságot nyernek. A kiegészítő szolgálattal ellátott állások ideiglenes jellegűek.

A pályázati kérvényekhez a következő okmányok csatolandók :

1. születési anyakönyvi kivonat,
 2. iskolai végzettséget igazoló bizonyítvány,
 3. az erdőőri állásokra pályázóknál az erdőőri szakvizsga sikeres letételét igazoló bizonyítvány,
 4. hatósági orvosi bizonyítvány arról, hogy a pályázó a pályázott állásokkal egybekötött szolgálat ellátására alkalmas szervezettel bír,
 5. magyar állampolgárságot igazoló bizonyítvány,
 6. illetőségi bizonyítvány,
 7. erkölcsi bizonyítvány, mely egy évnél nem régebbi keletű és melyben folyamodónak a kommunizmus alatti magatartása is igazolva van,
 8. családi állapotot igazoló bizonyítvány,
 9. eddigi alkalmaztatását igazoló bizonyítvány,
 10. az 1931. III. tc. alapján kiadott igényjogosultsági, továbbá hadirokkantsági, vitézi és tűzharcosi igazolványok.
- Azok, akik jelenleg a város szolgálatában állanak és szervezett állást töltenek be, a pályázati kérvényeiket bélyegmentesen adhatják be és az okmányok közül az 1, 2, 4, 5, 6 és 8 pontok alatt felsoroltakat mellőzhetik.

Megjegyzem, hogy az állások betöltésével kapcsolatban esetleg megüresedő más állásokat egyidejűleg az 1938. IV. tc., illetőleg a 401.390—1938. H. M. sz. körrendelet szerint fogom betölteni.

Debrecen, 1939. évi április hó 18.

Polgármester.

Jól behangolt

dúvadhívó csalsípok,

melyek segítségével mindennemű szörmés és szárnyas ragadozó, úgy mint róka, vadmacska, nyest, görény, kóbor eb, kóbor macska, továbbá varjú, szarka, héja, ölyv stb. eredményesen pusztítható, darabonként 4 P-ért kaphatók a pénz előzetes beküldése mellett, avagy utánvéttel. Használati utasítás mellékelve. Elismerő nyilatkozatok. Ez az ördögös csalsip egy hivatásos vadász zsebéből serü hiányozhatik! A MEVME tagok által rendelt csalsípok árának 10%-a az Egyesület zászlóalapja javára fordítatik. Megrendelhetők: **Storz Albert, Gödöllő**

Állást keres azonnali belépésre:

44 éves nős, róm. kat. vallású, egy gyermekes, katonaviselt, szakvizsgázott erdőőr, ki a csendőrségtől mint törzserdőszerelt le. A magyar nyelven kívül beszél és ír németül, szerbül, horvátul és csehül; jó bizonyítvánnyal rendelkezik és a halászatban is nagy jártassággal bír. (Major Antal erdőőr Zalaszántó, világos vár.)

Megvételre keresek tiszta fajsziűlőktől származott tascókölyköket, párban.

Ajánlatok a következő címre küldendők: Horváth János városi erdőőr, Koháry Szent Lőrinc 226. Kecskemét.

KARTÁRS!

RENDELD MEG MÉG MA

EGYESÜLETÜNK JELVÉNYÉT

amely nemcsak azt igazolja, hogy Egyesületünknek tagja vagy, hanem művészi kivitelénél fogva csinos ruhadísz is.

Ára 2.— pengő.

Megrendelhető Egyesületünknel.

A Z E R D Ó

XIII. ÉVFOLYAM

1939. JUNIUS

6. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Köszöntünk Benneteket

Ruszinszkói magyar Alerdész Testvérek, akik most testületileg be-
léptetek egyesületünkbe.

Lehetetlen leírni, szavakkal kifejezést adni annak az érzés-
nek, amely most eltölt bennünket, mikor magyar testvéreinket
húszéves erőszakos elválasztás után újra szívünkre ölelhetjük.

Húsz év nagy idő, de teljesen rövid ahhoz, hogy valaki
nemzetéről, fájáról egy pillanatra is elfeledkezheessen.

Ti a húsz év alatt magyarok voltatok, nemzeti érzések,
hazafias öntudatotok egy pillanatra sem szünt meg lobogni. Tud-
tátok, hogy el fog jönni az idő, amikor Kárpátjának hatalmas
kincse újra az egyetemes magyarságnak fog jobblétet és gazdag-
ságot jelenteni, tudtátok, hogy ott fent, Ruszinszkóban, Tinektek
kell ápolni a magyar tüzet. Tudtátok, hogy az igazságtalanság,
az erőszakosság csak ideig-óráig érvényesülhet, egyszer csak jön
a Feltámadás.

Húsz év után ölelünk újra magunkhoz bensőséges szeretet-
tel és fenkölt örömmel.

Szívünk szeretete, nagyrabecsülése szál Felétek a Kárpátok
bércei közé: Isten hozott Benneteket! Isten áldjon Benneteket!

Daróczy Márton
ügyv. elnök.

Magánvizsga

Az Országos Erdészeti Egyesület legutóbbi gyűlésén elhangzott azon indítvány, hogy az erdőőri képezés átmenetileg az erdőgazgatóságoknál tartandó magánvizsga útján újra megszerezhető legyen.

Lapunk hasábjain számtalan adandó alkalommal nyomatékosan rámutattunk már arra, hogy milyen nagy értéke az erdő a magyar életnek, a magyar közgazdaságnak.

Ennek az értéknek megőrzése, pótlása és fejlesztése igen fontos feladat, amelyet csak alaposan képzett személyzettel lehet ellátni úgy, hogy abból haszon és áldás származzék az egyetemes magyar nemzetre.

Az elhangzott indítvány indokolása az volt, hogy kevés az erdészeti műszaki segédszemélyzet a megnövekedett erdőállományhoz képest.

Az indítványt tevő úr figyelmét biztosan kikerülte az a körülmény, hogy amikor kb 250 kartársunk van állás nélkül és kb 300 azoknak a száma, akik az erdőgazgatóságoknál eddig letehető magánvizsgák útján előállott többtermelés folytán a rossz elhelyezkedési lehetőségek miatt más pályán helyezkedtek el vagy a fenti okok miatt 40–80 pengős évi készpénzfizetés és hozzá még egy pár métermázsa buza, rozs, árpa és kukorica fizetésért kénytelenek nehéz és állandó életveszedelem közepette teljesíteni és betölteni olyan munkakört, amelyért jóval több fizetést érdemelnének meg, s akik szívesen változtatnak helyzetükön, ha erre mód adatik.

Ez a szám teljes mértékben biztosítja a szükséges létszámot, az utánpótlásról mindenesetre gondoskodni kell, erre azonban van más lehetőség is, mint a magánvizsga, még pedig az alerdész szakiskolák számának a szaporításával, gyorstalpaló üzemre nincs szükség. A magánvizsgát sem lehet 3 év előtt letenni, az alerdész szakiskola elvégzéséhez is az egy évi előzetes gyakorlat és a két évi elméleti oktatás, tehát szinten három év, így adva van a lehetőség arra, hogy az utánpótlás a szakiskolákból kikerült kartársakkal pótolassék. Miért kell akkor egy ilyen gondolatot felszínre vetni.

Érthetetlen előttünk, hogy amikor az egyszerű iparos-tanonc től is ma megkövetelik a négy középiskolai előképzettséget és a három-négy évi tanonci idő alatt hetenkint még három délután köteles az iparos tanonciskolába járni és ott magát tovább képezni, pont az erdészeti műszaki segédszemélyzetnél elegendő legyen — hacsak átmenetileg is — egy magánvizsga, ez így sehogy sincs rendjén, ez lebecsülése az erdészeti segédszemélyzetnek és azok munkateljesítményének.

A magánvizsga zsílipjének megnyitása újra özönével feles-

legesen szaporítaná az erdészeti segédszemélyzet létszámát, előállna újra a nem kívánt többtermelés, ami előidézné ismét a sok állás-nélküliséget s ezzel megrögzítené továbbra is a mostani 40—80 pengős évi fizetéseket és a cselédsorban való egyhelyben topogást.

Ennek pedig végre-valahára meg kell szünni és az erdészeti segédszemélyzetnek meg kell kapnia azt a fizetést, amelyet végzett munkája ellenértékékepen megérdemel.

Jóleső érzéssel látjuk és tapasztaljuk azt, hogy a földművelésügyi kormányzat mennyire szíven viseli a földműves társadalom ifjúságának továbbképzését és a földműves szakiskolák mellett a középfokú intézetek számát állandóan szaporítja, a téli tanfolyamok felállításával pedig módot nyújt a földműves társadalom ifjú nemzedékének a több tudás elsajátítására.

Amennyire fontos a gazdaijak több tudása és magasabb képzettsége, annál inkább fontos az erdészeti segédszemélyzet továbbképzése, mert míg a mezőgazdaságnál egy hozzá nem értés folytán elkövetett hibát egy-két év alatt ki lehet küszöbölni, addig az erdészetenél elkövetett csak hosszú évtizedek során lehet jóvátenni.

Hisszük, hogy illetékes körök, akik hivatottak arra, hogy e kérdésben döntsenek, szintén arra az álláspontra helyezkednek, hogy az utánpótlás az 1935. évi IV. t.-c. által életrehívott alerdész szakiskolákban végzettekkel történjék, s amennyiben a jelenlegi 2 alerdész szakiskola kevésnek bizonyulna, úgy a szakiskolák számát kellene szaporítani. A lehetőség adva van a felszabadult részekben. Pl. Ungváron, Szolyván és Bustyaházán megfelelő épületek állnak rendelkezésre és a környező nagy kiterjedésű kincstári erdőgazdaságokon bő alkalom nyílna az ifjúságnak az erdészeti ismeretek elsajátítására.

A leghatározottabban állást foglalunk a szakiskolai szakképesítés mellett, mely az egyetemes és belterjes magyar erdőgazdálkodás számára egyedüli biztosíték és garancia.

y. n.

Hogy éltünk a húsz év alatt Kárpátalján

Irta: Minya József Kőrösmező.

Visszatekintésem a multba ösztökél arra, hogy röviden beszámoljak a húsz esztendőről. Remélem, szerény soraim kartársaim részéről visszautasításra nem találhatnak, mert csak azon igyekszem, hogy az erdő- és ápolóira vonatkozó tényeket feltárjam arra kartársak előtt, akik nem érezték az idegen uralmat.

*

I. Forradalom.

Vége a világháborúnak, megszületik a trianoni határ és vele együtt a magyar erdészet és az erdő pusztítása.

Háborúból hazakerült harcosok megtámadják az erdőőröket, bántalmazzák, kiköltöztetik lakásaikból, kihurcolják a falu határára, eltiltják a szolgálattevéstől, vagy alárendelik az egyszerű embereknek, akik hatalmat kerítettek maguknak. Alig írást ismerő emberek erdőgondnokokká lettek s a falu népével nemcsak az erdészeti személyzetet támadták, de az erdőket is. Gyilkos szerszámaikkal rettenetes pusztítást vittek végbe. Sok erdőőr felett ítélkeztek, sokan bujdosnak, mert már megszületett a magyarok üldözése Kárpátalján. Ezek elől sokan menekültek az édes hazába, Magyarországra.

Kárpátalja részein egyszerre uralkodott az ukrán, román, a cseh és egy keskeny rész a magyar fenhatóság által kiűrítve senkié sem volt. Szabad uralom. Minden ember a saját hatáskörében intézte az ügyeit. Ez borzasztó volt. Történetek óriási pusztítások az erdő, vad és halállományokban. Község, község ellen harcolt a nép és ki mennyit akart, annyit kerített el az erdőkincstár birtokából, erdőállományát pusztítva. Nemcsak a hasznavehető erdőket pusztították, de a fiatalokat is gyökerestől irtották.

Verchovinán az első ukrán uralom után következett a román világ, amely szenvedést hozott az erdőőröknek, mert fegyvereiket kobozták el és sokat elbocsátottak vagy fizetést nem adtak. A fegyverkobzás szívéen talált minden vadász embert, erdőőrt.

II. Gazdacsere.

Sok rettegés, szenvedés és erdőpusztítás után 1920-ban a gazdák cserélődtek, vagyis az egész Kárpátalja cseh uralom alá került.

Megkezdődtek a ruszin és cseh iskolák, magyarelles cseh és emigráns tanítók- és tanárokkal, akiknek az volt az érdekük, hogy Kárpátalja népét egymás ellen uszítsák, ami fokozatosan ki is alakult. Községekben, ahol csak a tanítók és az erdőőrök voltak intelligens emberek, azok is egymás ellen dolgoztak, ha nem voltak egy nemzetiségűek, vagy legalább is a nézetük különböző volt. Szabad politikai elvekkel harcoltak egymás ellen, de soha nem győzött az igazság.

Sok kartárs évekig nem tudott az állampolgárság birtokába jutni, soknak veszélyeztetve volt az állása, hátráltatta a kinevezését stb. és soknak ezrekbe került a hitvány papír.

(Folytatjuk.)

**Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizess meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást.**

I.

Felhívás a kárpátaljai kartársakhoz.

Közli: **Minya József** Kőrösmező.

Felhívjuk az összes tagokat, hogy rendeljék meg „Az Erdő” szaklapot, amelyben mi is fogunk írni. Az egyesület rendelte meg a jelen számú, a most hozzátok érkezett szaklapot, a továbbiakat meg kell rendelni a következő címtől: Dikovec Mihály m. kir. erdőlegény Kőrösmező.

Evvel segítségére lesztek az elnökségnek, mert lehetővé teszték a saját érdekekben az információ megszerzését az egyesület működéséről. Tagságit küldjétek Wolf M. címére.

Csak úgy tudunk rendesen dolgozni, ha mindenki rendesen fizeti a tagságit. Gondoljátok meg ezt, mert hisz saját magatoknak dolgoztok. Elég szomorú, hogy van még sok köztetek, aki várja, hogy az egyesület vívjon ki mindent, de rendesen nem fizettek, vagy még tagnak sem álltok be mindnyájan. Felkérjük a kartársakat, hogy ébredjenek rá arra, hogy aki nincs velünk az ellenünk van és saját maga ellen is. Aki segíti az egyesületet az tulajdonképp saját magáért dolgozik és a jobb jövőért.

Kartársak, akik folyó év március hó 5-én megtartott gyűlésünkről készült fényképre igényt tartanak, azok részére azt 50 fillér beküldése ellenében azonnal megküldjük.

II.

Uváhá.

— Felhívás ruszinul. —

Vzévajeme vszich cslenov, cstobé zákázálé szobi császopész „Az Erdő” kde budeme dáváté szvoji sztatyi.

Druzséna zákázálá odno csészlo, dálsi dosztánete kolé záslete préholosku, tolka na odbiranie csaszopésza na adreszu: Dikovec Mihály m. kir. erdőlegény Kőrösmező.

Sz tém pomozsete predszi dátelsztvu ibo bude moci Vász informováté o gyiálnoszté druzsényi. Cslenszké prészpevké posilájte na adresu: Wolf Miklós m. kir. erdőlegény Kőrösmező.

Gyi jsztvováté mozseme tolko ták, asz budete porjádocsno platété. Trebá uvidomété, csto sz tém pomáhájete szobi. Ná zsály mnoho kolegé szjuty kotri csekájuty estobé organizáci ja véborolá, no On odnáko neplátát ibo cslenomn echocse boté. Dozvoljájeme proszété taki kolegé abé uvidomélé szobi, csto hto neje sz námé, tot jeszt protév nász, ibo protév szebe. Hto podporuje druzsényu, tot vlasztévo robéty dlja szebe, dlja lipsoho zsétyá.

Kolegé kotri bolészte 5. mártu na zborách, zaslit 50 fillero v i dosztánete oborotom fotografiju. (Mozsete poszéláté 50 fil. u. márkách.)

Wolf Miklós v. r.
kasszir — pénztárnok.

Minya József v. r.
elnök — halava.

Dikovec Mihály v. r.
titkár — sekretár.

Kárpátaljához

Mintha a kárpátalji rengetegek suhogását hozta volna felénk az enyhe májusi szellő, oly sejtelemszerűen megkapó volt olvasni Minya József kartárs üzenetét a Kárpátaljáról. Aki tud a sorok közt olvasni, az megtudja érteni, hogy a mi ruszin testvéreinknek a húszesztendő cseh bitorlás alatt igen sok fájdalmas sérelmei voltak, melyeket a cseh kormányzat iparkodott fokozni, semmint enyhíteni. Megdöbbenő tények derülnek elő Minya József üzenetéből. Nincs a kárpátalji erdészeti személyzetnek utánpótlása, nincs szakképzett kárpátalji erdész az eltűnt jágerok helyébe, mert nem közülrük nevelte az erdészeket a prágai rezsim, hanem a Vencelek, Frantisekok zsebrák légióival töltött be minden pozíciót! Reméljük, hogy a magyar erdészetnek egy újabb alerdész szakiskoláját a Kárpátalján fogják létesíteni, ahol az új ruszin erdészgeneráció fog felnevelődni és szaktudásával, műveltségével bizonyítást fog tenni az ezeréves szentistváni hazához való hűséges ragaszkodásukról.

Nem akarok frázisgyártó lenni, sőt talán egyik állítólagos hibám (?) az, hogy sokat jajgatok sérelmeinkről, mint valami vészmadár; most mégis meghatódok, amikor Minya József következő szavain rágódok:

„... Megszabadulva tőlük, 2—3-szoros munkát végzünk, *de szívesen, örömmel* és panasz nélkül, mert tudjuk, hogy magunknak dolgozunk és tudjuk, hogy jönni fogtok és testvériesen megosztozunk a munkában. Remélem, örömmel jöttök a rutén szaktestvérek segítségére, akik bizalommal várnak benneteket, hogy kartársiasan segítségükre lesztetek.“

Milyen nemes egyszerűséggel és mégis mekkora örömmel van kifejezve, hogy: „Megszabadulva tőlük...“ Ez mindent megmagyaráz, még az utána következőket is! Éppen ezért nem frázis, sőt erkölcsi kötelességünk, hogy Veletek megnagyobbodott egységes magyar egyesület igenis mindenben a segítségtekre jöjjön, mert ezt követeli mindnyájuktól az erdő szeretete és a jobb, szebb magyar jövőbe vetett hitünk és meggyőződésünk is. Köszönjük a belénk helyezett bizalmatokat és ígérjük, hogy ennek a bizalomnak meg is fogunk felelni.

Rövid idő kérdése, hogy ügyvezetőnk „Válasz Kárpátaljának“ című soraiban is megemlített vándorgyűléseink során alkalom lesz arra is, hogy személyesen megismerhessük egymást és problémáinkat közös nevezőre hozhassuk.

A magam részéről, mint tipikus „homoki“ erdész égő vágygal várom azt az időt, amikor majd egy „kárpáti“ alerdéssel cseveghetek közös örömeink és fájdalmainkról. Addig is üdvözlünk Titeket igaz kartársi szeretettel, erdész-vadász üdvvel

Sárpentele, 1939. május hóban.

Karvaly.

Követendő példa

Mikor egymás után terjesztjük elő memorandumainkat az illetékes fórumok elé magánalkalmazott kartársaink fizetésének rendezése ügyében, sokszor szorítja össze szívünket a keserűség, mert látjuk azt a sok-sok nélkülözést, gondot, amellyel ezek a kartársaink küszködnek.

De amennyire elszomorodunk ezen, éppen olyan lelkes örömmel számolhatunk be arról, hogy vannak uradalmak, amelyek megértették kartársaink kéréseit s oly mértékben rendezték alkalmazottaik fizetését és nyugdíját, amelyek a legmagasabb szociális érzésre, megértésre vallanak.

És ez az uradalom nem reklámért, nem dicséretért gyakorolja nemes gesztusát, hanem tisztán és teljesen kartársaink iránti megértésből s abból a gondoskodásból, amellyel a jó gazda viselkedik alkalmazottai iránt.

Nem lesz érdektelen, ha erre a fizetésrendezésre néhány adatot közlünk:

Az erdőaltisztek négy fizetési osztályba vannak sorolva, minden fizetési osztályban két fokozat van. A legalacsonyabb fizetési osztály évi fizetése 720 P, a legmagasabb évi 1440 P készpénzben.

Az előlépés fizetési fokozatokban automatikusan történik, 5 évenként.

A fizetési osztályoknál az előlépés 10 évi várakozási idő szerint történik, még pedig rátermettség és alkalmazhatóság valamint szolgálati beosztás szerint. Ugy azonban, hogy minden egyéni protekció ki van küszöbölve. Az előterjesztést az előlépésre a közvetlen feljebbvaló teszi, ezt a javaslatot felülbírálja egy bizottság és ezt pedig tovább felülbírálja az igazgatóság. Az nem történhetik meg, hogy valaki ok nélkül az előléptetésből visszamaradjon, viszont az sem fordulhat elő, hogy valaki érdemtelenül a többi kartárs terhére előlépjen.

A nyugdíj ugyanakkora, mint amekkora a készpénzfizetés. Teljes szolgálati idő 35 év.

A készpénzfizetésen kívül jár gyermeknevelési pótlék, még pedig az iskolába járó gyermekek után, beleszámítva az elemi iskolát is, évenként 120 P. Az iskolába nem járók után progeszszive a gyermeklétszám szerint évi 36 P-től 84 P-ig, gyermekeként.

Készpénzfizetésen kívül jár természetben lakás, a fűtéshez 24 ürméter kemény, vagy 28 ürméter puha tűzifa (erdei ürméterekben, házhoz szállítva).

Két tehén és egy növendéktartás, az utóbbi 1 éves korig. Azonkívül két anyasertés és ezek szaporulatai 1 éves korig. Az állattartáshoz jár legelő, széna, azonkívül szalma, alom.

Földhasználatból 1—1.5 kat. hold szántó és a természetbeni lakás melletti kert. Ennek jár a fogatos megművelése, trágyázása és a termények hazaszállítása.

Ruhajárandóságból jár évenként egy öltöny erős posztóruha, továbbá szükség szerint télikabát kalap, minden évben vízhatlan bőrből lábbeli, egyik évben csizma, másikon bakancs.

Az adót az altiszti személyzet helyett az uradalom viseli.

Ime néhány adat, egy kis kimutatás, amelyért valamennyi kartársunk hálája, szeretete száll az uradalom és annak vezető erdőtisztje felé.

Munkánkat megkettőzi, erőnket megacélozza, szorgalmunkat serkenti az a tudat, hogy ez az uradalom szíven viseli alkalmazottainak sorsát s számukra jobb megélhetést, biztosabb egzisztenciát nyújt.

És ez az uradalom meg lehet győződve arról, hogy altisztejei becsülettel, az uradalom érdekét szívéből viselve szolgálnak s nem lehet életükben egyetlen olyan pillanat sem, amikor hűségükben megtántorodhatnának.

Valamennyi alerdész forró köszönete, hálája száll az uradalom tulajdonosa és az uradalom megértő vezetője felé és kéri az Istent, hogy nemes példája utánzásra találjon országSZerte.

Daróczy Márton
ügyvezető elnök.

Családvédelem

A legutóbbi közgyűlés egy igen időszerű kérdést tárgyalt, a családvédelem ügyét. Valóban ebben az ügyben még eddig vajmi kevés intézkedés történt. Igaz, hogy a trianoni határok közé ékelt csonka haza nem is sokat nyújthatott, hisz súlyos anyagi nehézségekkel küzdött és segítséget ez ügyben nem igen várhatunk. A megnagyobbodott Magyarországgal azonban ez is előtérbe jutott és foglalkozni is kell vele. Mert ha húszmillió magyarról beszélünk, oda nem elegendő csak a pusztá szó, hanem bizonyos cselekedetre is szükség van anyagi téren, amiből ki kell venni részét úgy a köz-, mint a magángazdaságnak egyaránt. Hála a kormányzat bölcs előrelátásának, ez év eleje óta a közalapítványi erdőbirtokokon alkalmazott, ki nem nevezett kartársak megkapták a családi pótlékot, amellyel lehetővé vált az időbeli nősülés és ezzel mintegy megcsillanó reménység a húszmillió magyarság felé.

Nincs tudomásom róla, hogy magángazdaságoknál történt-e

hasonló intézkedés (Történt egy nagy uradalomban. Szerk.), minden-
esetre, ha nem, reméljük, hogy lesz, mert ez igen üdvös volna a
haza javára. Már csak azért is, mert éppen magángazdaságokban
oly siralmas kartársaink élete, hogy családalapításra csak későbbi
korban gondolhat, és ha mégis rászánja magát valamely kartár-
sunk, tengődés az egész család élete. Reméljük, a megnagyobbo-
dott magyarság erre is meghozza az orvoslást. Napjainkban, ami-
kor országok tűnnek el és jönnek létre, nem mindegy, hogy tíz-,
vagy húszmillió magyar él a Kárpátok medencéjében, minthogy
az sem mindegy, hogy az ott élő jelen magyarja megelégedett-e
vagy sem. A történelem sorain talán sohse volt oly nagy szük-
ség a megértésre és egymás megsegítésére és az igazságra, mint
napjainkban. Ezen áll vagy bukik egy nemzet. Ez jogosít fel ben-
nünket is arra a reményre, hogy az alerdészi kart érintő problé-
mák is megérnek végre a valóságra,

Egy igen szociális megoldás volna az alerdészeti karnál a
családi pótléknak tizenhat évről húsz évre való felemelése is.
Lássuk csak közelebbről ezt az országépítő ügyet. Mint a név is
mutatja, családi pótlék alatt az alkalmazásban lévő családfő kere-
setének kipótlása értendő oly értelemben, hogy a jelen törvény
értelmében minden születendő gyermek után 15 pengőt nyújt az
állam. Feleség után 10 pengőt. Tisztviselőknél többet. Már most.
A gyermek tíz éves, olyan szám ez, amely nálunk aledészeknél
a leégést jelenti. A hangsúlyt rá kell tennem, hogy „nálunk aler-
dészeknél“. Mert addig, amíg egy hozzánk hasonló állású városi
embernek a felsőbb iskoláztatás alig ütközik nehezebb megeről-
tetésbe, addig nálunk, tekintve, hogy sokan már az elemi isko-
lába is ki kell adni gyermekeinket, az anyagi egyensúlyt teljesen
felborítja. Ne mondja azt senki, hogy ne végeztessünk többet hat
eleminél. Ez az ósdi felfogás ötven évvel ezelőtt még csak állott,
de ma már nem helyénvaló. Miért törekszik a kormányzat a nyolc
osztályú elemi iskolára? Mert tisztában van vele, hogy nem ele-
gendő az eke szarvát csak megfogni annak az egyszerű föld-
műves embernek sem, hanem bizonyos észfelfogásnak is párosulni
kell hozzá, különben a fáradtság nagy hányada kárba vész. Külö-
nösen fontos a négy középiskola ma az erdészetenél, mert a zsidó-
törvénnyel kapcsolatosan a jövőben bizonyos üzleti szellemre is
szükség lesz az erdőgazdaságokban és fakereskedelemben. Ehhez
pedig hat elemi iskola nem elegendő.

Különben is nincs az a szülő, aki gyermekének ne a jobb
létet szánná. Választani kell: fizikai, vagy szellemi pálya. Előbbi-
ből iparos, kereskedő, utóbbiból tisztviselő lesz. A kettő között
áll az erdészeti pálya. Itt kell megjegyezni, hogy az erdészeti
pálya az iparos pálya fölött áll és nem alatt, mint azt egyesek
hiszik, inkább szellemi, mint fizikai munkához áll közelebb. Ez
annál is inkább érthető, mert soraink közül igen sokan végeznek
irodai munkát hivatalokban, mások viszont belterjes erdőgazda-
ságokban oly fontos irodai munkát végeznek, hogy sok tiszt-

viselőembernek dicsőségére válna. Tulajdonképpen ide vezethető, hogy az erdészeti segédszemélyzet magasabb ívelésű pályát kíván, amit a végzett munka után meg is érdemel.

A négy középiskola elvégzése ma életszükséglet, enélkül elhelyezkedni sehol sem lehet, s miután az alerdész gyermekeinek rendszeren a saját pályáját választja, tizenhat éves korában jön az egy éves gyakorlati szolgálat megszerzése, ami szintén tetemes költségbe kerül, mert — sajnos — a gyakornokoknak ma fizetést nem adnak. A családi pótléknak megszűntével nehezedik a legnagyobb teher a családos szülő vállaira, mert a gyakorlati idő és a két éves szakiskola ellátási díja circa 2200 pengő. Ép ezért a családvédelem szempontjából nagyon kívánatos volna a családi pótléknak a 20 éves korig való biztosítása.

Kiss Tóth Tamás.

Egy izgalmas rókvadászat

Józsi bácsi ott lakik az erdőszélen, jó negyedóra járásnyira a falutól. Háza egyedül áll egy jókora gyümölcsös kert közepén, melyet tüskés sövény véd a hivatlan látogatók ellen.

Józsi bá' nem szereti a zajos szomszédságot, talán elődei sem szerették, azért építették portájukat a falun kívül, ide az erdőszélre.

Az öreg a hatvanas évek elején jár, tartása még most is egyenes, nem nagyon látszik meg rajta az idő, melyet magamögött hagyott. Mindíg mosolygós és kedélyes ő, a régi világ „téns“ urai lehettek ilyenek. Nagyon jó barátságban vagyunk, dacára a korkülönbségnek, aminek oka talán abban lehet, hogy oly türelmes hallgatója vagyok, ha régi vadászhistóriák jutnak az eszébe. Ez pedig sokszor megtörténik, mert nagy vadász volt őkegyelme a régi jobb időkben. A falakon most is ott vannak mindenfelé vadásztróféái, a fegyverállványon pedig ott lóg két jó öreg 12-es mordály.

Mivel utam minden délután arra vezet, mindennap be kell néznem Józsi bácsihoz, mert ha elkerülném, nagyon megharagudna. A kapuban ilyenkor mindíg a „Morzsa“ fogad, „aki“ a házőrzői tisztséget látja el a tanyán. Nagyon jól ismer és barátságos farkcsóválással tessékel befelé. A konyhában rendszerint nagy harci zaj van. Mari néni, a Józsi bá' termetes oldalbordája, egreciroztatja itt a mindíg borzas szolgálot, akivel állandó surlódásai vannak reggeltől estig.

Innen sietve menekülök. Mari néni áldott jó asszony ugyan, de nagy zsarnoka a háznak, ahol mindenkinek úgy kell táncolni, ahogy ő fütyül. A környéken ő az egyetlen személy, akitől még Józsi bá' is fél, noha ezt be nem vállalná az öreg úr a fél viláért sem.

A konyhából egyenest Józsi bá' elé kerülök, be a vadász- emlékekkel megrakott nagyszobába, ahol az öreget nagy karos- székében pöfélkelve találok. Ilyenkor kiveszi hosszúszerű pipáját a szájából és elkiáltja magát: Jóska! Erre aztán előkerül valahonnan a Jóska gyerek, Józsi bá' fiatalabb kiadása. 18 éves erős kölyök, ujjaimat szögletesre préseli, mikor kezét szorítok vele.

— Hozz bort! — mondja az öreg, a nagy pincekulcsot átadva a fiúnak.

— Derék gyerek — kacsintok a fiú után és rázom a kezemet, hogy a vér újra visszatérjen a rendes helyére.

— Apja fia, — mosolyog büszkén az öreg — már lányok után futkos esténként a faluba.

Ez aztán már elég is arra, hogy Józsi bácsiban felelevenedjenek a régi emlékek. Nagy kujon lehetett valaha, rengeteget tud még most is mesélni a régi világ ringócsipőjű, karcsúderekű menyecskékről. Fiatalos tűz csillog ilyenkor a szemében és újra tölti a poharakat. A gyerek már messze lohol a falu felé, tudja, hogy most vége az apai felügyeletnek. Kocintunk. Az idő gyorsan elrepül, azt vesszük észre, hogy a nap már jócskán lefelé hajlik.

Gyorsan szedem a sátorfámat, Józsi bá' és a Morzsa a kapuig kísérek.

— Holnap okvetlen benézzen! — mondja az öreg búcsúzóul. Természetesen meg kell ígérem. És ez így megy napról- napra, hacsak valami fontos elfoglaltság meg nem akadályoz benne.

Ezzel a Józsi bácsival történt a múlt év júniusában az az eset, melyet itt el akarok mondani. Ez az eset volt az, amely végérvényesen véget vetett az öreg úr vadászbecsületének.

Az erdőszélen, ott, ahol a sövény az erdőig ér, volt összerakva a nyári tüzelőül szánt rőzse egy kazalba. Az egyik napon, mikor Jóska gyerek rőzséért ment, egy lyukat fedezett fel a kazal tövében, mely egyenest befelé vezetett. Jóska bekémlelt a lyukba, ahonnan furcsa illatok áradtak kifelé.

Itt valami róka, vagy görényfélék vannak, gondolta magában és nekikezdett, hogy nagyobbra bontsa a lyukat. Alaposan bele is izzadt a munkába, de fáradozását siker koronázta. Amint a lyuk mentén kiszedte a rőzsekötegeket, egyszerre csak rábuk- kant a rókatanyára, melyben négy-öt rémulően kapálódzó rókakölyköt talált. Jóska meglepődött a rókák láttára, azok ki is használták habozását és ahányan voltak annyifelé ugráltak széjjel. Jóska utánuk iramodott és egyiket el is érte az erdőszélen, gyorsan ráborította kabátját. A kis róka vinnyogott a kabát alatt, Jóska meg boldogan mosolygott és jól beburkolta a kabátba,

hogy meg ne szökhessék. Hiába kereste azonban a többit, nem talált meg egyet sem, azok már jól elrejtöztek a csalitban a bokrok alatt, meg kellett hát eggyel is elégednie. Így is nagyon boldog volt, mikor hóna alatt a rug-kapáló csomaggal beállított az udvarba.

— Rókát fogtam! Itt van a kabátban-e — kiabálta harsányan. A hirre összecsendült az egész háznépe, mind ott tolongtak Jóska körül, aki most óvatosan elkezdte bontogatni a csomagot.

Józsi bácsi is nagyon megörült, mikor a róka napfényre került.

— Gyerekek, ezt felneveljük és megszelidítjük — határozta el, mire Jóska és a béresgyerek diadalüvöltésben törtek ki. Még a borzas szolgáló is boldogan vijgorgott e határozat hallatára.

Csak Mari néni nem vett részt az általános örömben. Sehogyan sem tetszett neki, hogy féltett baromfiai között rókát nevelgessen.

— Lesztek csendben! — rivalt rá az ujjongó társaságra, aztán egyenest Józsi bácsira támadt.

— Kendnek meg azt mondom, üsse agyon azt a rorda állatot, mert ha egyetlen csirkémet megfog, hát kutyavilág lesz itten. Mi a fészkes fenének kellene ezt felnevelni? Talán azért, hogy megegye az összes baromfikat, mi?

— Nem lesz semmi baj — intette le Józsi bá' terebélyes oldalbordáját. — Nem lesz, ha mondom, nem fog ez kiszabadulni. Beleteszem a régi csirkeketrebe, ott jó helyen lesz. Én magam fogom majd etetni és meglásd úgy megszelidül, hogy jobban szót fogad, mint a Morzsa.

— Azt lesheti kend, mikor ez szót fogad. Azt mondom, legjobb lesz, ha most menten agyonüti, mert ha valami kárt csinál annak kend issza meg a levét! — Ezzel Mari néni otthagya Józsi bácsit rókástul és még éppen jókor vonult vissza a konyhába mert a rántás már kezdett odaégni.

Józsi bá' kissé megszeppent a fenyegetés hallatára, de mégse állott el eredeti tervétől. Óvatosan megfogta a rókát és betette a ketrebe. Miután meggyőződött arról, hogy a róka nem tud kijönni, Jóskához és a szájtató béreshez fordult.

— Ti most menjetek a dolgokra, ebéd után pedig velem jöttök az erdőbe és megpróbáljuk megfogni a többi kistrókát is.

Ebéd után össze is gyülekezett Józsi bácsi hadserege és megindultak az erdő felé; Morzsa haladt az élen, utána Józsi bá' következett, egy 12-es mordályt szorongatva a markában. A menetet Jóska és a béresgyerek zárták be, de az ő fegyverzetük csak egy-egy jókora fütykösből állott mindössze.

Az erdőszélen megállapodott a sereg és Józsi bá' kiadta a parancsot:

— Én megyek középen a Morzsával, ti pedig tőlem jobbra és balra! Megértettétek?

Amazok várakozásteljesen bólogattak.

— Nohát — folytatta az öreg — most elindulunk, minden bokrot jól piszkáljatok meg botjaitokkal, mert a rókáknak itt kell lenniök valahol a közelben.

Ezzel megkezdődött a hajtóvadászat, mely csakhamar eredményt is hozott.

Alig mentek ötven métert befelé az erdőbe, mikor Morzsa megállt egy bokor előtt, szörét felborzolta és vad ugatásba kezdett.

— Itt már van egy! — izgult Józsi bácsi és készenlétbe helyezte a mordályt.

A bokor tövében csakugyan ott lapult egy kistróka, befúrva magát a csalit közé. Józsi bácsi felemelte fegyverét és „sebes fektiben“ leterítette a kis ravaszt.

A két hadsegéd valóságos indián diadalmi táncot lejtett, és olyan üvöltözést vitt végbe, hogy még a győzedelmes hadvezérként mosolygó Józsi bácsi is megsokalta és tovább vezényelte a társaságot.

Késő délutánig tartott a vadászat, melynek folyamán még két rókakölyköt sikerült Morzsa segítségével felfedezni, Józsi bácsi pedig a mordály segítségével a túlvilágra expediálta őket. Az csak természetes, hogy Józsi bácsi vadászönérvete rettenetesen megdagadt; azt a büszkeséget, mellyel a zsákmányt nézte, egész bátran gőgnek is lehetne nevezni.

A menet hazafelé nagyon hasonlított a régi rómaiak diadalmenetéhez, csak ez nem volt annyira népes. Elöl Józsi bácsi lépdelt, vállán puskával, és olyan nagyranőtt büszkeséggel, mintha egy afrikai oroszlánvadászatról térne vissza. Az elejtett rókákat Jóska és a béres közös erővel, egy botra kötve vitték utána, míg Morzsa hol a hős vadászt, hol a zsákmányt ugrálta körül vig csaholással.

Igy vonultak be az udvarba, ahol Józsi bácsi engesztelő áldozatul bemutatta Mari nélinek az elejtett rókákat.

Ám Mari nénit nem lehetett ilyen könnyen kiengesztelni.

— Üsse agyon azt a másikat is! — kiáltotta, egy palacsinta-sütővel hadonászva, melyet a kezében felejtett, mikor a konyhából kiszaladt.

— Nem ütöm! — jelentette ki mérgesen Józsi bácsi, aki dicséretet várt e támadás helyett, és nagyon paprikás lett. Az élő rókával különben is más terve volt.

— Nem ütöm, — mondta mégegyszer nyomatékosan — mert ezzel fogom az anyját is léprecsalni.

E kijelentés után intett segédeinek és vadászbüszkeségében mélyen megsértve, faképnél hagyta Mari nénit.

Úgy látszik teljesen kidolgozott terve volt, mert azonnal megkezdte segédeivel a szükséges előkészületeket. Először is megfogták a ketrecet és rókástul együtt elvitték a sövénynek az erdőfelőli oldalára. Itt egy rés volt a kerítésen, egy gömbölyű lyuk, amit valószínűleg a tyúkok csináltak, kijárásul az erdő felé. Ezzel szemben, mintegy tíz lépésnyire, letették a ketrecet.

— Ide figyeljete! — magyarázta Józsi bácsi a gyerekeknek. — Az öreg róka majd keresi a kölykeit; az erdő széle mindjárt itt van, erre fog tehát ólálkodni és észreveszi a kölykét. Itt a résen bebújik és megpróbálja kiszabadítani. Én oda, a nagy fához fogok lesbeülni, — mutatott a 20 lépésre levő almafára — és mikor bejön, „puff“, agyonlövöm. Hogy egészen biztosan bejőjön, a sánta jércét fogom kikötni ide, a ketrec és a kerítés közé, és akkor a róka holtbiztosan meglesz.

A két gyerek csak bámult, a terv egészen bámulatba ejtette őket.

Azután még a nagy karosszéket hozták ki és elhelyezték a kijelölt fa tövében. Józsi bácsi utasításai szerint körülűzdelték zöld galyakkal, úgyhogy végül egy zöld bokornak látszott.

— Csak már este legyen, — sóhajtotta Józsi bácsi — ha minden elcsendesül, biztosan jön a koma. Szerencsére holdvilágos éjtszakák vannak és egészen jól lehet látni.

Közben lassan alkonyodott. Az előkészületek is megvoltak, csak a sánta jércét kellett még megfogni. Ez nem okozott nagy gondot, hiszen olyan kezes volt, hogy tenyéből evett. Még kicsikorában eltörött a lába, Mari néni a konyhába vitte és ott ápolta. Meg is szelidült, úgyhogy a házbeliék közül akárki megfoghatta. Veszéyes volt ugyan Mari néni kedvencét csalétkül kitenni, fázott is egy kicsit Józsi bácsi a gondolattól, de mégis kirtartott mellette, mert tudta, hogy a szelid állat nyugodtan fog gubbasztani ott, ahol megköti. Elbocsátotta hát segédeit és az udvar végébe ment. A sánta jérce ott szemezetett a fal tövében, noha a többi baromfi már nyugovóra tért Józsi bácsi nyugodtan megfogta és a hóna alá véve megindult a leshely felé.

Mari néni ezalatt Jóska gyereket vallatta a konyhában. Jóska áhitattal mesélte el az apai nagy tervet.

Folytatjuk.)

Sümeghy Sándor.

Zergecsapásokon

A mult nyáron Salzburg tartományban jártam. Juliusi nap-sütésben értünk a hegyek közé, Salzburg városától keletre, a Montsee völgyébe. A kis Thalgau községben ütöttük fel hadiszállásunkat, hogy innen kiindulva járjuk be a tóparti nagyhegyeket. Öten voltunk összesen. Ketten magyarok, egy müncheni barátunk és két thalgauai hegymászó. Minden nap más és más programunk volt, minden nap új élményben volt részünk. Kora reggeltől késő estig cserkészünk a hegyekben.

Egy nap, ahogy ebédutáni pihenésünkben hátonfekve a felhők futását néztük az ormokon és hallgattuk az erdők zúgását az egyik hegymászó barátunk így szólal meg:

— Nekem már kezd unalmas lenni ez a mindennapos kirándulás.

Csodálkozva fordultunk feléje, nem értettük meg, hogy mi az oka unalmának, amikor minden nap a sziklás hegyek és az erdők rejtekeinek legszebb képeiben gyönyörködünk.

— Ugy értem — mondja barátunk — hogy már elég volt a nappali kirándulásból. A hold ma este nyolc óra negyvenkor kél, indítványozom, hogy rendezünk ma egy éjjeli kirándulást.

Nem jutottunk szóhoz a pazar gondolattól. Hirtelen az éjjeli kirándulás gondolatának varázsa szállt meg bennünket. Igaza van barátunknak, elég volt a nappali kirándulásból, jöjjön az, ami még nem volt. Éljen az éjjeli kirándulás — lelkesedtünk.

Azon délután már sehová sem mentünk. Az éjjeli kirándulás részleteit beszéltük meg. Egyik hegymászó barátunk, nagy örömeinkre azt ígérte, hogy ezen a kirándulásunkon elvezet bennünket a zergék csapáira. A kirándulás terve a következő volt: indulás a községből este holdkeltekor. Irány az 1400 méteres Schafberg. Az elemózsia két napra szól.

Tüstént elmentünk bevásárolni. Volt velünk egy soproni barátunk, aki felettébb szerette a gyomrát, de még inkább a gyomorerősítőt.

— Magas az a hegy? — kérdezte szorongva.

— Magas bizony, öt óra kell, míg felérünk.

És éjjel megyünk, úgy-e?

— Ahogy mondtuk.

— És jól látni az utat? — aggodalmaskodik tovább.

— Hol jól, hol rosszul.

— Akkor nekem egy kis szemvizet kell szereznem — szól és lefordul a faluba. Félóra eltelté után megérkezik, füstölt oldalassal, disznónyelvel és jó adag vajjal, meg kenyérrrel. A zsebéből félliteres üveget húz elő. Magasra emeli:

— Van már szemvíz, meg egy kis bátorság — mondja és nagyot húz az üvegből. Pálinkát hozott a cudar, hogy a szeme jobban lásson és hogy nagyobb bátorsága legyen a hegymászásra.

Nagyon nehezen telt az idő az esti harangozásig. Végre megszólalt, nagyon szépen csengett-bongott a kis harang. Betöltötte az egész völgyet. A vacsorát már hat órakor elköltöttük, tele gyomorral nem lehet esti turára menni. Már előre örültünk az esti lakomának.

Libasorban bandukoltunk a völgyön át, elől a két thalgauai hegymászó, utána én és soproni bajtársam, legvégül a müncheni kolléga.

A hegy lejtőjéhez értünk, az első dombhoz. Az út még kocsíút, oldalán cserje, vagy tanyai kerítés. Ránkborult az este. A

hold a hegy túlsó oldalán éppen most bukkant fel, de felbuk-
násának még csak derengését sem észleltük. A hegyek estéje,
sötétsége vonta össze köpenyét körülöttünk. Közben és távol-
ban téhen kolompja szólt. Nóta is felhangzott, fejlányok énekel-
tek. Fennebről harmonika futama volt a felelet. De szép ez
az este.

Ballagtunk egyik dombról a másikra. Az alacsonyabb domb-
ról a magasabb dombra. Tanyák tanyák után. És a tanyák egyre
távolabb estek egymástól. Kutyaugatás járt nyomunkban. A köz-
séget már jó magasból láttuk. És még mindig nem járunk az
erdő vonalában. Ez még csak a hegy lejtője, pedig már tizet is
ütött az óra. A harmadik vagy negyedik dombhajlatból kurjantás
hallatszik, az úgynevezett „jödli“-kiáltás, legény üdvözli párját.

Az út dombtetőn, füves téren vezet keresztül. Nálunk ott-
hon azt mondanók, hegytetőn járunk. Messze van még a hegy.
Itt még téhen legel az út mentén, a hegy csak akkor következik,
mikor már élőlény nincs a közelben.

Soproni barátunk egyre jobban fujtat, meg-megáll. Az út
bizony komolykodni kezd. A fák sűrűsödnek. A következő emel-
kedés teljesen sötét, ott már az erdő terpeszkedik fölfelé. A hegy-
fordulatban felbukkan a hold. Éjjeli harmat csillog a fűvön.

Az erdőben nehéz hegyi-út következik, az úton heverő kövek,
sziklatörmelék. Itt még kocsik járnak, amelyek az erdőről a fát
hordják a völgybe. A hold újra elfordul. Csak távolról és a
magasságban látjuk átszűrődését. Egy résen át, magasan fölöt-
tünk sziklák fehérlenek. Azon túl kell mennünk. Soproni barátunk
egyre ápolgatja a szemét. Orvos csodálkoznék, ha látná, hogy a
szemvív toroköblítésre is jó.

— Lassan azzal az orvossággal, mert még jó út van hátra
— mondjuk figyelmeztetett barátunknak. Nem mondjuk, jó egy
cseppecske erősítés, de gyakori kortyogatás nem való hegyi útra.

Tizenegy óra. A kocsút gyalogúttá szűkült. Vezetőnk villany-
lámpával világít a sötét erdőben. A heverő kövek egyre nagyob-
bodnak, már szikltömbökön lépünk, ugrunk át. Az út sűrűn
kanyarodik, ez már a szerpentin-vonal, gyökerek és kiálló szik-
lák között. Sokszor meg kell állnunk egy-egy erősebb lélezet-
vételre. Igen meredek az út.

A fák újra ritkulnak. Kérünk az erdőből. A hegy erdőhatá-
rán járunk. Az utat jobban látjuk, a fordulatokban a hold világít,
de ez inkább ösvény, mint út. Csupasz sziklán lépünk. Igen las-
san haladunk. Odalenn a falu tenyérnyi nagyságú, lámpái szent-
jánosbogarak. Távolabb reflektor szökik az égboltra, a müncheni
repülőtérről villan a fény.

Szédületes már ez a magasság, de még nincs félelemérze-
tünk, mert az ösvény sziklák között vezet, a mélységtől szikla-
párkány választ el bennünket. Ötven méterre alattunk az erdő
utolsó fáinak tetejét látjuk.

A sziklapárkány egyszerre eltűnik. Semmi sem választ el

bennünket a mélységtől. Itt még látjuk alattunk a lejtőt az erdővel, ami a biztonság érzetét kelti bennünk, de amint újabb fordulóhoz érünk, eltűnik a lejtő, alattunk — majdnem egyenesen lefelé — szédítő szakadék tátong. A sziklafal oldalába erősített sodronyba kapaszkodunk. Jó még egy órát gyalogolunk, bukdácsolunk, kapaszkodunk, kúszunk. Soproni barátunknak még csak eszébe sem jut a butykos. Nem engedné el a drótsodronyt viláigért sem. Így is sok helyen segítségére kell lennünk.

Elfogy a sodrony-drót is. Az út pedig mind keskenyebb és mind nyaktörőbb. Boszankodni kezdünk, hogy miért nem erősítettek itt végig sodronyt a sziklába, hogy megkapaszkodjunk benne. Most érezzük, hogy lejjebb felesleges is lett volna a drótkötél, ide kellene az, mert idefönn már egyik lábunk a szakadék fölött lebeg. Az egyik helyen, ahol — semmi szégyen benne — négykézláb kúsztunk szikláról-sziklára, soproni barátunkat majdhogy szerencsétlenség nem érte. A vezető hátraszólt, hogy pontosan egymás lábnyomába lépünk. A hold ekkor a hegy másik oldalán járt. Sötét volt bizony. A sziklaösvény olyan szűk, hogy csak egy ember fér el rajta. Itt-ott fehéres lábunk alatt a szikla. Másutt fekete. De fekete alattunk a mélység is. Soproni barátunknak igen melege lett. El-elakadt a lélegzete. A falubeli hegymászók egyike látta rajta a fáradságot, de még jobban a bizonytalanságot és a verejtéket a homlokán. Ezért eléje jött a sorban és kezét nyújtotta segítségül. Amidőn újra egy fordulóba értünk, a soproni vezetője lépésről-lépésre irányította a kapaszkodást.

— Idelépjen, kedves uram — szól a vezető és a szikla fehérségére mutat. Ez a fehérség nem volt nagyobb egy kalapnál.

— De miért lépek én oda, arra a kis helyre, amikor itt nagyobb is van — mondja egykedvűen a soproni koma és bal lábával a feketeség felé tapogatózik. De vissza is húzza rögtön a lábát és hirtelen hasrafeküdt. Pár pillanatig gubbasztott így. Én nem tudtam elgondolni mi van vele, azt hittem talán elszédült. Magam is a sötét folt felé tapogatózom, ekkor döbbenek rá, hogy az a sötét folt nem szikla, nem föld, hanem maga a mélység. Jobban lenézek, látom, hogy egészen alattunk, majdnem függőlegesen lefelé pislákol a mi kis falunk. Szédítő volt.

Keresztülfúrtuk magunkat ezen a halálösvényen. A vezető hangja törte meg a félelmetes csendet.

— Odanézzenek, még egy kis kitartás, már csak pár perc és fenn vagyunk a hegycsúcson — mondotta biztatóan.

Ötven méterre kereszt állt holdfényben a csúcson. Előttünk volt és mégis messze. Még ötven méter. Néztem az órát, éppen félóráig tartott, míg felértünk oda. Itt már ösvény sem volt, csak hatalmas tömbök, már a csúcs tetején jártunk. Az utolsó hatalmas tömbön kereszt. Tíz méter magas vaskereszt. Kúszva értünk ide. Soproni barátunk ideérve megölelte a keresztet és sokáig

lihegve ült a lábánál. Mire kissé megnyugodott, elővette szem-
vizét és nagyot húzott belőle.

Éjfél után fél kettő volt.

(Folytatjuk.)

Krónikás.

Féltagdíjasokról

Közgyűlésünk határozata értelmében kénytelenek voltunk a féltagdíjasok névjegyzékének közzétételét mult havi lapszámunkban megkezdeni. Folytatjuk a közlést, kérjük kartársainkat, hogy amennyiben a felsoroltak között ismernek olyan egyéneket, kik állásuknál fogva olyan megélhetési viszonyok között vannak, hogy egész tagsági díjat is fizethetnek, azok neveit velünk közölni szíveskedjenek.

A névsor a folytatása :

Harangozó József Somogytúr	Kilvádi Gyula Diósgyőr-Ujgyár
Harsányi József Ordas	Király Lajos Dubicsány
Havasi Péter Kárász	Kiss István Kotpuszta
ifj. Hernesz Sándor Somogyvár	Kiss László Nyiregyháza
Hevesi Bertalan Bekényerdő	Kocsis Lajos Sirok
Honti Pál Pilisszentkereszt	Kollmann Jenő Dömös
Hortobágyi Károly Urkút	ifj. Konrád Béla Szeged
Horváth György Esztergom	Koroknai István Örvény
Horváth Gyula Olgamajor	Kosa István Szentpéterföldre
Horváth Imre Vitnyéd	Kosztolánczi Pál Cák
Horváth István Karád	Kovács Béla Tápiószecső
Horváth István Baja	Kovács Ede Mihály Csapod
Horváth István Tolnatamási	Kovács Ferenc Feketeszár
Horváth István Sümeg	Kovács István Bátaszék
Horváth József Bogyoszló	Kovács István Diósgyőr
ifj. Horváth József Vajszló	Kovács János Nyirbátor
Horváth Lajos Garáb	Kovács János Mátramindszent
Hosszú Ferenc Jakabpuszta	Kovács János Nova
Huber Sándor Kistolmács	Kovács János Rém
Hunyadi János Pusztamától	Kovács József Budapest
Hunyadi Károly Ipolyszalka	Kovács József Debrecen
Huszits Endre Keszthely	Kovács József Sövénykút
Ignáth András Hajdúböszörmény	ifj. Kovács Lajos Pusztapótharaszti
Jankovits József Pörböly	ifj. Kovács Lajos Mándok
Jánosi Emil Tiszakerecseny	Kovács Pál Egyházaskozár
Jánszki Lajos Pilsmarót	Krausz Ferenc Páty
Kalász István Balassagyarmat	Kroyer István Deákipuszta
Kapui Béla Diósgyőr-Vasgyár	Kruniker István Sümeg
Kapui Károly Bakonyzentlászló	Kulcsár József Sarkadkeresztúr
Kardos Ferenc Mélykút	Kurali Gyula Jásztelek
Kemény Mihály Valkó	Kuszinger János Ujpetre

Kütsán Sándor Nagynémetegyháza
Lajgut József Mátraszentlászló
Laki László Erdőháza
Lami József Börzsönyirtás
Lankovits Mihály Máriagyűd
Lengyel László Pilisszentkereszt
Légrádi Mihály Isaszeg
Limberger Pál Sopron
Lipovics János Tosokberénd
Lukács Illés Garadna
Major Ferenc Kislakos
Major Lajos Kútfej
Malik Pál Nyiregyháza
Malmos András Debrecen
Malmos Ferenc Újhuta
Marosits Pál Gálosfa
Marsa Imre Külsőballószeg
Marton László Kapolcs
Máté Ernő Pilismarót
Matkovics Antal Sényenmihályfa
Mattes Béla Sopron
Mátyás János Lepsény
Mátrahegyi János Mátraszentlászló
Mihályka Béla Répceszentgyörgy
Miholics István Szilvagy
Misz Mihály Derekegyház
Mohácsi János Pirtó
Molnár Gyula Pilismarót
Molnár Gyula Szomfava
Molnár Sándor Böhönye

Mráz Gyula Budapest
Nacsa István Remete
Nádas Károly Vaskút
Nagy Imre Felsőiskász
Nagy István Tengőd
Nagy Kálmán Márianosztra
Németh Gyula Nyirád
Németh Ignác Valkonya
Németh István Csepreg
Németh Kálmán Kocsér
Ohád János Kerepes
Orosz László Szombathely
Ország Lajos Tengőd
Osgyáni István Szirmabesenyő
Oszwald János Nagyborzsöny
Ölmann Péter Mecsér
Ölveti Sándor Beregújfalu
Őri Lajos Visegrád-Lepence
Pakodi Gyula Bujak
Pál János Zalalövő
Paloczky István Jutas
Pálffy Mihály Kisnána
Papp József Almamellék
Páris Antal Kenderes
Perlaki Ferenc Veszprém
Petkovits Henrik Döbrököz
Péter József Sükösd
Péternagy Tivadar Buják
Pikó Zsigmond Nyirmártonfalva

Folytatása lapunk következő számában.

Egyesületi hírek:

Felkérjük az összes csonk hazai, valamint a felszabadult területen élő állás nélküli kartársainkat, hogy személyi adataikat: Név, kor, vallás, családi állapot, iskolai végzettség és az erdészeti képesítésének megjelölését egyesületünkkel mielőbb közölni szíveskedjenek.

Fenti adatokra sürgősen szükségünk van, ezért kérünk mindenkit, aki állás nélkül van vagy állás nélküli kartársról tud — ha az illető nem is tagja egyesületünknek —, saját érdekében azt hozzánk mielőbb jelentse be.

A jelenleg katonai szolgálatot teljesítő kartársainkat is kérjük, hogy amennyiben leszerelésük után biztos állásuk nincs, úgy

a fenti adatokon kívül azt is közöljük velünk, hogy katonai szolgálati idejük körülbelül mikor telik le.

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásukat idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részén élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közöljék, hogy őket egyesületünkbe való belépésre felkérjük.

Május havi lapunkban ismeretett emlékiratainknak küldött-ségileg történt benyújtását május 13-án eszközöltük. A küldöttség tagjai: Daróczy Márton ügyv. elnök, Kolb Gyula egyesületi titkár, Tarnai Gusztáv és Sikrai Ferenc választmányi tagok voltak. A földművelésügyi minisztériumban Molcsányi Gábor miniszteri tanácsos úr öméltósága, az erdészeti főosztály főnöke fogadta a küldöttséget. Daróczy ügyv. elnök az emlékirat átadása alkalmával annak minden pontját élszóval is előadta, mire Öméltósága szintén pontról-pontra válaszolt és kijelentette, hogy kérelmünk egy részének tárgyalása már folyamatban van, a többi kérés pedig tárgyalatni fog, hogy azok is kedvező elintéztést nyerjenek.

A vallás- és közoktatásügyi minisztériumban Schenkengel miniszteri tanácsos úr Öméltósága távollétében Lászlóffy főerdőtanácsos úr vette át emlékiratunkat és kijelentette, hogy az abban utolsónak foglaltatott kérésünk már el is intéztetett egy régebbi beadványunk alapján, az első pontban foglalt kérelmünk rövidesen kedvezően nyer elintéztést, a második pontban említett kérelmünk pedig most van tárgyalás alatt.

Örömmel értesítjük kartársainkat, hogy tagjaink létszáma nap-nap után szép számmal gyarapodik. Felkérjük kartársainkat, hogy a környékükön lakó kartársak közül azokat, akik még nem tagjai egyesületünknek, hívják fel az egyesületünkbe való belépésre, hogy taglétszámunkban még jobban megerősödvé, minél eredményesebben képviselhesük a segédszemélyzet érdekeit.

Temetkezési segélyakciónk. Lapunk áprilisi számához egy-egy nyomtatott levelezőlapot melléeltünk, hogy kartársaink azon bejelenthessék abbeli szándékát, hogy kívánnak-e a temetkezési segélyakciónknak tagjai lenni. Sajnos, az azóta eltelt két hónap alatt az érdeklődés ez ügyben oly lanyha volt, hogy eddig mindössze 250-en jelentették be csatlakozásukat.

Most újólag felhívjuk különösen a családok kartársak figyelmét ezen akciónkra, hiszen mindnyájan halandók vagyunk és nem tudjuk, hogy mikor távozzunk az élők, soraiból. Az egyesületünk által nyújtott segély pedig sok könnyet szárít fel a hátramara-dottak szemeiben.

Eddig hét esetben fizettünk ki temetkezési segélyt elhalt és arra igényjogosult volt kartársak után egyenkint 300 pengőt.

Különfélék

Névváltoztatás. Németh Sándor kép. alerdész kartársunk vezető névét belügyminiszteri engedéllyel Erdészre változtatta át. Gratulálunk.

Találkozó. Felhívom az 1924-ben Tóvároson végzett kartársaimat, hogy a 15 éves találkozó céljából, mely f. év június 29-én, Péter és Pál napján lesz megtartva, megjelenésüket velem, Kuti (Kutits) Istvánnal (címem Márianosztra), közölni sziveskedjenek.

Lövészverseny. Az esztergomi m. kir. alerdész szakiskola igazgatója május 21 én rendezte meg a tanulóifjúság idei lövészversenyét.

Agfalvi Imre m. kir. erdőtanácsos, a szakiskola igazgatója által adományozott három darab szép és értékes díj közül

- az I. díjat Kugler József,
- a II. díjat Gerencsér Rezső,
- a III. díjat Vörös László,

a vigasz díjat, amely régi szokás szerint egy remekbe készült hagymakoszorúból állott, ékesen feldiszítve hosszúszerű cserépipával, bugylibicskával, bekenőkefével és a cipőtisztításhoz szükséges egyéb kellékekkel

Vincze Sándor

alerdész szakiskolai tanuló nyerte.

A verseny végeztével jó kedvvel, víg nótaszó mellett jöttek haza a tanulók Vincze Sándorral, a vigaszdíj nyertesével az élen a szakiskolába.

A tábla fe'emelte egy orvvadász büntetését. A győri ítélőtábla tárgyalta másodfokon azt a véres ügyet, amely Bogyoszló erdejében játszódott le egy vadász és erdőőr között.

A sopronmegyei Bogyoszló erdejében történt, hogy egyik éjszaka, a rendes körútját járó Horváth József erdőőr bujkáló alakot látott a sűrűben fegyverrel a kezében. Meg akarta lesni az orvvadászt, de mikor sikerült megközelíteni, kutyája rárontott az idegenre, aki rögtön az erdőőrre emelte a fegyverét és lőtt. A golyó nem talált, azonban Horváth nem engedte, hogy megint alkalma legyen löni, ő is rálőtt a vadászra. Talált is a lövése és az orvvadász a földre rogyott. Az odahívott csendőrök megállapították, hogy a súlyosan megsebesült férfi Simon Mihály baboti napszámos, aki már sokszor volt büntetve hasonló ügyek miatt.

Mind a vadászó, mind pedig Horváth erdőőr ellen szándékos emberölés kísérletének gyanúja miatt vádiratot adott ki az ügyészség. Elsőfokon a bíróság megállapította, hogy az erdőőr jogos önvédelemből használta fegyverét és felmentette a vád alól. Bűnösnek mondotta ki azonban Simon Mihályt és 8 hónapi börtönre ítélte.

Ügyük most fellebbezésre az Itélőtábla elé került, ahol a vadászó igyekezett tagadni és azt mondta, hogy nem volt nála fegyver, nem is vadászni ment az erdőbe, hanem fát lopni.

Tanácskozás után a bíróság teljes egészében helybenhagyta az ítéletnek Horváth erdőőrre vonatkozó részét, viszont megváltoztatta Simon esetében a büntetés mértékét. Enyhítő körülmények hiányában szigorúbban bírálta el bűnét és másfélévi börtönre emelte fel a büntetést. A védő az ítélet ellen semmiségi panaszt jelentett be a Kuriához.

Ejegyzés. Major Ferenc alerdész kartársunk Sántoson eljegyezte Kulcsár Vajda Rózsika úrleányt. Az ifjú jegyespárt szeretettel köszöntjük és kívánjuk, hogy mielőbb evezzenek be a házasság boldog révébe.

Házasság. Mike Pál műszaki altiszt kartársunk Sándor fia május hó 29-én tartotta esküvőjét Győrben a református templomban Rácz Mária úrleánnyal.

Az ifjú párnak ezúton kívánunk derűs életet, sok szerencsét és örök boldogságot.

Felhívás kartársainkhoz! Ezúttal értesítjük tisztelt kartársainkat, hogy most jelent meg Ignác Sándor ny. m. kir. méhészeti felügyelő úr a „Méhészet gyakorlati tanácsadó“ stb. című könyvének V., átdolgozott és bővített kiadása, melyben nemcsak a méhészetre vonatkozó minden tudnivaló bennfoglaltatik, de benne van a kétanyás rendszer kezelése és annak kaptárrajzai, a bádokkaptár és ennek hőmérsékletei, nemkülönben a télen-nyáron állandóan nyitvaálló kaptár kísérleti eredményei, továbbá 273 drb kép, melyből a mézelővirág 67 drb.

A könyvet nem kell dicsérni, dicséri az maga-magát azzal, hogy az V. kiadással 25 ezer példány jelent meg eddig, amelyből külföldre is vittek ki párezer darabot.

A könyv ára postaköltséggel együtt 6 pengő 30 filér, melyet az alábbi címre kérnénk beküldeni és a könyv azonnal postára lesz adva.

Egyben arról is értesítjük kartársainkat, hogy most fog megjelenni dr. Koppán és Ignác Sándor urak által írt „Anyanevelés“ c. munka, melynek az ára 1 pengő 50 fillér.

A fenti művek megrendelhetők Ignác Sándor ny. m. kir. méhészeti felügyelő úrnál Rákospalota, Szondy-utca 9. sz.

Állást keres azonnali belépésre r. k. vallású, nőtlen, 25 éves, katonaviselt — erdőőri szakiskolát végzett — **erdőőr,** ki az erdőkezeszerű vadtenyésztésben 8 évi gyakorlattal rendelkezik. (Vajda József Nagykanizsa Bajcsai-u. 60. sz.)

Pénztári beszámoló

Április havi befizetések folytatása: Hauk Ferenc Nyirjes 3, Márkus Mihály Mecsekalja 20, Süteő Ödön Töröcske 5, Mesterházy Géza Székesfehérvár 3, Karádi Közbirtokosság 11.90, Novodárszky Gyula Ládierdő 8.60, Várszegi György Budakeszi 61, Kircsi János Tapolcafő 4.50, Csekey János Császártöltés 6, Csontos József Tornaszentjakab 4, Tájnel János Gödöllő 4. P.

Összes befizetés április hóban: 666.14 P.

Május hóban befizettek: Kapui Béla Diósgyőr-Vasgyár 5, Sente József Szentpéterföldre 5, Garai János Izsák 10, Kiss Károly Daraboshegy 2, Molnár András Hódmezővásárhely 2, Német Ferenc 16.22, Sikrai Ferenc Budapest 10, Somosi József Debrecen 5, Stubnya Mihály és fiai Pilisnarót 10, Taskovits István Ujhartyán 0.50, Bagi József Tompa 4, Balog Bálint Pilisszentkereszt 10, Belányi Vilmos Dorog 6, özv. vitéz Bézi Imréné Debrecen 6, Dubek József Gyöngyöshalász 10, Erdősi József Arló 3.50, Kasza József Pécs 2, Körmöczy Illés Békéscsaba 3, Kummert Lajos Páty 10, Malmos Mihály Miskolc 4.30. Mocsár Gábor Debrecen 6, Szabó Géza Bögöte 2, Tamás Jenő Nagyberki 2, Tóth József Gödöllő 6, Tóth Mihály Gyarmatpuszta 3, Aponyi József Zebegegy 4.50, Ábel Ferenc Esztergom-Tábor 3.50, Gabnai József Vasút 5, Héjjas József Mecsekalja 5, Kapui Károly Bakonyszentlászló 15, Maár Károly Gyöngyössolymos 10, Nagy József Sopron 4, Slauszky Ernő Királyszállás 4.50, Szablár András Budapest 5, Tölgyes Lajos Pilisszentkereszt 6, Frantz Henrik Királyerdő 2, Magyar József Kéthely 10, Német János Bakóca 2, Pasztorek Sándor Mogyorósbánya 4, Remete Ferenc Rajka 8, Szalay Tivadar Szebike 5, Keresztes Ferenc Bakonycsernye 6, Konrád Béla Szeged-Királyhalom 2, Miltényi János Gödöllő 3, Pataky Árpád Szombathely 1.50, Sebők Sándor Budapest 12, Cservenka Ferenc s társai Tata 27.50, Grelneth János Zalaerdőd 2.50, Hencsei József Ujhuta 8, Németh Géza Himód 2, Papp József Nagyrada 15, Rezes József Zalavár 8, Varga Sándor Iharkút 3, Újlaky Tivadar Vajszló 5, Kiss Gábor Debrecen 5, Ugi József Hont 4.50, Hessz József Iharkút

Pályázati hirdetés.

Pályázatot hirdetünk erdőőri állásra. Az állás azonnal elfogalható.

Szakiskolát végzett, 25—36 éves, nős, katonaviselt, hosszabb uradalmi szolgálattal rendelkező erdőőröknek részletes felvilágosítást ad:

Gróf Esterházy Pál uradalmi erdőhivatala Réde (Veszprém m.)

7.50, Hunyadi János Pusztamarót 6, Babolcsai János Neszmély 7, Kruniker István Sümeg 3, Székelyhídi Vilmos 5, Füsti Molnár Sándor Szántód 16, Szabó János Devecser 18, Tamás János Tolna 1.50, ifj. Vörös István Oltárc 5, Lehotczy Alajos Parasznya 4, Buchelt István Varázló 2, Forgács Pál Lovászpata 6, Horváth Ernő Sopron-Iván 1.50, Juhász János Putnok 3.50, Kósa József Nagykovácsi 8.50, vitéz Nagy Lajos Balatonendréd 8, M. kir. Alerdész szakiskola Királyhalom 6, Richter Gyula Székesfehérvár 3, Bárány Sándor Kisújszállás 3, Bornemissza Ferenc Vál 8.50, Honti Pál Pilisszentereszt 12, M. kir. Földművelésügyi Minisztérium 7, Rába György Szöcsénypuszta 4.50, Major Jenő Hegykő 5.50, Saliga János Szentadorján 2.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kóhalmi József

főszerkesztő.

Parád (Heves vm.) környékén állami illetményeknek megfelelő javadalmazással több erdőőri állás kerül betöltésre.

Szakiskolát végzett pályázók személyi adataikat és eddigi szolgálatukat is feltüntető életrésztüket a Nemzeti Közművelődési Alapítvány főgondnokához Budapest, IV. Veres Pálné-utca 4—6. sz.) június hó 10-ig küldjék be.

Személyes jelentkezés, okmányok beküldése egyelőre felesleges.

Értesítjük kartársainkat, hogy a hozzánk beérkező levelekre mi készséggel válaszolunk, de kérnünk kell, hogy a szükséges 20 f-es válaszbélyeget csatolják levelükhöz, nehogy ezzel az egyesület kiadásait még szaporítsuk. A szerkesztői üzenetek bár rövidek, de 20 f-nél többre kerülnek.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVFOLYAM

1939. JULIUS

7. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Tisztességes és emberséges megélhetést!

Amilyen lelkesedéssel, örömmel számolt be „Az Erdő” leg-
utóbbi száma az egyik uradalom nemes — eléggé nem értékel-
hető — gesztusáról, amellyel erdészeti segédszemélyzetének illet-
ményeit és nyugdíját szociálisan, a kar szükségleteinek, a nemzet
jövőjének megfelelően rendezte; épp olyan a megdöbbenésünk,
lesújtottságunk, amikor nagyon sok magánuradalomnak a saját
érdekeit is teljesen rosszul felfogó, rideg valósággal kizsákmá-
nyolásszámba menő munkabér politikáját elemezzük.

Amikor e sorokat írjuk, nem a szenvedélyek felkorbácsolása
a célunk, hanem csak világosan és érthetően mutatunk rá pana-
szainkra, amelyek előtt az érdekeltek, sajnos, csukott szemmel,
süket füllel mentek el mindedig.

Igen, mi megkíséreltük a szép szóval való segítést, igyekez-
tünk tárgyi alapon felhívni a figyelmet a helyzet tarthatatlansá-
gára, kibontottuk a szociális haladás zászlaját ezen a téren is.
És hogy ezekkel az eszközökkel való küzdelmünk nem volt hiába,
annak egyik konkrét példáját éppen a legutóbbi számunkban volt
alkalmunk bemutatni.

Ahol belátás, a kar szükségletei iránti megértés, az alkal-

almazottak irányában nemesen érző, szociális szív dobog, ott nem kell ökölrel döngetni a bezárt kaput, hanem elégséges a legkisebb kérő, figyelmeztető jel is a szociális haladás érdekében.

De vannak, akik elzárkóznak minden előtt, vannak, akik azt hiszik, hogy az uradalom és alkalmazottak szembeállításából, továbbá sok helyen az ispánok és kasznároknak juttatott nagy hatalom folytán, amellyel, sajnos, még ma is az uradalmak hátrányára az erdészeti segédszemélyzet felett basáskodnak, hozzá nem értésük folytán az uradalmaknak nagy károkat okoznak: vannak, akik azt hiszik, hogy az egész szociális kérdést meg lehet oldani azzal, hogy egyszerűen megtiltják alkalmazottaiknak, hogy munkabérükről, illetményeikről bárkinek információt adhassanak.

De mivel is folytatnánk gondolkozás módjuk eseményváltoztatának felsorolását, hiszen mindegyik ravaszul kieszelt okoskodásnak csak egy a célja: megmaradni a teljesen szűklátókörű politika mellett, elfeledkezni arról, hogy az alkalmazottak is emberek és csak növelni a meglévő vagyont minden áron, még akkor is, ha az erdő jövedelméből felszaporodó ezüstöt és aranyat sokszor az erdészeti segédszemélyzetnek piros vére és verejtéke festi vörösre.

Ime néhány adat, amelyhez nem kell kommentár, amelyek előtt összeszorul az ember szíve.

Egyik birtokon: évi 48 pengő készpénzfizetés, 16 ürm dorongfa 3 drb szarvasmarhatartás, 16 q gabona, 3 magyarhold föld (még véletlenül sem kataszteri hold) és 30 q széna.

Egy másik példa: havi 30 pengő készpénz és földbe ásott kunyhó illetménylakásul,

Egy harmadik: évi 36 pengő készpénz, 16 q gabona, napi 2 liter tej, 2 öl tűzifa, 3 szekér ágfa, 1200 négyszögöl tengeriföld, 2 drb anyasertés szaporulatával, egy szobás-konyhás, földes padlójú lakás.

Egy negyedik: évi 8 pengő, azaz magyarul: Nyolc pengő. 16 q gabona, napi 2 liter tej, lakás és ennek fűtéséhez rőzsfa.

Végül egy ötödik: havi 10 pengő, 1 q buza, lakás fűtéssel és széna kaszáló, jó esetben évi 20 q terméssel.

Ezek beszédes példák!

És ami a legszomorúbb a dologban. Nem valami Schwartz Manó Kizsákmányoló Rt.-ok alkalmazottairól van itt szó, hanem olyan uradalmakról, amelyeknek elsőrendű hivatása és feladata a szociális példaadás, az igazi felebaráti megbecsülés és szeretet.

Mit várhatunk a rideg üzleti alapon álló uradalmaktól, ha ilyen helyeken is ezt tapasztaljuk.

Elszomorító példák ezek, mi a legelszántabban folytatni fogjuk küzdelmeinket ezeknek a kartársainknak érdekében, fel fogunk használni minden rendelkezésünkre álló eszközt és nem nyugszunk egy percre sem addig, amíg itt is megnyugtató eredményről számolhatunk be.

Alapos lelkiismeretvizsgálás után tesszük meg ezt az elhatározásunkat, mert tisztában vagyunk azzal

1. hogy az erdő nemzeti közkincs, amellyel mindenki számára boldogságot, megelégedést kell nyújtani,

2. hogy a most küszöbön álló földreform során érdekeink védelmére a leghatékonyabban gondoskodunk, mert különben könnyen lemaradunk.

3. hogy a nemzeti építő munka kezdetén szükség van jól kiegyensúlyozott, harmonikus életre, amellyel távol állunk minden szélsőségtől és amelyek a konszolidált nemzeti haladásnak alappillérjei lesznek.

Az erdészeti segédszemélyzet úgy a haza, mint pedig az erdőbirtokok védelmében számtalan hőst és mártírt adott, s mint jó magyar emberek, hisszük, hogy édes hazánkért és a birtokosok vagyonáért, az erdőért hozott áldozat nemsokára megtermi mindannyiunk számára az oly várva-várt tisztességes és emberséges megélhetést.

Az első erdőmérnök képviselő

Őszinte örömet és lelkesedést keltett az ország egész alerdész társadalmában, hogy Hendrey József m. kir. erdőfőmérnök, a Magyar Élet Pártja programjával a siklósi választókerületben országgyűlési képviselő lett.

Ővele a magyar erdész-társadalom egyik nagy kiválósága jutott be a magyar parlamentbe, hogy a politika eszközeivel segítse elő a magyar ügyet, különösen a magyar erdészetét.

Régóta nélkülözötte karunk a parlamenti képviseletet, amely pedig a magyar erdőgazdaság nagy értékére való tekintettel jogosan megillette volna.

Az új képviselőházat a szakszerűség jellemzi s bizonyosak vagyunk benne, hogy az egész ország ennek csak hasznát fogja látni, mert nem az az egyedüli feladata törvénykezésnek, hogy törvényeket hozzon, hanem szükséges és nélkülözhetetlen az, hogy ezek a törvények szakszerűek és az életnek megfelelőek legyenek.

Hendrey József nagy szaktudással, kiváló felkészültséggel, magas politikai műveltséggel lépett be a politika küzdőterére, az ő személyében tehát nyugodtan, osztatlan bizalommal látjuk a magyar erdészet képviselőjét.

Itt is, mint az „Erdészeti Lapok“ hasábjain is, csak arra kérjük őt, hogy törvényhozói minőségben is első sorban erdész maradjon és teljes erejével, tudásával vállalja alerdész társadalmunkért is a küzdelmet.

Amikor őszinte tisztelettel és bizalommal köszöntjük az erdőmérnök-képviselőt, Isten áldását kérjük munkájára, hogy tudása, karunk iránti szeretete, magyarul érző szive meghozhassa bőséges gyümölcsseit.

Felhívás a ruszinszói kartársakhoz

Kedves Magyar Alerdész Testvéreink!

Az elmúlt hónapok valóra váltották a nagy magyar álmok egyrészét: a Felvidék és a Ruszinföld visszacsatolását. Sokszázezer magyar borult testvéri szeretettel egymás keblére s érezte húsz év után, hogy a magyarság nem jelent többé elnyomatást, szenvedést, rabbilincset, hanem büszke öntudatot, dicsőséget, hatalmas faji összetartozást.

Magyarország húsz év óta benujul testében új vérkeringés kezd csörgedezni és a magyar hajnal pirkadását többé nem tudja megakadályozni semmiféle erőszak, s semmiféle hatalom.

Nemzetünk biztosan halad előre a számára kijelölt úton s az örök magyar gondolat, a szentistváni Magyarország közeledik a megvalósulás felé.

Ebben a büszke bizalomban, ebben az öntudatos várakozásban meleg szeretettel köszöntünk Benneteket, visszacsatolt alerdész testvéreink!

Húsz trianoni év a mi társadalmunk számára talán kétszeres szenvedés és kétszeres kemény munka volt.

Ti ökölboszorult kézzel, könnybecsavarodott szemmel éreztétek rabmagyarságtokat, amelynek tétlenül kellett néznie közös és örök magyar kincsünknek, az erdőnek felelőtlen pusztítását és kizsákmányolását; mi elsorvasztva a trianoni határok között megtizedelt erőinkkel küzdöttünk meglévő értékeinknek a szebb jövő számára való átmentéséért.

De most egyesült a ti szenvedésben és munkában megacélozódott kemény karotok a mi feszülő energiánkkal s kéz a kézben haladunk előre biztos, célirányos léptekkel az egyetemes magyar nemzet és a mi társadalmunk szebb jövője felé.

Sok feladatot és célkitűzést kell megvalósítanunk, de erre csak úgy leszünk képesek, ha erőnket egyesítve egységesen vetjük neki vállainkat a feladatok megoldásának!

Kedves Bajtársaink!

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete tizenhárom év óta küzd hazánk szebb jövődjéért. A kezdet nehézségein átjutva, a szakadatlan munkában megerősödve, tagjaink számában meggyarapodva, egyedül egyesületünk tudta a multban és tudja a jövőben feladatainkat százszázalékosan megvalósítani.

Bajtársunk, ha karunk egyetemes érdekeit, a saját jól fel-fogott célkitűzéseidet tekinted, köztünk a helyed!

Egyesületünk alapelgondolása, célkitűzései tizenhárom év óta nem változtak s ma is a következőkben foglalhatók össze:

1. *Egyesületünk és lapunk révén egymással szoros baráti kapcsolatok fenntartása és elmélyítése.*

Soha nagyobb szükség nem volt arra, mint most, hogy karunk tagjai egymást megbecsüljék, szeressék, mert csak úgy fogunk tudni elérni problémáink megvalósításánál komoly erőt és súlyt, ha minden vonatkozásban teljes belső és külső egységben tudunk fellépni.

2. *Lapunk útján az erdészeti kultúra terjesztése.*

Hivatalos lapunk „Az Erdő” leghatékonyabban tudja szolgálni nemcsak az egységes együttműködést, hanem az erdészeti kultúra terjesztését is. A világ, a kultúra halad, mi sem maradhatunk el semmiben sem.

3. *Hazánkban előforduló erdészeti vonatkozású ügyek ismertetése.*

Napról-napra bukkannak elő új és új erdészeti problémák — különösen most a visszacsatolás után —, ezekkel a problémákkal szemben nem állhatunk tanácstalanul, mert tökéletes megoldást mindenre csak úgy találhatunk, ha a kérdéseknek ezernyi vonatkozásával tökéletesen tisztában vagyunk.

4. *A közös sérelmeknek illetékes helyeken való feltárása és elintézése.*

Sérelmeinknek feltárása, az illetékes helyekre való eljuttatása mindig első feladatát jelentette egyesületünknek. Memorandumainkkal, felterjesztéseinkkel már a multban is komoly eredményeket értünk el, amely eredmények sohasem lettek volna olyan számottevőek, ha azok nem komoly súlyú egyesületünktől származtak volna. A ma is fennálló és a jövőben is előforduló problémák fokozott tevékenységet követelnek tőlünk e téren is és ez a munkásság annál nagyobb sikerrel

kecsegtet, minél nagyobb taglétszámú egyesület súlya támasztja alá e téren való aktivitásunkat.

5. *Személyi és szolgálati ügyekben felvilágosítás és ingyenes jogtanácsadás.*

Egyesületünk tagjai személyi problémáiknál, sérelmeiknél, bajaiknál nem állnak egyedül; nem kell bizonytalan forrású tanácsokra támaszkodniok, hanem bizalommal fordulhatnak az egyesület vezetőségéhez, amelynek mindig meg voltak és meg lesznek az eszközei arra, hogy tagjainak minden előforduló ügyben a lehető legjobb felvilágosításokat nyújtsa.

6. *Az állásnélküliek állásba juttatása.*

Minden foglalkozási ágban elsőrendű fontosságú, hogy az állásnélküliséget teljesen meg lehessen szüntetni. Ez a feladat azonban csak akkor sikerülhet, ha e kérdés elintézése kellő szervezettséggel történik. Egyesületünk az álláskérdést; a megüresedő állásokat és állásnélküli kartársainkat, a legszorosabban figyelemmel kíséri, s mint a multban is igen sok esetben, úgy a jövőben is pontos tanácsaival és információival igen sok egzisztencia végleges boldogulását segíti elő, illetőleg alapítja meg.

7. *Temetkezési akciónk során elhunyt kartársaink hátramaradottjainak 300 P temetkezési segélyben való részesítése.*

Örök emberi sors a halál s életét a legnagyobb bizonytalanságban tölti el az, aki nem gondoskodik szeretteiről utolsó napjaira. Különösen a temetkezési költség volt az, amely kartársaink hátramaradottjainak a legnagyobb gondot s majdnem megoldatlan nehézséget jelentett. Temetkezési akciónk ezen az igen nagy gondon segít s teszi lehetővé kartársainknak, hogy utolsó napjaikat az a boldog tudat tegye könnyűvé, hogy szeretteikről a legutolsóig gondoskodás történt.

8. *Egyesületünk erőteljesen küzd a magánalkalmazásban álló kartársaink létminimumának biztosításáért, családi pótlékuk és nyugdíjuk rendezéséért.*

Egyesületünk célkitűzései közül ez az egyik legfontosabb pont, mert ezen a térenvan a legtöbb orvosolni való. Ezért a célkitűzésért egy pillanatig sem szüntünk meg harcolni s szívós küzdelmünknek már mutatkoznak hatásai, mert nem egy uradalom már önmagától belátta érvelésünk helytálló voltát és önmagától rendezte alkalmazottainak illetményeit igazán megértő és példátadó módon. Ezek a sikerek erősítenek bennünket a további elszánt küzdelemre s mi hiszük, sőt tudjuk, hogy küzdelmünk százszázalékosan eredményes lesz.

9. *Ki akarjuk emelni magánalkalmazásban álló kartársainkat a cselédsorból.*

A magyar alerdészkar nagy nemzeti érték felett áll őrt. Méltányos hát, hogy mindenben megkapja a felelőségéhez, szaktudásához, munkájához megfelelő társadalmi helyzetet. Ezért folytatott küzdelmünk is biztató eredményességgel folyik

s ez a küzdelem tagjaink hatalmas létszámától alátámasztva, csak döntő sikerű lehet.

10. *Közszolgálati és közalapítványi alkalmazásban álló kartársaink érdekében küzdünk, hogy őket is sorozzák abba a státusba, amelyben a hasonló képzettségű egyéb állami alkalmazottak állanak.*

Ezen kérdések jogosságát hangoztatni elsőrendű feladatunk volt mindig s most, mikor a kincstári erdők száma hatalmasan megnövekedett, még nagyobb erővel fogjuk sürgetni a kérdés gyökeres rendezését, amelyre, ha egységes erővel és szervezettséggel tudunk fellépni, minden reményünk meg is lehet.

A felsorolt tíz pontot minden vonatkozásban kiegészíti a az elgondolásunk, hogy a szociális kérdéseket állandóan napirnden tartjuk, amellyel el akarjuk érni azt, hogy kartársaink egzisztenciája tökéletesen biztosítva legyen és így megelégedett, biztos öntudattal végezhessük munkánkat.

Kedves Magyar Alerdész Testvéreink!

Olvassátok szeretettel ezeket a sorokat és gondolkozatok felette! Győződjetek meg arról, hogy érdekeinket csak akkor tudjuk diadalra vinni, ha egységes erővel léphetünk fel.

A jól megalapozott, biztos keret adva van: egyesületünkben.

Tirajtatok áll tehát, hogy ezt a keretet kitöltve, biztos, célirányos lépésekkel haladjatok a szebb jövő felé.

Karunk a magyar nemzetnek igen számottevő része. Az egyetemes nemzeti felelősség rajtunk is nyugszik. Nekünk is dolgozni kell a szebb magyar jövőért minden erőnkkel és tehetségünkkel, mert ebben a szebb jövőben találjuk meg fajtánk és magunk életének igaz értelmét, beteljesedését.

Öltsünk kart a karba, egyesítsük erőinket s akkor egyesületünkre s annak minden tagjára boldog, szép hivatás és jövő vár.

Esztergom, 1939. június 14.

Kolb Gyula

MEVME titkár.

Daróczy Márton

MEVME elnök.

Allást keres 36 éves, nős, r.k.vallású erdőőr és vadőr azonnali belépésre 14 éves természetbeni gyakorlattal, akinek önhibáján kívül, a terület Szlovenszkóhoz való visszacsatolása miatt kellett helyét otthagynia.

Kitűnő bizonyítványokkal rendelkezik.

Szíves megkereséseket „Az Erdő” kiadóhivatalába kér „Nimród” jeligére.

Alerdész- szakiskolai évváró ünnepély

Az esztergomi m. kir. alerdész-szakiskolában június 29-én, Péter és Pál ünnepén, évváró ünnepélyvel fejeződött be az iskolaév. E napon osztották ki a bizonyítványokat és a jobb előmenetelt tanusító alerdésztanulók között a megérdemelt pénz- és könyvjutalmakat is. Az ünnepélyen megjelent dr. Ajtai Sándor m. kir. főerdőtanácsos, aki a vizsgákon mint a földmivelésügyi minisztérium erdészeti osztályának kiküldöttje és mint a vizsgabizottság elnöke vett részt, és a szakiskola tanári kara.

Az évváró iskolai ünnepély a Himnusz eléneklésével kezdődött, majd Ágfalvi Imre erdőtanácsos, a szakiskola kiváló igazgatója mondott beszédet, melyben az alerdésztanulókhoz szólt. Beszédében hangsúlyozta az elméleti és gyakorlati tudás fejlesztésének szükségességét, különösen azoknál, akik az iskolából az életbe lépnek. Megemlékezett az iskolai tanulmányi utakról, melyek mind a gyakorlati életben szükséges tudnivalók összegyűjtését szolgálták; a katonás nevelésről, a hazafias jellem, a vallásos érzés, a kötelességteljesítés tudatának kimélyítéséről, amelyek mind oly tulajdonságok, amelyekkel minden alerdész megállja helyét az életben. Az év történelmi eseményeiről: a Felvidék és Ruszinszko visszacsatolásáról szólva, a magyar erdészekre való jelentőségét fejtegette. Végül kiosztotta az 5 legérdemesebb tanuló között az odaitélt jutalmakat. Jutalomban részesültek: Holczer József 20 P-t és egy könyvet, Papp Mihály, Aposzte Miklós, Nagy Zoltán és Tima János pedig egy-egy könyvet kaptak, dicséző szavak kíséretében.

A beszéd elhangzása és a jutalmak kiosztása után Papp Mihály II. é. alerdész tanuló mondott köszönetet tanuló társai nevében:

Nagyságos Főerdőtanácsos Úr!
Igazgató Úr!
Nagytekintélyű Tanári Kar!

A mai napon életünknek egyik legfontosabb állomásához értünk el, amikor az iskolánk kapui becsukódnak mögöttünk és mi itt állunk a mindennapi élet ezernyi küzdelmeinek köszöbén.

Ha visszatekintünk arra az időre, amikor a szakiskolába bejöttünk s felidézzük magunkban azt a sok szellemi kincset, amellyel az iskolai évek alatt gazdagodtunk, azt az erkölcsi felsőbbrendűséget, amelyet élveztünk s azt a sok jót, amit kaptunk, akkor szókincsünk hihetetlenül kevésnek bizonyul arra, hogy szívünkben élő hálának és köszönetnek csak megközelítőleg is kifejezést tudjunk adni.

A mai élet teljes felkészültséget, tudást és százszázalékos munkát követel tőlünk, s ha most a szakiskolából nem ezekkel a fegyverekkel felkészülve kerültünk volna ki, akkor számunkra

a jövődő csak aggasztó sötétbe ugrás lenne, ahol az esne a legmélyebbre, aki a legmagasabbra törekedett.

De mi felvértezve a mindennapi életre, felemelt fejjel, bátran, bizakodóan megyünk bele az élet egész embert kívánó küzdelmeibe, a mi számunkra a jövő nem homályos kérdőjel, amelynek lényegét alig sejtjük, a mi számunkra a szaktudás nem elérhetetlen ábrándkép, a mi számunkra a hivatás nem valami homályos ködkép, hanem tényleges valóság, a mi számunkra az erkölcs, a haza nemcsak elmélet, hanem szívünket, lelkünket, egészen megtöltő lényeg.

Ezekért mondunk elsősorban köszönetet, mert úgy érezzük, hogy mindent a szakiskolától kaptunk.

Nagyságos Főerdőtanácsos Úr!

Méltóztassék megengedni, hogy különös hálánkat és szeretetünket tolmácsoljam, bajtársaim nevében is, azért a sok szeretetért, megértésért, jóságért, amelyet irántunk egész tanulmányi időnk alatt, de különösen most, az utolsó vizsga alkalmából Nagyságod kimutatott.

Mély tisztelettel kérjük Nagyságodat, hogy ezt a szeretetet és megértést sohase vonja meg tőlünk, hogy mi mindig érezhesük magunkon atyai jóindulatát.

Nagyságos Igazgató Úr!

Tanulmányi éveink alatt talán nem volt egy perc sem, amikor Igazgató Úr irántunk való gondoskodását valamilyen formában ne éreztük volna. Igazgató Úr ott állott mellettünk bajainkban, megkönnyítette nehézségeinket, elsimította gondjainkat, meleg szívével pedig egyéniségét felejthetetlené tette előttünk.

Szívünk legőszintébb hálája száll ebben a percben Nagyságod felé és kérjük a Mindenhatót, hogy fáradságáért, munkájáért bőségesen jutalmazza meg.

Mélyen tisztelt Tanári Kar!

Mi itt a szakiskolában mindig csak kaptunk, de adni nem tudtunk semmit. Érthető tehát, hogy kevésnek találjuk a szavakat arra, hogy köszönetet kellő súllyal mondhassunk. Mi csak örök hálánkat, szeretetünket, legmélyebb tiszteletünket tudjuk cserébe adni a sok munkáért. Kérjük a Tanár Urakat arra, hogy tartsanak meg bennünket jó emlékekben, éppúgy, mint ahogy mi a Tanár Urak neveit mindig a hála, a tisztelet érzelmei között idézzük fel, Isten áldása kísérje munkásságukat és egész életüket. Nem mulaszthatom el, hogy a Mélyen tisztelt Altiszti Karnak is köszönetet ne mondjak azért a sok gyakorlati oktatásért, melyben bennünket részesítettek. Különösképpen pedig szeretett Daróczy úrnak, aki mindig olyan igazságosan, mint apa gyermekeit, irányított és nevelt bennünket. A jó Isten áldja és jutalmazza meg mindnyájukat.

Elérkezett a búcsúzás pillanata, itt állunk az élet kapujában, nem bátoratlanul, hanem elszántan, mert a mi hármás jelszavunk: Istenfélelem, hazaszeretet, munka. Ezekben lesz a mi erőnk, hogy megvívhassuk szent küzdelmeinket, a minden magyar ember küzdelmét a szebb, boldogabb magyar jövőért.

Az önérzetes, férfias, de mégis egy kissé elérzékenyült köszönő beszéd az ünnepély minden résztvevőjét meghatotta. Dr. Ajtai Sándor m. kir. főerdőtanácsos emelkedett szólásra ezután, megköszönte a szívből fakadó szép szavakat. Válaszában buzdította az iskolából távozó ifjakat. Különösen lelkükre kötve a szolgálati kötelesség lelkiismeretes teljesítését, az engedelmességet és az életben annyira szükséges gyakorlati tudás fejlesztését. Végül a bizonyítványokat kiosztotta.

A kedves és felemelő évzáró ünnepély a Hiszekegy elének-lésével ért véget.

Ifjaink kimennek az életbe, hisszük, hogy megállják helyüket a Haza és a nemzeti vagyon megvéde- és fejlesztése, s az erdő szolgálatában. Iskolánk és a magyar alerdésztársadalom mindenkor büszke lesz az új alerdészekre!

Magánvizsga-cikkhez

Teljesen egyetértünk a cikkel. Egyesületünk egyik főfeladata, hogy a „rövid úton“ megszerzett képzettség ellen teljes erővel harcoljunk és támogassunk minden akciót, ami az erdő értékét fejleszti. Ezt kívánja a közgazdaság, tehát ezt mindenkinek és mindig szem előtt kell tartania.

Nézetem az, hogy jobb a kevés, képzett, mint a sok, képzetlen személy a közgazdaságban, s főképpen az erdőszetben, amit helyesen ír mult számban a cikkíró. Az erdőszetnél elkövetet hibát csak hosszú évtizedek alatt lehet jóvátenni. Erre a jövő nagy bizonyítékot szolgáltat majd Kárpátalján, ahol különösen most megkívánják a szaktudást. Húsz éves hibák, illetve nagymértékű rongálás vár kellő javításra nemcsak az erdőállományban, de nagyon sok helyen a talaj szakszerű javítása terén is.

A magánvizsgát — kivételesen Kárpátalján — csak egy esetben tartjuk megengedhetőnek és pedig csak akkor, ha az illető vizsgára jelentkező legalább 10 évig volt állandó szolgálatban (tehát nem erdőmunkás), mint kiegészítő erdőőr és már túlhaladta 35-ik életévét és már nem mehet az eddig fennálló kárpátaljai szakiskolába.

Ezeket azért akarjuk — és kell is — támogatni, mert a cseh uralom alatt, ha megkísérelték is a vizsgatételt vagy a szakiskolába való bejutást, ezen igyekezetük legtöbbször hajótörést szenvedett nemzetiségi, párt vagy egyéb okokból. Évente a 16—20 szakiskolásból alig 50 % volt a kárpátaljai, annak ellenére, hogy 40—100 jelentkező is volt.

Egy-két „kegyelem“-magánvizsga után már nem kívánatos ezen úton való nevelése az alerdészeknek. Hogy a szegénysorsúak is kielégíthessék vágyaikat, elég, ha még nem követeljük a középiskolát, ha ezt a törvény még nem írja elő.

Minya József.

Hogy éltünk a húsz év alatt Kárpátalján

Irta: Minya József Kőrösmező.

III. Elhelyezkedés.

Az elmenekült, kiutasított, nyugdíjazott, vagy elbocsájtott erdőszemélyzet helyébe jött nyugatról a kétes „erdészeti“ személyzet. Középiszkolások váltották fel a mérnök-erdőgondnokokat. Képzettség hiányában gyakornokként szerepeltek, később tanácsosok lettek (de erről majd máskor). Elképzelhető, milyen gazdálkodást vezettek ezek?

A többi „gyakornokok“ erdész és főerdészként szerepeltek, Ungváron tették le az erdőörökkel a vizsgát, de ez Prágában nem számított, mert csehek voltak. Sok a munkát nem ismerte, mert „civilben“ cirkuszi bohóc volt, vagy később különböző „szolgálat“-ból elbocsájtott és újrafelvett szaktudás nélküli emberek lettek „zöldek“.

Az ilyen „kész erdész“ napi fizetése 30—40 korona volt, míg nekünk 16—20 esetleg 25 csehkoronát fizettek. Az erdőlegényeket a napszámosok közé szorozták, akkor, amikor ők — lesni — erdészek voltak, egyforma szakvizsgával — gyakorlat nélkül.

Elkeseredés, ellenségeskedés kezdett lappangani a „bennszülöttek“-ben, de panasz lehetetlen volt. Igazságkeresésről szó sem lehetett, mindenki örült, ha békében hagyták. A feltörő sóhajokban ott volt: Nem baj, majd . . .

(Folytatjuk.)

Ügyeink rendezése.

Közli: **Minya József** Körösmező.

Egyesületünk f. évi június 2-án szolgálati ügyeink rendezését kérte a Nagym. M. kir. Földm. Minisztériumnál.

Rámutatunk arra, hogy a csehek által való megszállás után Kárpátalján a szakiskola megkezdéséig (1924–25. tanév) szakvizsgázottakat erdőőrökké, illetve alerdészekké nevezte ki a cseh kormány. Akik szakiskolát végeztek és ugyanazt a szakvizsgát is letették, azokat, ha hosszú szolgálati időszak után ki is nevezték, csak szolgai osztályba sorozták, beosztásuk alárendelt volt. Szakiskolások nagy százaléka középiskolát végzett, magyar nyelven kívül a hivatalos cseh és orosz nyelvvel írásban is birták, tehát természetesen, ha a felettes kisebb képzettségű volt, ez sok vizsályra szolgáltatott okot, ami káros hatással volt a szolgálattételre is. A szakvizsgát tett egyéneket 4–6 évre kinevezték alerdészekké és a szakiskolások, akiknek a szakvizsgájuk is megvolt 12–15 év után is csak szolgai állásban maradtak. Az előbbiekből sokan — rangjuknál és beosztásuknál fogva — igyekeztek fölénybe emelkedni a tőlük képzettebb, de szolgai osztályban lévők felett. Nem vagyunk ellenük, de saját magunkat is ki akarjuk emelni abba az osztályba, amely nekünk, képzettebbeknek is jár. Munkánknál mindig — és a csehek elvonulása után is — bebizonyítottuk, amikor erdészek munkáját végezzük, hogy jogosak vagyunk az alerdész osztályba való beosztásra.

Tiltakozunk az ellen, hogy a kevesebb képzettségű alerdészeknek továbbra is alárendeltjei maradjunk, mert ha a munkát elvégezzük és felelünk is érte, akkor kérjük a vezetői helyre való beosztásunkat, illetve kinevezésünket. Az utóbbi években akik szakiskolában nem voltak, de szakvizsgát tettek, használhatóságuk szerint szintén neveztesse ki alerdészekké. Hosszabb szolgálati idővel rendelkező és megfelelő erdőszolgákat pedig pagonyerdészekké nevezék ki.

Mivel vannak 12–15 évi szolgálattal 30–40-ik életévüket betöltött, 70–100 P fizetéssel sanyalódó, illetmény- és jognélküli kartársaink, akik családjaikkal a gyenge fizetésből csak nyomorognak, reméljük, hogy a magyar államnak gondja lesz rá — hisz ez érdekében is áll —, hogy ezek ne szenvedjenek tovább, mert 20 évnek súlyos lelki nyomait viselik így is.

Kartársak! Mihelyt Kárpátalján a viszonyok rendeződni fognak, az illetékes helyekre memorandumot fogunk felterjeszteni. Ezt megelőzőleg gyűlést fogunk összehívni.

Kartársainknak, akik oly meleg szavakkal igyekeznek a kárpátaljai kartársakhoz fűződni, egyesületünk s az összes tagok nevében szívből jövő szavakkal köszönjük fáradozásait és biztositjuk, hogy ugyanúgy érzünk mi is.

Uporjádkovámie szluzsbovnméh dil.

Szpolok dnja 2. VI. 1939. r. prosziv uporjádkovámie sluzs. dil u min. zeml. Poukázoválészme náto, csto do osznovámie hájenszkoji skoli (1924—25) na P. Rusi, kotori zlozsélé horár. izpét, cseszka vládá jich imenoválá lizs. dozorcami. Potomu kotori abszoloválé hajn. skolu i számu totu hor izpét zlozsélé, bolé zádilení do koteg. szluh. Nedovolenie pomezse szluzsbovcámi povsztálo z précsén, csto kotori máli tolyko horár. izpét tá za 4:6 rokov bolé imenováni na lizs. doz. a kto máv skolu i izpét i za 12—15 rokov lészévszja u katog. szluhov.

Ne jészme protév néh, ále i szobi bolse abrázováném chocseme to, csto nám nálezszéty Szvoju práczju dokázálé mé pered tém i po odchodu csehov, kolé zászupájeme misztá polesznéh.

Protesztujeme protév toho, ábé mense abrázovánám bolé mé podrjádzseni. Kolé mé tu práczju zrobéme i otvicsájeme záneju, to zszádájeme, ábé mé bolé i imenováni na to miszto. Számo ták toti kotori v poszlidnich császáh zlozsélé hor. izpét. Zácsém szjuty i táki, kotori májuty 12—15 szluzs. rokov á vik 35—40, dozstájuty miszjácsno 70—100 P bez dálséh práv, zsonáti kotorizszévuty v duzse szlábéh materiálnéh znoszénáh, ábé bolé imenováni podlya schopnoszté pom. sztorozszámé.

Kolegé! Koli ná P. Rusi nászztáné civilnoje uprávlenie, podáme ná prinádlezszni misztá memorandum. „Az Erdő“ csész. 6. csétálészte, csto mé vzse vsztupélé do jich orgánizácii ják szpolok. No mé návjázále szpolupráczju, ále proholoszenie pro riseni ju obcssoho szobráni já budeme podáváté.

Zá jich scséri szlová kotorémé práblészájutyszjá do Podkárpszátskéh lizsnékov szpolok za vszoch cslenov scséro gyákuje.

Dikovec M. v. r.

szekretár-titkár.

Minya J. v. r.

holova-elnök.

42 éves. nős, 2 gyermekes, r. kat. szakvizgázott erdőőr — eddig katona volt és mint csendőrmester szerelt le — 4 évi gyakorlattal, azonnali belépésre állást keres. Hálápi József Tapolca, Viola-utca 9. sz. Zala m.

37 éves, szakvizgázott erdőőr, a Felvidékről azonnali belépésre állást keres. Az erdőszet minden ágában nagy jártassággal bír. Cím: Cservenák Pál, Erdőszelestény, u. p. Zsély.

A magánalkalmazásban álló erdőgazdasági személyzet problémái

Fejtegetéseim alapja az 1879. évi XXXI. tc. 22. paragrafusának 1. bekezdése, amely a következőket mondja: „A 17. p.-ban megnevezett erdőbirtokosok erdők megőrzése végett elegendő számú erdőőröket is kötelesek tartani.“ A törvénynek ez a kitétele röviden és szabatosan munkakört jelöl meg, az erdőőrzést, amelynek ellátóját, bizonyára a mező és szőlőhegy megőrzésére hivatott őr elnevezés mintájára erdőőrnek nevezte el.

A törvény által nem érintett magánerdők tulajdonosait a fent jelzett törvény nem kötelezte, de érdekükben állott erdejük megvédelése. Természetesen joguk volt arra, hogy máról-holnapra olyanokat alkalmazzanak erdőőrként, akit akartak. Így náluk azok jöttek elsősorban számításba, akiknek fizikumja, de nem utolsó sorban brutalitása kellő biztosítékot ígért arra, hogy az erdőt meg tudják védeni. Ezek az erdőőrök legtöbbször a gazdasági cselédek (kocsis, béres, kanász stb) közül regrutálódtak. Érthető tehát, hogy sokszor még a nevüket sem tudták leírni, nem is szólva arról, hogy elméleti szaktudással egyáltalán nem rendelkeztek. Őrizték az erdőt, a vadállományt, akárcsak a mezőőr a mezőt, a hegyőr pedig a szőlőhegyet, így azután a kézenfekvő analógiára őket is csak gazdasági cselédeknek tekintették.

A hazai erdőgazdaságok ma már élénk belterjes gazdálkodást folytatnak, amelyben az erdő megőrzésével járó tevékenység nem az első helyet foglalja el. Tehát még a régi törvény szellemében sem lehet gazdasági cselédnek minősíteni azt az erdőgazdasági alkalmazottat, akinek az erdő megőrzése nem főfeladata. Ugyanis a fentidézett törvény 21. p.-sa erdőkezelésről, a 22. p.-sa pedig erdőkezelésről beszél. Ebből a tényből logikusan arra kell következtetni, hogy erdőgazdaságban az erdőőrzésen kívül előforduló egyéb tevékenység az erdőkezelési, illetve erdőtisztítási feladatkörhöz tartozott.

1879 óta a helyzet annyira megváltozott, hogy az erdőőrnek nevezett erdőgazdasági alkalmazott ma már nem a szónak eredeti értelmében vett erdőőr, hanem modern hivatását és ténylegesen teljesített munkáját tekintve igen messze áll a régi „erdőőri“ foglalkozástól.

Ezt a hatalmas különbséget azonban igen sokan nem látják, vagy talán nem akarják látni s azt gondolják, hogyha a hegyőr, a mezőőr gazdasági cseléd, akkor az erdőőr is csak az.

Ennek, a számunkra annyira elviselhetetlen általánosításnak, volt egyik megnyilatkozása az egyik, — Felsőházban elhangzott felszólalás is, amely talán az erdőtulajdonosok vélt érdekében

állónak tekintette, hogy beszédében az említett általánosítást megtegye. (Dr. Igaz Béla felsőházi beszéde.)

Ez a felfogás nem lehet előnyére az erdőtulajdonosoknak, még akkor sem, ha így az erdőgazdasági személyzetnek „csekélyebb fizetést kell adni és kevesebbe kerül a biztosítás is.“

Ezzel a problémát elintézni nem lehet, mert a kérdés ideig-óráig késik, de el nem fog odázódni. És ez a késelem igen káros, mert csak újabb felesleges izgalmaknak és komplikációknak lesz csíráztató telepe.

Visszatérve az eredeti kérdésre; nem lehet gazdasági cselédnek tekinteni azt az erdő- vagy mezőgazdasági alkalmazottat, aki olyan állást tölt be, amelyhez bizonyítvánnyal igazolandó szakképzettséget írtak elő.

Hol kell a gazdasági cselédnek szakképzettség, vagy valamilyen tanulmány?

A m. kir. alerdész szakiskolában pedig a tanuló iskolai előmeneteléről „tanulmányi“ értesítőt kap és szakbizonyítványában is feltüntetik, hogy „tanulmányait szabályszerűen befejezte és az előírt vizsgálatot letette.“

Az alerdész szakiskolát végzett alerdész „az 1935. évi IV. tc.-ben meghatározott erdőgazdasági segédszolgálat stb., stb. törvényszerű ellátására képesített.“

Az erdőgazdasági szakiskola és a továbbképző növendékeit a szakvizsga bizonyítvány szerint „kisebb erdőgazdaságok ellátására és az erdészeti műszaki segédszolgálat céljaira“ nevelte.

De sorra vehetnénk a különféle szakvizsga bizonyítványokat, valamennyiből csak azt olvashatjuk ki, hogy a bizonyítvány tulajdonosának tanulnia kellett és tudását erdőtisztekből álló vizsgabizottság előtt be kellett bizonyítania.

Ha közülünk bárki állásba megy, mindig csak a szakvizsgabizonyítványt kéri, sohasem a szolgálati cselédkönyvet, pedig a vonatkozó törvény előírja: „Minden gazdasági cselédnek szolgálati cselédkönyvének kell lenni.“

Nem tudom, hogy kit terhel ezért a mulasztás, minket-e, avagy az alkalmazókat, de meg kell jegyeznem itt, hogy egyik kartársamtól sem hallottam, hogy neki volna szolgálati cselédkönyve.

Maga a szakoktatás sem tekint bennünket gazdasági cselédnek, mert hiszen közülünk növendék korában senki sem tanulta az 1907. évi XLV. tc.-t, holott pedig ebben vannak felsorolva a gazdasági cselédnek jogai és kötelességei.

Az erdőgazdaság korszerű fejlődésének volt természetes következménye az 1935. évi IV. tc., amelynek megalkotói tudatában voltak annak, hogy az erdőgazdaság csak úgy jövedelmez igazán, ha azt szakszerűen kezelik.

Az új erdőtörvény megszervezi az erdőgazdasági segédszolgálatot s arra kötelezi az erdőbirtokosokat, hogy ne csak erdőtisztet, hanem szakképzett alerdészt is tartsanak.

Az 1935. évi tc. erdőgazdasági segédszolgálatra alkalmasnak

tart bennünket, mert a törvény 48. p.-ban előírt szakképesítések valamelyikével rendelkezünk és a törvény 50. p.-ban foglalt rendelkezések értelmében az ily alkalmazásból kizárva nem vagyunk.

Már most lehetne kérdezni, hogy az erdőgazdasági munkásoknak, az erdőkerülőknek vagy pedig az erdőtisztteknek vagyunk-e segédszolgálatosai?

Ha a két első kategóriához tartozunk, akkor valóban csak gazdasági cselédek vagyunk. De ha erdészeti főiskolát végzett, az erdőgazdaság önálló vezetésére jogosított erdőmérnöknek vagyunk hivatottak a szolgálatban segíteni, közreműködni, akkor talán mégsem vagyunk gazdasági cselédek.

Mi az erdőtisztteknek ténylegesen munkatársai vagyunk s ezt az erdőtisztikar maga is elismeri. (L. Erdészeti Lapok f. évi 4. füzetének 426 oldalán az 1. bekezdést). Az erdőtisztikarnak gazdasági cseléd munkatársa nem lehet, különösen nem, ha fontolóra vesszük, hogy az erdőgazdasági segédszolgálatosok gyakran helyettesítik az erdőtisztteket különböző erdőgazdasági funkciók elvégzésében

Az újabb rendeletek szerint ma már minden valamirevaló erdőgazdaságban könyvelést kell végezni, különös tekintettel arra, hogy a kitermelt anyagokkal mi történik. Tekintettel arra, hogy a mindenért felelős erdőtisztnek a gondjaira bízott erdőgazdaságban az összes munkálatoknál jelen kell lennie, szükséges a legtöbb erdőgazdaságban irodai segéderő beállítása. Ez az irodai segéderő pedig az 1907. év XLV. tc. 1. p.-a értelmében gazdasági cselédnek minősített, de az irodai s minden egyéb munkára, a gyakorlat tanúsága szerint, használható erdőőrből, az alerdészek közül kerül ki.

Mindezekből világosan kitűnik, hogy úgy a külső szolgálatot teljesítő, mint az irodai munkát végző alerdészek olyan munkakört töltenek be, amely szaktudást, általános, műveltséget igényel, ezt pedig egy gazdasági cselédnél általában nem lehet kívánni.

Az 1879. évi XXXI. tc. 38. p.-ának értelmében a letett erdőőri esküről szóló bizonyítvány szerint is altiszttek vagyunk, nem pedig gazdasági cselédek. Ugyancsak ezen bizonyítvány tanúsága szerint az esküttevő erdőőrnek csak „őrzésére van bízva“ egy bizonyos erdőrésszel. Ha már most az „erdőőrnek“, „altiszt“ rangja volt, akkor nem lehet gazdasági cseléd erdőgazdasági segédszolgálatra hivatott alerdész sem, akitől ma már olyan feladatok elvégzését is megkövetelik, amilyent csak a megfelelő szakképesítés tesz lehetővé.

Ha tehát a régi időben szakképzetlen erdőőr is lehetett altiszt; ha a Kamatláb és Tsa Rt. seprő és személtlapátoló alkalmazottai altiszttek, akkor a mi karunk is joggal tarthat igényt a megkülönböztető szakaltisztai alnevezésre.

A szakaltiszt minősítés a legminimálisabb, ami megilleti karunkat, de nem jogosulatlan kívánság az sem, ha a „segédtiszt“ státusba való besorolásunkat kérjük.

A Máv. négy középiskolát végzett alkalmazottai segédtiszték, tehát mi, akik szakképesítéssel rendelkezvén, szakemberek vagyunk, joggal tarthatunk igényt erre a megjelölésre.

A címkérdést legpraktikusabban úgy lehetne megoldani, hogy a címben egyúttal a foglalkozási minőség is benne legyen.

1. Az eddigi „erdőkerülő“ legyen erdőőr, mert ő valóban éppen úgy őrzi az erdőt, mint a mezőt a mezőőr, a hegyet a hegyőr, nem pedig csak kerülgeti, mint a macska a forró kását.

2. Az esztergomi és királyhalmi erdő- és vadőri iskolát végzettek, továbbá a magánvizsgások kapják meg az alerdészi címet.

3. A régi két éves erdőőri szakiskolát, erdőgazdasági szakiskolát és a mostani alerdész szakiskolát végzettek pedig használhassák az „erdész“ címet. Sokan ugyan azt mondják erre, hogy erdész szó az összes erdészeti szakképzettséggel rendelkezők gyűjtőfogalma, de ennek ellentmond az 1935. évi IV. tc. 58. p-sa, amely szerint az alerdész szakiskolát végzett alerdészekből lehetnek alerdészek, körerdészek, pagonyerdészek. Ez a két utóbbi szó pedig az erdész szónak és nem az alerdész szónak megfelelő továbbképzése.

Egyébként a gyakorlatban ez a címkérdés úgyis érvényesül s érvényesülését megakadályozni nem lehet, tehát sem anyagi, sem erkölcsi kár nem származik abból, ha hivatalosan is használjuk a fent jelzett címeket, amihez azutan idomulni kellene a szakiskolának.

A következő alkalommal a fizetés, nyugdíj és továbbképzésünk ügyével kívánok foglalkozni

Kérem a kartársakat, hogy a most előadottakra tegyék meg észrevételeiket, a fizetés, nyugdíj és továbbképzéshez is szóljanak hozzá, hogy mindezekről világos képet alkothassak magamnak.

Észrevételeket és hozzászólásokat a szerkesztőség útján örömmel várja egy

Gasdasági cseléd.

Rossz szellem

Nem keresi senki, nem hívja senki, mégis mindenütt megjelenik, kellemetlenkedik, kísért. Az élet útjain utunkat állja. Ha kerülni akarjuk, mert szükségtelennek és károsnak tudjuk, tolakodóan arcunkba nevet és tudva saját hatalmát tudunkra adja, — itt vagyok, maradok. Ha aztán ideig-óráig nem is találkozunk vele és amikor azt hittük, már teljesen és örökre megszabadultunk tőle, ismét előttünk terem, újból kísért.

Az erdészeti műszaki segédszemélyzet egyik rossz szelleme volt a magánvizsga. Régebben, három-négy évtizeddel ezelőtt valahogy beleilleszthető volt még a keretbe, de ahogy az erdészet fejlődött, belterjesebbé lett, tehertétele mind súlyosabbá, érezhetőbbé vált. Ezt legjobban tudta és érezte maga a kar, azért kérte, követelte a magánvizsga megszüntetését, ami több vonatkozásban teljesen tarthatatlan volt.

Akkor, amikor minden mellékgondolat nélkül ki kell jeleníteni és el kell ismerni, hogy a magánvizsgások között vannak jeles szakemberek, akik már előző iskolai képzettségüknél és ügyszeretetüknél fogva a másik törekvőkkel együtt tökéletes szakemberekké képezték ki magukat, meg kell állapítani azt is, hogy a magánvizsgások nagyobb része a saját továbbképzését nem látta fontosnak, elhanyagolta és a szakon tökéletes nem lett soha.

Ezzel szemben érdekes körülményekre mutathatunk rá. Addig, amíg a szakiskolás az iskola két éve alatt nemcsak fizetést nem kapott, hanem a tanulás- és ellátásért tetemes összeget fizetett, a magánvizsgás a gyakorlati éveit fizetési állást töltötte be. Amikor aztán kikerült az életbe és ott fontosabb, elméleti előképzettséget igénylő munka adódott, a fontosabb, nehezebb, több munkát mindig a képzettebb, a szakiskolás végezte. A javadalmazásban azonban (az államnál) nem volt különbség, egyforma fizetési fokozatban voltak.

Az erdészeti műszaki segédszemélyzet végre, az új erdőtörvény rendelkezése szerint, ettől a nagy betegségtől, a magánvizsgától megszabadult. Súlyos tehertétel és már szinte túlrett volt a kiküszöbölésre.

Annál meglepőbb, hogy a magyar erdészet egyik erősségének az Országos Erdészeti Egyesületnek gyűlésén kimondható volt az a vélemény, hogy átmenetileg a magánvizsga állíttassék vissza. Nem vonjuk kétségbe a javaslattevő jóhiszeműségét és segíteni akarását, hiszen minden gondolatnak megvan a sajátos értéke. Csak azt jegyezzük meg, hogy a javaslattevő nem ismeri kellően az ügy lényegét. Ha vette volna a fáradságot, hogy a kérdés mélyére tekintsen, meg vagyunk győződve, a javaslatot soha nem tette volna meg.

A magánvizsga az utóbbi évtizedekben átokként nehezedett a segédszemélyzeti karra. Nemcsak a kar belső életében mutatkozott az örökösen erjedő, de nyugvópontra soha nem jutó folyamat, hanem a társadalmi életben is megszegyenítően éreztette hatását. Ez természetes is volt. Mert, ha bárki könyvet adott kocsiának kezébe és bizonyos évek után vizsgára küldte, egy kis elnézéssel levizsgázott. Az ilyen egyének soha nem lehettek a kar erős oszlopai. Társadalmilag a kar tekintélyét aláásták, tehetetlenségükkel pedig — mert a rájukbízottakat elvégezni nem tudták — az erdészetnek anyagilag összeszámolhatóan kárt okoztak.

Tisztelettel kérdezelünk mindenkit, akit az ügy érdekel, ilyen lelkületű, ilyen munkaerőkre van a magyar erdészetnek szüksége?

Vagy még mindig annyira csáakiszalmája az erdészetnek ez a foka, hogy mindenhogyan jól van? A gyakorlati élet mást mutat, csak rá kell tekinteni. A segédszemélyzet teendői tetemesen kibővültek. Ezeknek a bővült teendőknek tökéletes keresztülvitele az erdészeti jövedelmezőségének szempontjából nagyon fontos, amit csak képzett személyzettel lehet ellátni. Ehhez sımul szorosan az a körülmény is, hogy az alárendelt, kisebb hivataloknál, ahol a hivatalvezetés a fiatal vezetőtisztviselőnek csak rövid, átmeneti állomás a nagyobb hivatal betöltéséig, ahol egy, kettő vagy több évet tölt és néha még a teendők áttekintésére sem volt elég ideje, az ügymenet névtelen irányítása a segédszemélyzetre marad úgy az irodákban, mint a kerületekben, raktárakban, fűrésztelepeken stb.

Magánvizsga tudomásunk szerint régebben sem volt egyetlen szakon sem, csak az erdészeti segédszemélyzetnél. Más szakágazatoknál bizonyára azért nem lehetett magánvizsgával oklevelet szerezni, mert az ilyen oklevelek tulajdonosai alkalmatlanok voltak tisztjük betöltésére. Ha ez így van más ágazatoknál, így kell lenni az erdészeti műszaki segédszemélyzetnél is.

Szinte feleslegesnek tartjuk. de — szemléltetésre — gondolatunkat mégis leírjuk a magánvizsgával kapcsolatban. Ha az erdészeti segédszemélyzetnél még ma is megfelelőnek fogadjuk el a magánvizsgát, ugyanezt tehetjük a jegyző, tanító, erdőmérnök, bánya-, gépész-, építésmérnök, ügyvéd, orvos, pap, gazdatiszt, vízmester stb. tisztet betöltők — szóval minden szakágazatnál. Hisz mindent el lehet sajátítani — úgy-ahogy — gyakorlati úton is, de csak hiányosan. Az ilyen képzettségű egyének azonban nem volnának szakembereknek mondhatók. Értékük két szóval lenne kifejezhető, — kontárok, kuruzslók.

Megbocsáthatatlan bűn a magánvizsgának csak a pusztá gondolata is. Ami bekövetkezett — a Felvidék visszatérése — és ami be fog következni — Erdély visszatérése — régen látható volt.

Ezen a helyen évekkel ezelőtt és ismételten említés történt a bekövetkező hiányra és az előkészület szükségességére. Hogy ez nem történt meg, azért valakik felelősek. A szakoktatás terén a feltétlen szükséges fejlődés helyett visszafejlődés jött, az egyéves erdő- és vadőri iskolát kaptuk. Az előre látható számszerinti szükséglet kellő tanítására pedig későn és csak félértékű hat elemis alerdésziskola létesült. Az az érzés, hogy ezen a téren mulasztás történt. Vagy célzatos rosszakaratból, vagy az ügy ismerete híján. Ezzel egy értékes, dolgozó kart megszegényítő, lekicsinyítő mélységbe taszítottak, a szükséges képzettség nélkül dolgozók pedig tudatlanságuk folytán az erdészetnek, ezen keresztül a nemzet egyetemének tetemes anyagi kárt okoznak.

Ha szükségben vagyunk is, ne válasszuk azonnal az elke-

rülhető rosszat, a magánvizsgát. Maradjunk csak a mégis sokkal többet nyújtó iskolánál. A magánvizsgálóhoz három évi gyakorlat szükséges, az iskola két év, a gyakorlat itt egy év, tehát ez is három év. Miért akkor a magánvizsga, miért nem az iskola? Ezt magyarázza meg az ajánlattevő.

Úgy tudjuk, az erdőmérnöki, tanítói, tanári, bírói, orvosi, stb. karoknál is hiány mutatkozik, — Ezeknél is magánvizsga lesz?

Nem. Ilyen gondolkozás mellett nem lehet egy szakágazatot fejleszteni. Ezzel csak ártani, kárt tenni lehet.

Már sokszor leírtuk, de ismételten leírjuk, — nem magánvizsgára, hanem legalább négy középiskolával egy éves erdészeti gyakorlatra és 3 éves erdészeti középiskolára van szükség, hogy az így végzetek a ma követelményeinek megfelelhessenek. Ezt mi, a ma jobban-rosszabbul dolgozók tudjuk, saját bőrünkön tapasztaljuk. Elég sokszor jó volna többet tudni.

Szy Ferenc.

Mégegyszer a magánuradalmi erdészeti segédszemélyzet sérelmeiről

Számtalan esetben szellőztettük lapunk hasábjain a magánuradalmiak sok-sok sérelmét, úgyannyira, hogy talán egyik-másik olvasónak a könyökén jön már ki ez a téma. Mégis kénytelen vagyok olyan eklatáns példára hivatkozni, amely különlegességével kirí a sok sérelem közül.

Panaszosan írt sorokat kaptam nemrégiben egy igazán sorsüldözött kartársamtól. Leírja levelében az élet országútján eddig ért viszontagságait, végül arra kért, hogyha állásba tudnám juttatni őt a szakképzettségének megfelelően, utolsó garasát is nekem adná hálája jeléül. Sajnos, én erre képtelen vagyok, csak annyit tehetek meg érdekében, hogy egyet-mást közlök abból a sok panaszból.

Az illető kartárs az egyik dunántúli nagybirtokon kezeli az erdészetet, természetesen kulifizetéssel, de nem ez a főtémája a levelének, hanem az a hihetetlenül hangzó dolog, hogy az említett nagybirtokon úgy a gazdatisztek, mint az alerdész aglegénységre vannak kényszerítve! Ezért akar elmenni szolgálati helyéről; öreg fiú lévén, szeretne már megnősülni. Ez a rideg tényállás az Úrnak 1939. esztendejében, amikor a családvédelem a törvényhozás

egyik főprogramja és az anyák napját ünnepli ebben az időtájban az ország minden pontja.

Hogy lelkileg mennyire lesújtó és erkölcsileg mennyire káros az illető nagybirtokosnak ez a rendelkezése, hogy mennyire romboló ez a közerkölcsre, azzal az illető úr nem sokat törődik. Hogy az említett alkalmazottak nélkülözni kénytelenek a családi élet melegét — a derűt —, amelyet a gyermeki lélek megnyilatkozása idéz fel a szülők egy-két megfizethetetlenül [értékes, gondtalan percében és ezáltal a napi kötelességek elvégzése a nyugodt kedélyállapotú apának sokkal könnyebb; ezt nem engedik azon a birtokon meg csupán azért, mert a legényember olcsóbb munkaerő? Szabad ennek az állapotnak a fenntartása ma, amikor minden születendő törvényes kis magyarra szükségünk lesz a nemzet eljövendő nagy harcaiban?

Más.

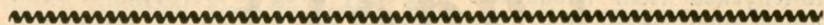
Ugyancsak a dunántúli részen van egy másik erdészet, ahol a mezőgazdasági béresek, kocsisok évi konvenciója 18 q gabona + 20 pengő készpénzfizetés egy évre, viszont az alkalmazott erdészeti segédzemélyzet 19 q gabonát és 10, azaz tíz egész pengő bérfizetést élvez (?) egy évre. Ez annyi magyarul megmondva, hogy „eben-guba“. Egyszerűen szemfényvesztés. A szerencsétlen erdőőrök 1 q gabonátöbblete redukálódik a valóságban, mert a 10 pengővel kevesebb pénzjavalmazásuk megfelel a jelen árak mellett 75 kgr rozs árának és így valóságban teljes béreskonvención örvendhetnek annak a dicsőségnek, hogy a szakképzettségük egy évre 25 kgr rozs értékét képviseli, amennyivel ugyanis látványosan több a fizetésük a béresénél.

Elképedve kérdezem: Meddig mehet ez még így? Az ország eminens érdeke is megköveteli, hogy ki-ki a maga posztján a mai nehéz időkben a szolgálatának, munkájának csúcsteljesítményét nyújtsa. Gondolják az illetékesek, hogy elkeseredett, nyomasztó anyagi gondok közepette elfásult emberek képesek egymást felülmúlni az alkotás lázában?

Ezt még magam sem hiszem el.

Ezek csak olyan kiragadott példák a magánuradalmiak sérelmeiből, de mindamellett jellemzőek és rögtöni beavatkozást igényelnek.

Karvaly.

38 éves, nős, róm. kath. vallású, szakvizsgázott erdőőr, ki a mezőgazdasági 2 éves szakiskolát is elvégezte, 8 évi gyakorlattal, az erdészeti szolgálatban teljesen jártas, a mesterséges fácskanyesztésében nagy gyakorlattal rendelkezik,

azonnali belépésre állást keres.

Cím: Berzsényi Imre Nagybogdány, u. p. Noszlop (Veszprém m.).

Egy izgalmas rókavadászat

(Folytatás.)

Mikor Mari néni megtudta, hogy kedvenc jércéjével milyen tervei vannak férje-urának, végleg elhagyta a türelem. Kirohant az udvarra és még éppen láthatta Józsi bácsit, amint hóna alatt a jércével a leshely felé igyekezett. Mari nénit elfogta a düh és mint a fergeteg, rohant oda; ám az öreg még jókor észrevette a veszélyt, a ketrec mögé ugrott és onnan nézett farkasszemtel felbőszült életpárjával.

— Adja ide azt a jércét, kend akasztófárávaló vén csirkefogó — üvöltötte Mari néni pulykavörösen, fuldokolva a méregtől. — Adja ide, mert kikaparom mind a két szemét.

Józsi bácsi térdei megremegtek e rettenetes fenyegetés hallatára. De azért férfiasan tartotta magát.

— Nem lesz ennek semmi baja, csak nyugodjék meg — próbálta csillapítani az asszonyt.

De Mari néni nem nyugodott meg — sőt —, nagyot lépett és hirtelen a jérce felé kapott.

Ám Józsi bácsi résen volt. Reumás lábaitól fel sem tételezhető fürgeséggel a ketrec másik oldalára ugrott. Így a támadás eredménye csak az lett, hogy Mari néni egyensúlyát veszítve, ráesett a ketrecre.

A rozoga alkotmány recsegett-ropogott, a kis róka ijedten szűkölt, nem tudván e rettenetes háború okát.

Mari nénit majd szétvetette a düh. Még néhányszor megkísérelte, hogy elragadja a jércét, minek az lett a vége, hogy körben kergette az öreget a ketrec körül, de a jércét mégsem tudta megszerezni. Végre megunt a meddő hajszát és rettenetes átkokat szórva Józsi bácsi fejére — visszavonult.

Józsi bácsi megkönnyebbülten sóhajtott fel, mikor a cerberus végre eltűnt a házban és újra folytathatta munkáját. Egy spárgával megkötötte a jércét a sövény mellé.

Közben a nap is lenyugodott, hosszú árnyékok lopóztak előre, homályba borítva a földet.

Józsi bácsi beosont a házba, magához vette a 12-est és a töltényeket. Nem feledkezett meg egy üveg jó borocskáról sem. Mivel nem akart Mari néni szeme elé kerülni, a vacsoráról is lemondott. Figyelme mindenre kiterjedt, még a Morzsa kutyát is bezárta vackába, nehogy elriassza a rókát. Most már minden előkészület meg volt téve, Józsi bácsi beült a felgalyazott karosszékbe, puskáját keresztbe fektette a térdén és várta, hogy minden elcsendesedjék és a házban is nyugovóra térjenek.

Lassan elcsendesedett minden, csak a konyhából hallatszott ki dühös edénycsörömpölés, jelölve annak, hogy Mari néni még nem felejtette el a történeteket.

Józsi bácsi elterpeszkedett a karosszékekben és a régi jó időkre gondolt, mikor még Mari néni nem volt ilyen nagyhangú harpia. Nem nőttek még az orra alatt centiméteres szőrszálak . . . Mikor még a dereka karcsú volt és ingerlően ringatta csípőjét.

Józsi bácsi sóhajtott egyet és eltemetkezett a multba.

A hold közben felmászott az égre, a házban is elcsendese-
dett minden. Meleg fuvallat rezgette a fák leveleit és az erdő-
szélen gyönyörűen trillázott egy fülemüle. A mezők felől friss
virágillatot hozott a szellő, a tücskök vidáman nyikorgatták hang-
szereiket a távoli tó békakórusának kísérete mellett.

Gyönyörű, szerelmeseknek való éjszaka volt.

Józsi bácsi nagyot húzott a boros üvegből és még mindig
a régi időkre gondolt.

Egyszerre a ház felől valami halk neszt hallott. Arra felé
kémlelt óvatosan, hát látja ám, hogy a Jóska gyerek csendesen
kioson a házból és eltalpal a falu felé.

Az öreg megértően bólintott: biztosan valami szerelmi ügye
van ebadta kölykének, dehát így van ez rendjén.

Még egy jót húzott az üvegből és ahogy gondolatban elki-
sérte Jóskát a falu felé, már nem is őt látta, hanem saját magát . . .
Az emlékek egészen hatalmukba kerítették. Hej azok a régi nyári
esték . . . mily szépek is voltak . . . Józsi bácsi egészen az emlé-
kek rabja lett, talán a jó bor is segített, no meg el is volt fáradva,
elég az hozzá, csakhamar elszundikált. A jó öreg közmondás szer-
int az éhes disznó makkal álmodik; Józsi bácsi meg csinos
menyecskét látott álmában, de akárhogy nyúlt is feléje, sehogy
sem tudta derekát elkapni.

Az idő múltott. A hold feljebb gyalogolt az égen és nappali
világossággal árasztotta el a földet. Csak az árnyékok imbolyog-
tak feketén, a kerítés tövében ott fehérlett a jérce, amint fejét
szárnya alá dugva aludt békésen. Csak a kis róka nem tudott
nyugodni, halkan nyöszörgött és állandóan motoszkált a ketrecben.

A hold már magasan fent jár az égen és teliképpel röhö-
gött Józsi bácsira, aki közben mégis csak elkaphatta a menyecske
derekát, mert boldog mosolygással gügyögött álmában. Elfelejt-
kezett a rókákról, Mari néni fenyegetéseiről, el az egész világról
és a hetedik mennyországban járt álmában.

Ámde Isten megbünteti az eltévelyedett bűnösöket; Józsi
bácsi is megbűnhődött az álmában elkövetett csalfaságért. Mert
míg ő ifjúságát álmodta vissza, addig a róka-mama sem maradt
tétlen. Kint ólálkodott már régóta a sövény mellett és jól hal-
lotta csemetéjének nyöszörgését.

Igy történt aztán, hogy egyszercsak egy lomposfarkú árny
osont be a résen és egyenest a ketrec felé tartott. A vinnyogás
megszűnt, csak halk kapirgálás hallatszott, majd utána egy kis
recsegés és a kis róka szabad volt, nem volt nehéz a rozzant
alkotmányból kiszabadítani.

Róka-mama nem habozott, szájába kapta kölykét és úgy,

ahogy jött, nesztelenül kiosont a résen, olyan csendesesen, hogy még a sánta jérce sem riadt fel, hanem aludt tovább, szárnya alá dugva fejét.

Józsi bácsi sem ébredt fel. Pedig de nagy szükség lett volna fegyverére . . .

A róka-mama nem elégedett meg kölyke kiszabadításával ; neki tyúk is kellett. Csakhamar újra megjelent a résen és most már egyenesen a jérce felé ugrott. Egy villámgyors harapás és a szegény jérce már csak halálsikolyával tudta Józsi bácsit a veszélyre figyelmeztetni.

Józsi bácsi felriadt és lepottyant a hetedik menyországból. Először azt sem tudta, hol van, mi történik, csak bambán bámult oda, ahol a róka koma fáradozott azon, hogy megszabadítsa a jércét a földi lét gyötrelmeitől.

De a komának sem ment minden olyan simán, ahogy szeretne volna, mert Józsi bácsi spárgával jól megkötötte a jércét. Amint elkapta a tyúkot és beléfojtotta a szuszt, természetesen el akart gyorsan iszkolni vele. Csakhogy — róka tervez, Józsi bácsi végez: a spárga megfeszült és nem engedte a jércét. De a róka sem. Nagyokat rántott egész testével és egyszercsak a spárga elszakadt, éppen abban a pillanatban, amikor Józsi bácsi agyában végre világosság gyulladt és vállalához kapta a fegyvert.

A róka nekirugaszkodott a résnak . . . Ebben a pillanatban dördült egy iszonyút Józsi bácsi kezében a mordály, utána még egyszer, de a róka már túl volt a résen és elinalt az erdő felé, ahol bizonyára jót röhögött Józsi bácsi hiába való erőlködésén.

A felsült vadász kiugrott leshelyéből és kővémeredten bámult az eltűnt róka és jérce után.

A rettenetes dördülésekre talán még a halottak füle is megcsendült a temetőben . . . Bent a házban minden élő lélek tapra szökött, a borzas szolgáló imára kulcsolta kezeit, szentül azt gondolván, hogy elérkezett a világ vége.

Csak Mari néni nem veszítette el hidegvérét. Ő rögtön tisztában volt azzal, hogy Józsi bácsi működött odakint. Ki is rohant rögtön úgy ahogy volt, egyenest a leshelyhez és ott találta Józsi bácsit, aki úgy állt ott — kezében a mordályt szorongatva —, mintha a felsülés eleven szobra volna.

— No, mit művelt kend? — kérdezte Mari néni a sóbálványá meredt einbertől.

Józsi bácsi csak dadogni tudott:

— Elvitte . . . Elvitte . . .

— Ki? Mit vitt el? — Kapott a fejéhez Mari néni és szörnyű sejtelem nyilalt a szívébe.

— A jércét . . . a . . . a . . . sántát . . . — hápogott Józsi bácsi és legszívesebben a föld alá bújt volna szégyenében.

Mari néninek még a szívverése is elallt a rettenetes hír halatára.

— A jércém . . . a jércém — sikolytotta. — Óh bárcsak ken-

det vitte volna el az ördög a poklok mélységes fenekére! — Felháborodásában alig jutott levegőhöz és egy pillanatra el kellett hallgatnia.

Józsi bácsi kihasználva a pillanatnyi csendet, magyarázkodni akart:

— Csak egy pillanatig bólítottam el — kezdte, de az asszony már levegőhöz jutott:

— Hallgasson maga vén ökör, magának az istállóban volna a helye a jászolynál... Óh jaj, miért is nem pusztította el azt a dögöt... Nem, neki ez kellett; a legkedvesebb jószágomat ölette meg...

Mari néni szájából ömlött a szó és a legválogatottabb átkokat vagdosta Józsi bácsi fejéhez, mindaddig, míg újra ki nem fulladt.

De hamarosan újra összeszedte magát.

— De hát hogyan tudott a ketrecből kijönni, mi? Hogyan tudta innen a kend orra elől elvinni a jércémet?

— Nem... nem a kölyök volt, hanem az anyja — hebegte Józsi bácsi, azután erőre kapva sebesen magyarázni kezdte az esetet.

De Mari néni nem hallgatott már reája. Ahogy megtudta, hogy az öreg róka vitte el a jércét, vad bosszúterv fogalmazott meg benne. Azt hitte, hogy a kis róka még a ketrecben van, odaugrott hát, hogy még azon melegében kivégezze.

Csakhogy annak is hült helyét találta.

— Hát ez meg hová tűnt — kérdezte villámló szemekkel.

Józsi bácsi egyik lábáról a másikra állott, égette szégyen és a düh, hogy alig tudott szólni:

— Elvitte azt is — nyögte ki végre.

Erre aztán végleg felmondták Mari néni idegei a szolgálatot és olyan véfagyasztó gúnykacajban tört ki, hogy Józsi bácsi hátán hétszer is végigfutott a hideg tőle.

— Csak éppen ezt a marhát nem tudta elvinni — susogta Mari néni kimeredt szemekkel és többé rá sem nézett Józsi bácsira, megindult a ház felé.

Józsi bácsi mint a megvert kutya kullogott utána.

Az ajtóban még egyszer visszafordult az asszony:

— Mi az? Kend még utánam mer jönni? Hát nem sül ki mind a két szeme? Kend híres vadász... Tudja mi kend? A legutolsó pacer ezen a földön... Pfuj! De ebbe a házba be ne tegye a lábát, mert én meg nem maradok vele egy fedél alatt, érti kend, szamarak öregapja?

Mari néni egy hatalmasat fújt és bevágta maga mögött az ajtót úgy, hogy a falak is beleremegtek.

Józsi bácsi magára maradt a holdfényes udvaron. Mellét majd szétvetette a düh és rettenetes szégyenében könnyek gyűltek a szemébe.

Markában még mindig szorongatta a puskát és megdühödten bámult az ajtóra, amelyet bevágtak előtte.

Elsötétült előtte a világ. Úgy érezte, mintha ezer manó szurkálna, kalapácsolna a mellében az agyában. Csak egy hajsza válaszította el a megőrüléstől. De aztán felszabadult a rettentő nyomás alól és kitört belőle a düh.

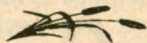
Elbődült, mint egy hím oroszlán és rettenetes erővel a falhoz vágta a mordályt.

Csak az amerikai prérók vad bölényei fújhattak akkorákat, mint ő, mikor megfordult és tántorgó léptekkel, mint aki részeg, visszament a leshelyhez és bebújt az ágak közé rejtett károszékbe.

Hogy a szégyen engedte-e aludni Józsi bácsit ezen az éjszákán, azt nem tudom... Nem valószínű.

De a rókát azóta nem lehet előtte emlegetni.

Sümeghy Sándor.

Zergecsapásokon

II.

Sokáig gyönyörködtünk a hegycsúcson az éji látványban, messziről idelátszott a hófödte Watzmann, de láttuk a Gross Glockner körvonalát is. A lehajló hold képét hét tóban láttuk tündökölni, ez a csillogás más volt a Mondseen, más Atterseen és más a Sanktgilgeni tavon. A müncheni repülőtér reflektorai úgy söpörték az eget, mint az északi fény a Spitzbergákon.

Nyugovóra tértünk. A hegycsúcson alatt, harmincméteres mélységű sziklás szakadékokban fakunyhó volt. Erre mindenfelé sohasem a hegytetőre építik a menedékházakat, hanem mindig mélyebbre a csúcstól, nehogy égzengéskor villám csapjon a turisták közé.

A fakunyhóban öt ember részére volt hely. Nem volt benne más, mint a kunyhó-szélességű pricc, öt pokróccal és egy asztal. A pokrócok mindig itt vannak, nem viszi azt el senki sem, azt tartják itt, hogy ami ma nekem jó, holnap neked lesz jó.

Hüvösre vált az idő, szél mozdult meg lassan. Mire betakaróztunk, a farepedéseken már fütyörészni kezdett az alpesi szél. Soproni barátunk legelőször kezdte húzni a bőrt, szinte herculesfürdői emlékekhez tetszett fuvolázó hortyogása.

Én magam keveset aludtam, hogy lássam a napfelkeltét. Az alpesi napkeltét. Meg aztán korán kell indulnunk a zergecsapásokra.

A kunyhóból falétrán kapaszkodtam fel a csúcsra. Gyönyörű, felejthetetlen látvány. Az ember úgy érzi magát a hegycsúcson, ég és föld között, mintha Isten szabadtemplomában lenne. A hegy-

csúcsok az orgonasípok, a szél a hang, a muzsika. És az ima a lélekben van, kitör belőle az önkénytelen fohász és az imádás, mert érzed itt: hatalmas az Isten. Messze a völgyben köd ül, olyan, mintha tenger síkja lenne, a széleken szirtek, a hegyek csúcsai. A köd, a tenger síkja vörös folyam, most kél a nap, a hegyek ormát, a fehér csúcsokat lila színűre festi, a ködtenger vörös, a közeli hegyek kékek. És zúg, morajlik a magasság és a mélység. Valahol lennről kiáltás hallatszik: ha-ha-ha-hó, tu-li-tu-li-hó. A hegyek többszörösen verik vissza a hajnali örvendezést:

Utánam a thalgauai hegyvezető bújik ki az oduból. Feljön ő is a csúcsra, körülnéz, átszellemül, kezét tölcsernek formálja és visszakiált a köd emberének, A hegyek telefonja. Aztán nagy örömben ugrálni kezd a hegycsúcs sima szikláján, irtózatosszakadékos szélén, paskolja cipőjét, tiroli táncot (schuhplattlert) jár. És nagyokat kurjant közbe-közbe. Szép ez a tánc harmonika mellett a vendéglőben, de itt haláltánc. A vezető csak mosolyog. Amikor befejezte táncát, örvendezését, megszólal a kunyhó ajtajában a mi soproni barátunk:

— Nem a hajnalnak táncol az, barátom, hanem borraivaló akar...

Visszanézek a vezetőre, de már nem lelem sehol. Eltűnt a csúcsról. Kővémeredek, hátha leesett e mélységbe. Szólok is soproni barátunknak.

— Nem esett az le, hanem lement pár szál gyopárért, így szokták azt csinálni, hogy nagyobb legyen a borraivaló. Készítheted már.

Valóban, pár perc múlva már dugta is fel a fejét a vezető. Néhány szál gyopárt hozott. No, jól van, itt egy pengő. Megnézem, hol ment le az ipse, hát rossz volt lenézni is.

A kunyhó mellett tüzet raktunk, szalonnát sütöttünk, jól megreggeliztünk. Aztán felkerekedtünk és a hegy másik oldalán ereszkedtünk le. Erre könnyebb volt az út, de így is nyaktörő.

Mindenütt szikla és cserje. Most megtanultuk, hogy hegyen felfelé könnyebb menni, mint lefelé. A csúcstól ötszáz méternyire lejjebb, széles sziklavágásba jutottunk, az erdőt széles sávban letarolta a felülről lefelé hulló sziklaesés. Olyan ez a sáv, mintha láva ömlött volna felülről. Átlábalunk a szikladarabokon, majd befordulunk az alacsony erdőbe, sziklából növő fák vadonába.

Ez már a zergék birodalma, de bármerre nézünk, sehol nincs semmi nyoma az állatnak. De nem kellett sokáig várnunk. Ahogy lassan és csöndben az ösvényen baktatunk, az egyik hajlatban vezetőnk megáll és ujjával előre bökdös. Hát látjuk, hogy a szikla-

**Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizess meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást.**

oldalban, keskeny peremen fölfelé öreg kos-zerge megy. Szinte sétál. Mintha ott sem lennének. Nincs több husz méternél. Testének boldogabbik végét mutogatja felénk, farkával még integet is.

— Ejnye, a teremtésit, inkább a kalapom mellett fityegne a sörényed, vagy inkább én járnék a bőrödben. De megállj csak!

A vezető gyorsan lerakja hátizsákját, int társának, hogy menjen a zerge után, ő maga pedig egyenesen fölkapaszkodik a meredek oldalon. A zerge útja szerpentinszerűen vezet, a vezető pedig egyenesen felfelé kúszik. Meg akarja előzni a zergét. Kúszik, mint a macska. A másik német utánaered a zergének, csak éppen a nyomában van. A fák között felfelé kémlelődünk. Most látjuk meg, hogy a magas sziklákon több zerge tanyázik. Legelnek, felfelütik fejüket. Csönd... A vezető macskaügyességgel törtet előre. Tudjuk már miben sántikál. Előbb akar felérni a zerge tanyára, onnan eléje megy a zergének és mivel társa alulról követi a zergét, két tűz közé kerül. Ilyenkor a zerge, hogy megmeneküljön, leveti magát a mélységbe. Így vadásznak itt zergére puska nélkül.

Eltelik félóra, semmi eredmény. Egyszerre csak a vezető visszafordul, a zerge útján tér hozzánk.

— Mi történt? — kérdezzük izgatottan.

— Semmi, csak a szél feléje vitte szagomat és így a zerge a hegy másik oldalára került. Becsapott a bestia. No, nem baj, máskor én fogok ki rajta.

Továbbfolytattuk utunkat. Igyekeztünk, hogy délre hazaérjünk. De csak igyekeztünk és terveztünk. Egy órai ereszkedés után erdei menedékházra bukkantunk, olyanra, ahol állandó sörkimérés is van. Hegyi vendéglő-féle volt. Bort is lehet kapni, de méregdrágán. Hat-nyolc pengő literje. Éppen kirándulók szórakoztak a vendéglőben, szólt a harmonika, csengett az ének. Táncoltak is.

— Öt korsó sört kérünk — szólt soproni barátunk és letelepedtünk a zene mellett a kecskelábú nagy asztalhoz.

Krónikás.

Féltagdíjasokról

Közgyűlésünk határozata értelmében kénytelenek voltunk a féltagdíjasok névjegyzékének közzétételét május havi lapszámunkban megkezdeni. Folytatjuk a közlést, kérjük kartársainkat, hogy amennyiben a felsoroltak között ismernek olyan egyéneket, akik állásuknál fogva olyan megélhetési viszonyok között vannak, hogy egész tagsági díjat is fizethetnek, azok neveit velünk közölni szíveskedjenek.

A névsor folytatása:

Podhorszky Béla Miskolc
 Polyánszky László Sajópetri
 Ponyiczki Béla Markaz
 Poprádi Béla Budapest
 Prácser Lajos Nemescső
 Princes József Marcaltő
 Rába György Szöcsénypuszta
 Rába János Zsitifapuszta
 Rádóczy Gyula Szentantalfa
 Raffel Miklós Tata
 Rakonczai János Parasznya
 Remete Ferenc Rajka
 Rédei Gyula Sümeg
 ifj. Répás Román Budapest
 Répásy László Pécs
 ifj. Rothweil Miklós Bakonybél
 Rosenberger Pál Pári
 Rozmán Lajos Rábahídvég
 Ruzsics János Tolnanémedi
 Sági Pál Mizserfa
 ifj. Salamon József Homokterenyé
 Sándor László Debrecen
 Sárkány János Bajót
 Sarkadi György Debrecen
 Sáros Bálint Pilismarót
 Sarudi Ferenc Abony
 Scheily Lipót Kecskemét
 Schéda Béla Szombathely
 Schmidhoffer József Nagybátony
 Schobert János Hetvehely
 Sikrai Ferenc Budapest
 Simon Dezső Beregszentmiklós
 Simon György Szentpéterföldre
 ifj. Simon János Gödöllő
 Simon János Szepetnek
 Simon János Nemeskolta
 Simon János Surd
 Simon László Pusztamagyarod
 Sóki György Földeák
 Somlai Konrád Porszombat
 Soós Ferenc Orfalu
 Sárvári Béla Kisgyőr
 Spanyol Pál Pusztapótharaszti
 Stift Giza Csikoségerdő
 Stirsky József Gánt
 Stumperger István Karapancsa
 Stubnya Béla Pilismarót
 Suszter János Pusztapótharaszti
 ifj. Sümegi László Úraiújfalu
 Süteő Ödön Töröcske
 Szabálár András Budakeszi
 Szabó Béla Püspökladány
 Szabó Ferenc Uzsa
 ifj. Szabó Jenő Miskolc
 Szabó József Pilismarót
 Szabó József Kerepes
 Szabó Péter Isaszeg
 Szakács István Nagykanizsa
 Szakács József Vitnyéd
 Szakács József Sopron
 Szalay János Győr
 Szalkay László Dunapataj
 Szaszko István Pusztapótharaszti
 Szauer Béla Kaposvár
 Szelei József Kishartyán
 Szegedi Mihály Szomód
 Szelles János Gödöllő
 Szemán Péter Katalinmajor
 Szenté József Szentpéterföldre
 Szerényi Árpád Monostorapáti
 Széles Ferenc Máz
 Szépe István Börzsönyirtás
 Szijártó József Nagykovácsi
 ifj. Sziklai Gyula Radostyán
 Szilágyi István Tolna
 Sztaczkó János Heves
 Sztárcsevity János Izabellaföld
 Takács László Törökkoppány
 Takács Sándor Rőjtőkmuzej
 Takácsy Sándor Alsósomlyópuszta
 Tamás János Tolna
 Tamás Jenő Nagyberki
 Tanó József Pécsvarad
 Tar Imre Jánk
 Tardos Ferenc Nagyhajmás
 Taskoits István Újhartyán
 Temmel Antal Piliscsaba
 Tereny Pál Sárospatak
 Timár Ferenc Pilisszentlélek
 Tomka József Tardos
 Torda István Bánhida
 Torma Lajos Somogytár
 Cs. Tóth Ferenc Berente
 Tóth István Esztergom
 Csikós Tóth István Kecskemét
 Tóth Ödön Tolna

Tóke István Felsőszászberek
Török Zselénszky János Lakócsa
Tuba György Remetekert
Tuza Miklós Németsvölgy
Vajda József Nagykanizsa
ifj. Vancsura István Baja
Varga János Szőre-Rimány
Varga József Bősárkány
Varga Kálmán Tisztaörs
Varga Lajos Rédics
Varga Lajos Szabadbattyán
Varga László Decs

Varga Mihály Bakonyzentkirály
Vasváry Gyula Feked
Váradi László Nagyvisnyó
Véghelyi István Surd
Víg István Lovászpata
ifj. Vézán Ferenc Marótpuszta
ifj. Vörös István Oltárc
ifj. Weiner Mihály Felsőtárkány
Zengő Mihály Bajna
Zsidi Lajos Hetes
Zsurzsman Tivadar Hollóháza

Egyesületi hírek:

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásuk esetén új címüket idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részén élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közölgék, hogy őket egyesületünkbe való belépésre felkérjük.

Örömmel értesítjük kartársainkat, hogy tagjaink létszáma naponként gyarapodik. Felkérjük kartársainkat, hogy a környékükön lakó kartársak közül azokat, kik még nem tagjai egyesületünknek, hívják fel az egyesületbe való belépésre, hogy taglétszámunkban még jobban megerősödjünk, minél eredményesebben képviselhessek a segédszemélyzet érdekeit.

Értesítjük kartársainkat, hogy a hozzánk beérkező levelekre mi készséggel válaszolunk, de kérnünk kell, hogy a szükséges 20 f-es válaszbélyeget csatolják levelükhöz, nehogy ezzel az egyesület kiadásait még szaporítsuk. A szerkesztői üzenetek bár röviddek, de 20 filléرنél többbe kerülnek.

Temetkezési akciónk. Lapunk áprilisi számához egy nyomtatott levelezőlapot mellékelünk, hogy a kartársak azon bejelentessék abbeli szándékukat, hogy kívánna-e a temetkezési segélyakciónak tagjai lenni. Sajnos, az azóta eltelt három hónap alatt az érdeklődés ez ügyben oly lanyha volt, hogy eddig mindössze 263-an jelentették be csatlakozásukat.

Az elmúlt 1938—39. évben (közgyűléstől-közgyűlésig) összesen hét esetben fizettünk ki 300 P temetkezési segélyt és az

abban az időben volt összes tagjainkat megterheltük ennek megfelelőleg 3.50 P hozzájárulási költséggel. Ez évben március hó végén megtartott közgyűlésünk határozata értelmében temetkezési segély címén csak annyi 50 f-t fizethetünk ki, ahány tagja van a temetkezési segélyakciónknak, így jelen esetben a fenti taglétszámot véve, 130 P-öt tesz ki.

Ujból felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a közgyűlésünk előtt volt összes tagjaink korkülönbség nélkül, míg az azutáni időben belépett tagjaink és családtagok (feleség csak 40. éves életkorukig vehetők fel ezen temetkezési segélyakcióhoz való csatlakozásra. A visszacsatolt Felvidéken és Kárpátalján lakó kartársak az ott megtartandó vándorgyűlésünk időpontjától számított egy éven belül 55. éves korukig, azontúl pedig csak 40. éves korukig vehetők fel a temetkezési segélyakciónkhoz való csatlakozásra.

Minden elhalt és igényjogosult kartárs temetkezési segélyéhez személyenkint 50—50 fillér fizetendő.

Különfélék

Eljegyzés. Fuchs Ferenc kartársunk és Simon Jutka úrleány jegyeseek.

Eljegyzésük alkalmából fogadják tőlünk őszinte, jószívvel küldött szerencsekívánatunkat.

Halálozás. Belányi Vilmos kartársunk édesanyja: Belányi Mihályné, junius 21-én Dorogon elhunyt és 23-án az ugyanottani temetőben helyezték örök nyugalomra. Nyugodjék békében!

(Temetkezési akciónknak nem volt tagja, temetkezési segélyt nem fizettünk.)

Pénztári beszámoló

Május havi befizetések folytatása: Cserhegyi Sándor Hajós 12, Patakfalvi József Nagykanizsa 4, Poprádi Kálmán Szentendre 20.10, Salamon József Homokterenye 8.50, Szijártó József Nagykovácsi 6, Varsányi József Lovasberény 7, Galda Mihály Pilis-szentkereszt 10, Tóth András Tornalja 10, Földművelésügyi Minisztérium 12, Kővári József Brusztura 13.30, Tüske Béla Óbánya 8, Nizler József Alcsút 5, Debrecen szab. kir. város 25.77, Drexler

János Pátka 3, Králik János Egeg 9, Patakfalvi József Nagykanizsa 3, Szalay József 20, Pált István Izabellaföld 4 pengő.

Összes befizetés május hóban: 677.19 pengő.

Junius hóban befizettek: Dezső Antal Döbrököz 3.50, Garai János Izsák 2, Hosszu Ferenc Balatonendréd 6, Stift Géza Csatárimajor 5, Stift Kálmán Csatárimajor 5, Bene István Szentadorján 11.50, Reitinger István Kemence 2, Tardos Ferenc Nagyhajmás 6, Somosi József Debrecen 5, Cservenka Ferenc és társai Tata 27.50, Fuchs Ferenc Káptalanfa 8, Göndöcs Imre Csapod 20, Papp László Debrecen 5, Szabados Dezső Budapest 2, vitéz Bézi Imre Sopron 5, Halápi József Tapolca 1.50, Kuti István Márianosztra 27.50, Mocsár Gábor Debrecen 5, Szalay Gyula Vép 10, Szalkay László Dunapataj 1.50, Csema Lajos Sümeg 2, Frindt János Kőrösmező 2, Hessz Pál Fenyőfő 10, Horváth József Bogyoszló 3, Milcsevics Lajos Kőrösmező 2, Pankasz István Bánokszentgyörgy 3, Kis Tóth Tamás Pilisszentlászló 6, Tüttő János Bucsatelep 3.50, Varga Pál Réde 4, Bölcs István Gyömrő 13, Csajkovszky István Kőrösmező 1.50, Duchon Lajos Fülek 3, Endrődi Sándor Budapest 23, Hunyadi József Márianosztra 7, Hoffer Ferenc Mecsekfalja 13, Lehotczky Alajos Parasznya 2, Lengyel János Bodrogolaszi 3, Keszthelyi Mihály Baja 2, Németh Károly Vát 12, Timár Ferenc Pilisszentlélek 10, Tóth József Királyháza 12, Ujlaky Tivadar Vajszló 5, Grellneth János Zalaerdőd 1.50, Gere Antal Pilismarót 15, Farkas Ferenc Csörnyeföld 2, Tavas Iván Kemence 3.50, Bornemisza Ferenc Vál 4, Erdő Károly Pilismarót 3, Nohacsek Imre Pilisszentkereszt 2, Tóth Mihály Szomor 3, Bognár József Mohács 5, Bősze József Bak 1.50, Kovács József Sükösd 3, Németh István Csepreg 4, Gimesi Ádám Kishajmás 3.50, Nohacsek Imre Pilisszentkereszt 3, Józsa Kálmán Varsányújmajor 2, Kálinder István Lentiszombathely 10, Putnokv Antal Komját 3.50, Herb József Budapest 3, Kiss Gábor Debrecen 3, Zirnsák József Kőrösmező 1.50, Dudás János Süttő 10, Győrvári János Sárvár 5, Oláh József Árpádtető 8, Balogh Béla Huszt 3, Kerek István Gyöngyössolyos 15, Richter Gyula Székesfehérvár 3, Cservenák Pál Erdőszelestény 8, Horváth Károly Bárándpuszta 6, Princesz József Marcaltó 2, Szarka József Bátorkeszi 2, Horváth Károly Kötcese 5, Malusinszky Pál Gödöllő 3, Répássy Ferenc Pécs 4 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában

Kartársi üdvözlettel:

Kőhalmi József

főszámvevő.

A Z E R D Ö

XIII. ÉVFOLYAM

1939. AUGUSZTUS

8. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Minket érthetetlenül mellőztek . . .

Az egész magyar társadalomnak legkedvesebb és legnagyobb
szorongással várt olvasmánya nyár derekán: a Budapesti Hivatalos
Közlöny A hasábok hosszú névsoroktól tömöttek. A hatalmas
névtömeg nincs ugyan abc rendbe szedve s mégis mindenki nagy
figyelemmel, gonddal tanulmányozza át.

Emögött a szürke felsorolás mögött mennyi öröm, mennyi
megnyugvás, mennyi büszke öntudat rejlik? Itt jól megérdemel
előlépéshez jut hozzá valaki, ott háztartásának filléres gondjai
enyésznek el a semmibe. Itt biztos egzisztencia megalapítását jelzi
a betűtömeg izgalma, ott új tervek, lehetőségek születnek meg a
hasábok névtengeréből.

Nincs senki az országban, akinek számára vagy sajátmagán,
vagy rokonán, jóbarátján keresztül ne jelentene valami örömet,
ez a hivatalos felsorolás.

De túl minden egyéni érzelmen, minden magyar ember a
kinevezéseken keresztül látja az államháztartás biztos megizmo-
sodását, észreveszi, hogy most már nem kell a kis egzisztenciákat
végsőkig igénybe venni, hogy az állam pénzügyi egyensúlya fel ne
boruljon. Van lehetőség előremenésre, az egyhelyben topogás, a
gazdasági lejtőn való lecsúszás már csak a multnak rossz
emléke.

Az egész magyar élet forgalma mint jótékony esőt szívja be. a kinevezések mögött meghúzódó egyéni anyagi megerősödést. Mert ez a pénztöbblet, amit a júliusi kinevezések jelentenek, nem húzódik vissza a bankok páncélszekrényeibe, rejtett fiókok sötét mélységébe, hanem beáramlik a mindennapi élet gazdasági körforgalmába, jólétet, forgalmat, kenyeret varázsolván elő szinte megszámlálhatatlan helyre.

A magyar alerdész társadalmat ezekben az ünnepi órákban valami nyomott félretaszítottág érzése keríti hatalmába.

Örül a mások előrelépésén, kinevezésén, mert tudja, hogy mindenütt alapos munkának, tudásnak, szakképzettségnek, lelkiismeretességnek a jól megérdemelt jutalma a kinevezés.

De érthetetlenül áll ama nagy kérdőjel előtt, hogy az alerdész társadalom miért maradt ki, miért mostoha fiú, miért melőzött.

A munka, a becsület, a súlyos hivatás a mi társadalmunkat a magyar dolgozó társadalomnak igen lényeges oszlopává teszi.

Az erdő pedig, amely őrizetünkre van bízva, olyan értéke a magyar gazdasági életnek, amelynek ápolása, amelyért való áldozathozatal százszorosan kifizeti magát és elengedhetetlen az egyetemes magyar nemzet szempontjából.

Karunk ezt a felbecsülhetetlen nemzeti kincset őrzi, ápolja, fejleszti.

Munkánk egyformán óriási erőfeszítéssel jár nappal és éjjel, télen és nyáron. És ezt az erőfeszítést megsokszorozza az a tudat, hogy életünk minden pillanatban veszélyben forog az alattomos egyének sötét szándékától. De mi ezt az életet is szívesen áldozzuk, amikor munkánknak és hivatásunknak becsületes teljesítéséről van szó.

Amilyen nagy a mi szeretetünk pályánk iránt, amennyire lobog bennünk a büszke hivatástudat, éppen olyan keserűség fojtogatja szívünket, mikor a júliusi kinevezéseket kezünkbe vesszük, tanulmányozzuk és látjuk, hogy amíg mindenhová, minden állami foglalkozási ágban a legmagasabb tisztviselőtől kezdve a legalacsonyabb altisztig kinevezéseket és fizetésemeléseket hozott a júliusi hónap, addig minket érthetetlenül mellőztek és félreállítottak.

Mi nem lázongunk, nem türelmetlenkedünk, de feltárjuk fájó sebeinket és keressük a gyógyító irt rá.

Mi hisszük és reméljük, hogy mindazok, akik ismernek ben-

nünket, látják áldozatos munkánkat, magukévá teszik panaszunkat és segítenek bennünket, hogy az illetékesek felfigyelnek ránk, jutalmazták a mi hivatásunkat is és akkor a júliusi hónap a mi számunkra is boldogság, öröm és meglepés lesz.

Daróczy Márton.

Kárpátaljai vándorgyűléseink

Egyesületünk immár hagyományossá vált vándorgyűléseit ez évben a felszabadult Kárpátalján rendezti meg: augusztus 13-án Királymezőn, augusztus 15-én pedig Kőrösmezőn.

Vándorgyűléseink során bejártuk az ország igen sok helyét. A helyszínén láttuk meg a jelentkező problémákat a maguk igazi nagyságában. Élőszóval előadott panaszokat ismertünk meg a közvetlenség leplezetlen realitásával. Megismertük egymást, felnyitottuk egymás előtt lelkünket s a bajtársi együttérzésnek olyan összekovacsolódását értük el, amilyent vándorgyűlések nélkül soha mégcsak el sem képzelhettünk volna.

És ha ennek a közvetlen érintkezésnek gazdag gyümölcsözését, esztendőkre történő kihatásait vizsgálgatnánk, e hosszú hasábok is nagyon szűknek bizonyulnának.

Az idei évben Kárpátalján bontja ki egyesületünk zászlaját. Azon a vadregényes tájon, ahol valóra váltak nemrégiben, legalább is részben, a nagy magyar álmok; ahol sokszázezer magyar borult testvéri szeretettel egymás keblére s megérezte, hogy a magyarság sorsa nem rabsors többé, hanem büszke felemelő tudat.

Kárpátaljával hatalmas értékek kerültek vissza az anyaországhoz. Karunk számban, értékben, és jelentőségben is megizmosodott.

Meg kell állnunk ezen a határmezsgyén egy pillanatra!

Számot kell vetnünk a múlttal! Meg kell vizsgálnunk lelkiismeretünket, hogy teljesítettük-e hivatásunkat; kitűzött céljaink megvalósítása felajzották-e összes erőinket? Voltak-e hibák? Voltak-e eredmények?

És ebből a hatalmas számvetésből legszigorúbban, legalaposabban le kell vonnunk a konzekvenciákat!

De más feladatai is lesznek a kárpátaljai vándorgyűléseknek!

20 év után először találkozunk kartársainkkal, először nézünk szemükbe, először egyesülünk lélekben a személyes érintkezésen keresztül.

20 év nagy idő. Sokat változtak ők is, de mirajtunk sem ment el nyomtalanul az idő. Világnézetek, gondolkodásmódok között rések tátongnak, szíveink más ritmusra dobognak, életünk tartalma megváltozott.

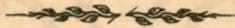
Ezeket a távolságokat kell áthidalnunk bajtársi szeretettel, megértéssel s meg kell acélosodnunk egy nagy testvéri összefogásban, amelynek diadalmas ereje, feszülő energiája győzelemre viszi ügyünket.

Egyesíteni kell lélekben és külsőleg erőinket, hogy egységesen dolgozhassunk nemzetünk szebb jövőjéért, karunk boldog megelégedettségéért.

És mikor majd lélekben újra összetalálkozunk, feledjük a húszéves keserves multat s új erővel indulunk a jövő felé, amelynek legközelebbi és távolabbi feladatait ezek a vándorgyűlések lesznek hivatottak kijelölni.

Jőjjetek el gyűléseinkre, kárpátaljai Kartársaink, teljes számban. Két helyen is megtartjuk gyűlésünket, hogy annál könnyebben vehessetek azokon részt.

De Ti se maradjatok el, egyesületünk régi tagjai. Vegyetek részt imponáló számban gyűléseinken, hogy ezek a vándorgyűlések valóban a nagylelkű összeforrás napjai lehessenek.

Idei vándorgyűléseink

Egyesületünk folyó évben az anyaországhoz visszatért Kárpátalján tartja meg hagyományos vándorgyűléseit:

Augusztus hó 13-án Királymezőn és augusztus 15-én Körösmezőn.

A vándorgyűlésekre egyesületünk kellő számú jelentkező esetén külön autóbust indít Kárpátaljára.

Az autóbusz viteldíja személyenkint oda-vissza 65 P.

Az ételmezésről, elszállásolásról mindenki sajátmaga gondoskodik. Egyesületünk vezetősége ebben az ügyben készséggel küld tájékoztatást minden érdeklődő kartársunknak.

Indulás augusztus hó 12-én Budapestről a Nyugati Pályaudvar indulási oldaláról reggel 9 órakor.

Utirány: Budapest—Gödöllő—Mikolc—Kassa—Sátoraljaújhely—Csap—Ungvár—Munkács—Huszt—Királymező—Rahó—Körösmező.

Érkezés vissza Budapestre az esti órákban 17-én.

Jelentkezési határidő augusztus 8-áig írásban az Elnökségnél (Esztergom). 35 P előre fizetendő a jelentkezés alkalmával.

A jelentkezést legsürgősebben kell lebonyolítani, hogy a férőhelyek biztosíthatók legyenek.

Problémáinkról

Végre visszhangja támadt a magánuradalmi erdészeti alkalmazottak érdekében írt sorozatos cikkeimnek. Hála Istennek, hogy már több toll is napirenden tartja lapunkban a magánuradalmiak problémáit. Szívből jövő üdvözlés és serkentés „Gazdasági cseléd” kartársamnak július havi cikkéért, amelyben megcáfolhatatlan érvekkel világít rá sérelmeinkre, napnál világosabban bizonyítva igazunkat. A legnagyobb örömmel fogok tollat, hogy hozzászólásommal egy és más irányban megerősítem nagyrabecsült „Gazdasági cseléd” kartársamnak fejtegetéseit azzal, hogy most már szeretnők hallani a mélyen tisztelt kenyéradó urakat is, — egyáltalán van-e már tudomásuk sérelmeinkről, s ha igen — van-e a „Kárvaly” és a „Gazdasági cseléd”, valamint az összes, más kartársaim által problémáinkról megírt cikkeken csak egy, egyetlenegy mondat is, amely nem fedi a valóságot?

Az idő nem áll, az halad fejtartóztathatatlanul. Az események szemünk előtt peregnek. Benes állama volt, nincs! Kárpátalja a tavasz óta újra a miénk! Kárpátaljának több mint a fele erdő, kincstári erdő. Az erdőkbe személyzet kell. Egyes magánerdőbirtokosok még nem érzik az idők változását, nem látnak, nem hallanak. Úgy látszik, hogy figyelmüket elkerülte az a tény, hogy a Felvidék és Kárpátalja visszacsatolásával az állami erdők hatalmasan megszaporoztak, ami az állami erdészeti segédszemélyzet megfelelő szaporítását teszi szükségessé. Ez pedig kellemetlen meglepetéseket fog okozni némely uradalomnak. Még pedig azért, mert az csak logikus, hogy az erdőtöbbletet nem a Benes-rezsim cselákjaival kezeltetik tovább, hanem — eltekintve az érdemes kivételektől — a csonkamagyarországi uradalmi erdészeti személyzet arra érdemes legkiválóbbjaival, akik szinte kivétel nélkül az államhoz orientálódnak.

Tény, hogy az államnak nagy szüksége van jelenleg szakképzett erdészeti segédszemélyzetre. Az is tény, hogy tapasztalatokkal gazdag, tehát gyakorlott egyénekre van szüksége. Ennek a ténynek logikus folyománya az, hogy minden jó munkaerő távozóban van a magánerdőgazdaságból azért, mert 20—80 P évi készpénzfizetésért és csekély gabonajáradóságért — szóval cselédbérért — és öregségére koldusbotért nem hajlandó továbbra is feláldozni a szaktudását — sőt néha még életét is — a magánuradalomnak.

Az államnak szüksége van reánk. Az állam nem importálhat erdészeti segédszemélyzetet, hiszen vagyunk itthon elegendő. Az is kétségtelen, hogy az államnak az adott esetben kész, gyakorlott személyzetre van szüksége, nem pedig kezdőkre, No meg ha az összes most végzeteket alkalmazza is, az mind édes-kevés a hatalmasan megszaporoztott erdőkkel szemben. Éppen ezért természete-

tes folyamat, hogy a magánuradalmi erdészeti segédszemélyzet tömegesen pályázik az államerdészethez. Ez pedig előidézi majd azt, hogy a segédszemélyzet színejavának a távozása igen nagy ürt hagy maga után a magánerdőbirtokon és talán ez a folyamat fogja teljesen új alapokra fektetni a magánerdőbirtokosoknak az üzemi politikáját az erdészeti alkalmazottakkal szemben.

Felvetem a kérdést!

Mi hasznosabb a magánerdőgazdaságnak; orvosolni az erdészeti segédszemélyzet kirívó sérelmeit és ezáltal maradásra bírni az értékesebbjét a karnak, vagy csökönnyösen ragaszkodni az elavult rendszerhez s megelégedni a gyengeminőségű — kocsisból, béresből — rekrutálódott „segédszemélyzettel”? Ide magyarázat felesleges. Hogy ez anyagilag mit fog jelenteni egyeseknek, s rajtuk keresztül az országnak, az nem vitás.

Az egyik magánuradalom idejében felismerte a tényeket és dicséretes módon elintézte az erdészeti segédszemélyzetével a korszerű javadalmazás kérdését. A többi uradalmon van most már a sor, hogy a változott helyzetnek megfelelően revidálja az erdészeti segédszemélyzetének a javadalmazását, mert ez most már nemcsak a kar érdeke, hanem elsősorban az ő saját érdekük és egyben közérdek is.

Mindezzel szorosan összefügg a többi sérelmünk is. Áll ez elsősorban a „gazdasági cselédi” minősítésre. Ha a gazdasági cseléd felmond annakidején, kap helyette akárhányat a birtokos, mert akad elég. De ha majd hiány áll elő a szakképzett erdészeti segédszemélyzetből, honnan pótolják majd a hiányt? Ha az elv az, hogy cseléd cseléd, miért kell éppen nekünk szakképzetteknek lennünk s a kanásznak nem? Miért nem alkalmazhatnak akármilyen cselédet erdészeti szakszolgálatra, ha az alerdész is csak „cseléd”? Ugye ebből a szempontból nem mindegy a dolog; de mihelyt alkalmazák az alerdészt, — akkor már „cseléd”? — Avagy az 1907. évi XLV. tc. hol írja elő azt, hogy a gazdasági cseléd hol szerezzé meg a képzést ahhoz, hogy cseléd lehessen?

A „cseléd” szó fogalma magabazárja mindazt a fizikai munkát, amelyet bárki minden előtanulmány nélkül elvégezhet. Igen találóan fejezi ki a „cseléd” szó fogalmát ez a humoros dunántúli szójáték:

„A cselédnek nem kő ész.

Csak jó két erős kéz,

A gazda megmondja há mész!”

Ebben a pár szóban teljesen meg van határozva a gazdasági cseléd munkaköre. E szavak kimondják röviden, hogy mi kell ahhoz, hogy valaki cseléd lehessen. Ennélfogva; ha a „cselédnek nem kő ész”, akkor szakképzés sem kell! Viszont akkor a szakképzett alerdész nem lehet „cseléd”! — mert az erdészeti szakszolgálathoz igenis „kő ész”, még pedig sok! — mert ész hiányában nem szerezhethet szakképzést!

A fentiekre hivatkozva kérдем, mégis miért tekintenek minket gazdasági cselédnek, mi erre az érdekelteknek a legnyomósabb érvük? Erre aligha kapnánk választ, de meg mondom én.

„A kutya ott van elásva” mondaná a dunántúli magyar, hogy az uradalmaknak azért jó az erdészeti segédszemélyzet cselédi minősítése, mert így ezen az érven csak cselédbért köteles adni! Hogy ez a „cseléd” nem a disznót őrzi, hanem vagyont kezel, intézkedik, számol, könyvel, ír, területet mér, elsőrangú növénytani és állattani tudással bír, kalkulál, kereskedelmi tevékenységet végez, pénztárt kezel, levelez stb. tehát kimeríti a tisztviselő szó fogalmát, az már nem jó tekintetbe!

A kutya tényleg itt van elásva, most már rajtunk múlik, hogy ki fogjuk-e ásni innen?

Karvaly.

Hogy éltünk húsz év alatt Kárpátalján?

Irta: *Minya József Kőrösmező*

IV.

Igéretekkel kezdték nyugtatni, illetve félrevezetni az őslakos erdő-, főerdőőröket. Rangokat és visszamenőleg fizetésrendezéseket ígérve beugrattak egynéhányat (ezek rontották el a mi jövőnket is), akik csak később ismerték fel, hogy saját maguk ellen segítették elő a csehek atomos munkáját.

„Szolgálati rendszabály” kidolgozása volt tervben, de ahhoz az alkalmazottak túlnyomó részének beleegyező nyilatkozata kellett. (Itt sült el a puská visszafelé.) Volt olyan, akit „szép” szavakkal azért ámitottak a csehek, mert felhajtóra volt szükségük, de voltak olyanok is (sajnos, kevesen), akik a nyilatkozatot nem írták alá, de ezeknek később „jaj” volt, mert cseh elleneseknek tekintették és sorozatosan (időnap előtt) nyugdíjazták a magyar törvények alapján, 400—600 kor. minusz különbözettel. Akik 4—6 év után nyugdíjba mentek, még jobban jártak, mint azok, akik húsz éven keresztül egyik helyről a másikra voltak helyezve és alárendelve a képzetlen cseheknek, akiktől sajgó szívvel fogadták a parancsokat és hátborzongató „szak” utasításokat. Ezeknél az öreg kartársaknál a dac mélyen el volt rejtve, még őszinték sem mertek lenni azokhoz, akik a nyilatkozatot aláírták. Ólmos feszültséggel viselkedtek egymás iránt az addig kezes kartársak. Ha mégis a szívből kilocsant valami, azt csakis a fiatalság megértő része frissítőként habzsolta, gyarapodva megbizottaknak tovább adta és vol-

tak, akik patak áradatával ki-kiöntötték egy-egy alkalommal a csehekkel való hivatalos összetűzésben.

A nyilatkozatok beküldése után mindenki Prágának szegezte a szemét, ki bizalommal, ki szorongó szívvel és várta éveken keresztül a szolgálati rendszabály megvalósítását és életbeléptetését, ami 1928-ban meg is jelent és hozott örömet és csalódást (kinek mit, arról később) egyaránt.

Közben választások alkalmával (parlament) kormánypárti lett a zöid család (hogy nagyobb legyen az elképzelt jutalom) és latinoztak versenyformában. Ekkor még a szakiskolások kevesen voltak és azok közül is egy része még hinni tudott az ígéreteken, tehát kevesen állottak ellen a csábításoknak.

(Folytatjuk.)

Önakarát

„Az Erdő“ mult számában olvashattátok a Kárpátaljai magyar alerdészekhez szóló felhívást a MEVME-től. Gondolkoztam és tárgyaltam erről tagjainkkal, melynek alapján arra az elhatározásra jutottam, hogy felhívást intézek a tagokhoz, hogy nyilatkozzanak arról: akarják vagy nem továbbra is fenntartani az egyesületünket Kárpátalján. Csak két szó között kell választani — igen, nem. — Mit rejt magában ez a két szó? Gondolkozzatok és nyilatkozatokat közöljétek velem legkésőbb szeptember 1-ig.

Szeptemberben, a megtartandó gyűlésen, a beküldött nyilatkozatokat mint szavazatokat fogom felhasználni, igen-nem, mivel a nagy távolság bizonyos okokból nehezíti a személyes megjelésteket.

Bocsássatok meg, hogy nem nyilatkozom itt, de nem akarok senkire sem hatni. Titeket is kérlek, egymás között ne tanácskozzatok, de mindenki a saját belátása szerint írja meg a nyilatkozatát. (Póstköltség megtakarítása céljából, ahol többen vagytok, egy borítékban elküldhetitek), mert csak így lehet önakarát.

(Wolff Miklós egyesületi pénztárossal folytatott megbeszélésünk alapján — bizonyos okokból —, nézete szerint, ajánlja az egyesületünk feloszlását).

Minya József

Szociális kérdések

Egyesületünk évek óta memorandumokkal fordul az illetékesek felé, hogy az erdő embereinek megfelelő életmód és pozíció jusson osztályrészül. Az eredmények nem igen voltak kielégítők s legtöbbször a biztatgatáson tovább nem is jutottak. Pedig olyan sok és olyan nehéz sérelemről van itt szó, hogy talán egy foglalkozási ágban sincs szükség annyi tennivalóra, mint az erdészeti segédszemélyzetnél.

A m. kir. kormány tagjainak beszédeiből megéreztek azt az új szellemet, amely az egész magyar életet szociális vágányokra akarja átállítani. De — mint a miniszterelnök igen erélyesen rámutatott — az általános szociális szellemre nevelni kell a magyar közönséget.

Nekünk is a figyelmünket ezekre a problémákra kell most irányítani és mindent meg kell tennünk azért, hogy végre siker koronázza mindazon célkitűzésünket, amely eddig eredménnyel egyáltalában nem, vagy csak részben járt. Éberen kell kihasználni a szervezkedést és egyesületi munkálkodást, hiszen minden kérésünk megérdemelt és halaszthatatlanul szükséges.

Legszükségesebb elintézni való feladatkörök a következőkben foglalhatók össze: 1. családnevelés, 2. magánbirtok, 3. fizetés, 4. véglegesítés, 5. az erdészeti pályára való nevelés, 6. különbözőzeti vizsga.

A családnevelés állami érdek. Karunknál is legalább olyan szabályozásban kellene részesíteni ezt a problémát, mint ahogy azt a vasutnál meg is oldották. El kellene rendelni ezzel kapcsolatban azt is, hogy továbbképzés, továbbtanulás esetében a családi pótlék 20 éves koráig fizetessék. Karunknál a gyermeknevelés ügyét egyébként is szeretettel és megértéssel kell kezelni, mert nálunk ez a probléma — tekintettel arra, hogy igen sok esetben minden lakott helytől távol lakunk — igen súlyos s sokszor megoldhatatlannak látszó.

A magánbirtokoknál a földművelésügyi minisztérium útján kellene elrendelni a szakképzett személyzet legkisebb fizetését, amelyet legalább egyenlő nivóra kellene hozni az állami rendezéssel. Erre a rendezésre igen követendő példát mutat a felekezeti tanítók fizetési rendezettsége.

Az illetményrendezés is szabályozásra szorul úgy az igazgatási, mint az üzemi ágban. A törzsfizetés itt egyenlő. Pótléklul az igazgatásiak a fa és a föld megváltásaképpen néhány pengőt kapnak. Nem csoda tehát, hogy nekik a megélhetést sokszor valószínűs büvészmutatványokkal lehet csak biztosítani. A műszakiaknál a legmagasabb állami fizetés kb. a csendőrtiszthelyettesek niveljén mozog. Szükséges lenne itt is az illetményi fokozat beállítására, amely cca. 45 P fizetésemelkedést jelentene. Ezzel kap-

csolatban elkerülhetetlen karunknak is a megfelelő státusba való sorolása, mint az már más hasonló alkalmazottaknál már régen megtörtént.

A véglegesítés kérdésének szabályozására is követendő példát mutat a csendőrség. A szakiskola elvégzése után az államnál alkalmazásban levő gyakornokot a gyakorlati idő beszámításával, míg az úgynevezett átvetteket a szolgálatba állás napjától számított 18, illetve 6 hónapi napidíjas próbaszolgálat után véglegesíteni kellene. Az előlépés 6, 18 és 30 éves szolgálat után történék, így lehetőség nyílna a kinevezéssel együtt négyzeri előlépésre.

Az erdészeti pályára való nevelésnek is ki kell terjedni a legaprólékosabb részletekre is. 1. Szükséges az alapos és szigorú orvosi vizsgálat. 2. A felvétel nélkülözhetetlen előfeltétele a 4 középiskola elvégzése. 3. A gyakorlati idő alatt gondos megfigyelésben részesítendő a gyakornok valláserkölcsi és hazafias gondolkodás szempontjából. Olyan időket élünk, amikor ezt a megfigyelést semmiképpen sem mulaszthatjuk el. Az alerdész sokszor sok embernek parancsol, akik előtt jó példát kell mutatnia. Legyünk teljesen átitatva a hazaszeretettől, szeressük a munkát s már a magunk környezetéből is irtsuk ki teljesen a protekciót.

Igen sok surlódásra ad alkalmat magánvizsga és a különbözőzeti vizsga kérdése is. A különböző képzettségűek között örökös vitára nincs szükség, mert hiszen a cél ugyanaz: a köz becsületes szolgálata, a szebb jövő, a nagyobb darab kenyér megérdemlése. Mint alapot azonban szabályozni kell a különbözőzeti vizsgát oly módon, hogy Budapesten, Esztergomban és Királyhalmán leteendő különbözőzeti vizsgának — amely esetben az alerdész címet megadja — minimális előfeltétele legyen középiskolásoknál 5, másoknál 10 évi gyakorlat.

Ugyanezek a helyeken a zsidótörvénnyel szükségessé vált fakitermelői és kereskedői tanfolyamot kell felállítani és az itt végzetek kiválójainak a Nemzeti Önellátási alpból megfelelő anyagi alapot nyújtani. Így erdeink kihasználása nem a Königegek és Winterek vagyongyűjtését fogja elősegíteni. Az nem igaz, hogy mi alkalmatlanok vagyunk erre a pályára, tessék megnézni azt a néhány példát, amelyet ezen a téren már eddig is láthatunk.

A közigazgatás újjászervezése alkalmából szükséges volna karunknak is bizonyos rendészeti szerepet nyújtani. Ez már a multban is sokszor nagyon bevált volna, gondoljunk csak itt a Felvidék és Kárpátalja megszállítására.

Sok a feladat, a tennivaló. Egysíteni kell tehát erőnket legalább most, az utolsó órákban. És azok, akiken kéréseink eddig elakadtak, adják fel merev álláspontjukat és segítsék elő, hogy erős, egységes alerdész kar alakulhasson ki.

Fekete.

A névtelen levél

Lapunk szerkesztőségéhez, az elnökséghez sok névtelen levél érkezik be. Ezeket a névtelen leveleket mi minden feleletadás nélkül félredobjuk, mert az a levélíró, aki a névtelenség homályába burkolódzva, felelőtlenül folytatja sötét és alattomos aknamunkáját, még arra sem méltó, hogy egyetlen szót pazaroljunk rá.

Most, amikor egy legutóbb kapott névtelen levelet közzé teszünk, nem azért tesszük ezt, mintha a névtelen levél írójával vitába akarnánk szállni, hanem csak arra akarunk rámutatni kartársaink előtt, hogy ezeket a leveleket nemcsak a rosszindulat, hanem a súlyos s pedig az alapvető kérdésekben uralkodó tájékozatlanság diktálja.

Azt írja a névtelen levélíró, hogy a magánalkalmazásban lévő kartársaik ügyét teljesen elhanyagoljuk.

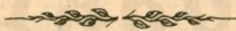
Aki lapunkat alaposan és figyelmesen olvassa, az előtt teljesen felesleges bizonyítgatnunk azt, hogy ez az állítás mennyire alaptalan s főleg mennyire rosszindulatú.

Itt van „Az Erdő”-nek legutóbbi száma. Benne a következő cikkek és tanulmányok foglalkoznak a magánuradalmiak problémájával oly éles és erős hangon, amelyből mindenki érthet: Tisztességes és emberséges megélhetést, Magánalkalmazásban álló erdőgazdasági személyzet problémái, Mégegyszer a magánuradalmi segédszemélyzet sérelmeiről.

Tehát csak egyetlen számban három hatalmas cikk hívja fel az illetékesek figyelmét arra, hogy igenis mi figyelemmel kísérjük a magánuradalmi kartársaink nehéz életét s érdekükben a legerősebb s legelszántabb harcot vívjuk.

A névtelen levélírónak tehát üzenjük, hogy először nézzen utána a dolgoknak, azután irkálgasson, de ne névtelenül, mert a magyar ember csak a nyílt kiállást, a becsületes utat ismeri, az alattomos hátbatámadást, a felelőtlen, alaptalan kritikát pedig elítéli és elveti magától.

A névtelenség homályába való burkolódzás nagyfokú jellemgyöngeségre vall s egyetlen méltó jutalma csak az lehet, hogy ezeket az írásokat megbélyegezve és megvetve a papírkosárba dobjuk.

Követendő példa

Nagy örömmel és hálával vettük a gödöllői m. kir. állami és koronauradalmi erdőigazgatóság alerdészeinek és erdőőrjeinek levelét, amelyben értesítettek bennünket, hogy erdészbált tartottak,

amelynek tiszta jövedelmét, 98:20 P-t Dallos Géza, Kiss József és Albert Lajos kartársaink beküldtek egyesületünknek azzal, hogy azt az állástalan és munkaképtelen kartársaink segélyezésére kívánják fordítani. Ezen szándékuk keresztülvitelére egyesületünk vezetőségét kérték fel.

Ez az igazi nemes példa, amely kell, hogy fellelkesítsen mindenkit és még jobban összeforrassza társadalmunkat.

Minden szónál többet ér a tett. Gödöllői bajtársaink megmutatták az utat cselekedetükkel, amelyen járnunk kell.

És amikor karácsonykor örömköny fog megcsillanni azon rászoruló kartársaink szemében, akiknek boldog, megelégedett karácsonyát a gödöllőiek tették lehetővé, hálás szívvel, szeretettel gondol minden magyar alerdész Gödöllő felé és a jó Isten bőséges áldását kéri nemes szívükre, munkájukra.

Találkozó (1924—1939)

Bíborszínben ragyogó sugárzással kelt föl a nap június huszonkilencedikén, hogy mindjobban fölfelé kúszva elinduljon a felhőtlen tiszta égbolton. Ugyanakkor a szélrózsa minden irányából öreg diákok igyekeznek vonaton, hajón és kocsival az örök város, Esztergom felé, hogy tizenötéves találkozóra jöjjenek össze és egy boldogabb nap keretében elevenítsék föl a tóvárosi erdészeti szakiskolában eltöltött boldog diáknapok kedves élményeit és emlékeit.

Kuti István, a találkozó megszervezője és elnöke, az állomáson és az alerdézi szakiskola udvarán fogadta az érkező diák-társakat, ahol elérzékenyülve, boldogan ölelték át egymást. A boldog viszontlátás örömei után fölkeresték Daróczy urat, volt szolgálatvezetőjüket, a MEVME elnökét és meleg szeretettel vették körül, és egyben meghívták a találkozón való részvételre. Majd Ágfalvi Imre erdőtanácsos úrnál, az alerdézi szakiskola igazgatójánál akartak tisztelgő látogatást tenni, mivel azonban az iskolában ép aznap volt a bizonyítványkiosztás, a legnagyobb sajnálattal le kellett erről mondani.

Ezekután az öreg diákok a megjelent vendégekkel együtt elindultak Esztergom város nevezetességeinek megtekintésére. Első útjuk a gyönyörű bazilikába vezetett, megtekintették az ásatásokat is, majd az esztergomi dunahídon átmenve, átléptek a visszacsatolt ezeréves magyar Felvidék földjére Párkánynál. Párkányból visszatérve Esztergomba, a „Háromszerecsen“ vendéglőbe vonultak, ahol közös ebéden vettek részt.

Megjelentek: Kuti István és felesége, gyermekük Viola, Tölgyes Lajos és felesége, Szabó Ferenc és fia Ferenc, Novák Károly, Kis Tóth Tamás és felesége, gyermekeik Mária, Tihamér, Daróczy Márton és felesége, gyermekük Iduka, Lengyel László és felesége, Balogh Bálint és felesége, és Galda Mihály.

A találkozás alkalmával összegyűjtött vendégeket és volt diáktársakat Kis Tóth Tamás köszöntötte és üdvözölte az alábbi szavakkal:

Mielőtt néhány szóval megemlékeznék a mai nap jelentőségéről, szeretettel köszöntöm kedves vendégeinket, akik időt és fáradságot nem kímélve eljöttek a mai találkozónkra, hogy részesei lehessenek a boldog együttérzésnek, amely itt mindnyájunkat körülvesz.

Kedves Diáktársaim! Ha visszapillantunk tizenöt esztendővel, amikor mint gyerekek, bizonyítvánnyal a zsebünkben kiléptünk a tatatóvárosi szakiskola kapuján, hogy elinduljunk az élet nehéz és küzdelmes útjára, úgy érzem, mintha csak ma lett volna és mégis elég hosszú idő ahhoz, hogy komoly férfiakká erősödjünk. Ma is tisztán áll előttem annak az iskolának tanterme, ahol annyi bölcs tanácsot rakott tarisznyánkba az a férfiú, akit ma itt közöttünk üdvözölhetünk. Daróczy úr. (Éljenzés.)

Kedves Diáktársaim! Az életnek vannak állomásai, amikor ki kell hogy kapcsolódjunk a mindennapi élet küzdelmes napjából és emlékezni kell. Az emlékezésnek egy ilyen napja ez a mai nap is, amikor a szélrózsa minden irányából összegyűjtünk, hogy felelevenítsük a régmúlt idők boldog diáknapjait. Lelki szemeink előtt ma megjelenik az a külső kivitelében oly egyszerű épület, ahol annyi boldog, soha vissza nem térő szép napokat töltöttünk. És bár helyén a mai időknek megfelelő szép villák sorakoznak, a mi szívünkben örökké és felejthetetlenül a régi szakiskola áll minden emlékével. A tizenöt év alatt bizonyára mindnyájan gondoltunk vissza a régi szakiskolára és az élet gondterhes napjai elől szívesen menekültünk volna vissza padjai közé.

Hogy pedig legalább képzeletben ma mindnyájan együtt legyünk, mint akkor ott a szakiskolán, tizenöt évvel ezelőtt, gondolataink ma elszállnak az ország minden tája felé, hogy legalább gondolatban egyesüljünk mindama diáktársainkkal, akik bármi oknál fogva személyesen nem, de lelkileg bizonyára itt vannak közöttünk.

Szomorú szívvel kell megemlékeznünk Nagy József volt diáktársunkról, akit a jó Isten kifürkészhetetlen akarata elszólított

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizess meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást.***

az élők sorából. Adjon neki a jó Isten csendes nyugalmat, mi pedig itt megjelentek áldozunk emlékének egyperces néma felállással. (Egy percre mindenki feláll.)

Mély tisztelettel gondolunk ma volt tanárainkra, Balás Emil miniszteri tanácsos úrra, volt igazgatónkra, Klausberger József közalapítványi főerdőtanácsos úrra, Ebergényi Samu erdőfelügyelő úrra, Apáthy László főerdőmérnök úrra, akik szívünkbe öntötték az erdő iránti szeretetet és az erdészet ismereteit.

És most, amikor beszédemet befejezem, a jó Isten áldását kérem mindnyájunkra az élet további küzdelmes útjain.

A beszéd elhangzása után Daróczy Márton emelkedett szólásra:

Kedves Barátaim: Szívem egész melegével üdvözöllek Bendetek Esztergom város falai között. Szívesen tettem eleget meghívástoknak és jöttem el közétek, mert tudom és érzem, hogy nálatok ez nem formai dolog, hanem irántam táplált szereteteteknek melegsége. A beszéde alatt kitért a tizenöt év alatti idők élményeire és azon reményben fejezte be beszédét, hogy a legközelebbi találkozó már egy boldogabb Nagymagyarországban történhetik meg.

A beszédek elhangzása után a megjelent diáktársak elhatározták, hogy táviratban köszöntik volt tanáraikat, amit azonnal foganatosítottak is. Majd elhatározták, hogy újból találkozni fognak tíz év múlva, 1949. június 29-én, amikor is huszonöt éves találkozás lenne. E találkozásra bejelentette részvételét Daróczy úr is kedves feleségével együtt, ha Isten engedi megérni, mert mint mondta, még nem fordult elő, hogy találkozás ilyen szépen sikerült volna, különösen ha figyelembe vesszük, hogy az öt éves találkózón is szép számmal voltak.

Ezek után a megjelent diáktársak ismét megválasztották az elnököt Kuti István személyében, aki megköszönte a beléhelyezett bizalmat és ígéretet tett arra, hogy a huszonöt éves találkozót minden igyekezetével még jobban előkészíti, hogy azon az összes diáktársak megjelenjenek.

A megjelent öregdiákok a késő délutáni órákig szórakoztak együtt, mely idő alatt sokat mulattak a diáknapi csinytevésein. Majd érzékeny búcsút véve, egy boldog nap élményeivel gazdagabban, egy szebb és jobb jövő reményében elindultak az újabb tíz esztendő titokzatos napjai felé.

Kis Tóth Tamás.

Vadászati tilalmi idők

A földművelésügyi miniszter rendeletet adott ki a vadászati tilalmi idők módosítása tárgyában. A rendelet a következőket mondja:

Az általános vadászati tilalom január 1-től július 31-ig bezárólag tart; ez idő alatt hajtó kutyákkal (kopóval, tacskóval, agárral vagy egyéb hajtó ebbel) egyáltalán nem szabad vadászni. Az általános vadászati tilalom idején is szabad kotorék-ebekkel kotorékmunkát végeztetni, vizslával, valamint pórázon vezetett vér-ebbel és friss disznó- (medve-) nyomra eresztett, úgynevezett disznós kutyával vadászni.

Tekintet nélkül az általános vadászati tilalom idejére, tilos vadászni:

a) *szarvasbikára* október 16-tól augusztus 31-ig bezárólag; szarvastehénre és szarvasborjúra február 1-től augusztus 31-ig bezárólag;

b) *dámbikára* december 1-től szeptember 15-ig bezárólag; dántehénre és damborjúra február 1-től október 15-ig bezárólag;

c) *őzbakra* október 16-tól április 30-ig bezárólag; őzsutára és gidára február 1-től október 15-ig bezárólag;

d) *zergére* december 1-től július 31-ig bezárólag; zergegidára minden időben;

e) *muflonkosra*, muflonjuhra és bárányra minden időben;

f) *mezei nyúlra* február 1-től augusztus 31-ig bezárólag;

g) *siket és nyirfajdkakasra* június 1-től március 31-ig bezárólag;

mindkét fajd-tojóra és jércére minden időben;

h) *császármadár* november 1-től augusztus 15-ig bezárólag;

i) *tuzokkakasra* június 1-től március 31-ig bezárólag;

tojóra és jércére minden időben;

j) *fácánkakasra* február 1-től szeptember 15-ig bezárólag;

fácántyúkra február 1-től szeptember 30-ig bezárólag;

k) *fogolyra, fűrjre és harisra* január 1-től július 31-ig bezárólag;

l) *erdei szalonkára* április 16-tól augusztus 15-ig bezárólag

m) *nyári lúdra és tőkés kacsára* március 1-től július 15-ig bezárólag;

n) *egyéb vízi madár*ra, beleértve a kárókatonát is, április 16-tól június 30-ig bezárólag;

o) *vándorsólyomra, rárósólyomra* (az eddigi elnevezés szerint kerecsensólyomra) és hollóra március 1-től augusztus 31-ig bezárólag;

p) *éneklő madár*ra, valamint kis és nagy kócsagra, kanalasgémre, üstökös gémre, batlára és ibiszre, fehér és fekete golyára,

reznek túzokra, gólyatöcsre, gulipánra, godára és ugartyúkra, továbbá bibicre és dankasirályra, valamint kis vércsére, vörös- és kékvércsére, egerész-ölyvre és a baglyok valamennyi fajára minden időben.

Muflonkos kivételes lelövésére a földművelésügyi miniszter indokolt esetben ad engedélyt.

Gémekre csak halastavaknál szabad vadászni.

Barátkeselyűre, fakókeselyűre, dögkeselyűre, kígyász-ölyvre, darázs-ölyvre, bármely fajtájú sasra, beleértve az eddig rárónak nevezett halászsasra is, mint ritka ragadozó madarakra, csak a földművelésügyi miniszter engedélyével szabad vadászni, mégpedig ezek közül a réti és halászsasra csak halastavaknál.

A tilalmi idő alatt nem szabad sem a vadak fiait, sem a madarak fészkeit szándékosan érinteni, vagy tojásait elszedni. Madarak tojásainak szedésére kizárólag vadtenyésztés céljából a földművelésügyi miniszter ad engedélyt. Ily engedélyt a vadászati jog bérelője csak a bérbeadó hozzájárulása alapján kaphat.

Tiltott időszak alatt is szabad vadászni seregekben vonuló vadludakra és vadkacsákra, bármely fajtájú téli buvárra, bármely fajtájú kányára, karvalyra, héjára, réti héjára, gatyás ölyvre, továbbá szarkára, szajkóra, varjakra, verebekre és a közönséges seregélyre, a közönséges seregélyre azonban csak a szőlőkben és gyümölcsösökben.

Hasznos vadra fényszóró alkalmazásával, repülőgépről, vagy repülőgéppel, gépkocsival, általában motoros járművel minden időben tilos vadászni. Szarvast, dámot, muflont és őzet csak golyóval szabad lőni és ezekre kegyelemlövést is csak golyóval szabad adni.

Hajtókkal hasznos vadra, kivéve a vizimadarakat, április 16-tól július 31-ig bezárólag tilos vadászni.

A vadászatnak *Kárpátalján* való gyakorlására a minisztérium 5710—1939. M. E. számú rendelete, illetőleg az abban foglalt felhatalmazás alapján a földművelésügyi miniszter által kibocsátott rendeletek irányadók.

Éz a rendelet augusztus 1-én lép hatályba.

A m. kir. földművelésügyi minisztérium 110.245/1939. iktatmányáról vett másolat:

A magy. kir. belügyminiszter 178.761/1938. VII. a. sz. körrendelete.

Az erdőgazdasági személyzet fegyvertartási és viselési jogának szabályozása.

Valamennyi vármegye alispánjának, a m. kir. rendőrség budapesti és vidéki főkapitányának.

A lőfegyverek, lőszeres és robbantóanyagok tartása, árusítása és vásárlása tárgyában kiadott 9862/1920. M. E. számú rendelet

1. §-ában foglaltak szerint lőfegyvert (vadász, céllövő és egyéb lőfegyvert, pisztolyt), továbbá lőszereket és robbantóanyagokat csak az tarthat, viselhet, vásárolhat, vagy árusíthat, aki arra az illetékes rendőrhatalóságoztól engedélyt kapott. Ilyen engedélyt kellett megszerezniök a szolgálatban álló felesketett erdőtiszteknek, erdőőröknek, a szolgálati felszerelésükhöz tartozó vagy hivatásuk teljesítéséhez szükséges lőfegyverek és lőszer tartásához is.

Ennek a jogszabálynak a felesketett erdőmérnökökre (erdőtisztek), alerdészekre (főerdőőrök, erdőőrök) és erdőkerülőkre kiterjedő hatálya csak 1935. augusztus 1-ig, az 1935. évi IV. t. c. életbeléptéig állott fenn, mert ez a törvény az 53. §-ában akként rendelkezik, hogy nevezettek szolgálatukban közbiztonsági közegek s ebben a minőségben lőfegyvert viselhetnek.

E törvényi rendelkezés folytán nevezett személyek fegyverviselése és tartása a felesketéshez van csak kötve s így fegyvertartási és viselési engedélyt már nem kötelesek szerezní.

Erről Címet tudomás és megfelelő eljárás végett értesítem.

Budapest, 1939. évi április hó 25-én.

A miniszter rendeletéből :

Olvashatatlan név s. k.
miniszteri o. tanácsos.

A másolat hitelül :

Budapest, 1939. évi május hó 5-én

Kovács Mihály s. k.
min. irodafőtiszt.

Temetkezési segélyakciónkról

Folyó év márciusi közgyűlésünk határozata értelmében csak az lehet tagja a temetkezési akciónknak, aki áprilisi lapszámunkhoz csatolt levelezőlap nagyságú nyilatkozatot aláírta és egyesületünknek azt megküldte. Sajnos, azóta is többszöri figyelmeztetésünk ellenére csak 268 kartárs küldte vissza, ami azt jelenti, ha kartársaink közül valaki elhal, csak 134 pengőt utalhatunk ki. Közgyűlésünk másik határozata, hogy csak abban az esetben utalhatjuk ki a temetkezési segélyt, ha három haláleset után esedékes részösszeg befizetését el nem mulasztja és egy évi tagsági díjnál többel nem tartozik, ellenkező esetben temetkezési segélyjogosultságát az illető elveszti.

Az alább felsorolt névsorban mindenki láthatja, hogy ki tagja

a temetkezési akciónknak. Ha valamely kartárs a névsorban nem találja nevét és tagja akar lenni, azonnal egy levelezőlapon jelentse be egyesületünknek, hogy a tagok közé felvehessük.

A névsor a következő:

Adorján István Réde	ifj. Fekete József Budaörs
Aponyi József Zebegény	Fischer Géza Alcsút
Ábel Ferenc Esztergom-tábor	Fischer Gézáné Alcsút
Bagi József Tompa	Forgács Mihály Fedémes
Bakos István Nemti	Forgács Pál Lovászpata
Balogh Bálint Pilisszentkereszt	Füsti Mo'nár Sándor Szántód
Bátor József Csatártó	Füzi István Babót
Bekes Dezső Putnok	Füzi János Boda
Belányi Vilmos Dorog	Gábris István Pusztavám
Bernhardt József Erdősmecske	Garay János Izsák
Berze Lajos Gödöllő	Garami Árpádné Jávorkút
özv. vitéz Bézi Imréné Debrecen	Garami Árpád Jávorkút
Bóznér János Szekszárd	Gere Antal Pilismarót
Bozsoki József Felsőhárom	Göndöcs Imre Göbősmajor
özv. Bögözy Gyárfásné Adony	Gráczi Ferenc Csornakút
Bölcs István Gyömrő	Greitneth János Zalaerdőd
Bősze József Nénapuszta	Grüner Mihály Ujmassa
Buchelt István Varásló	ifj. Gunszt Ferenc Sárpenetele
Csabalik Gyula Ujmassa	Györfi László Dunaszentbenedek
Csaby Pál Ujhartyán	T. Györfi Vilmos Pécs
Csányi István Mozsgó	Hajas József Pilisszántó
Csemba Lajos Sümeg	Halvax Andor Vörösi puszta
Csekey János Császártöltés	Halvax Ferenc Galgagyörk
Csizmadia Vincze Iharkút	Haracsy István Nagyatád
Csontos József Tornaszentjakab	Hartl István Pásztó
Czumpf Imre Pilisszentlászló	Hauk Ferenc Nyirjes
vitéz Ballabás János Baj	Hegy Antal Nagyberék
Cservenka Ferenc Tata	Hencz József Gánt
Csuka János Baj	ifj. Hess József Iharkút
Daróczy Márton Esztergom	Hess Pál Fenyőfő
Dávid Sándor Sassi	Hevesi József Esztergom
Deák László Debrecen	Hoffer Ferenc Mecsekalja
Deli Antal Hetvehely	Honti Pál Pilisszentkereszt
Dobrovics Dániel Sós-kút	Horváth Géza Tengőd
Dombai József Szakcs	Horváth György Esztergom
Duschanek József Marcaltó	Horváth Gyula Olgamajor
Endrődi Sándor Budapest	Horváth Imre Vitnyéd
Endrődi Sándorné Budapest	Horváth István Baja
Eötvös Béla Nagybátony	Horváth István Újkér
Erdősi József Arló	Horváth János Vitnyéd
Erdész Ferenc Baja	Horváth János Koháry
Ezsiás János Ravazd	Horváth József Bogyoszló
Farkas Mihály Arló	Horváth Károly Báránd

Horváth Károly Kőcse
Hugli Pál Gyöngyössolymos
Hunyadi József Nagybörzsöny
Hunyadi Károly Ipoly
Huszár János Balatonendréd
Illés István Bak
Imberger István Sárszentágota
Jánosi Emil Tiszakerecseny
Jarosch Ernő Tiszakerecseny
Józsa Kálmán Varsányújmajor
Juhász János Putnok
Kálinger István Lenti
Kapui Károly Bakonyszentlászló
Kárpáti András Hajmáskér
Kiss Aladár Várpalota
Kiss Bertalan Hódmezővásárhely
Kiss József Keszű
Kiss Károly Daraboshegy
Kis-Tóth Tamás Dikáros
Kokály Ferenc Szabadbattyán
Kolb Gyula Esztergom
Kothay István Nergesujfalu
Kothay Mihály Drégelypalánk
Kovács Antal Csapod
Kovács István Karcag
Kovács János Nova
Kovács József Gyulafirátó
Kőhalmi József Esztergom
Kostyál János Bánhida
Kölczöl Kálmán Zalaapáti
id. Körmendi Gyula Budapest
Körmendi Gyuláné Budapest
ifj. Körmendi Gyula Budapest
ifj. Körmendi Gyuláné Budapest
Körmöczy Illés Békéscsaba
Kruniker István Sümeg
Kummert Lajos Páty
Kurali Gyula Jásztelek
Kúti István Márianosztra
Lajgut József Mátraszentlászló
Leóczyk Alajos Parasznya
Lengyel József Isaszeg
Lovász József Párkányháza
Lukács István Cserépváralfa
Magyar József Kéthely
Major Jenő Hegykő
Malmos Mihály Miskolc
Malmos Mihályné Miskolc

Malu Iszky Pál Gödöllő
Mackó János Agyagos
Márkus Mihály Kővágószőlős
özv. Majer Oszkárné Dömös
Máté István Keselyűs
Mátész Mihály Baja
Mátrahegyi János Mátraszentlászló
Mészáros József Csesznek
Miklái Kálmán Tóváros
Miltényi János Gödöllő
id. Molnár András Hódmezővásárhely
Molnár József Szomfava
Mráz Gyula Budapest
Murányi János Gyöngyössolymos
Müller István Csapok
Nagy József Sopron
Nagy Kálmán Márianosztra
vitész Nagy Lajos Balatonendréd
Nagy Sándor Orosháza
Nagy Vince Vajszló
Nemes József Szentmargita
Németh Elek Aszuvölgy
Neusinger Lajos Dunaszentmiklós
Németh Ferenc Uza
Németh Géza Himód
Németh János Bakóca
Németh Károly Vát
Németh Lajos Neszmély
Neuman Károly Zalapetend
Niszler József Alcsút
Novodárszky Gyula Diósgyőr
Ohád János Kerepes
Orosz Imre Szombathely
Orosz László Szombathely
Páger János Kéthely
Pakodi Gyula Buják
Pál István Mohács
Papp István Méhes
Papp József Nagyrada
Pasztorek Antal Kútberék
Pasztorek Sándor Mogyorósbánya
Patakfalvi József Nagykanizsa
Patak Árpád Szombathely
Perhács Péter Nagybatony
Póczos Sándor Ágasvár
Poprádi Kálmán Szentendre
Poprádi Kálmánné Szentendre

Pörcz Sándor Gödöllő	vitéz Szekeres Károly Baj
Ptacek János Sósartyán	Szegedi Mihály Szomod
Quirikó Sándor Bernece	Székelyhidi Vilmos Szilasbolhás
Rába János Zsitfapuszta	Sziklai Gyula Radostyán
Rába József Zalaszántó	ifj. Sziklai Gyula Radostyán
Rámpf Ferenc Tata	Szinger Vilmos Erdőmajor
Rejtő Róbert Miskolc	Szöllősy Sándor Salgó arján
Remete Ferenc Rajka	Szűr József Gombápuszta
Répásy Ferenc Pécs	Szy Ferenc Püspökladány
ifj. Salamon József Homoktereny	Tajnel János Gödöllő
Sebők Sándor Budapest	Takács János Szentpéterfa
Sebők Sándorné Budapest	Tamás Jenő Nagyberki
Simon Dezső Beregszentmiklós	Tanó József Pécsvárad
Simon Péter Iszkaszentgyörgy	Tarnay Gusztáv Gödöllő
Simonyi Antal Nőtincs	Taskovits István Kisszállás
Slauszky Ernő Királyszállás	Tavas Iván Kemence
vitéz Somos Ferenc Bánhida	Teszárs Vilmos Ó-barak
Solymosi János Budapest	Tihanyi István Kerepes
Steiner József Eplény	Tomka József Tardos
Stift Kálmán Csatári major	Tóth István Végardó
Stift Géza Csikoségererdő	Tóth István Esztergom
Stubenvoll Rezső Tata	Tóth József Gödöllő
özv. Strobl Józsefné Vitnyéd	Tóth Ödön Tolna
Stubnya Béla Pilismarót	Tölgyes Lajos Pilisszentkereszt
Stubnya László Pilismarót	Törkenczy István Sály
Stubnya Mihály Pilismarót	Treier Ferenc Tarany
Sümegei János Szentadorján	Ujlaki Tivadar Páprád
Szabó Ferenc Uzsa	Ughy József Hont
Szabó Géza Bögöte	Vajda József Nagykanizsa
Szabó János Vecsér	Vancsura Antal Baja
Szabó János Csolnok	Vancsura István Baja
Szabó József Kerepes	Varga Sándor lharkút
Szabó Márton Esztergom	Varsányi József Lovasberény
Szakács József Vitnyéd	Vasvári Vilmos Pilisszentlászló
Szalay Gyula Vép	Vincze Sándor Budapest
Szalay Lajos Ják	Vörös Ferenc Küldoromlás
Szalay Tivadar Izebike	Weidinger István Kőhányáspuszta
Szalczér Antal Eplény	Vörös Rezső Bánhida
Szalczér Antalné Eplény	Zolnai Imre Józsa
Szarka József Bátorkeszi	Zsurzsmann Tivadar Hollóháza

Eladó egy drb. hároméves német vizsla (szuka) és
2 drb. másfélhónapos kölyke (kan és szuka).
Címe: Péter János erdőőr Balatonujlak, u. p. Balatonmáriaifürdő.

Pénztári beszámoló

Június havi befizetések folytatása: Prónay Zoltán Kútberek 5 P. Összes befizetés június hóban 465— P.

Július havi befizetések: Füzi István Babót 6, Szöllősy Sándor Salgótarján 12, Aponyi József Zebegény 450, özv. Bögözy Gyárfásné Mándok 3, Deáky Dezső Kaposvár 3, Garai János Izsák 5, Fischer Géza Alcsut 3, Fischer Gézáné Alcsut 150, Erdősi József Arló 2, Kasza József Pécs 2, Kiss Károly Daraboshegy 750, Németh Lajos Neszmély 560, Német János Bakóca 550, Simon János Gödöllő 5, Somosi József Debrecen 5, Bözner János Szekszárd 3, Juhász János Putnok 6, Kincses György Kelebia 24, Miltényi János Gödöllő 3, Simon Károly Esztergom 2, Strumperger István Hercegszántó 3, Szabó Márton Esztergom 450, Szy Ferenc Püspökladány 8, Vincze Sándor Párkányháza 450, Bali János Kishárság 11, Borbás József Murarátka 14, Bihacker János Szomod 2., Csanaky György Gönyű 2, Gyenis János Hetvehely 2, Kapui Béla Diósgyőr 5, Kolossváry István Királyhalom 5, Pasztorek Antal Hont-Kútberek 3, Tóth István Végardó 350, Végvári Jenő Egerbakta 3, Zsidy Lajos Hetes 2, Barsi János Balatonendréd 11, Berze Lajos Gödöllő 6, ifj. Bordács István Kapolcs 3, Dallos Géza Gödöllő-Erdőigazgatóság 9820, Hencsei József Ujhuta 3, Ködmön Ignác Baranyajenő 10, ifj. Körmendi Gyula Budapest 34, Kovács János Rém 6, Mocsári Rezső Putnok 10, Simon Péter Iszkaszentgyörgy 10, Szalczér Antal Tosokberend 9, Szaniszló Béla Háromhuta 350, özv. vitéz Bézi Imréné Debrecen 5, Földes Kálmán Nádasd 5, Matkovits Antal Sömlény Mihályfa 3, Mocsár Gábor Debrecen 5, Nádas Károly Vaskút 6, Aposztl Miklós Újpest 250, Csontos József Katalinmajor 3, Fazekas Ignác Zalaerdőd 12, Grellneth János Zalaerdőd 150, Győrvári János Sárvár 2, Kerényi Ferenc Hámor 5, Kiszél András Ibafa 3, Németh Géza Himód 8, Papp István Budakeszi 5, Ujlaky Tivadar Vajszló 3, Adorján István Réde 1, Bujtás József Gödöllő 22, Cservenka Ferenc és társai Tata 2750, Dombai József Szakcs 2, Hegyháti Miklós Kalocsa 610, Kiss Aladár Csőszpuszta 8, Kothay Mihály Drégelypalánk 450, Loránt Antal Beregdaróc 5, Mikóczy Tibor Pozsonyeperjes 6, Nagy Kálmán Márianosztra 10, Törkenczy István Saly 12, Solymosi János Budapest 15, Neumann Károly Zalapetend 5, Szokol János Hókamalom 2, Hesz Ferenc Izabellaföld 10, Hugli Pál Gyöngyösolymos 3, Müller János Nádasdladány 22, Simon János Bajcsa 6, Rakonczai János Parasznya 10, Béres József Gyöngyösolymos 10, Farkas Mihály Arló 5, Kardos Iván József Veszprém 350, Kerek József Mikepércs 150, Kiss György Földeák 10, Sivó Piusz Vereb 10, özv. Strobl Józsefné Vitnyéd 3, Szakács József Vitnyéd 150, Kovács István Karcag 10, Rába János Vízvár 2, Steiner József Eplény 5, Sümegei János Szentadorján 6, Tarafás

Mihály Kajetánháza 3, Tóth Imre Németlukafa 12, Tóth Imre Németlukafa 4, Berzsényi Imre Nagybogdány 5, Kovács János Nova 3, Rónás Ferenc Somoskőujfalu 6, Huszits Endre Keszthely 4, Major Károly Budapest 2, Czauner András Bustyaháza 8 pengő.
Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözzel:

Kőhalmi József

főszámvevő.

Egyesületi hírek:

Felhívjuk mindazon kartársainkat, akik állásnélküliségüket Egyesületünknek bejelentették, hogy kellően felszerelt kervényeiket a földművelésügyi miniszter úrhoz címezve mielőbb adják be.
Cím: Budapest, Kossuth Lajos-tér 11. szám,

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltogatásuk esetén új címüket idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részén élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közöljék, hogy őket egyesületünkbe való belépésre felkérjük.

Felkérjük kartársainkat, hogy a környékükön lakó kartársak közül azokat, kik még nem tagjai egyesületünknek, hívják fel az egyesületbe való belépésre, hogy taglétszámunkban még jobban megerősödvé, minél eredményesebben képviselhessük a segéd-személyzet érdekeit.

Értesítjük kartársainkat, hogy a hozzánk beérkező levelekre mi készséggel válaszolunk, de kérnünk kell, hogy a szükséges 20 filléres válaszbélyeget csatolják levelükhöz, nehogy ezzel az egyesület kiadásait még szaporítsuk. A szerkesztői üzenetek bár rövidek, de 20 filléرنél többre kerülnek.

Temetkezési akciónk. Lapunk áprilisi számához egy nyomtatott levelezőlapot melléeltünk, hogy a kartársak azon bejelenthessék abbéli szándékukat, hogy kívánnak-e a temetkezési segélyakciónak tagjai lenni. Sajnos, az azóta eltelt négy hónap alatt az érdeklődés ez ügyben oly gyenge volt, hogy eddig mindössze 268-an jelentették be csatlakozásukat. Vannak esetek, hogy egyes kartársak fizetik az esetleges temetkezési járulékot, de ebbéli szándékukat nem jelentették be egyesületünkbe, ami viszont meg-

nehezíti az ügykezelést és nem tudunk tiszta képet szerezni az akciónk taglétszámáról. Igen kérjük kartársainkat, hogy ilyen esetben is jelentsék be egy levelezőlapon az akciónkhoz való csatlakozásukat.

Az elmúlt időszakban hét esetben fizettünk temetkezési segélyt. Az idei közgyűlésünktől számítva Király Sándor volt kartársunk elhalálozása folytán immár 8-ik esetben folyósítjuk a segélyt, jelen esetben közgyűlésünk határozata értelmében azonban csak 134 P-öt. Kérjük kartársainkat, hogy ennek értelmében az 50 filléres hozzájárulási illetéket a hátralékos tagdíjakkal egyetemben befizetni szíveskedjenek.

Különfélék

Halálozás. Király Sándor volt m. kir. főerdőőr vesebajban, hosszas szenvedés után 58 éves korában a balassagyarmati kórházban július hó 10-én elhunyt. Temetése 13-án volt Bagon. — Megboldogult egyesületünknek kezdettől fogva tagja volt, valamint a temetkezési akciónknak is, így özvegye részére a temetkezési segélyt ki is utaltuk.

Nyugodjék békében!

Áthelyezés. A vallás- és közoktatásügyi miniszter Kiss Tóth Tamás kartársunkat Sikárosról Lengyelre (Tolna megyébe) és helyébe Sikárosra Molnár József kartársunkat a bátaszéki erdőhivattaltól áthelyezte.

Kárpátalján az 5710/1939. M. E. számú rendelet szerint a további rendelkezésig tilos a következő vadakra löni: szarvasra, dámvadra, őzre, zergére, mezei nyúlra, siket- és nyírfajdra, császármadárira, tuzokra, fácánra, fogolyra, fűrjre, harisra, erdei szalonkára, nyári lúdra, tőkés kacsára, gémre, vándorsólyomra, kerecsensólyomra, hollóra, medvére, hiúzra, vadmacskára, nyércre és vaddisznóra. A rendelet szerint a kárpátaljai vadászati szerződéseket átvizsgálják és csak akkor lesznek azok tovább is érvényesek, ha a földművelésügyi minisztérium kirendeltsége Ungváron jóváhagyja azokat.

Percenként 65 korona kárt okoznak a svéd erdőtüzek. A svéd kormány elhatározta, hogy a legerélyesebb rendszabályokkal küzd az erdőtüzek ellen, amelyek évről-évre rengeteg kárt okoznak az országban. Az ujságok, amelyek hátborzongató leírásokat közölnek az ilyen erdőtüzekről, kiszámították, hogy azok percenként 65 korona kárt okoznak. Az ilyen tűzvézésnek számos emberélet is esik áldozatul. Az erdőtüzek megfékezésére országos szövetségbe tömörítették a tűzoltóságot.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Bander István Külsőfecske. Tagdíjhátraléka ez év végéig 11 P. Temetkezési hátraléka 3·50 P.

Horváth Lajos Bögöte. Tagdíjhátraléka 1937. év végéig 7 P. Temetkezési hátraléka a mai napig 3·50 P.

Kincses György Kelebia. Július 5-én hozzánk beküldött 24 pengőből 3·50 P-t temetkezési alapra számoltam el, a többit tagsági díjra. Tagdíjhátraléka ez év végéig 15·50 P.

Szy Ferenc Püspökladány. Tagdíja a most beküldött öszszeggel nem ez év végéig, hanem 1941. év március hó végéig rendezett. Temetkezési segélynél is 4 P többlete van, vagyis 8 részösszeggel.

Gyenis János Hetvehely. Tagdíjhátraléka ez év végéig 10·50 P. Temetkezési hátraléka 3·50 P.

Mocsári Rezső Putnok. Tagdíja ez év végéig rendezett. Temetkezési járuléknál 1·50 P többlete van.

özv. vitéz Bézi Imréné Debrecen. Tagdíja 1940. november hó végéig rendezett. Temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Sztacho János Réde. Tagdíjhátraléka három év levonásával ez év végéig 25·50 P. Temetkezési hátraléka 3·50 P.

Nagy Kálmán Márianosztra. Tagdíja mint féltagdíjas, ez év szeptember hó végéig, temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Hugli Pál Gyöngyössolymos. Tagdíjhátraléka ez év végéig 6·40 P. Temetkezési járuléka a mai napig rendezve van.

Müller János Nadasdladány. Tagdíja ez év végéig rendezett. Temetkezési hátraléka a mai napig 3·50 P.

Németh Ferenc Uzsza. Tagdíjhátraléka ez év végéig 1 P. Temetkezési járuléka a mai napig rendezve van. Május hónapban feladott 16·22 P hozzánk május 2-án beérkezett. Júniusi lapunk pénztári beszámolójában közölve lett.

R. Kovács István Karcag. Tagdíjhátraléka ez év végéig 11·50 P. Temetkezési járuléka a mai napig rendezve van.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVFOLYAM

1939. SZEPTEMBER

9. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Az ősi magyar határon

Egyesületünk örökszép szimbolumát, a zászlót, a Kárpátok fenyveseiből elősuhogó szél büszkén lobogtatta meg a lengyel-magyar határon, Magyarország ezeréves határán. Még alig múlt el egy év zászlószentelésünk után, még alig tett pontot ünnepi ábrándozásainkra az idő; máris megvalósult szívünk titkos, de a biztosság tudatával áthatott vágya.

Ebben a szent pillanatban a gondolatok, az emlékek, az örömteli könnyek olyan sokaságával kellett megküzdenünk, hogy kevés a legművészből toll is megörökítésükre.

Láttuk Árpád dicső hadseregeit, amint hazát keresve ezekről a bércekről megpihentek, a célt elérve tekintett körül; éreztük Szent István határokat megerősítő bölcs országalapítását; végigéltük a magyar dicsőség korát, mikor országunk partját négy tenger vize mosta; végigszenvedtük örök tragédiánkat, amely dülő harcok színhelyévé avatta a történelemben szinte számtalan esetben ezeket a bérceket; de könnyeinket letörölte a büszke emlékezés: nem volt az a mély sír, amelyből igazságunk régi fényével fel ne támadt volna.

A lengyel határ közelében, komor fegyver mélyében apró gyertyák égnek s az országúton, mint felkiáltó jel mered az utas elé a tábla: „Vándor állj meg! Szállj magadba a világ-háborúban elesett hősök sírja előtt.”

Igen, itt meg kell állni minden magyar embernek. Kegyeletes szívvel kell könnyűvé tenni az örök álmodó magyar hősök nyugalmát. Ők a hazaszeretetet, a hazához való min-

denek árán ragaszkodást vérükkel pecsételték meg s soha el nem múló példát állítottak minden magyar nemzedéknek.

Fent, a Kárpátok bércén, a körültekintő szemei elé tárulnak e régi világháborús csaták terei, a lövészárkok, orosz állások. Itt dacolt a maroknyi magyar sereg az orosz gőzhengerrel, itt folyt el annyi magyar vér, amely csak számunkra szentelte meg ezt a földet.

Trianonban hiába raktak be bennünket a sírba, hiába zárták be az igazságtalanságok köveiből épített kriptájt. A Kárpátokban elesett hősök vére öntözte, termékennyé tette a magyar élet fáját. És ez a fa az elmúlt esztendőben kivirágzott s meghozta első gyümölcseit: a Felvidék visszacsatolását és az ősi magyar határok részbeni visszaállítását.

A mi szent zászlónkat a Kárpátok szellői símogatták, az óriási fenyők meg-megborzongtak. Talán ők is érezték, hogy hogy súlyos idők előtt állunk, A világ ismét belső indulatoktól remeg, a világháború igazságtalanságainak fojtó levegőjét ismét torkunkon érezzük. Mít hoz a holnap, mi lesz a jövő? Ki tudna ezekre a kérdésekre feleletet adni?

A Tatárhágót az alkonyati pír biborszínű ruhába öltöztette, nyugvóra készült a természet, a fenyvesek mélye titkos sóhajokat suttogott, de a mi szívünkben szent zászlónk tövében új tüzek gyúltak:

Szent ez a vérel megszentelt föld, szent a Kárpátok egész vonulata, szent Szent István birodalma és szent a mi akarásunk, mikor ennek a földnek megtartásáért, visszaszerzéséért élünk, de, ha kell meghalunk.

Daróczy Márton.

Jegyzőkönyv

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének Királymezőn, augusztus hó 13-án d. e. 11 órakor, a községi elemi iskola tantermében megtartott vándorgyűléséről.

A vándorgyűlésen Daróczy Márton ügyvezető elnök elnökölt, résztvettek azon az egyesület vezetősége részéről Kolb Gyula titkár, Kőhalmi József főszámvevő és Pasztorek Sándor számvizsgáló-bizottsági tag.

A vándorgyűlésen a megjelentek közül a következők neveit sikerült feljegyeztetni: Paszkó Ferenc, Gimbár György, Kusz László, Habác István, Czauner András, Habác György, Traxler Gyula, Sebők Sándor, Markocsány Endre, Weinrauch Géza, Schreiner József, Kővári József, Schleier Alajos, Chudán

Viktor, Gerstmajer Lajos, Hrusovszky Fedor, özv. Csürg Andorné, Sebők Sándorné, Markocsányi Zoltán, Chudán Viktorné, Weinrauch Gyula, Penczemtádlér József, Barnák István, Kricsfalusy László, Minya László, Rephyuk István, Melnicsuk József, Baganics Miklós, Motrinczer János, Rácz Mihály, Orosz Pál, Berniczky János, Hernl István. Reniszberger Ferenc, Barnák Sándor, Czauner Géza, Cziller József, Markocsány Sándor, Román Sándor, Takár István, Szálka László, Orosz József, Szkira Iván, Timár György, Holczberger Pál, Csüri Árpád és még 6 olvashatatlan aláíró.

A vándorgyűlés első programpontjaként a résztvevők elmondották a Magyar Hiszekegyet, majd Daróczy Márton ügyvezető elnök emelkedett szólásra és szeretettel üdvözölte a megjelenteket, majd elmondotta elnöki megnyitóját és ismertette az egyesület célkitűzéseit.

Az ügyvezető elnök megnyitójában a következőket mondotta:

Kedves magyar Testvéreim!

Ez év márciusától az erdő ismét hatalmas tényezője az egyetemes magyar életnek. Szent István koronájában a leg szebb drágakövek tértek vissza a Kárpátalja és a Felvidék visszacsatolt erdeiben. A szent háromszínű lobogót ismét azokon a hegyormokon fújja a szél, ahol Árpád vezér megpillantotta a Kárpátok medencéjét, s ahol a hős magyar sereg először vetette meg lábait. Kelet felől újra közvetlenül fülünkbe súg az a tudat, hogy a magyar nemzetnek örök, szent, az isteni gondviselés által kijelölt hivatása van, a Kelet és a Nyugat ütközőpontján kemény és nehéz hivatás, de büszke és fel emelő, balga és vak, az aki ezt a hivatást nem látja. Európát gyöngíti, aki a magyarság erejét faragja.

A magyarság Trianonban talán még mélyebb sírba esett, mint Mohácsnál vagy Mohinál. Elvették előle még az éltető levegőt is, s oda állították a lejtőre, amelyen szerintük nem lehetett megállás, s elfelejtették azt, hogy a lejtőn lefelé rohanó magyarság elsősorban az európai egyensúlyt, s csak azután fogja saját magát agyonzúzni.

De tévedett az, aki azt hitte, hogy nemzetünket papíros békékkel meg lehet ölni, hogy a Trianonban kovácsolt rab bilincsek sohasem fognak megrozsdásodni.

Szegedről húsz évvel ezelőtt megindult hatalmas energiával a magyar feltámadás gondolata s lépésről-lépésre erősödött a magyarság megtépázott öntudata.

A magyarság hajójának irányítása egy nagy ember kezébe került újra, s nincs az a hatalom, amely megakadályozhatná, hogy ez a kéz újra a feltámadás révébe vezesse sokat szenvedett, de a szenvedésekben megacélozott nemzetünket.

Vándorgyűlésünk első ünnepi gondolata Feléje száll mély

hódolattal és forró imával fordulunk az Egek Urához, hogy oltalmazza, tegye boldoggá őt az emberi kor legvégső határáig, hogy a magyarság még hosszú esztendőkön keresztül érezhesse vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó úr Ófőméltósága országlásának áldását. Isten áldása, legyen a legelső magyar ember egész életén és honmentő munkáján. (A megjelentek felállva percekön keresztül ünnepelték a Főméltóságú Urat.)

Mély tisztelettel indítványozom, hogy a Kormányzó úr Ófőméltóságát királymezői vándorgyűlésünk alkalmával hódoló távirattal köszöntsük. A távirat szövege a következő:

„vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó úr Ófőméltóságának Budapest. A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének Kárpátaljan, Királymezőn tartott vándorgyűléséről mély hódolattal köszönti Főméltóságodat, életére és további munkájára a jóságos Isten bőséges áldását kéri“.

De hálás gondolatunk száll ezen a napon a baráti nemzetek nagy vezetői felé, akik megértették a magyarság nagy hivatását s bölcs államférfiúi képességeikkel rásegítették a magyarságot a feltámadás útjára.

Kedves Kartársaim és Testvéreim!

Lehetetlen ezekben az ünnepi pillanatokban meg ne emlékezni azokról a magyar hősookról, akiknek vére megpecsételte országunk részbeni feltámadását. Azokról a hősookról, akiknek a vére ott piroslik a Felvidék és Kárpátalja rögein, s akiknek vére újra megöntözte a magyar feltámadásnak terebélyesedni kezdő fáját. A kegyeletnek, a hálának e gondolata szálljon felénk a következő néma percekben. (A gyűlés résztvevői helyükről felállva, néma csendben adóztak az elesett hősök emlékének.)

Kedves Kartársaim!

Kárpátalja és a Felvidék visszatérte legnagyobb mértékben megerősítette a mi társadalmunkat, amely csak azután a húsz trianoni év után kétszeres szenvedés és kétszeres várakozás volt.

Ti ökölbe szorult kézzel, könnybecsavarodott szemmel éreztétek rabmagyarságtokat, amelynek tétlenül kellett nézni közös és örök magyar kincsünknek az erdőnek felelőtlen kipusztítását és kizsákmányolását; mi elsorvasztva, a trianoni határok között megtizedelt erőnkkel küzdöttünk meglevő értékeinknek a szebb jövő számára való átmentéséért.

A húsz év azonban ma már a multnak szomorú emléke, előttünk áll a jövő, tele feladatokkal és új problémákkal. Ezek a feladatok hihetetlenül súlyosak és nehezek. A megoldás reményével tehát csak úgy vághatunk neki, ha a kart karba tesszük és erőnket egyesítjük.

Egyesületést sokféleképpen lehet elképzelni, de a mai nehéz helyzetben csak kipróbált, a kezdet nehézségein túljutó alapokon lehet elindulni.

Egyesületünk ma már tizenhárom éve küzd harcunk és társadalmunk szebb jövőjéért. A kezdet nehézségein már átjutottunk, egyesületünk tagokban, erőben, társadalmi súlyban egyre erősödik. Nem lehet tehát próbálkoznunk, hanem a meglévő értéket kell erősíteni, ha a felbukkanó feladatokat százszázalékosan megakarjuk oldani.

Egyesületünk eddigi munkásságának eredményeit gazdag táblázatokkal, sok-sok esettel, számadatokkal igazolhatnám, de úgy érzem, erre nincs szükség, mert mi nem alkudozni, csábítani akarunk, hanem mint jó magyar emberek ide állunk elétek: Jertek közénk, lépjétek be egyesületünkbe, segítsétek bennünket, segítsétek önmagatokon, hogy így közös erővel vigyük diadalra ügyeinket.

Nagyon jól tudjuk, hogy sok a probléma, sok felfogásbeli különbség van közöttünk, de azt is látjuk, hogy egyik nehézség sem legyőzhetetlen, csak jóakarattal, egy kis megbeszélés és jószándék kell hozzá.

Nem akarok elébe vágni ezeknek a kérdéseknek, mert még lesz alkalmunk gyűlésünk folyamán az egyes felszólalásokkal kapcsolatban, csak rá szeretnék mutatni arra a jó magyar közmondásra, hogy: néma gyermeknek az anya sem érti a szavát. Tehát, ha mi nem tudjuk a panaszokat, az eselleges sérelmeket, a félreértésre alapot adó kérdéseket, akkor az orvoslást sem fogjuk tudni megtalálni.

Épen ezért kérek Benneteket, kedves Bajtársaim, hogy felszólalásaitokkal legyetek segítségünkre, mondjátok el gondolataitokat, hogy a kölcsönös megértés, bajtársiasság szellemében foghassunk neki az új együttes munkának.

Egyesületünk alapvető célkitűzéséért már volt alkalmunk a közetmultban kiadott felhívásunkban ismertetni, de úgy érzem, hogy annak egyes programpontjait szükséges lesz újra hangsúlyozni.

Egyesületünk egyik legfőbb célja az egymással való szoros bajtársi és baráti kapcsolatok fenntartása. Enélkül egyetlen egy egyesület sem képviselhet súlyt és erőt, mert ha minden vidéken külön egyesületesdit játszunk, el fog sikkadni minden problémánk s a szócsatákon kívül többre sohasem fogunk jutni.

Legyetek róla meggyőződve, hogy a felsőbbtség a legnagyobb jóakarattal kíséri figyelemmel ügyeinket s ép ezért fontos, hogy mindannyian egy táborban legyünk, s hogy kéréseinket az összeség nevében mindenkor, mint egy ember terjesztessük fel, illetve adhassuk elő.

Lapunk rendelkezésére áll minden egyes tagunknak. Segítségével mód nyílik nemcsak arra, hogy minden kartársunk

lépést tartson az állandó haladással, hanem arra is, hogy észrevételeit, elgondolásait a legszélesebb nyilvánossággal is közölhesse.

Lapunk útján nyílik mód ugyancsak arra, hogy kartársaink az erdészeti vonatkozású dolgokat állandóan figyelemmel kísérhessék, ami azért is nagyon fontos, mert csak így ismerhetők meg az ügyeknek ezernyi vonatkozásai, amelyeknek hiánya nélkül tökéletes elgondolást még csak elképzelni sem lehet.

Egyesületünk elsőrendű feladatának tartotta azt is mindig, hogy a közös sérelmeket illetékes helyen feltárja, s amennyiben csak egy lehetőség van rá, azokat elintézza.

Ezen a téren egyesületünk már számos nagy és komoly eredményt könyvelhet el magának, s egész határozottan, komoly lelkiismerettel állíthatjuk, hogy ezek az eredmények még ma is csak a megvalósulatlan ábrándképek világába tartoznának, ha egyesületünk egységes erővel fel nem lépett volna.

Nem kis hasznú munkásságot végzett egyesületünk az évek hosszú során keresztül azáltal, hogy tagjainkat ügyesbajos dolgokban eligazította, tanácsokat adott nekik, s az állás nélküli bajtársakat állásba segítette.

Ha valaki csak egy kicsit is nyitott szemmel jár a világban, annak nem kell külön megmagyarázni, hogy ezeknek a feladatoknak megoldására csak a kellő alapokon nyugvó szervezet képes, s ahhoz sem kell különös képzelő erő, hogy valaki rájőjjön arra, hogy mégis csak jobb olyan helyhez fordulni, ahol ingyenesen segítik ügyeiben elő, mint ahol minden jótanácsot nehéz pénzekkel kell megfizetni.

Kedves Bajtársaim!

Örök emberi sors a halál, s hány kartársunknak még, az sem adatott meg, hogy nyugodtan hunyhassa le szemeit, mert kínzó kérdés számára, hogy utolsó napjaiban ki fog szereteteiről gondoskodni. Temetkezési akciónk, amikor elhunyt kartársaink hozzátartozóinak 300— P segélyt nyújt, ezen a kínzó gondon kíván segíteni. Micsoda megnyugtató tudat, milyen boldogság tudni, hogy szereteteinkről a legutolsóig gondoskodás történt.

Egyesületünk programjának igen jelentős részét alkotja az a küzdelem, amelyet a magánalkalmazásban álló kartársaiért vív.

Ezért a célkitűzésért állandóan a legerőteljesebb eszközökkel harcolunk, s már küzdelmünknek mutatkoznak is az eredményei, amennyiben több magánuradalom belátta a helyzet tarthatatlanságát és önmagától dicsérendő módon rendezte alkalmazottainak illetményeit és nyugdíjait.

Ezen a téren küzdünk azért is, hogy szűnjön meg végre az a megaláztatás, hogy kartársainkat nem egy helyen, a cseledekkel egyenlő rangsorban tartják. A magyar alerdészi kar

hatalmas nemzeti kincs felett áll őrt. Méltányos tehát, hogy mindenben megkapja a felelősségéhez, szaktudásához, munkájához megfelelő társadalmi helyzetet.

Közszolgálati és közalapítványi alkalmazásban álló kartársaink érdekében is küzdünk, hogy őket is sorolják abba a státusba, amelyben a hasonló képzettségű egyéb állami alkalmazottak állanak.

Kérelmeinket ebben a vonatkozásban állandóan napi-renden tartja a rendezésre legilletékesebb fórum, s biztosak lehetünk abban, hogy ha a kérdéshez kellő szaktudással, szervezetséggel nyúlunk hozzá, hamarosan itt is örvendetes eredményről számolhatunk be.

Kedves Kartársaim!

Ime, dióhéjban elétek vázoltam egyesületünk legfőbb célkitűzéseit. Láthatjátok, hogy itt nem zsákba-macskaárulás folyik, hanem komoly, céltudatos munka, amelynek sikere azonban teljes mértékben a megalapozottságtól, a szervezetségtől, társadalmi súlytól függ.

Én most, amikor itt állok előttetek ünnepi érzéstől átjár-tan, felidézem magamban alig 15 hónap előtti élményemet.

Budapest székesfővárosban zászlószentelésre gyűltünk össze mult év május 8-án. Először lobogtatta meg a szél örök szimbólumunkat, amelynek nagyszerű kifejezést adott Brandt Vilmosné Őméltósága zászlóánya, az itt látható zászlószegé-nek beverésekor:

„Ez a szeg erősítse hitünket, kovácsolja össze a szét-darabolt Nagymagyarországot, erdőkoszoruzta Kárpátok tér-tek minél előbb vissza“, továbbá v. Simonkay Gyula erdőtaná-csos rahói erdőigazgató úr, mikor elmondotta jelmondatát, hogy „ez a zászló még fog lobogni az ősi magyar határon, a Kárpátokban, a magyarság örökzöld fenyvesében.“

Dr. Ajtai Sándor m. kir. főerdőtanácsos Úr a zászló szí-neihez fűzött alkalmi példázattal verte be a zászlószegét:

„A piros szín — mondotta — a vért jelképezi, amelyet ennek a testületnek tagjai a hazáért kiontani készek. A fehér szín annak a tiszta, makulátlan becsületességnek jelképe, amely-lyel a testületnek tagja a reájuk bízott nemzeti vagyont meg-ővják és gyarapítják. A zöld szín az erdei falombé, színe az Isten által alkotott legszebb székesegyház boltozatának, amely-nek tiszta levegője a hit, remény és szeretet magasztos esz-ményeit oltja a vele foglalkozók lelkébe. A három szín együtt a legszentebb nemzeti eszmény, amely átvezeti a magyart az új ezredéven.“

Majd Rabó Gyula m. kir. főerdőmérnök Úr: „Ha acélos erővel egységbe olvadunk, Isten szent nevében biztosan győzni fogunk“.

Ki tudta akkor, hogy hő óhajításunk ilyen rövid idő alatt

valóra válhatik, hogy alig múlik el egy év, máris itt látjátok magatok között zászlónkat az ősi magyar határ közvetlen közelében.

A magyarok Istene nem hagyta el nemzetét, figyelte szenvedéseinket és felderítette reá a fettetámadás első hajnalsugarát. Imádságos szívvel boruljunk le előtte, s kérjük őt, hogy szent erdeink minden zúgása a Kárpátok bércei által övezett medencében, az örök Nagymagyarországban egyesülhessen az új ezer év munkájára s hogy egy év múlva az Erdélyi Kárpátokban tarthassuk meg jövő évi vándorgyűlésünket.

Adja Isten, hogy úgy legyen!

Az ügyvezető elnök beszédét a megjelentek nagy figyelemmel hallgatták végig, szavait sűrűn megszakította az általános helyeslés, majd amikor Horthy Miklós Kormányzó Úr dicsőséges országlásáról emlékezett meg, a vándorgyűlés tagjai helyeikről felemelkedve hosszasan és lelkes hangulatban ünnepték a Kormányzó Úr Ófőméltóságát.

Az elnöki megnyitó után sor került a szervezkedés részletes megbeszélésére. Daróczy Márton ügyvezető elnök ismertette a belépés technikai kérdéseit, a temetkezési segélyakció lebonyolításának módszereit, majd kiosztották a jelenlevők között a belépési nyilatkozatokat, a tájékoztató propaganda-íveket, majd az egyesületi jelvényeket.

Boldog örömmel tűzték fel a megjelentek egyesületünk jelvényét és arcukról sugárzott az öröm, hogy az anyaország-hoz újra visszakerülhettek.

Mély hatást váltott ki a vándorgyűlés résztvevőiből az a pillanat, amidőn a vezetőség bemutatta az egyesület zászlóját, az egybegyűltek boldog örömmel simogatták meg szépséges zászlónknak drága selymére hímzett magyar koronát.

Az ügyvezető elnök a vándorgyűlés résztvevőit felkérte, hogy válasszanak maguk közül 3 megbizottat, akik az egyesülettel fenntartják a kapcsolatokat és a budapesti gyűléseken képviselik, ezen tisztségekre egyhangúlag megválasztották Markocsány Sándort, Weinrach Gyulát és Markocsány Zoltánt.

Ezekután az ügyvezető elnök Isten áldását kerte a megjelentekre és egész Kárpátalja népére. Több tárgy nem lévén, a vándorgyűlést bezárta, az egybegyűltek pedig elénekelték a Himnuszt.

A m. kir. miniszterelnökség 1939. évi 8310. M. E. számú rendelete értelmében lapunk a további intézkedésig csak 10 oldal terjedelemben jelenhet meg. Jelen számunkból — e rendelet értelmében — kimaradt cikkeket jövő számainkban folytatásosan közöljük.

Jegyzőkönyv

a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos egyesületének Kőrösmezőn augusztus 15-én délelőtt 11 órakor a Hamuth-féle vendéglő külön termében megtartott vándorgyűléséről.

A rahói erdőigazgatóság képviselőiben a vándorgyűlést a következő erdőtiszt urak tisztelték meg megjelenésükkel: Kampü Iván erdőtanácsos, Kuti István, Sárkányi László, Klecz Károly, Nagy László és Csabán István erdőmérnökök.

A vándorgyűlésen egyébként az egyesület vezetőségét ugyanazok képviselték, mint Királymezőn.

A megjelentek közül a következők neveit sikerült feljegyezteni: Stark Pál, Minya József, Zenkó István, Stark István, Milcsevits József, Majer László, Milenzár Kálmán, Koszován János, Sztaniczki István, Jabloneczky Mihály, Havasi János, Andrásuk Ferenc, Jeremiás János, Birosz Emil, Frantz Pál, Nyáner János, Pauschner Kálmán, Birosz János, Birosz József, Birosz Pál, Gerhák István, Milcsevits Ferenc, Martignoni Viktor, Martignoni István, Voluscsuk Miklós, Frindt János, Grigorszky János és 11 olvashatatlan aláíró.

A Magyar Hiszekegy elmondása után Minya József üdvözölte a megjelent előkelőségeket.

Elsőnek Kampü István erdőtanácsos úr vitéz Simonkay Gyula erdőigazgató úr képviselőiben állott fel szólásra. Nagyhatású beszédében többek között a következőket mondotta:

Kedves Kartársaim!

Vitéz Simonkay Gyula erdőigazgató úr hivatalos távolléte miatt legnagyobb sajnálatára nem tudott résztvenni a vándorgyűlésen s így általam köszönti a gyűlés résztvevőit és kívánja Isten áldását munkásságukra.

A vándorgyűlés fontos feladatok végzésére hivatott, ami érthető is, tekintettel a húsz év alatt megsokasodott problémákra. Ezt a feladatot csak úgy tudja sikerrel megvalósítani, ha teljes egységben dolgozik.

Isten áldása kísérje a vándorgyűlés munkáját, hogy az mindenben a magyar haza javára szolgáljon.

A felszólaló erdőtanácsos úr szavait a vándorgyűlés hatalmas lelkesedéssel fogadta.

Daróczy Márton hálás szívvel mondott köszönetet a szíves üdvözlő szavakért, s annak tiszteletteljes tolmácsolását kérte vitéz Simonkay Gyula erdőigazgató úrnál is.

Ezután Daróczy Márton ügyvezető elnök megnyitotta a vándorgyűlést és elmondotta elnöki megnyitóját, ismertetve abban az egyesület célkitűzéseit.

A Kormányzó Úr nevének említésekor a megjelentek helyükről felállva hatalmas ovációval ünnepelték Őfőméltóságát, úgyszintén a kárpáti harcokban elesett hős katonáinkról való megemlékezéskor a vándorgyűlés résztvevői felállva néma csendben adóztak az elesettek emlékének.

A beszéd vázlatának gerincét lásd a királymezői vándorgyűlés jegyzőkönyvében.

Az ügyvezető elnök beszámolóját lelkes taps követte.

Egyesületünk zászlója a megjelent vendégekre és kartársakra mély hatást tett.

A beszámoló után a vendég urak szívélyes búcsút véve, eltávoztak.

Az elnöki megnyitóhoz először Minya József szólt hozzá a következőkben:

— Nem tartja helyesnek, hogy csak egy egyesület legyen Kárpátalja speciális problémái miatt. A kérdés igen nehéz, tekintettel arra, hogy Kárpátalján már eddig is létezett egy egyesület.

Ezt egyszerűen elhagyni és más egyesületbe belépni már csak jogi okokból is teljes lehetetlenség. Mint mondotta szeptemberben fogják megtartani közgyűlésüket, amely egyedül hivatot, arra, hogy ebben a kérdésben érdemlegesen döntsön, addig az egyesületüket okvetlenül fenn kell tartani, mert szinte lehetetlenség az, hogy valaki egyszerre két hasonló célkitűzésű egyesület tagja legyen. Természetesen mondanivalóját csak az ő egyesületük tagjai nevében adta elő. Kárpátalja alerdészeinek gondolatai tolmácsolására — mint mondotta — ő nem hivatott.

Minya József után Jeremiás János szólalt fel:

— Csak olyan egyesületet tud elképzelni — mondotta —, melyben se faji, se nemzetiségi, se felekezeti különbség nincsen. Egyedüli értékmérője lehet az egyesület tagjainak: a becsület. Minden különbségnek el kell tűnni, akár csak a hatóságoknál. Cél az egyetlen erős egyesület, mert dolgozni és sikert elérni, csak így lehet. Híve az egyesülésnek, mert benne erős, küzdelemre képes táborot lát.

Jeremiás János szavaira Minya József reflektált, majd Daróczy Márton szólalt fel:

— Mikor az anyaországból az egyesületünk vezetősége eljött Kárpátaljára, azért jött, hogy szeretettel meghívjon mindenkit az anyaországbeli egyesületbe. Ha nem akarják feloszlatni egyesületüket, tartsák azt fenn, de egyet meg kell jegyeznie mindenkinek, hogy célt csak erős és életképes egyesület érhet el. Ez a keret pedig nálunk adva van. Mindenki elgondolása iránt teljes megbecsüléssel adózik, akár belép az egyesületbe, akár nem.

Pasztorek Sándor felszólalásában szintén az egységet

hangoztatta s kijelentette, hogy az a jogalap, amelyre itt hivatkozás történt, az már megszűnt.

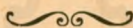
Ezután sor került egy megbízott megválasztására, aki az anyaországbeli egyesülettel fenntartja a kapcsolatot és aki a körösmezőieket a budapesti gyűléseken is képviseli. Erre a tisztségre közfelkiáltással Jeremiás Jánost választották meg.

A vita elhangzása után sor került a technikai kérdések megvitatására, a propaganda-iratok szétosztására, a belépési nyilatkozatok kitöltésére, valamint az egyesületi jelvények kiosztására. Itt is boldog örömmel tűzték mellükre kartársaink az oly várva-várt, foglalkozásunkat jelképező magyar jelvényt. Temetkezési akciónkba is többen beiratkoztak.

A gyűlés végén Minya József hangsúlyozta, hogy mindenkinek legfőbb feladata csak az lehet, hogy teljes erejével dolgozzék Nagy-Magyarországért.

Daróczy Márton ügyvezető elnök, miután több tárgy nem lévén, megköszönte a gyűlésen résztvevőknek a támogatást és a szíves figyelmet és ezzel a vándorgyűlést berekesztette.

A gyűlés a magyar és a magyar-orosz himnusz elénekelésével ért véget.

A fácán mezőgazdasági jelentősége Magyarországon

Közli a m. kir. Földművelésügyi Minisztérium

A fácán Magyarországon nem ősvad, hanem telepített. Őshazája a Rion és Csorok folyók völgye a Fekete-tenger keleti partján. Innen terjedt el emberi segítséggel ez az ízletes húsú és széptollú madár Európa és Ázsia középső, mérsékelt-ebb éghajlatú részein, tehát hazánkban is. Elterjedésének északi határa ma nagyjából megegyezik a szőlőével.

A fácán európai előfordulásáról az első feljegyzés Görögországból való, Kr. e. az V. századból. Angliai vadászatáról elsőnek egy 1059-ből származó forrás emlékezik meg, míg Németországból egy feljegyzés arról ad számot, hogy ott a fácánt 1250 körül már széltében vadászták. Hazánkban erre vonatkozólag az első emlékkel II. Ulászló király korában találkozunk; ő adott ki 1500 táján egy rendelkezést a fácánvadászat szabályozásáról.

Európa régi fácánállománya száz év óta bizonyos fajtabeli változáson ment át. A mult század második felében ugyanis mozgalom indult meg más fácánfajták behozatalára és ebben az időben történt telepítések következtében a régi európai fácán több más fajtaival keveredett, főleg a Kínából származó örvös fácánnal. Ez a keverékfácán él ma Magyarországon is.

A m. kir. földművelésügyi miniszter, hogy a fácán mezőgazdasági jelentőségét megállapítsa, megbízta a m. kir. Madártani Intézetet a kérdés megvizsgálásával.

A m. kir. Madártani Intézet egy teljes éven át hetenkint több, az ország legkülönbözőbb vidékéről küldött fácánt vizsgált meg, összesen 497 darabnak elemezve a begy- és gyomor-tartalmát.

A vizsgálat azt igazolta, hogy a fácán mezőgazdasági kártétele a haszonhoz képest — amit hajt — teljesen elenyésző. A fácán ugyanis csak 12%-ban táplálkozik mezőgazdaságilag hasznos terményekkel és bogarakkal, viszont táplálékának 26%-a mezőgazdaságilag kártékony terményekből és bogarakból áll, 36%-a pedig olyanokból, amelyeknek nincs mezőgazdasági jelentőségük, amelyeknek fogyasztásával azonban közvetve szintén hasznot hajt, mert hússá dolgozza fel. Táplálékának fennmaradó 26%-a a mezőgazdaságra teljesen közömbös, mert ezt a részt a téli etetésre fordított ocsu meg cirok-mag és az emésztést elősegítő kavicsok teszik ki.

Vagyis a fácán táplálkozásával általában 62%-ban hasznot hajt és csak 12%-ban okoz kárt, míg 26%-ban közömbös marad.

Figyelembe kell venni ezenkívül, hogy az a 20.000 darab élő és 230.000 darab lelőtt fácán, amit évenként átlag külföldre szállítunk, az itthon elfogyasztásra kerülő körülbelül 100.000 darabbal együtt, mintegy évi ötnegyedmillió pengővel emeli nemzeti jövedelmünket, amihez még a fácánvadászatokkal kapcsolatos idegenforgalom és az ebből eredő külföldi valutabevétel is hozzájárul.

Megállapíthatjuk tehát, hogy a fácán minden tekintetben hasznos vadunk és így óvása, gondozása és tenyésztése közérdekből is kívánatos.

Pénztári beszámoló

Július havi befizetések folytatása ; Keresztes János Kaposvár 2, Lipovits János Bodé 6, Markocsány Endre Kerekhegy 11, Hutter István Felnémet 3, Dudás János Vál 5, Markocsány Zoltán Iza 5, Vaszil Imre Tornyospálca 3, Forgács Mihály Fedemes 6, Fuchs Ferenc Káptalanfa 6, Kapoli Pál Leténye 1.50, Maár Károly Gyöngyössolymos 12.50, Petkovits Henrik Döbrököz 6, Elsik Rudolf Szentendre 3.50, Varga Géza Egerbakta 4.50, Kasza Ferenc Orfű 8, Slauszky Ernő Királyszállás 4.50, ifj. Csorba István Alsózeleste 5, Erdő Károly Pilismarót 3.50, Maár Dénes Tenyő 3 P.

Összes befizetés július hóban : 840.40 P.

Augusztus hóban befizettek: Apponyi József Zebegény 3, Csepánszky Miklós Gyöngyös 3, Csernyi István Kelebia 4.50, Fekete Imre Bakonyszentlászló 12, Kovács Ödön Perkupa 3, Dampf Gábor Szentgotthárd 3, Gyenis János Hetvehely 3, Kasza József Pécs 2, Kovács Lajos Öskü 10, Lengyel József Isaszeg 3, Treier Ferenc Tarany 3, Bárány Sándor Kisújszállás 3, Bihary Dezső Debreen 3, Csikvári Rudolf Fábiansebestyén 3, Farkas Lajos Döbrököz 5, Halomházi Pál Isaszeg 3, Kőhalmi József Esztergom 3, Nagy Sándor Orosháza 7.50, Németh Géza Sárosfő 2, Papp Mihály Esztergom 2, Pörcz Sándor Gödöllő 8.50, Vancsura Antal Baja 6.50, Vasvári Vilmos Pilisszentlászló 10, Czumpf Imre Pilisszentlászló 3, Kiss Bertalan Hódmezővásárhely 3, Magyarcsik Károly Alsókalocsa 8.50, Markó János Agyagosszergény 6, Perhács Péter Nagybátony 3, Retkes M. László Munkács 1.50, Sági János Budapest 25, Berényi Rudolf Nagybecskő 1.50, Bretus László Kocsér 5, Grellneth János Zalaerdőd 2, Kiss Gábor Debrecen 4, Tihanyi István Kerepes 0.50, Szabó József Kerepes 0.50, Óhád István Kerepes 0.50, Varga Mihály Bakonyszentkirály 6, vitéz Bodri László Alcsut 2, Cserhegyi Sándor Hajós 6, Cservenka Ferenc és társai Tata 27.50, Czumpf Imre Pilisszentlászló 2, Kapui Béla Diósgyőr-Vasgyár 5, Lehoczky Alajos Parasznya 2.50, Malusinszky Pál Gödöllő 4, Szentirmai Sándor Budakeszi 6, Baganics János Dolha 8, Gunszt Ferenc Sárpentele 3.50, Tóth Ödön Nagykanizsa 3, Gottvald Pál Erdősmecske 15, Fűzi János Boda 6.50, Kiss József 0.56, Pauza Péter Keszthely 6, Szakács István Nagykanizsa 5.20, Tóth Gyula Somogytárnóca 2, Mocsár Gábor Debrecen 5, Nacsa István Remete 6, Papp József Nagyrada 0.50, Horváth Géza Tengőd 6, Kertész Jenő Tardos 14, Orosz László Szombathely 3.50, Szatmári József Bálványos 17, Németh János Bakócza 0.50, Ochs Lajos Dolha 8.50, Kovács Antal Csapod 6, Kruniker István Sümeg 0.50, Müller István Csopak 15, Rácz Mihály Tarackraszna 8, Chudán Viktor Körtvélyes 6, Strobl József Kapuvár 20, Tamás János Tolna 2, Orsonits István Szentbékállá 10, Illés István Bak 8, Balogh József Bakonyszentlászló 6, Cziller József Dombó 14.50, Horváth György Esztergom 10, Neverkla Lipót Patakújfalu 20, Simon Károly Szilvásvárad 4, Tüttő János Bucsa-telep 3, Bösze József Bak 1, Deák László Debrecen 1, Tüttő János Bucsa-telep 5, Birosz Emil Tiszabogdány 5, Birosz János Kőrösmező 5, Komáromy László Alsószentkirály 12, Kőhalmi József Esztergom 62, Pauschmer Kálmán Kőrösmező 5, Sebők Sándor Huszt 6, Vizauer János Kőrösmező 2 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Kőhalmi József

főszámvevő.

Egyesületi hírek:

Örömmel értesítettük kartársainkat, hogy a kárpátaljai vándorgyűlésünkről a Kormányzó Úr Ófőméltóságához küldött hódoló táviratunkra Esztergom vármegye Főispánja Óméltóságától 414—939. főisp. szám alatt Egyesületünkhöz átirat érkezett, amelyben a Kormányzó Úr Ófőméltósága a hódoló táviratért köszönetét nyilvánítani méltóztatott azzal, hogy ezt az egyesület tagjaival is közöljük.

Örömmel értesítjük kartársainkat, hogy márciusi közgyűlésünk óta a kárpátaljaiakkal együtt, taglétszámunk 116-al gyarapodott.

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásuk esetén új címüket idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részein élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közöljék, hogy őket egyesületünkbe leendő belépésre felkérjük. Továbbá, hogy a környékükön lakó kartársak közül azokat, kik még nem tagjai egyesületünknek, hívják fel az egyesületbe való belépésre, hogy taglétszámunkban még jobban megerősödve, minél eredményesebben képviselhessük a segédszemélyzet érdekeit.

Temetkezési akciónk. Az elmúlt időszakban 8 esetben fizettünk temetkezési segélyt és most Kiss József volt kartársunk elhalálózása folytán özvegyének 157 P temetkezési segélyt folyósítottunk, miután itt a taglétszámunk jelenleg 314. Kérjük kartársainkat, hogy a hozzájárulási 50 filléreket befizetni szíveskedjenek.

Különfélék

Házasság. Lengyel István kartársunk június hó 21-én vezette Oltárhoz Szabó Rozáliát Nagybjajomban.

Molnár Gyula kartársunk augusztus 5-én tartotta esküvőjét Polgár Erzsikével Pátyon.

Kozma Sándor kartársunk és Badics Lujzika augusztus hó 15-én tartották esküvőjüket az alsódörgicsei ev. templomban.

Mind a három ifjú párnak szívből gratulálunk. Adjon a

jó Isten nekik jó egészséget, tartós boldogságot és meglehetően hosszú életet.

Kinevezések. A m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter úr Molnár Gyula, Erdő Károly és Sáros Bálint napidíjas erdőőröket július hó 1-ével szegődményes erdőőrökké nevezte ki.

Gunszt Ferenc kartársunk augusztus hó 1-ével főerdőrré neveztetett ki.

Debrecen város polgármestere Sarkadi György, Malmos András, Mocsár Gábor és Naszlady N. kartársainkat városi erdőőrökké kinevezte.

Mindnyájuknak őszinte szívből gratulálunk.

Halálozás. Kiss József nyug. városi főerdőr, a pécsi irgalmas rend kórházában, agyvérzésben, 64 éves korában, augusztus hó 21-én elhunyt. Megboldogult egyesületünknek kezdettől fogva hűséges tagja volt. Özvegyének a temetkezési segélyt kiutaltuk. Nyugodjék békében.

Szomorú szívvel értesültünk egyesületünk egyik legértesebb tagjának, Kovács Antal kartársunk nejének augusztus hó 4-én Csapodon (Sopron megye) történt elhunytáról.

A megboldogult élete delén távozott az élők sorából, akkor, amidőn szép családjában örömét lelhetette volna.

Adjon Isten az elhunytak csendes nyugalmat, családjának és hozzátartozóinak pedig az Isten akaratában való megnyugvást. Emlékét kegyelettel őrizzük.

A megboldogult temetkezési akciónknak nem volt tagja, s ezért ezúton értesítjük kartársainkat, hogy az esedékes hozzájárulást fizetniök nem kell.

A koronaügyész helyettes védőbeszédet mondott két erdőőr ügyében. A Pallavicini uradalom sövényházi vadászterületén teljesített erdőőri szolgálatot Laczkó János és Szőke József. Egy éjszaka tetten érték két orvvadászt. Az egyik orvvadász az erdőőrökre lőtt, mire Laczkó és Szőke is leadott egy-egy puskalövést. Az egyik orvvadász, Német János holtan terült el, a másikat, Tari Józsefet pedig hamarosan elfogták.

Az erdőőrök ellen bünvádi eljárás indult szándékos emberölés miatt. A szegedi törvényszék mindkét erdőőrt felmentette jogos önvédelem címén. A szegedi Tábla azonban megváltoztatta a fölmentő ítéletet, mindkét vádlottat bűnösnek mondotta ki halált okozó súlyos testi sértés vétségében és ezért ifejenkint, háromhónapi fogházra ítélte őket.

Semmiségi panasz folytán az ügy a Kuria elé került, a hol a koronaügyészség képviselőjében dr. Miskolczy Ágost koronaügyész helyettes jelent meg. Az iratok ismertetése után a koronaügyész helyettes így kezdte meg felszólalását:

— A főügyesség semmiségi panaszát, amely a vádlottak cselekményének szigorúbb minősítésére és a büntetés súlyosbítására vonatkozik, sajnálattal nem teszem magamévá. De nem osztom az Ítéletábla okfejtését sem. Ennek az ügynek a vádlottai fölesketett erdőőrök, akiket minden bűnre hajlamos orvvadászok fegyveresen támadtak meg. Amikor az erdőőrök veszélyes helyzetükben nem bújtak el, hanem kötelességüket teljesítették, emiatt nem kerülhetnek hátrányosabb helyzetbe. Nem vitás, hogy az elhalt sértett fegyveresen támadt a vádlottakra, akik ennek elhárítására jogos önvédelmet gyakoroltak. Ha az önvédelem határát esetleg túllépték is, ez csak a veszélyes helyzet által támadt megzavarodottságból történhetett. A törvény ez esetre is mentességet biztosít számukra, épp azért indítványozom, hogy az Ítéletábla büntető ítéletét a Kúria semmisítse meg és a törvényszék felmentő ítéletét hagyja jóvá.

A Kúria ezek után mindkét vádlottat önvédelem címén felmentette a vád és következményeinek terhe alól.

Temetkezési segélyakciónkhoz csatlakozott tagjaink névjegyzékét lapunk múlt havi számában közöltük, az azóta jelentkező kartársak a következők:

Babó Ferenc Uzsa	Magyar Jenő Deákipusztá
Balogh József Bakonyszentlászló	Markocsány Sándor Felsőszínevér
Birosz János Kőrösmező	Markocsány Sándorné Felsőszínevér
Birosz Jánosné Kőrösmező	Markocsány Zoltán Iza
Birosz József Tiszabogdány	Martignóni István Tiszabogdány
Birosz Józsefné Tiszabogdány	Martignóni Istvánné Tiszabogdány
Birosz Emil Tiszabogdány	Milcsevics Ferenc Kőrösmező
Birosz Emilné Tiszabogdány	Markocsány Endre Kerekhegy
Birosz Pál Kőrösmező	Markocsány Endréné Kerekhegy
Birosz Pálné Kőrösmező	Maár Károly Gyöngyössolyos
Czauner András Királymező	Németh János Zagyvaróna
Cziller József Dombó	Pauchner Kálmán Zagyvaróna
Emmer Antal Agostyán	Sarkadi György Debrecen
Erben József Mogyoród	Sági János Budapest
id. Fekete József Gödöllő	Sági Jánosné Budapest
Huszi Lajos Szentés	Stróbl József Kapuvár
Hessz Ferenc Izabellaföld	Simon Károly Szilvásvárad
Hoffer Antal Királymező	Sztaniczki István Kőrösmező
Horbász György Taracköz	Tüttő János Bucsatelep
Jáhn György Bátaszék	Takár István Taracköz
Koszován János Nagybocksó	Traxler Gyula Husztsófalva
Kusz László Brusztura	Traxler Gyuláné Husztsófalva
Király Mihály Somogyvár	Vizauer János Kőrösmező
Kiricsi János Ilkapusztá	Vizauer Jánosné Kőrösmező
Kiss Ferenc Pécs	Weinrauch Géza Huszt-Csebrény
Kiss György Földeák	Weinrauch Gézáné Huszt-Csebrény
Lengyel László Pilisszentkereszt	

A Z E R D Ő

XIII. ÉVFOLYAM

1939. OKTÓBER

10. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Ébredjünk fel!

Most, amikor pár szóval óhajtok megemlékezni egyesü-
letünk tizenhárom éves működéséről, meg kell állapítanom,
hogy több olyan ügyet oldott meg, amire rég vágyódtunk.

És mennyi megoldani való van még.

Ézért is igen nagy szüksége van egyesületünknek arra a
sokszor elhangzott tömörülésre, azaz segítségre, ami nélkül
valamit megoldani, ügyeket elintézni képtelenség.

Ezt most már belátjuk és kellene, hogy belássa minden
kartárs is, hogy amíg az ország területén élő kartársaink az
egyesület kötelékében nincsenek — ami égetően sürgős —
ügyeink elintézését nem nyerhetnek.

Hiába próbálok én egy túl nehéz súlyt megemelni, ha
nem vagyok hozzá elég erős. És hiába akar egyesületünk fél-
erővel valamit elintézni, amikor neki teljes erőre van szük-
sége. Tehát saját gyengeségünknek köszönhetjük azt is, hogy
még a mezőgazdasági cselédtörvény alá tartozunk és az orszá-
gos mezőgazdasági öregségi biztosítás vonatkozik ránk. Szép
és üdvös dolog az a gondoskodás is rólunk, habár azt mi
egyedül biztosítjuk magunknak öreg napjainkra.

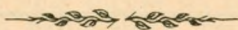
Nagyon szomorú eseteket hallunk és olvasunk, amikor
egy 30–35 évet hűségesen leszolgált erdőaltisztnak havi 20
pengő vagy még annál kevesebb nyugdíjat fizet egyes magán-
uradalom.

Amikor tőlünk megkivánják a szigorú, hűséges és oda-
adó szolgálatot, ugyanakkor meg kell mondanunk, hogy erre
csak rendes megélhetés biztosítása mellett vagyunk képesek.

Ezt azonban hallgatva nem érzük el soha. Tehát ébredjen fel minden kartárs, aki az egyesülettől még máig távol áll: ezt csak egy fegyelmezett, összetartó, erős kar tudja kivívni magának.

Iharkút, szeptember hó.

Hesz József
erdőaltiszt.

Az erdőszélen

Irta: Báró Lütgendorf Kázmér gyalogsági tábornok.

A legmelegebb nyári napok egyike volt, amely szép otthonunkban a tartózkodást kínzóvá tette. Tóni* barátomhoz fordultam, hogy vele együtt kimenjek a pilisi hegyekbe. Így tehát kora reggel szántóföldeken és réteken keresztül mentünk a sűrű erdőkkel benőtt hegyek felé. A meleg napot a kiterjedt, sötét erdőben töltöttük. Késő délután pedig elértük az erdő peremét. Itt letelepedtünk. Alattunk széles völgybe ágyazva feküdt Piliscsaba, csaknem félhomályban, mialatt az életadó nap a lejtőn és az erdőszélen gyönyörű színellentéteket varázsolt elő.

Miután mindketten beteltünk a gyönyörű kilátással, a sokszor megcsodált erdőperemre tekintettünk, amelyet a lenyugvó nap sugarai élesen megvilágítottak.

Tóni barátom, aki nemcsak csodálója a természetnek, mint én, hanem behatóan foglalkozik a természettudománnyal, azt kérdezte tőlem: megfigyeltem-e pontosan az erdőszélen folyó életet, miközben örömtől ragyogó szemeit az erdő peremén nyugtatta. Sajnos, nemmel kellett válaszolnom. Tóni barátom lelkesedésében, amikor az erdő szélét nézegette, egy előadásba kezdett, melyet az előttünk fekvő természeti képek egészítettek ki szemléletesen:

Tekintsen vissza kegyelmes úr az erdőre, amelyen keresztül jöttünk, mily komoran fekszik itt, amelyben már egészen sötét és hűvös van, mialatt az előttünk lévő réteket és földeket a nap még melegíti. Itt az erdőszélen két birodalom található. Előttünk a földek és rétek, mögöttünk pedig az erdő birodalma. Ezeknek az érdekes határán vagyunk mi most. Itt ezen a határvidéken játszódik a küzdelem az életért és a helyért. Nézze csak, kegyelmes uram, milyen buján tenyészik a növényzet itt az erdőszélen. Világosság, melegség és nedvesség itt nagy szerepet játszanak. Mialatt a réti virágok teljes bőségben birják és élvezik a napot, addig az erdei virágok csak egy kis részét kapják a napsugárnak. A növények az erdőszélen 80–100-szor több napot kapnak, mint a növények a lomblevelű erdőben és 3–400-szor többet, mint az

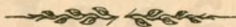
* Drexler Antal a piliscsabai főhercegi erdőgazdaság főerdőre.

élőlények a sűrű fenyves erdőben. A sötét erdőben, tehát az erdő legárnyékosabb mélyén 1–20 % napfénnel a virágzó növényzet számára nincsenek meg az életfeltételek, ott csak az árnyékot kedvelő növények érzik jól magukat, mint a hasaszt, moha és gomba.

A többi zöld erdőlakó a fény felé törekszik. Ezek annál bujábbak és számosabbak, minél közelebb vannak az erdő széléhez. A félárnyékos helyeken már füvet, és alacsonyabb bokrokat, világos, naposabb helyeken sövényt és magas csemetéket látunk buján tenyészni, mint vadrózsát, szedert, bodzát stb. Ott, ahol oly sok nedvdűs zöld van az erdő szélén, nagy mennyiségű rovar nyüzsög, amit láthat is kegyelmes uram. Éppen ezért és a fészket védő sűrű bokrok és fákvégektől sok az énekes madár is. Az erdőperem bizonyos mértékben a madarak és a növények paradicsoma, és ezért érezzük mi, természetbarátok, magunkat itt olyan jól.

— Hogyha a réti füveket nézi kegyelmes uram, melyek itt az erdő szélén vannak — folytatta Tóni barátom az elmélkedést —, akkor megállapíthatja, hogy azok itt sokkal bujábbak, mint az előttünk fekvő réteken, ahol egész nap érik őket a nap sugarai. Ennek magyarázata abban van, hogy az erdő a talaj nedvességet sokkal jobban leköti, mint a szántóföld, ami által itt az erdő szélén a vízkedvelő növények sokkal jobban tenyésznek. Még egy távolabbi szempont is játszik közre. Az erdő és erdőperemén a bokrok maguk nyújtanak szélvédettséget a növényeknek, amiáltal a gyengébbek lehajlása és letörése akadályozva van. Itt az erdőszélén, a nedves és meleg zónában, pompásabban tenyésznek a növények, mint a szabad földeken. Mivel az erdő pereme legtöbbször tekervényes vonalban húzódik, a szélvédettség a legtöbb irányból így magától adva van. A magas fák, ha nem törte le őket a vihar, szintén védik az erdőt a szélől. Bütykös lesz a törzsük, erős ágakkal.

Barátom ezen kevés, de érdekes szavai által sok érdekes jelenségre hívta fel figyelmemet, melyeket eddig tudomásul sem vettem és amelyek megmutatták, hogy milyen törvényszerűen játszódik le az élet az erdő peremén.

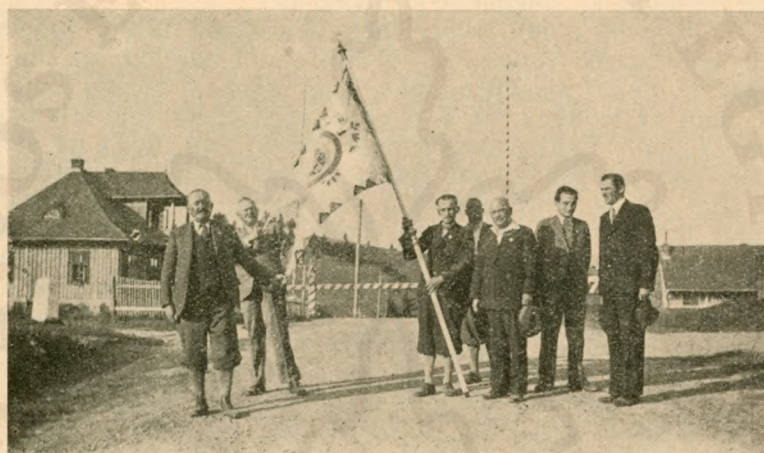
Esztergomtól — Kőrösmezőig

Hosszas tervezgetések, előzetes megbeszélések, levelezések után egyesületünk vezetősége augusztus 12-én, szombaton reggel indult el kárpátaljai útjára, hogy megtartsa a visszatért területen első vándorgyűléseit. Mielőtt részletes beszámolómat

— a nagy és rendkívül fáradságos útról — megkezdénénk, hangsúlyoznunk kell, hogy hasznos és értékes munkát végeztünk, amely nemcsak külsőleg jelentkezik a tagok számának gyűjtésében, hanem a legnagyobb jelentősége abban áll, hogy eszméinknek, célkitűzéseinknek ezeken a területeken is hivatkozást szereztek; egyesületünk súlyban és tekintélyben emelkedett; amelynek áldásos hatásai hamarosan jelentkezni is fognak.

Mikor beszámolóinkat megkezdjük, kérjük lapunk olvasóit, hogy szeretettel és figyelemmel olvassák ezeket a sorokat, utazzák végig legalább gondolatban velünk Kárpátalját, érezzék végig az úton előttünk is felmerült problémákat, hogy azután lelkileg is mindig jobban összeolvadhassunk a visszatért területek derék lakosságával.

Augusztus 12-én, a kora hajnali órákban, gyönyörű nap-

Egyesületünk vezetősége a lengyel-magyar határon.

sütéses időben, előzetes rövid megbeszélés után nekivágtunk a közel 2000 km-es útnak.

Esztergom – Budapest – Miskolc – Kassa – Munkács volt az első napi útirány, amelyet minden fáradság és nehézség ellenére is derekasan, a kitűzött időre abszolváltunk is.

Budapestet elhagyva a gyönyörű miskolci műúton robogtunk tovább, amely nyilegyenes szakaszaival szinte fárasztja az embert, úgyhogy, mikor jött egy-egy élesebb kanyar, valóssággal fellélegzettünk.

A gödöllői úti patkónál megcsodáltuk a csodálatos szép tölgy felújításokat, amelyek gondozóik kiváló munkáját, szak tudását dicsérik. Szinte érezhető az a szeretet, amellyel itt minden fát külön-külön dédelgetnek. Olyan ez az erdő, mint az Isten szépséges temploma, amelyet alkotója is azért teremtett,

hogy benne és általa az ember megtisztuljon, felmagasztosuljon. Nagy tempóban robogtunk keresztül az elszórt falvakon. Nagy figyelemmel és örömmel láttuk azt a gondosságot, amelyet az itteni gazdák még állataikkal szemben is tanúsítanak. Hogy más példát ne is említsünk erre: a lovakat hálóval fedikbe. A hálónak az apró szemei a ló legkisebb mozdulatára is erősen rezegnek, így elzavarják a lóról, igen kellemetlen kínozóit, a legyeket.

Hamarosan Hatvanba érkeztünk, ebbe az agrár nagyközségbe. Hatvan is sokat szerepelt a magyar történelemben, mai jelentőségét azonban legfeljebb csak virágzó dinnyetermelésének és fejlett cukoriparának köszönheti.

Amilyen szürke és fárasztó Hatvan az utas szemében, épen olyan élénk Gyöngyös. Nem hiába égett le annyiszor, mert lakói tanultak a multból városrendezést, esztétikát praktikuságot. Nagyon híres a XIV. sz.-ből származó csúcsives temploma, amely karcsúságával, finomságával valóban az ég felé emeli az áhitatos szemlélő lelkét.

Felnémet község is ad egy kis érdekes színt a naplónknak. Itt laknak a híres, verekedős felnémeti legények, meg is látszik ez, mert mikor a legény elmegy leánynézőbe, a szülőknek az első legfontosabb kérdése: „Hát édes fiam szúrtál-e már embert?” S ha nem, nincs becsület, nincs parti. — „Arra van a kijárat édes fiam, ilyen pipogya, nyápic legénynek csak nem adhatom oda a lányomat.” És a szülői ítéletellen nincsfellebbezés!

Kerecsendnél felkanyarodtunk a híres eger—lillafüredi útra, hogy Lillafürednek messze földön híres erdőgazdálkodását közvetlen közélről is megcsodálhassuk.

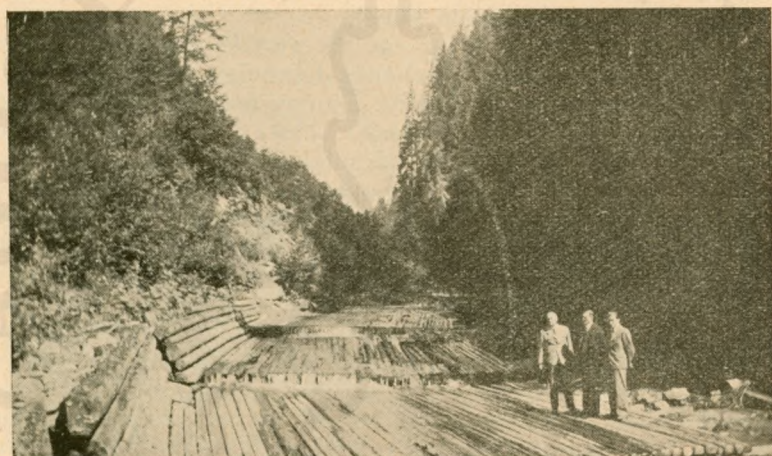
Hamarosan Egerbe érkeztünk, ebbe a gyönyörű kis városba, amely szinte a kapuját alkotja az Alföldnek és a hegyesebb vidéknek. Nyugodt szép házain, csinos kerti utcáin fenségesen trónol a klasszikus stílusban épített kupolás székesegyház. Mig Egeren keresztül robogtunk, gondolatban áldozunk egy pillanatot Dobó Istvánnak, Eger hős védőjének, akinek neve minden magyar ember szemében egyet jelent a hősiesség, a bátorság, a halált megvető elszántság eszményével.

Hamarosan bennt vagyunk azonban az erdész számára paradicsomot jelentő lillafüredi útban. Az országút mellett gyorsvonatot is megszégyenítő sípolással, dohogással az erdei kisvasút igyekszik felfelé. Mindenfelé, amerre csak a szem ellát, óriási tűzifatómegeket tárolnak. Pedig talán helyesebb lenne, ha ez a tömeg is belekerülne az ország gazdasági vérkeringésébe. Bizonyára meghozná a fogyasztóközönség által annyira kívánt olcsóbbodást.

Tündéri szépségű szerpentinben haladunk felfelé. Az emberi tervező zsenialitása természet csodáival gyönyörű felemelő harmoniába olvad össze. Az egész utat szerpentinbe robbantották be tudós mérnöki kezek. Az országút mellett szebbnél-szebb bükkös és gyertyános felújítások. Gon-

dozók felé ehelyről is szálljon legőszintébb elismerésünk. Útközben kis epizódunk is akadt. Egy kollégát láttunk, amint nagy igyekvéssel szokásos körútján haladt kerékpáron a könnyűnek épen nem nevezhető útvonalon felfelé. Megálltunk egy-két szóra beszélgetni. Kedvesen, igazi bajtársi szellemben adta meg felvilágosításait. Az út további részét is évtizedes tölgyesek s nagyszerűen sikerült felújítások övezik. Itt láttuk iskolapéldáját annak is, hogy a szélső bükköst a szél gyakran kidönti.

De hamarosan beértünk a lillafüredi völgybe, a tündérszép Hámori-ló mellé. Mellette áll égbenyúló tornyaival a csodálatos Palota-szálló. Az embernek önkénytelenül is a Szép Ilona vadászjelenete jut eszébe. Visszamereng a múltba s hallja a hatalmas kürt zengését, amely felveri az erdők magányos csendjét. A kürtzengés nyomában fényes urak vágatnak elő, ruhájukon, a lovak szerszámjain csillog az ezüst, az arany.

A tutajszállításra készült folyó szabályozása

S megindul az ősi vadászat, hirdetve a magyarság férfiasságát, soha el nem múló bátorságát.

Kispihenő után lefelé indulunk a szerpentinre. Irány: Miskolc.

A természet ősi fenségeiből hamarosan bekerülünk a 20. század lüktető iramába. A diósgyőri vasgyár mellett száguldunk tova. Gyárkérmények tömegei ontják a sűrű füstöt, csikorognak a fogaskerekek, szikráznak a hatalmas gépek, feszül az erő. Ime, a magyarság megtudta helyét találni a modern életben is s ott is tudott olyat produkálni, amely méltán kivívta a külföld bámulatát is.

Gondolatainkból villamos csilingelés, autótülkölés, egy nagy város forgalma zavar fel. Miskolc. Lüktető kereskedelem, fejlett ipar teszi mindjobban fejlődővé ezt a fontos gócpontot.

A város, maga a Szinva patak völgyében helyezkedik el. Szélső házai s villanegyede pedig az Avas és a Teiendár lej-

tőire kapaszkodik fel. Igen sok épülete, fejlett közlekedése jósolják a város lehetőségeit.

Miskolcot elhagyva Kassa felé vesszük utunkat. Gyönyörű országúton haladunk. Alkalmunk van itt is látni szakszerű, tökéletes erdőgazdálkodás eredményeit. Hiába az erdőhöz szakavatoltság, szeretet, megértés kell s akkor az erdő valóban az lesz, aminek Teremtője is szánta: örökbecsű nemzeti kincs.

Hollóházán a szép akácost, Fűzérkomlóson a gyönyörű bükköst csodáltuk meg. Az erdők egymásután váltakoznak a kulturált termőföldekkel s hamarosan ott vagyunk Radvány előtt. A „radványi sötét erdőt” ki nem ismerné, aki valaha is olvasta Arany János remek balladáit. Misztikus csend, halk sóhajok zúgnak elő az erdőből s megfogja a lelket a misztikum, a balladai tragédia drámaiságtól lüktető sűrűség.

Filkeháza és Pálháza szépen fásított községei is az erdő és természetszeretetét igazolják. Beérünk Hidasnémetibe, a szomorú emlékű határközségbe. Ettől kezdve egymásután robo-gunk el a volt cseh határerődítmények mellett, amelyek vala-hogyan azt hirdették szereinkben mindig, hogy a cseheknek szükségük volt rájuk, mert őket nem az igazság, hanem a vas, a páncél védte csak. Pedig milyen hitvány védelem ez az igaz-ság mindent elsőprő erejével szemben.

Utunk kis folyókon, vágató hegyi patakokon visz kereszt-ül. Ezek azonban az ú. n. hajózható folyamok, amelyekről a Benes-féle hazug propagandának sikerült elhíttetni, hogy szük-ség van rájuk Csehszlovákia forgalmi hajózása szempontjából.

Átkerülve Hidasnémetin, a volt trianoni határon, nyilegye-nes utakon futunk a már-már feltűnedező Kassa felé, az alföldi perem városa felé.

Már az országúton a lüktető nagyváros ezerarcú élete dobog felénk. Elhaladunk Kassa rádiótornyai mellett. Kassa volt az a város, amelyet a cseh uralom csak Kosice-nek neve-zett el. Hogy mi köze van a két névnek egymáshoz, azt senki sem tudná megmondani. hiszen Kosice névvel a történelem-ben sehol sem találkozunk.

Magát a várost hatalmas külváros tömeg veszi körül, míg a központ: a Belváros, ahol összpontosul a forgalmi és a tár-sadalmi élet.

Első utunk a Szent Erzsébet-dómba vezet. Innen zúgtak fel novemberben a hatalmas Te Deumok hangjai, amelyek első ízben tettek pontot a húszéves rabmagyarság szomorú sorsára. A dóm a gótikus építészet örökbecsű remekműve. Zsigmond idejében kezdték építeni, de a legszebb építészeti remekek Mátyás király idejéből valók (orgonaháza, a szentség-ház és a három főkapuzat).

Csodálatosan szép a főoltár. A szárnyas oltároknak egyik világhíres remeke. 48 képe még a XV. sz. végéről szár-mazik. A főoltár felől visszapillantva szinte lenyűgözi az

embert a gótikus pompa, amely a beosztástól kezdve egészen a kivitelezésig a legapróbb részleteket is átjárja. A szöszék pedig egyenesen a képzőművészeti csodák világába tartozik. Gótikus csipkái, finom vonalai, karcsúsága az álomszerű mulat regéli.

A dóm egyik oldalkápolnájában nyugszik II. Rákóczi Ferenc, a magyar szabadság legendás hőse. A felszabadulási koszorú tömeg még ma is hirdeti, hogy az áldozatos szívű „Nagyságos fejedelem“ újra színmagyar földben nyugszik. Álmat nem zavarja már az idegenek tolakodó kíváncsisága. Sírja zarándokhely, ahová erőt meríteni, hitet, bizalmat gyűjteni megy a magyarság.

Ebben a sírkápolnában látjuk még Zrinyi Ilona, József fia, Bercsényi Miklós és felesége, Sibrák Miklós és Esterházi Antal koporsóját is.

[A királymezei vándorgyűlés résztvevői.]

A dóm két oldalán két különálló kápolna. Az egyik a Szent Mihály kápolna, a másik az Orbán-torony. A Szent Mihály kápolnáról ma sem tudják a műépítész, sem a történész megállapítani, hogy miért került erre a helyre. Az Orbán-toronyhoz kedves, szimbolikus történet fűződik: 1556-ban nagy tűzvész volt, leégett a gyönyörű székesegyház s megolvadtak a harangok. A régi harangok megolvadt fémjéből azután új, harangot öntöttek a kegyeletes lelkek. De az új harangot olyan nagyra öntötték, hogy a székesegyház tornyaiban nem tudták többé elhelyezni. Felépítették tehát az Orbán-tornyot s ma innen hirdeti gyönyörű mélyen búgó hangjával a magyarság örök életét és hivatását.

A Főszékesegyházon kívül még a multnak nagyon sok nevezetességéhez zarándokolhatunk el Kassán.

A „Lőcsei ház“ ötszázéves. Esztergomi vonatkozása is van. Itt született a nagy esztergomi érsek: Szathmáry György. Falai között valaha igen fényes élet zajlott. Igen sok főúri násznak volt színhelye. Itt esküdött például örök hűséget Brandenburgi Katalin Bethlen Gábor fejedelemmel.

Híres még Kassán a Dessewffy-palota. Emlékét leginkább annak köszönheti, hogy itt éjszakázott I. Sándor cár, amikor a világtörténelmi bécsi kongresszusra utazott.

Kassának multjából merész lépéssel a legmodernebb jelenbe térhetünk át. Ennek az új életnek legmarkánsabb szimbóluma talán a remek Posta-palota, az új stílusú építészet egyik csodája. Áramvonalas rideg vonalait rengeteg dísz enyhíti. Belseje pedig valóságos üvegpalota. A fedelet több méter magasságban körös-körül színes üvegtáblák szegélyezik s nagyban enyhítik a közhivatalok általában jellemző ridegségét. A hivatal beosztása is a lehető legpraktikusabb.

Magyar szempontból az épület, mint a Felvidéknek igen sok közintézménye, teljesen túlméretezett. Mint halljuk itt az egyik altisztól, az épület 400 hivatalnok számára készült, az ügyforgalmat pedig 40 könnyen eltudja látni. A csehek csehesítő politikájához tartozott ez a gesztus is: teletömni a hivatalokat csehekkel a szükségen felül is, áldozatok árán is, csak hogy a cseh gondolatnak minél több élő propagálója legyen.

A Posta-palota tetejéről gyönyörű szép kilátás nyílik Kassa környékére; egész közelről látszik a szlovák határ, amely Kassának nagy kiterjedésű életterét vágta. Nem messze feltűnik a kassaiak kedvenc kirándulóhelye; a Barna-fürdő.

A póstától kiindulva rövid sétát tettünk a modern Kassán. A lüktető élet, a fejlett kereskedelem, az ipar, mintha csak most térne magához dermettségéből a helyzethez mindig alkalmazkodó tudásával,

A gyönyörű kassai séta után alig tudunk szabadulni impresszióinktól, hamarosan autón tovább robogunk útunk legközelebbi célja felé: Ungvár felé.

Keresztülhaladunk a híres történelmi Sárospatakon. Nagyes Kis-Patakból álló részeit híd köti össze. Legérdekesebb épülete a négytornyú vár, melynek u. n. dodgenje már I. Endre király idejében is meg volt. Történelméhez Perényi, Loránt, II. Rákóczi Ferenc, Zrínyi Ilona nevei fűződnek. Sárospatak a református kulturának is igen fontos őrhelye. Hatalmas kolégiuma, könyvtára, gyűjteményei alapítói áldozatkészségét dicsérik.

A sivár, a fejlődésben teljesen megállott Sátoraljaújhely a magyar nemzet számára különös jelentőséget nyert az elmúlt évben. Sátoraljaújhelyi kis vasútállomás volt a Felvidék részleges visszacsatolásának Ipolysággal együtt az első konkrét eredménye. A kis vasúthoz vezető útvonalat a lakosság örömteljes emlékezete a komáromi tárgyalások napjáról nevezte el.

Remekül kiépített úton robogunk tovább Királyhelmeceen és Csapon keresztül Ungvár felé. Feltűnő az a sok kiváló országúti műtárgy, amellyel a cseh uralom ezt a rendkívül fontos stratégiai útvonalat felszerelte. Kitűnő építésű betonhidak, hatalmas betonerődítmények, gyönyörűen elrendezett langárok, alapos útrendezési munkáról tanuskodnak.

Még néhány perc s a feltűnedező lámpák már Ungvárt jelzik. Csodálatos perspektíva nyílik elénk az országúti emelkedőről. Jól látható a három domb s közöttük a völgy, amelyben maga a hegyes-völgyes város elterül. A keleti dombon áll a régi vár, a nyugatin a régi vármegyeháza, a délin a gör. kat. székesegyház és a püspöki palota. A város közepén pedig nagy fodrokat vetve siet az Ung, sebes folyásában az enyhe lámpafények nem érnek rá megpihenni. Nagy vashídjai pedig a regényes vízre romantikus árnyakat vetnek.

A kőrösmezői vándorgyűlés résztvevői

De vége az emelkedőnek, a kilátásnak s elénk tűnik az olyan sokat emlegetett ungvári repülőtér. A cseh háborús propagandának sikerült elhitetnie nemcsak velünk, hanem egész Európával is, hogy Ungvár a szovjet-repülőök európai támaszpontja. Földalatti hangárjaiból a gépek ezrei fognak elindulni, hogy döntőcsapást mérjenek mindenkire, aki a republikát bántani merészeli. Hogy ez is csak benesi blöff volt, az ma már senki előtt sem titok. Nincsenek itt földalatti hangárok, nagy-szerű felszerelések; primitív vidéki repülőtér csak, amelynek modernizálása már a magyar hadsereg mérnökeit dicséri.

A repülőtér után már csak néhány perc Ungvár, a ruszinnok fővárosa. Nem lesz talán felesleges, hogyha kicsit közelebbről megismerkedünk Rákóczi népével, a „gens fidelissimával“.

Néprajzi eredetükről ma is sok vita folyik. Legvalószínűbb az a feltevés, hogy a galíciai és az oroszországi ruténekhez tartoznak. A XIV században vándoroltak be nagyobb tömegekben s igen nagy részük annyira megkedvelte a magyarokat, hogy nagyrészen el is magyarosodott.

Nagy átlagban hűek a magyarsághoz s saját magunk is meggyőződést szerezhettünk róla, hogy örülnek nekünk. Volosin teoriája: a nagy ukrán gondolat nem igen talált otthonra náluk, pedig szegénységük, hiszékenységük sok mindenre magyarázatot adna.

Ők még most is a „gens fidelissima“, Rákóczit hű népe. Asztaluknál karácsonykor még ma is üres egy szék, hátha megérkezik bujdosásából a „Nagyságos Fejedelem“ éppen úgy, mint annakidején, amikor Rákóczi az ő segítségükkel menekült, pedig nagy vérdíj volt fejére tűzve. Nagy szegénységük is erre az időre vezethető vissza, mert a bécsi udvar fosztotta ki őket mindenükből.

A ruszin jóra való, szolid erkölcsű, becsületes nép. Vallásosságát bizonyítja a legutolsó faluban is felépített apró díszes fatemplom. Becsületességüknél talán csak szegénységük nagyobb, viszont igényeik nincsenek. Az igyekvés, a töprengő tervezgetés, a kitartó munka nem kenyerük; nyomorúságos sorsukat nagy egykedvűséggel tűrik még akkor sem igen segítenek magukon, ha meg van rá a módjuk. Egy kötő ruszin házaspár adta erre a legjellemzőbb példát:

Dűlőúton haladtunk, egy kőrakás mellett, amely mellé különböző szerszámok voltak odakészítve. Kíváncsiak voltunk a szerszámok tulajdonosaira s keresésükre indultunk. Hamarosan meg is találtuk a kötőket, egy fiatal házaspárt, amint árnyékos fák aljában javában hűsöltek.

— Mit keresnek maguk ezzel a kötőréssel? — kérdeztük.

— Egy ilyen rakásért 2 pengőt fizetnek.

— Hát aztán egy nap hányat törnek össze?

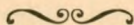
— Meg lehetne törni hármat és négyet is, de nekünk elég, ha két nap alatt eggyel elkészülünk — hangzott a felvilágosítás.

Harminc pengő egy hónapra! Nem sok két embernek, de ők filozófiai nyugalommal inkább nyomorognak, mint dolgoznak.

A ruszinok vallásosak s erősen babonások. A tótok ravaszsága, az oláhok alattomosága hiányzik belőlük. Türelmeségüknek tulajdonítható az is, hogy a kereskedelmet, az ipart, a jövedelmezőbb foglalkozásokat mind idegen fajú népelemek ragadták magukhoz, amelyek mint kullancsok, még a legcsekélyebb vagyunkájukból is képesek kifosztani őket.

(Folytatjuk)

Sebők József.

Pályázati hirdetemény.

Pályázatot hirdetek a tárcám államerdészeti személyzetének létszámában I. oszt. altiszt, m. kir. erdőőri állásokra.

A pályázatra bocsátott állások az 1933. évi 1400. M. E. számú rendelethez csatolt 8. számú kimutatásban megállapított illetményekkel, a szabályszerű lakbérrel és a rendszeresített mellékjáradóságokkal vannak egybekötve.

A kinevezés az 1927. évi 3000. M. E. számú rendelet 10. pontja alapján egyelőre ideiglenes minőségben történik, de két évi kifogástalanul eltöltött szolgálat után végleges jellegré válik.

A pályázatra bocsátott állások felére az 1931. évi III. tc., illetőleg az annak végrehajtása tárgyában kiadott 1931. évi 11.720—17. számú utasítás (megjelent a Budapesti Közlöny 1931. évi március hó 15-iki 61. számában) alapján — amennyiben a pályázati feltételeknek megfelelnek — kizárólagos igényjogosultsággal bírnak azok a honvédségnél, határőrségnél, folyamőrségnél vagy csendőrségnél szolgálatot teljesített legénységi állományú egyének, akiknek ez az igényjogosultsága az érdekelt miniszter által kiállított igazolvánnyal elismertetett.

Ha az igazolványosoknak fenntartott ezekre az állásokra igazolványosok nem pályáznának, úgy ezekre, mint a jelen hirdeteménnyel pályázatra bocsátott többi állásra a Vitézi Rend tagjainak és az 1914—1918. évi világháborúban arcvonalbeli szolgálatot teljesített, vagy ebből kifolyólag megrokkant egyéneknek — amennyiben a pályázat alá bocsátott álláshoz megkívánt feltételeknek megfelelnek — minden más pályázókkal szemben elsőbbségük van.

A pályázati kérvényhez eredetiben vagy hiteles másolatban a következő okmányok csatolandók:

- a) általában: 1. születési anyakönyvi kivonat (keresztlevél);
2. újabb keletű hatósági erkölcsi bizonyítvány, amely a családi állapotot és a politikai megbízhatóságot is igazolja;
3. a magyar honosságot igazoló bizonyítvány, esetleg a magyar állampolgárság fenntartására való igény szabályszerű bejelentését (opciót) igazoló okmány;
4. iskolai végzettséget igazoló okmány;
5. az 1935. évi IV. tc. 48. §-a alapján előírt erdőőri szak-képzettséget igazoló bizonyítvány;
6. a jó látó-, hallóképességet és erdőőri szolgálatra alkalmas, erős testalkatot igazoló újabb keletű hatósági orvosi bizonyítvány;

7. az esetleges előző szolgálatot igazoló okmány;

b) *igazolványosoknál*: az a) alatti okmányokon kívül a 3. és 4. alattiak kivételével az 1931. évi III. tc. alapján kiállított igazolvány;

c) *a Vitézi Rend tagjainál*: az a) alatti okmányokon kívül a Vitézi Rend főszéktartósága által kiállított igazolvány, vagy annak hiteles másolata;

d) *az 1914–1918. évi világháborúban arcvonalbeli szolgálatot teljesített egyéneknél* az a) alatti okmányokon kívül a Károly-csapatkereszt viselésére jogosultságot tanúsító igazolvány, esetleg ennek másolata;

e) *a világháborúban arcvonalbeli szolgálatból kifolyólag rokkanttá vált nem hivatásos katonai egyéneknél* az a) alatti okmányokon kívül a rokkantjáradék élvezetét, illetőleg az el látásra való igény nélkül hadirokkanttá történt nyilvánítást tanúsító lap hiteles másolata;

f) *a világháborúban rokkanttá vált hivatásos katonai állományból származó egyéneknél* az a) alatti okmányokon kívül igazolvány arról, hogy a világháború alatt szerzett sérüléseikből kifolyólag rokkanttá váltak és sérülési pótdíj élvezetében állanak.

A pályázóknak sajátkezűleg írt és az alábbi kivétellel 2 pengő értékű okmánybélyeggel ellátott folyamodványukat a jelen pályázati hirdetésnek a Budapesti Közlönyben történt megjelenésétől számított 30 napig bezárólag pontos lakcímük feltüntetése mellett, m. kir. földművelésügyi miniszterhez címeze, a m. kir. földművelésügyi minisztérium II. főosztályához (Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11., III. em. 312. szám) kell benyújtani.

Azok, akik kérvényüket már beadták, de azt a pályázati hirdetésben felsorolt okmányokkal fel nem szerelték, kötelesek a hiányzó okmányokat a pályázati határidő lejártáig pótlólag betervezni.

Az igazolványosok, valamint fenti c), d), e) és f) pontokban említett elsőbbségi igényjogosultak folyamodványai s ezek mellékletei az 1931. évi III. tc. 17. §-a, illetve az e törvény végrehajtása tárgyában kiadott 1931. évi 11.720—17. H. M. számú Utasítás második rész II. pontja alapján illetékmentesek.

A tényleges katonai szolgálatban álló igazolványosok szolgálati úton, a nem tényleges szolgálatban álló igazolványosok közvetlenül, a közszolgalatban álló pályázók felettes hatóságuk, a szolgálatban nem állók pedig Budapesten a székesfőváros polgármestere, vidéken pedig az illetékes főispán útján tartoznak kérvényeiket benyújtani.

A pályázat alapján ideiglenesen kinevezendő altisztek alkalmaztatásuk időpontjától számított hat hónap alatt úgy a szülők, mint a négy nagyszülő házassági és keresztleveleit,

ha pedig nők, feleségük felmenőiről is ugyanezeket az okmányokat bemutatni kötelesek.

A pályázati feltételeknek meg nem felelő hiányosan felszerelt, vagy elkésve érkezett folyamodványokat nem veszem figyelembe.

Budapest, 1939. évi szeptember hó 12-én.

. kir. Földművelésügyi Miniszter.

Külön is felhívjuk a pályázni kívánó kartársaink figyelmét arra, hogy a pályázati hirdetményben foglaltakat gondosan kísérik figyelemmel, s az előírt okmányokat kérvényeikhez hiány nélkül csatolják. Aki pedig már eddig beadta pályázatát, a netelán hiányzó okmányokat sürgősen pótolja.

Különfélék

Házasság. Kovács Lajos kartársunk szeptember hó 17-én vezette oltárhoz Horthy Teruskát a monori r. kat. templomban.

Adjon a jó Isten nekik jó egészséget, tartós boldogságot és megelégedett hosszú életet.

Az időszaki lapoknál a lap terjedelének 50 %-os korlátozására vonatkozó M. E. rendelet folytán lapunk egyelőre csak 16 oldal terjedelemben jelenhet meg.

Az Országos Vadármegállapító Bizottság 1939. aug. hó 21-én tartott ülésén a nyúl minimális termelői árát 2'5 kgr-os darabonkinti súlyhatárát kgr.-kint Hegyeshalomtól számított 200 km-es körzeten belül, 67'2 km-es körzeten kívül 65 fillérben állapította meg. A lőtt szarvas minimális termelői árát kgr.-kint Hegyeshalomtól számított 200 km-es körzeten belül, 62'2 km-es körzeten kívül 60 fillérben állapította meg. A fenti Bizottság szeptember hó 4-én tartott ülésén további intézkedésig a lőtt fácánkakas minimális termelői árát drb.-kint 2'30 P-ben, a lőtt fácántyúk minimális termelői árát drb.-kint 1'60 P-ben állapította meg.

Egyesületi hírek:

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásuk esetén új címüket idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felhívjuk mindazon kartársak figyelmét, kik kérvényeiket már beadták a földművelésügyi miniszter úrhoz, hogy lapunk jelen számában közölt pályázati hirdetményt pontosan olvassák át és ha a beküldendő okmányok között lenne olyan, amelyet kérvényükhöz nem csatoltak, azt haladéék nélkül küldjék el kérvényükhöz való csatolás végett, mivel a hiányosan felszerelt kérvények nem lesznek figyelembe véve.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részein élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közölgék, hogy őket egyesületünkbe leendő belépésre felkérjük. Továbbá, hogy a környékükön lakó kartársak közül azokat, kik még nem tagjai egyesületünknek, hívják fel az egyesületbe való belépésre, hogy taglétszámunkban még jobban megerősödve, minél eredményesebben képviselhesük a segédszemélyzet érdekeit.

Temetkezési akciónk. Az elmúlt időszakban 9 esetben fizettünk temetkezési segélyt és pedig az 1938/39. évben 7 esetben, melyek után az akkori időben volt összes tagok kötelesek az 50 filléres hozzájárulási összegeket beküldeni; a folyó évi közgyűléstől kezdve pedig 2 esetben, melyek után csak a temetkezési akciónkba eddig beiratkozott 331 tag fizeti az esedékes 50 filléreket. Tisztelettel felkérem kartársaimat, hogy esetleges hátralékaikat mielőbb kiegyenlíteni szíveskedjenek.

Lapunk mult havi megjelenése óta a következők jelentték be csatlakozásukat a temetkezési akciónkhoz:

Béldi Ferenc Vértesszőllős
Bíró József Alsógalla
Brauer Hermann Tata
Bihary Dezső Debrecen
Fodermayer Ferenc Dunaszentmiklós
Ferencz Károly Alsógalla
Gábris József Bánhida
Grünceis Alajos Tóváros
Herman Ferenc Vértesszőllős

Hoffmann Mihály Vértestolna
Horváth Sándor Bánhida
Kovács Ignác Bánhida
Mengyi István Ómassa
Münzenrider József Vértesszőllős
Papp Zoltán Dunaszentmiklós
Rauch Gyula Vértestolna
Ruppert József Alsógalla
Vaczula Ferenc Dunaszentmiklós

Pénztári beszámoló

Augusztus havi befizetések folytatása : Nagy Imre Gerencepuszta 10, Déri István Ják 3.50, Dávid Sándor Decs 0.50, Németh Elek Zalatárnok 7, Frantz Henrik Királyerdő 12, Czepeczauer Pál Miskolc 14, Szél János Abaliget 12, Vörös Lajos Gerencepuszta 2, Mengyi István Omassa 20 pengő.

Összes befizetés augusztus hóban 660'26 pengő.

Szeptember havi befizetések : Horvath Ernő Iván 1.50, Markó János Agyagosszergény 0.50, Szalkay László Dunapataj 1.50, Ughy József Hont 0'50, Farkas Sándor Katymár 3, Gerstmajer Lajos Taracköz 14, id. Körmendi Gyula Budapest 4.50, Militényi János Gödöllő 1.50, Pöröz Sándor Gödöllő 8, Tüttő János Bucsatelep 1.60, Tüske Béla Óbánya 4, Ujlaky Tivadar Vajszló 5, Balogh Bálint Pilisszettek kereszt 4, Csekey János Dunakömlőd 2, Füsti Molnár Sándor Szántód 10, Orosz László Szombathely 3, Sziklay Gyula és fia Radostyán 1, Szöllősy Sándor Salgótarján 0.50, Bekes Dezső Putnok 5, Imre Péter Tóváros 4, Kovács István Bátaszék 6, Rákosfalvi Béla Kisvaszar 1'50, Cseh Ferenc Némethbánya 2, Csordás József Némethbánya 2, Kiss Ferenc Dunatető 5, Lengyel Pál Császár 4, Király Sándor Máriabesnyő 2, Kiss Ferenc Pécs 3.25, Kovács József Gyulafirátót 6.50, Kokály Ferenc Szabadbottyán 1, Szabó Ferenc Mezőtúr 5, Cservenka Ferenc és társai Tata 41.50, Huszthy Lajos Szentes 3, Konrád Béla Szeged-Királyhalom 2, Szálka László Királymező 3, Horváth János Vitnyéd 1, Horváth Imre Vitnyéd 1, özv. Strobli Józsefné Vitnyéd 1, Simon Károly Szilvásvárad 0.50, Birosz Pál Kőrösmező 5, Németh Ferenc Uzsa 1.50, Németh Lajos Neszmély 1, Németh János Bakóca 0.50, Orosz László Szombathely 0.50, Sztubelka Mihály Szerednye 2, Stubnya László Pilismarót 3, Tihanyi István Kerepes 0'50, Ohád János Kerepes 0'50, Vasvári Vilmos Pilisszentlászló 1, Vizauer János Kőrösmező 3, Bihary Dezső Debrecen 3, Grellneth János Zalaerdőd 2.50, Teszárs Vilmos Óbarak 1.50, Dezső Antal Döbrököz 5.50, Lehotczky Alajos Parasznya 250, Huber Sándor Borsfa 6, Kovács Pál Nova 1, Kummert Lajos Paty 1, Eötvös Béla Nagybatony 3, Lengyel József Isaszeg 1, Hessz József Bakonyjákó 8, Kiss Gábor Debrecen 4, Rejtő Róbert Miskolc 2, Schöbert János Hetvehely 5, Sziklai Béla Kaposvár 2, Lukács István Cserépáralja 15, id. ifj. Sziklai Gyula Radostyán 1, Szűr József Neszmély 1 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Kőhalmi József

főszámvevő.

A Z E R D Ó

XIII. ÉVFOLYAM

1939. NOVEMBER

11. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők

Ha egyik leszünk

Ismét több magánuradalomban alkalmazott kartársunktól hozott levelet a posta. A levelek sorai megdöbbenő közelségbe hozták eléink azokat a hihetetlen szomorú problémákat, mélységes tragédiákat, nélkülözéseket, amelyeknek leküzdésére hosszú évek óta folytatjuk a harcot.

A szociális reform szellem tavaszi szellőként járja át hazánk minden zugát, csak magánalkalmazott kartársainkhoz nem akar megérkezni. A kormányzat vasszigorral nyúlt bele a problémák ijesztő sokaságába s a maga portáján mutatta meg a jó példát. De hiába minden, ez elől az ébredező szellem elől még ma is igen sokan süket füllel elzárkóznak s nem veszik észre, hogy elzárkózásukkal tulajdonképpen is végső eredményképpen maguknak okoznak kárt.

Azt írja az egyik magánalkalmazott kartársunk: hogy földes padlójú egyetlen szobában él nagy családjával, szobája mellett disznóólak, utánna disznópásztorok és legalacsonyabb kategóriájú cselédek laknak hasonló lakásokban. Fizetése pedig olyan nevetségesen alacsony, hogy már a nyomdafestéket sem bírja ki, „mert pirulna tőle. Teendői ezzel szemben a gazdasági cseléd munkája mellett 1600 khold erdőgazdaság kezelése és ápolása, továbbá az összes irodai teendők végzése.

Ki nem lát ennek a lehetetlen visszásságnak a mélyére? Ki nem látja azt a megdöbbenő ellentétet, amely a munkakör és javadalmazás között van? Ki nem akarja észrevenni ezt a tarthatatlan helyzetet?

Igen érdekes és tanulságos megfigyelést tehetünk magánalkalmazott kartársaink lehetetlen helyzetéről. Sehol, szinte véletlenül sem fordul elő ezeknél a szociális követelményeket meg nem értő uradalmaknál, hogy az illetményföldeket katasztális holdakban mérnék ki, általában, hogy ne követnének el mindent, hogy a gyakorlatban siralmas illetmény a papíron a laikus szemében jól fessen.

Magyar hold, rözse, földes lakás, cselédsors, 8—40 pengős évi fizetés a mérföldjelzője annak a siralmas hanyatlásnak, a kor követelményeitől messze hátramaradottságának, amelynek magánalkalmazott kartársaink nagyrésze szenvedő alanyai.

Az ország közvéleményét manapság is erősen foglalkoztatják a kormányzat szociális nagyhorderejű törvényjavaslatai. Az ipari munkásság helyzetének javítása, az agrár lakosság özvegyeinek öregségi biztosítása, a kis haszonbérletek szőnyegre hozása, a hihetetlen erőfeszítések a terményárak fenntartására mindolyan teljesítmények, amelyek alkalmasak lesznek arra, hogy országunkat a körülöttünk dúló zivatarok ellenére is sziklaszilárd alapokra helyezzek.

Az állam ma mindenütt odaállt a gazdaságilag gyengébb fél mellé és ahol nem ment szép szerével, ott hatalmával kényszerítette a munkaadókat a szociális követelmények megtartására.

Mi még nem élveztük az államnak ezt a gondoskodását és ezt a körülményt a magánuradalmak nagy része ki is használja. Pedig mennyi bőséges haszna és gyümölcse lenne annak, ha a magánuradalmak a helyzet magaslatára állnának s önként megtennék azokat a lépéseket, amelyekre előbb-utóbb úgyis csak rákényszerülnek.

Egyesületünknek ebben a vonatkozásban két feladatköre van: 1. felhívni az állam illetékes szerveinek figyelmét újlag arra a tarthatatlan helyzetre, amelyben a magánalkalmazott kartársaink vannak.

2. Magánalkalmazott kartársainknak a cselédek sorából való kiemelése és részükre törvényes úton a létminimumot biztosító fizetés megállapítása.

Már egyik cikkünkben rámutattunk, hogy nem fogunk megnyugodni, amíg ezt a kérdést meg nem oldják. Ma ezt az állításunkat újból megismételjük és kérjük kartársainkat, hogy siessenek segítségünkre ebben a küzdelemben, mert egyesülésben van az erő és eredményt csak úgy tudunk elérni, ha akaratban, erőben és kitartásban egyek leszünk.

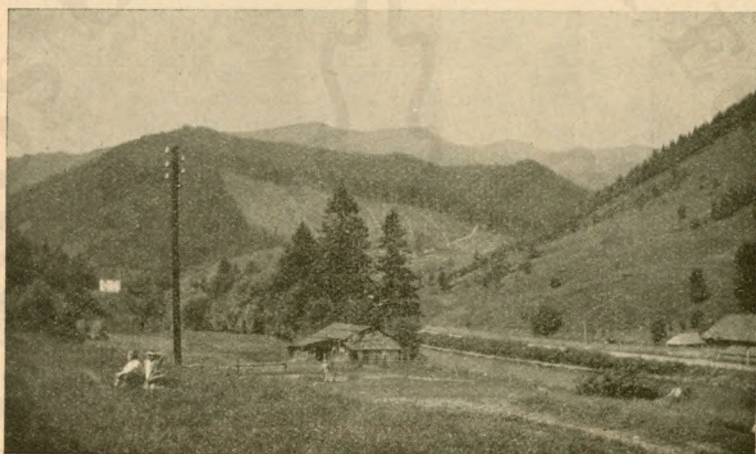
Esztergomtól — Kőrösmezőig

II.

Az erdős vidékre szorulva főleg állattenyésztéssel, rendkívül primitív földműveléssel, erdei munkával foglalkoznak. Birkákat, apró ökröket és lovakat tartanak; árpát, zabot, kukoricát, burgonyát, babot, pohánkát, káposztát, répát termelnek. Kukorica- és zabkenyér, puliszka, olajjal leöntött káposzta, uborka, hagyma a főeledelük.

Igen ügyesek a fával való munkában. Közöttük igen sok népi művészetekeket lehet találni. Fatemplomaik, ruhájuk, fafaragásaik, bekkeseik, len- és kenderfonó iparuk igen fejlett szepérezékről tesznek tanúságot.

A ruszin népben magában is több — vidékek szerint —

Taracvölgye.

elkülönült népcsoportot látunk, amelyek közül nevezetesebbek a huculok, a boykák, a blyáchákok, lemákok.

> A ruszin nép fővárosa jelenleg Ungvár, itt van a hatalmas kormányzósági palota is. Miután megismerkedtünk ennek a derék nemzetiségnek legjellemzőbb tulajdonságaival, igen tanulságos lesz, ha egy kis sétát teszünk a városban.

Ungvárott az ősi történelem és a legmodernebb idők szelleme szinte minden átmenet nélkül ölelkezik egymással. A várhegyen a Drugethek és Bercsényiek ősi fészke nyugodtan pillant le a völgyben zajló kereskedelmi életre. A város ősi településhelyéről vezető szűk sikátoron keresztül pedig a legmodernebb építészeti csodák világába jutunk.

Ősi hely ez az Ungvár, már III. Béla király „névtelen jegyzője” is megemlékezik róla. A történelembe visszpillantó

fantáziánk gazdag kalandozási lehetőségeket talál benne. Régi, kopott macskaköveken dőcögve jutunk fel a várba, amelynek bejáratát gyönyörű kovácsolt vasból készült ajtó őrzi. A vár ma nagyon elhanyagolt állapotban van. Látszik rajta, hogy a csehek nem nagy örömmel nézték a magyar történelembe visszapillantó bástyáit. Az utakat felveri a gyeper, a kegyeletes emlékeztet libagágogás, malacröfögés zavarja fel. Ósrégi kútja mellett kis vasszobor áll. A szobor karjait — mint halljuk — tavaly törték le a csehek, amikor a várba katonai rádióállomást szereltek fel.

A bástyáról gyönyörű kilátás nyílik a városra. Közvetlen közelről pillantjuk meg a gyönyörű pravoszláv görögkatolikus székesegyházat. A templomot éppen most restaurálják, úgy-hogy belülről — sajnos — nem volt alkalmunk megtekinteni.

Távolabbról a pravoszláv kápolna becses épülete látszik. Gyönyörű vonalakban az egyszerűség nagyszerűen párosul az áhitattal. A templom tornya arról is híres, hogy a hívek áldozatkészsége színarany lemezekkel borította.

De míg így szemlélődünk, repülőgépzűgás ébreszt arra, hogy a XX. században vagyunk, Ungvár történelmi kövein felépült a legmodernebb, lüktető város.

Ungvár új negyedében a hatalmas új épületek egész tömegét látjuk. Mindegyik épületen rajta van a cseh jellemző és fárasztó építészeti stílus, amelynek hidegségét legfeljebb csak praktikussága és jó beosztása enyhíti.

A új vármegyeház, a kormányzósági palota, a rendőrségi épület, a kórház, a laktanyák mind-mind fényképezést kívánó épületek.

Ungvárott igen forgalmas gazdasági élet zajlik. Hetivásárjaira egészen messzi vidékekről érkeznek úgy az árúsok, mint a fogyasztó nagyközönség.

Új lehetőségeket rejt magában Ungvár számára a rendkívüli intenzitással megindult idegenforgalom. Ennek egyik következménye lett az is, hogy a szállodai és vendéglői árak hatalmas mértékben emelkednek. Két ágyas szállodai szobáért pl. 9–10 pengőt is elkérnek. Az élelmezés is hasonlóan drága.

A város társadalmi élete igen fejlett. A korzók, a terek népesek a sétáló közönségtől, egyesületek, társadalmi intézmények pedig igen szép virágzást és fejlődést mutatnak. A cseh világból még igen sok intézmény maradt vissza, amibe a magyar erkölcsi felfogás sehogyan sem nyugodhatik bele. Ezek elleni küzdelem a rendőrségnek ma is igen sok gondot ad, de a tapintatos és erőteljes fellépésnek következményei már is erősen érezhetők.

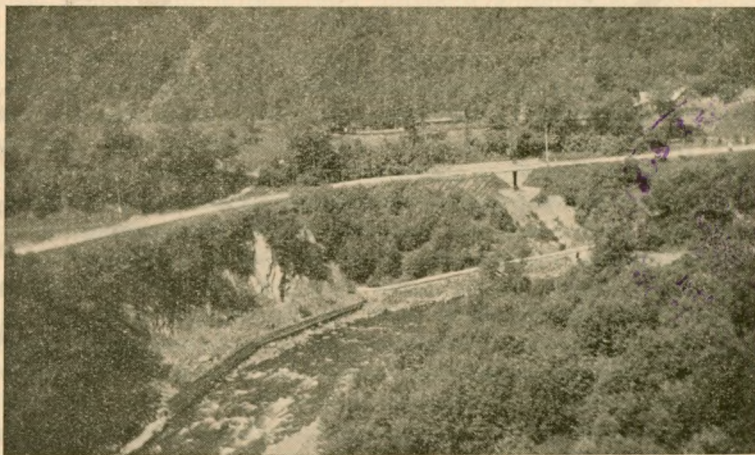
Ungvárral befejeződött útunk első napi programja. Másnap kora hajnalban indultunk tovább, hogy időben elérjünk útunk egyik végső céljába, a királymezői vándorgyűléshez.

Gyönyörűen kiépített, helyesebben kiépítés alatt álló műúton robogtunk Munkács felé.

Az útat mindkét oldalán fejlett gyümölcsösök és szőlőgazdaságok szegélyezik. Mint egyik itteni gazdtól halljuk, az idei esztendő különösen jó termést ígér. És ha az értékesítésről megfelelő gondoskodás történik, akkor a gazdák valóban meg fogják találni évi fáradozásuknak méltó jutalmát.

Már jó néhány kilométer távolságról feltűnik a híres munkácsi vár, amelynek gazdag történelme egészen Nagy Lajos hősi korába torkollik.

A várat Nagy Lajos adományozta a Koriatovics-családnak. A család nagy gondot fordított a várra, megerősítette és új épületszárnyakkal kibővítette. A Koriatovicsok után a vár sűrűn cserélt gazdát, míg végül is a Rákócziak birtokába került.

Tájkép a Tisza folyásáról

Ekkor élte a vár fénykorát. Zrinyi Ilona hős védekezése a császáriak ellen, majd a szatmári béke utáni makacs védekezés mindenkori ragyogó fegyvertényei a magyar nemzet történelmének. Ma csak a fellegvár áll még, amelyet igen sokáig fegyháznak is használtak. Verecke felé néző várfokon turulmadár hirdeti a milleniumi ünnep emlékét. A történelmet szerető lélek enyhülést találhat a vár u. n. fejedelmi szobáiban és a várkápolnában.

Munkács az utolsó években hatalmas arányú fejlődésen ment keresztül és a Felvidék egyik legjelentékenyebb szellemi és kereskedelmi központja lett. A fejlődést előidéző tények közül a legfontosabb volt a Galiciába irányuló kereskedelem, amelyet leginkább a városban hihetetlen mértékben meglepedett zsidók közvetítettek.

Munkács legrégebbi idők óta fejlődő történelmének egyik

aranybetűs lapja az idei év vízkeresztje. Amikor a jogellenes cseh betörést a kicsi, de hősi magyar védőőrség fölényesen visszaverte.

Munkács ma már teljesen beilleszkedett a magyar életbe. Utcáin idegen szót alig hallani, gazdasági vérkeringését hatalmas mértékben frissíti a pezsgő idegenforgalom, amely már a kora tavaszi hónapoktól kezdve változatlanul tart. De meg is érdemli a város ezt az idegenforgalmat, mert rendkívül praktikus érzékkel alkalmazkodott az új gazdasági lehetőségekhez. Modern szállodái mellé ügyesen megszervezte a fizető vendéglátás intézményét. Árai az előkelőbb szórakozóhelyek kivételével szolidak és a leglaposabb polgári pénztárcák számára is elviselhetők.

Munkács szép, rendezett utcáit, fejlett életét sajnos nem sokáig volt alkalmunk élvezni, mert indulnunk kellett Beregszász felé.

A nyílegyenes országút gyönyörűen ápolt erdőségek, szépen gondozott szőlőhegyek között vezet. A fejlett gazdaságokon a gazdának gyakorlott szeme jóleső nyugalommal pihen meg. Rendkívül forgalmas ez az útvonal és már messziről érezteti azt a hihetetlen arányban megindult közmunkát, amelylyela magyar kormányzat ezt a vidéket fejleszteni és a magyar gazdasági életbe minden vonatkozásban bekapcsolni akarja.

Beregszász is szépen fejlődött város. Alapítói még az Árpádok idejében betelepedett szászok. A tatárok teljesen elpusztították, de IV. Béla építő tevékenysége romjaiból újra felemelte. Történelmi nevezetességű a mai napig is fennálló róm. kat. plébánia-temploma, amelyben a nagy Rákóczi és vezérkara hallgatott hálaadó szentmisét, amikor szűzmáriás lobogója alá sereglett kuruc-csapatok Beregszász főterén fölesküdték a magyar szabadságért való küzdelemre. Fejlett üzleti életén kívül több nevezetességről nem igen számolhatunk be, legfeljebb csak a nagy piacterét, a díszes vármegyeházát, a reformátusok nagy templomát, a törvényszéki épületet említhetjük meg.

Huszt felé vezető út unalmát a csinos, virágos Tisza-újlak, az igénytelen Nagyszöllős, a Perényiek kastélyáról híres Királyháza enyhítik csak. De hamarosan ráérünk a Huszthoz vezető, Tiszán keresztül ívelő hídra, ahonnét Huszt, a Volosin-rezsim székhelye bájos fekvésével első pillanatra meghódít mindenkit.

A város remek kilátását nagyrészt a város mellett fekvő magános, kúpalakú hegynek köszönheti, amelynek tetején várrom hirdeti a daliás szép idők emlékét.

Annyira váratlan és egyedülálló ez a hegyecske, hogy álmélkodva kérdezzük meg eredete felől az egyik járó-kelőt. Földrajzi tájékoztatás helyett egy mesét kapunk, amely annyira bájos és annyira szép, hogy csábít a leközlésre.

— Az úgy volt — kezdte szolgáltrakész megfigyelőnk a mesét —, hogy Huszt közelében sok bölény élt. Egyszer a király, akit Istvánnak hívtak, elhatározta, hogy vadászházat épít ott. Innét nyerte nevét a mai Királyháza. Itt élt Dobos Ilonka is, akinek két deli levente vallott szerelmet: Nyaláb György és Mihafia Bálint. Ilonka lovagi tornára szólította fel őket, amelyben Bálint győzött és ezzel el is nyerte Ilonka kezét. Nyaláb bánatában felcsapott rablónak és elrabolta Ilonkát. Nem jutott messzire kincsével, mert az úton szembetalálkozott Bálinttal. Láta, hogy nincs mentség, tört dőfött Ilonka szívébe, maga pedig lovával a Tiszába vágatott, amely mindörökre elnyelte őt. Bálint sírva borult felesége holttestére, a király pedig parancsot adott ki minden vitézének, hogy minden vitéz a sírra egy süveg tiszai földet vigyen. A katonák könnyei áztatták a friss sírt, amely sok süveg földtől dombbá emelkedett és ma is dacol az idők múlásával és minden viharával.

Ilyen romantikus történet fogad minket Huszt bejáratánál és valóban Huszt rendetlen utcasorai, földszintes házai közül minden a romantikáról regél.

A városban már sok a ruszin és talán még több a zsidó. A kőfallal borított csúcsíves református-templom mellett a görög-katolikus templom nevezetes.

Nem messze tőle áll Volosin rezidenciája, az ukrán operett-királyság központja.

A lakosok elmesélték, hogy a magyarok bejövetele előtt nagy utcai harcok voltak itt a cseh katonák és a Szics-gárdisták között, közben persze nem kímélték az ártatlan lakosságot sem. A csehek és a Szics-gárdisták között a zsold miatt tört ki a viszály, amelyet állítólag Volosin felvett a nagy zűzavarban és amellyel megerősítve amúgyis vastag pénztárcáját, sietett Romániába a felelősségrevonás elől.

Huszt már teljes képbén elénktáru az a nyomor, amely ennek a szegény, földhözragadt népnek osztályrésze. A kereskedelmet, a magasabb életszínvonalat nyújtó foglalkozásokat teljes mértékben az ú. n. kazárok tartják kezükben. Huszt után következő falvakban se igen láthatunk olyan községeket, ahol a községi bolt vagy korcsma másé lett volna. Alakultak itt is Hangya-üzletek, de ezek megszervezésében az a végzetes hiba, hogy hitelt nem adnak, készpénze az itteni lakosságnak pedig nincs. És ha volna, akkor se lenne segítve a dolgokon, mert a régi adósságok bekényszerítik őket a kazárok kezeibe.

Hát nyomort, azt bizony bőven lehet itt látni s talán ez az egyetlen árnypont, amely megakadályozza, hogy teljes szívvel-lélekkel élvezhessük azt a gyönyörű vidéket, amely Tarackóztól kísér bennünket végig egészen Királymezőig a festői Taracvölgyön keresztül.

Egymásután hagyjuk el a bájos ruszin falvakat, éppen ünnepnap lévén, az utcán sétálgatnak festői népviseletükben, egy-egy színdúsabb csoport gyakran megállásra kényszerít, hogy fényképekben is emléket állítsunk az igazi, hamisítatlan népművészetnek.

A falukon túl pedig mindig jobban bejutunk a természeti csodák valóságos tobzódásába. A felemelkedés, az áhítat, a megtisztulás teljesen hatalmába keríti az embert, valahogyan megérti itt, hogy a legtöbb nép a paradicsomot, az ősi boldogság elkallódott birodalmát a legmagasabb hegycsúcsokra, az erdők, a havasok szűzi világába helyezi.

És ma is, amikor az emberiség állítólag elérte a kultura legmagasabb csúcseit, nem a kulturában megfürödvé, a kultúrától fellelkesülve tudjuk fáradt lelkünket megpihentetni, hanem a természet naiv és örökké mesterkéletlen, de tökéletes világában.

Mindenfelé szörnyű válságokat látunk, nehéz megpróbáltatások elé állít az élet. Lélekölő hajsza folyik a sikerért, az egyéni érvényesülésért. Örült kapkodás, dulakodás jelzi az egyén és a nemzet életét. Rekordok mindenfelé: repülőgépek, bombák, halálsugarak, gázok öldöklő rekordjai. A gépek éjjel-nappal dolgoznak, de az embernek alig van már kenyere. Az orvostudomány meghosszabbította az emberi életet, a tudósok raffinált módon szétdobják az atomokat, meghódítottuk a levegőt, a földet, a földmélyét, de ha egy csepp nap-sugárra, felüdülésre vágyunk, el kell mennünk a szűzi természetbe, a rohanó hegyipatakok világába, a makulátlan erdőbe . . .

Valahogy kénytelen-kelletlen megrohanják az embert ezek a gondolatok, amint autónk felfelé rohan a szerpentin, mellettünk hegyek gyönyörű erdőtől borítottan, alattunk pedig rohan a Tarac széleseben. Mintha ember sohse járna erre, az erdők mélységéből sejtelmes zúgás érzékelteti a természet örökkévalóságát . . .

Csodálatos a természet. Csak meg kell közelről ismerni s azután sohasem telik be vele az ember.

A magasba vezető szerpentin végét már Királymező jelzi. Kis faházai között élénk a sürgés-forgás, sok a nyaraló, a távoli vidékről ideérkező vikendező. A Tarac jéghideg hullámaiban valószínűleg a benszülöttek üdülnek, mert a városi ember fizikuma ezt a jéghideg vizet nem viselné el.

A községben már várnak bennünket a vándorgyűlésre érkezők, akik igazán nagy áldozatokkal és fáradtsággal keresték fel Királymezőt, hogy jelen legyenek kárpátaljai zászlóbontásunkon.

Szíves vendéglátó körökben, baráti beszélgetésben szaladt el ez a nap s a lelkes hangulatban megtartott vándorgyűlés valóban méltó koronája volt ennek a felejthetetlen, eseménydús napnak.

Késő délután volt már, amikor elindultunk útunk legközelebbi állomása, Akna-Szlatina felé.

A Taracköz megkerülésével jutottunk vissza ismét a fő útirányba s ettől kezdve egészen Rahóig tanúi lehettünk annak a rendkívüli nagy beruházási és útépitési programnak, amelyet a kormány itt megkezdett. Éjjel-nappal, hétköznap, vasárnap folyik az útépités, vasútépités s így nemcsak a környék nagyarányú munkanélküliségét lehetett megoldani, hanem Kárpátalja kincseinek az anyaország számára való kihasználása is gazdaságosan sikerülni fog. Amit eddig, főleg amiatt, hogy a vasútvonal átvezet Romániába, elérni nem lehetett.

Akna-Szlatinán eltöltött éjszaka után a másnapi programban szerepelt a híres, visszakerült sóbányának a megtekintése.

Külsőleg alig különbözik a sóbánya ipartelepe más bányától. A hatalmas lifttorony, az óriási gépek, a nagyméretű rakodók megtalálhatók egy szénbányánál is.

Ujdonságot a föld felett legfeljebb csak a sóőrő malom jelent.

A bányából kikerülő sóval telt csillék automatikus kirkodó hengerbe kerülnek be, innét aztán a sótömbök bejutnak a sómalomba, amely a sót porfinomságúvá őröli meg.

Az igazgatóság engedélyével beszállunk a liftbe, amely szédületes iramban visz le a cca 176 m mélységben lévő bányába. Néhány pillanat az egész s már lent vagyunk. Éles csengetésre „Jó szerencsét” köszöntésre térünk magunkhoz az ámulatból.

Ahogy kiszállunk, rögtön érezni lehet a kellemes, állandó hőmérsékletű, sós levegőt. A villanyfény, a pislogó bányamécsek világa, ameddig csak elvilágít, minden fehér.

A só birodalmában vagyunk. Só itt minden: a föld, amin mozgunk, az oldalfal, a tető, sőt még a bánya iparvágányának töltése is.

A kifejtett só nyomában hatalmas termek keletkeznek, egyik-másik olyan nagy, hogy akár egy községet is bele lehetne telepíteni. Ezek a termek mind összefüggenek egymással s míg valamennyit bejárjuk, az valóságos gyalogturának felel meg.

Vezetőnk szívességéből egészen közel megyünk a sófejtéshez. Gépi erővel hatalmas táblákat vágnak le a sófalból, amelyet aztán ledöntenek, kisebb tömbökre osztanak. Egy-egy ilyen sófal ledöntése robbanásszerű zajt okoz.

Nagyon tanulságosan lehet ellenőrizni a munka haladását azokból a megjelölésekből, amelyeket a bányászok a falra rajzolnak fel a munka egyes szakaszainál.

— A jelenlegi termelés — halljuk vezetőnk felvilágosítását — napi húsz vagon, de a napi kvantum, tekintettel a bányának tökéletes berendezésére, száz vagonra, is felemelhető!

— Mennyi ideig fogja tudni fedezni a bánya Magyarország sószükségletét? — kérdezi az egyik látogató.

— Négyszáz évig egészen biztosan, de akkor még kivitelre is jut.

Megtudjuk azt is, hogy a sókincs nagy ellipszoid alakban fekszik, az ellipszoid méreteit természetesen nem tudják pontosan.

Még megnézzük a kézi fejtést, a robbantást és felfelé indulunk a liften.

(Folytatjuk)

Sebők József.

Egyesületi hírek:

Értesítjük kartársainkat, hogy egyesületünk ezévi választmányi ülését december hó első felében óhajtjuk Budapesten megtartani. Amennyiben erre a hatósági engedélyt megkapjuk, úgy lapunk jövő számában fogjuk értesíteni az érdekelteket, az ülés megtartásának helyéről és idejéről.

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltogatásuk esetén új címüket idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részein élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közöljék, hogy őket egyesületünkbe leendő belépésre felkérjük. Továbbá, hogy a környékükön lakó kartársak közül azokat, kik még nem tagjai egyesületünknek, hívják fel az egyesületbe való belépésre, hogy taglétszámunkban még jobban megerősödvé, minél eredményesebben képviselhessük a segédszemélyzet érdekeit.

A gödöllői erdőszbál alkalmával hozzánk beküldött 98.20 P tiszta jövedelem — az egyesület által 100 pengőre kikerekített összeg — a karácsony előtti napokban kerül szétosztásra. Az összeg beküldőinek kivánságához képest 20 pengős tételekben lesz kiosztva oly állástalan, munkaképtelen, sokgyermekes, egyesületi tag kartársak között, akik erre a legérdemesebbek, de egyesületünknel tagsági díjjal hátralékban nincsenek. Felhívjuk mindazon kartársakat, kik ezen segély-

ben részesülni óhajtanak, kérvényeiket legkésőbb december hó 2-ig az egyesület vezetőségéhez küldjék be.

Temetkezési akciónk. Az elmúlt időszakban 9 esetben fizettünk temetkezési segélyt és pedig az 1938/39. évben 7 esetben, melyek után az akkori időben volt összes tagok kötelesek az 50 filléres hozzájárulási összegeket beküldeni; a folyó évi közgyűléstől kezdve pedig 2 esetben, melyek után csak a temetkezési akciónkba eddig beiratkozott 336 tag fizeti az esedékes 50 filléreket. Tisztelettel felkérjük kartársainkat, hogy esetleges hátralékaikat mielőbb kiegyenlíteni szíveskedjenek.

Lapunk mult havi megjelenése óta a következők jelentették be csatlakozásukat a temetkezési akciónkhoz :

Hencsel József Újhuta

Kósa József Nagykovácsi

Keresztes Ferenc Bakonycsérnye

Mata Lajos Lajosháza

Különfélék

Kinevezések. A m. kir. Földművelésügyi Miniszter úr az államerdészeti altisztek személyzeti létszámában Megyesi Ferenc Diósgyőr, Papp István Budakeszi, Nagyréti Ferenc Miskolc, Kelecsényi János Diósgyőr, Sóvári János Kisgyőr, Sziklai János Diósgyőr, Róna János Miskolc, Gábor László Diósgyőr, Kerényi Imre Budapest, Kiss György Szeged és Bazsó Sándor Gödöllő, szakaltiszt m. kir. főerdőröket — műszaki altiszt m. kir. főerdőrökké,

Garay János Izsák, Bácsa János Kismaros, Somos Gyula Miskolc, Szász Nándor Diósgyőr, Tóth József Toponár, Deáky Dezső Kaposvár és Lóránt Ferenc Karcag I. oszt. altiszt erdőőröket — szakaltiszt m. kir. főerdőrökké kinevezte.

Mindnyájuknak szívből gratulálunk.

Pénztári beszámoló

Szeptember havi befizetések folytatása : Csizmadia Vince Iharkút 1.50, Huszár János Balatonendréd 1, Papp József Nagyrada 0.50, Prónay Zoltán Hont-Kútberék 3, Szabó Ferenc Uzsa 10, Csontos József Tornaszentjakab 1, Puntigán Sándor Alsóvály 6, Horváth József Bogyoszló 10, Aposztl Miklós Szomod 2, Horváth József Komárom 2, Kulics János Téglás 4, Farkas József Kecskemét 6, Könczöl Kálmán Zalaapáti 2, Mézner Antal Vágáshuta 10, Tájnel János Gödöllő 5 pengő.

Összes befizetés szeptember hóban 311.35 pengő.

Október hóban befizettek : Belányi Vilmos Dorog 4, Bődöcs Antal Rajka 3, Imberger István Sárszentágota 20, Kasza József Pécs 2, Kiss János Túrje 4, Malusinszky Pál Gödöllő 2, id. Molnár András Hódmezővásárhely 5, Németh Károly Vát 2, Póczos Sándor Agárvár 6, Sztarcsevity János Izabellaföld 6, Vincze Sándor Budapest 10, Bozner János Szekszárd 6, Csikvári Rudolf Fábiansebestyén 3, Deáki Dezső Kaposvár 3, Erdősi József Arló 3, Farkas József Józsa 3, Gunszt Ferenc Sárpenetele 0.50, Honti Pál Pilisszentkereszt 6, Imre Péter Tatatóváros 4, Kolb Gyula Esztergom 7.50, Németh Kálmán Királyhalom 0.50, Őri Lajos Visegrád 3, Pasztorek Antal Hont-Kútberék 4, Stubnya László Pilismarót 3, Szabó Márton Esztergom 3, Sziklai Béla Kaposvár 2, Szöllősy Sándor Salgótarján 2, Ughy József Hont 0.50, Bánki László Pilismarót 4, Bihary Dezső Debrecen 3, Bölcs István Gyömrő 10.10, Császár Lajos Lakóca 5, Csóka György Tompa 5, Dénes János Ságújfalu 5, Farkas Vendel Zántó 5, Fenyvesi Sándor Gödöllő 12, Fischer Géza Alcsút 3, Fischer Géza Alcsút 4.50, Gaál László Perint 2, Gábris István Pusztavám 1, Gyeenis János Hetvehely 2, Györgykovács Lajos Hernádpetri 10, Halvax Andor Bogdása 1, Hessz Pál Fenyőfő 12, Holczer József Devecser 5, Horváth József Vajszló 3, Jankovits József Alsónyék 3, Józsa Kálmán Veszprémvarsány 2, Körmöczy Illés Békéscsaba 2, Mocsár Gábor Debrecen 5, Reitinger István Kemence 3, Strumperger István Hercegszántó 3, Szabó Géza Bögöte 6, Szálka László Királymező 1, Traxler Ferenc Bustyaháza 8, Tüttő János Bucsatelep 3, Bátor József Csatártó 0.50, Garai Lajos Somogaszaló 5, Hencsei József Ujhuta 8, Hoffer Antal Királymező 8, Keresztes Ferenc Bakonycsernye 6, Király Sándor Máriabesnyő 3, Kiss Károly Daraboshegy 2, Kothay Mihály Drégelypalánk 1, Papp Mihály Esztergom 1.50, Putnoki Antal Esztergom 2, Ronás Ferenc Somogykőújfalu 3, Sarkadi György Debrecen 15, ifj. Szabó Vendel Szentpéterföldre 12, Taskovits István Kisszállás 6, Varga Lajos Rédics 5, Bozsoki József Lillafüred 7.50, Csemba Lajos Sümeg 2, Csajkovszky István Körösmező 4, ifj. Csorba István Alsószeleste 3, Együd Gyula Korláti 4, Frindt János Körösmező 2, Halapi József Tapolcza 1.50, Kákonyi Lajos Érsekcsanád 5, Kiss Bertalan Hódmezővásárhely 4.50, Kiricsi Zoltán Mikóháza 3, Naszvadi István Orgovány 2.50, Orosz János Visk 8, Rába János Vizvár 3, Schilling György Dunabogdány 10, Szaniszló Béla Háromhuta 1.50, Szinger Vilmos Erdőmajor 10, T. Györkö Vilmos Pécs 4, Traxler Gyula Husztsófalva 6, Vincze Sándor Frigyesfalva 2.50, Vörös Lajos Bakonybél 3, Cservenka Ferenc és társai Tata 42.50, Dudás János Vál 5, Erdész Mihály Fülel 5, Grellneth János Sokorópátka 1.50, Lovász József Párkányána

2, Kósa János Bánokszentgyörgy 6, Kósa József Nagykovácsi 12, Márkus Mihály Mecsekalja 10, Nádaskay Richárd 20, Papp István Zalabaksa 10, Ruzsics János Tolnanémedi 6, Sümegi János Szentadorján 5, Takár István Taracköz 6, Csizmadia Gyula Kistokaj 6, Tóth Gyula Drávaszentes 4, Horváth Géza Tengőd 2, Mata Lajos Gyöngyössolymos 10, Simon Dezső Beregszentesmihály 5, Bognár József Parád 3, Héjjas József Mecsekalja 5, Horváth István Karád 3, Hugli Pál Gyöngyössolymos 3.90, Majer László Tiszaborkút 16, Niszler József Alcsút 20, Szalay Péter Mekényes 12, Hoffer Ferenc Mecsekalja 3, Kiss Gábor Debrecen 4, id. Körmendi Gyula Budapest 2, Takács László Törökkoppány 6, Bodor József Nemetlukafa 12, Orsonits István Szentbékállá 10, Stefánkó Rezső Decs 12, Kőhalmi József Esztergom 24 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel :

Kőhalmi József

főszámvevő.

Jelentkezés vadőri szakvizsgára

A magyar kir. földművelésügyi minisztériumtól, közhírré tével végett, a következő tájékoztatást kaptuk :

M. kir. Földművelésügyi Miniszter.

176.910/1939.

III. B. 3. szám.

Jelentkezés a vadőri szakvizsgára.

A vadőri szakvizsga kellő számú jelentkező esetén, 1940. évi február hó 12. 14. közötti időpontban ismét Gödöllőn, a m. kir. Vadászati Hivatalnál fog megtartatni.

A vadőri szakvizsga letételének megkönnyítése céljából a gödöllői m. kir. Vadászati Hivatalnál 1940. évi január hó 29-től kezdődőleg kéthetes előkészítő tanfolyam nyílik meg, melynek végeztével a hallgatók szakvizsgára bocsáttatnak. A tanfolyamon való részvétel kötelező.

Azok, akik a vadőri szakvizsgára és tanfolyamra jelentkezni kívánnak, eziránti bélyegköteles kérvényüket *mielőbb*, de legkésőbb 1939. évi december hó 15-ig a m. kir. földművelésügyi minisztérium vadászati osztályához nyújtsák be. A kérvény és mellékletei, ha szegénységi bizonyítvány van csatolva,

bélyegmentes, ellenkező esetben a kérvény 2 pengős, minden melléklet pedig 30 filléres okmánybélyeggel látandó el.

A hiányosan felszerelt, valamint elkésve benyújtott kérvények figyelembe nem vétetnek. A szakvizsgára, illetve az előkészítő tanfolyamra csak olyan magyar állampolgárok jelentkezhetnek, akik:

1. huszadik életévüket betöltötték,
2. az elemi népiskola legalább négy osztályát sikeresen elvégezték,

3. erkölcsileg nem esnek kifogás alá,
4. legalább három évig megszakítás nélkül vadászatiilag megfelelően gondozott vadászterületen, vadászati gyakorlati szolgálatban állottak, (A tényleges katonai szolgálat a vadászati gyakorlati idő megszakításának nem tekinthető.) Nyugdíjas csendőrök, amennyiben legalább tíz éves csendőrségi szolgálattal rendelkeznek, egy és fél éves vadászati gyakorlati szolgálattal is felvehetőek.

5. Testi szellemi fejlettség tekintetében kifogás alá nem esnek.

Az 1—5. pont alattiak igazolására a kérvényhez eredetiben, vagy hitelesített másolatban a következő okmányokat kell csatolni:

- ad 1. születési anyakönyvi kivonatot,
- ad 2. iskolai képzettséget igazoló bizonyítványt,
- ad 3. hatósági erkölcsi bizonyítványt (amely egy évnél régibb keletű nem lehet),
- ad 4. a hároméves vadászati gyakorlati szolgálatot igazoló bizonyítványt,
- ad 5. az ép, erős, egészséges testi és szellemi fejlettséget igazoló hatósági orvosi bizonyítványt.

A folyamodóknak, a legalább 3 évi megszakítás nélküli vadászati gyakorlati alkalmaztatást igazoló bizonyítványt, azon vadászterület tulajdonosa (megbízottja), illetve bérlője állítja ki, akinél alkalmazásban állanak, vagy állottak. Ezen szolgálati bizonyítványban fel kell tüntetni a vadászterület nagyságát kat. holdban, továbbá, hogy a szóbanforgó vadászterület nagy- vagy apróvadás-e? A bizonyítványban foglaltakat a vadászterület, illetve a szolgálat helyére illetékes *járási vadászati tudósítóval, vagy szükség esetén a községi előjárósággal* igazoltatni kell.

A vadóri szakvizsgát megelőző előkészítő szaktanfolyamra legfeljebb 40 hallgató fog felvétetni.

A felvételnél előnyben részesülnek:

- a) akiknek magasabb az előképzettségük,
- b) kiszolgált katonák (csendőrök),
- c) akik sokgyermekes családból származnak,
- d) akik korábban jelentkeztek.

Folyamodók a felvételtől megfelelő értesítést nyernek.
A tanfolyam ingyenes, a vizsgadíj 30 (harminc) pengő,

amely a vizsga napján a vizsgabizottság elnökének kezéhez fizetendő.

A vadőri tanfolyam és szakvizsga tananyagának vezérfonala Illés Nándor nyug. főerdőtanácsos „A vadőr” című szakkönyve, amely a vezetésem alatt álló minisztérium kiadványa s a minisztérium házi könyvtára útján 1 P vételár (és 20 fillér portókötség) előzetes elküldése mellett megrendelhető.

A tanfolyam és a szakvizsga tartama alatt a hallgatók díjmentes elszállásolásban részesülhetnek. Élelmezésükről azonban maguk tartoznak gondoskodni. Intézkedés történt azonban, hogy a hallgatók az önköltségi ár (napi mintegy 1.90—2.10 P) megtérítése ellenében a tanfolyam étkezdéjében, meleg élelmezésben részesüljenek.

A díjmentes elszállásolást a felvételi kérvényben kell kérni.

Az étkezés tényleges költségeiről a hallgatók a helyszínen, a díjmentes elszállásolásról pedig a felvételi értesítésben nyernek tájékoztatást.

A szakvizsga, illetve a tanfolyamra vonatkozó bővebb felvilágosításokat — érdeklődés esetén — a m. kir. földművelésügyi minisztérium vadászati osztálya nyújt.

Budapest, 1939. szeptember hó 11-én.

M. kir. Földművelésügyi Miniszter.“

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papírkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Szabó Ferenc Uza. Tagdíja ez év végéig rendezett. Temetkezési járuléknál a mai napig 50 fillér többlete van.

Szakács József Kapuvár. Tagdíja ez év végéig rendezett.

Erdész Ferenc Baja. Temetkezési hátraléka a mai napig 50 fillér.

Könczöl Kálmán Zalaapáti. Tagdíja ez év végéig rendezett. Temetkezési járuléknál 1 pengő többlete van a mai napig.

Tájnel János Gödöllő. Tagdíja 1940. március hó végéig rendezett. Temetkezési járuléknál 2 pengő többlete van a mai napig.

Id. Molnár András Hódmezővásárhely. Tagdíja ez év végéig rendezett. Temetkezési alapnál a mai napig 2 pengő többlete van.

Póczos Sándor Agárvár. Tagdíjhátraléka ez év végéig 5 pengő. Temetkezési segélye a mai napig rendezett.

Csikvári Rudolf Fábiánsebestyén. Tagdíja 1940. március hó végéig rendezett.

Honti Pál Pilisszentkereszt. Tagdíja 1940. április hó végéig rendezett. Temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Bánki László Pilismarót. Tagdíjhátraléka ez év végéig 3 pengő.

Gyenis János Hetvehely. Tagdíjhátraléka ez év végéig 8.50 P.

Halvax Andor Bogdása. Tagdíja, mint féltagdíjas, 1941. április hó végéig rendezett. Temetkezési segélye is rendezve van a mai napig.

Hessz Pál Fenyőfő. Tagdíjhátraléka ez év végéig 2.50 P. Temetkezési segélye a mai napig rendezett.

Horváth József Vajszló. Tagdíjhátraléka ez év végéig 4 pengő.

Körmöczy Illés Békéscsaba. Tagdíja 1940. június hó végéig, temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Bősze József Bak. Augusztus hóban befizetett 1.50 P-t rendszeren nyugtáztuk, csak sajtóhiba következtében lett 1.— P kimutatva. Tagdíjhátraléka ez év végéig 1 P. Temetkezési hátraléka szintén 1 P.

Princzes József Szakmár. Tagdíjhátraléka ez év végéig 2 P és 3.50 P temetkezési alapra, amit minden kartársnak meg kell fizetni.

Hencsei József Ujhuta. Temetkezési alapunknak tagja. Tagdíjhátraléka ez év végéig 8 P. Temetkezési segélynél 4 P többlete van.

Keresztes Ferenc Bakonycsernye. Tagdíjhátraléka ez év végéig 2.50 P. Temetkezési járuléka a mai napig rendezve van. Temetkezési alapunknak tagja, de ha felesége is tag akar lenni, egy levelezőlapon azonnal értesítsen.

Kiss Károly Daraboshegy. Tagdíja ez év végéig rendezett. Temetkezési járuléknál a mai napig 1 P többlete van.

Taskovics István Kisszállás. Tagdíja 1940. április hó végéig, temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Bozsoki József Lillafüred. Tagdíja ez év végéig rendezve van. Temetkezési járuléknál 50 fillér többlete van a mai napig.

Kiss Bertalan Hódmezővásárhely. Tagdíja ez év végéig rendezve van. Temetkezési járuléknál 50 fillér többlete van a mai napig.

Szinger Vilmos Erdőmajor. Tagdíjhátraléka ez év végéig 7.40 P. Temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Márkus Mihály Mecsekfalja. Tagdíja 1940. október hó végéig rendezve van. Temetkezési járuléknál 3.50 P többlete van.

Papp István Zalabaksa. Tagdíja 1940. február hó végéig rendezve van. Temetkezési járuléknál 1 P többlete van.

AZ ERDŐ

XIII. ÉVFOLYAM

1939. DECEMBER

12. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ : DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár : egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez : Esztergom küldendők.

Meghívó.

Az egyesület igazgató-választmánya

folyó évi december hó 10-én, délelőtt 10 órakor

Budapesten, a Székely Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Egyesülete
helyiségében

(VIII. Rákóczi-út 15. sz., II. em., 13. ajtó)

tartja

választmányi ülését,

amelyen a választmányi tagok az egyesületi alapszabályok
értelmében kötelesek teljes számban megjelenni.

Esztergom, 1939. évi november hó.

Vezetőség.

Válasz a körlevélre.

A napokban körlevelet hozott a posta. A többek aláírásával ellátott levél új — állami alerdészek részére szánt — egyesület leendő alakításáról értesít bennünket. Részletesen kitér a körözvény azokra az indokokra, amelyek a levél megszerkesztői előtt alátámasztják az új egyesület életrehívását. Ezek között az indokok között a legfőbb az, hogy a „MEVME — mint a levél mondja — nem felelhet meg az állami alerdészek érdekeinek képviselőjére, annál inkább sem, mert tagjainak többsége a magánuradalmak erdészeti műszaki segéd-személyzetéből tevődik.”

A körözvény többi része még felsorol pár okot, amelyek állítólag megérelelték az illetők elhatározását.

A jelen helyen nincs lehetőségünk arra, hogy a körlevél érdemi részével vitába szálljunk, annak kitételeit pontról-pontra megcáfoljuk. Erre, úgy érezzük, nincs is szükségünk, de egyébként is felesleges és céltalan az ilyen eszmefuttatás, mert itt nem annyira célszerűségi, értelmi szempontok játszanak főszerepet, hanem a hangsúly a kérdés érzelmi részén van. Hogy ez az érzelmi rész milyen motívumokból tevődik össze, azt kifejezni megint csak felesleges és főleg hálátlan, mert elemzése közben könnyen bukkanhatnánk olyan dolgokra, amelyekről nem lehetne örömmel megemlékezni.

Hogy mégiscsak megírtam ezt a cikket, annak magyarázata három gondolatban keresendő: 1. Hogyan fér meg az új egyesület alakítása a szolidaritás gondolatával. 2. Célszerű lesz-e az erőket szétforgácsolni. 3. Mit szándékozik egyesületünk tenni a kérdéssel kapcsolatban?

Egyesületeket lehet alakítani, de azok alakításakor minden számbajöhető szempontokat tekintetbe kell venni. Legfőképpen azonban akkor, amikor már van hasonló jellegű és célú szervezet.

A mi egyesületünk tagjainak többsége valóban magánalkalmazásban áll, de ez a körülmény sohasem adott nekünk arra okot, hogy emiatt állami kartársaink ügyét bármilyen kérdésben elhanyagoljuk. Ha magánalkalmazott kartársaink problémáit állandóan a legintenzívebben napirenden tartottuk, annak egyetlen és kizárólagos oka az volt, hogy itt van a legtöbb orvosolni való, a legtöbb jogos panasz és a legtöbb anomália. Ha valakinek több szerve beteg, de ezek közül az egyiknek betegsége végzetesen súlyos, akkor minden józan ember ennek a gyógyíttatásához fog hozzá először. Erőink korlátoltak s így semmiesetre sem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy szétforgácsoljuk azokat. „Aki sokat markol, keveset fog.”

Szolidaritást, bajtársi szellemet ilyen új egyesület-alakítás

semmiesetre sem árul el. Mert valamennyiünknek, de legelső-sorban az állami alkalmazásban állóknak az lenne a legfőbb kötelessége, hogy minden erővel a nehezebb sorsban lévő magánalkalmazásban álló kartársakon segítsen. Aki nem így gondolkodik, s nem így cselekszik, az súlyosan vétkezik a szolidaritás követelményével szemben.

De célszerűségi szempontok sem igazolják az új egyesületet.

Az új egyesületben ugyan csak államiak lennének, más bajára nem kellene tekintettel lenni. De szétválaszthat-e bennünket — akiknek valamennyiünknek az erdő a hivatása — az a körülmény, hogy az egyik állami, a másik pedig magánalkalmazott?

Az új egyesületnek csak az államiak problémáira kell majd tekintettel lenni. De nem hisszük, hogy ezzel valamit is nyernénk, mert ami megtérül majd a vámon, elvész a réven. Kevesebb lesz a baj, de sokkal kevesebb lesz az erő, a tagok számában rejlő társadalmi súly.

Egészen biztosak vagyunk benne, hogy erre maguk a szervezők is hamarosan rá fognak jönni, ha valóban komolyak célkitűzéseik. Csak ne legyen sok keserves csalódás ennek a tapasztalatnak az ára!

Ezek után a harmadik feltett kérdésre kellene még felelnünk.

Mi mások munkája elé sohasem gördítünk akadályt. Ha valaki más úton akar járni, ám tegye, mert mindig jobb, ha valaki a saját kárán tanul meg valamit, mintha kényszerrel akadályoznák meg próbálkozását.

A kérdésnek ezen részében csak egy számra hívjuk fel állami kartársaink figyelmét. Ez a szám pedig: 8.110/1939. M. E. sz. rendelet és az ezt módosító 10.620/1939. M. E. sz. rendelet. A két rendelet azt mondja, hogy új egyesület alakítása további rendelkezésig tilos.

Akik tehát új alapítással próbálkoznak, vagy új egyesületbe akarnak belépni, figyelmesen olvassák el a fenti rendeletet. Figyelmüket a megspórolt felesleges munka, szervezési költség és tagdíj bőven meg fogja jutalmazni!

Daróczy Márton.

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizess meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást —
ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!***

Milyen is az alerdész hivatása?

Az ember sokszor hallja ezt a szót: hivatás, pedig tulajdonképpen hivatalosan nem szerepel sehol. Olvasunk, hallunk erdészeti állásról, alkalmazásról, de erdészi hivatásról nem. Az állam, a közületek, az uradalmak erdészeti alkalmazást adnak, hivatást nem. Mi is hát az a hivatás?

A hivatás szinte független attól, akinek a hivatását emlegetjük, mégis van valami kapcsolat a hivatás és a személy között. Ugyanis annak az egyéni adottságnak, amely az alapja a hivatásnak, a személy a birtokosa. A hivatás tehát nem az elhatározást jelenti, hanem az azt megelőző s annak alapul szolgáló belső hang.

Ez inspirálja az embert a különböző életpályák felé és háromféle megnyilvánulása van: A tehetség, a hajlam és a kedv. Ezek mindegyike független az akaratától, mert már az akarat megnyilvánulása előtt megvan az emberben. Mondhatnók veleszületett tulajdonságnak is.

Sajnos, igen sokan vannak, akik nem ismerik fel a hivatásukat, vagy a kényszerítő viszonyok folytán nem a hivatásuknak megfelelő életpályán működnek, amelyhez pedig kedvük, hajlamuk és tehetségük volna. Pedig mint egyén is jobban boldogulna és a társadalomnak is akkor lenne hasznára, ha a hivatásának megfelelő pályán működne. Mi kell tehát egy alerdésznek ahhoz, hogy hivatását a lehető legjobban teljesíthesse? Kell, hogy tehetsége legyen. A tehetség pedig a jó közepes, vagy azonfelüli szellemi képességben: emlékezet, képzelőerő, akaratban nyilvánul meg. Ezeken felül fontosak az erdészi hivatás végzéséhez mulhatlanul szükséges különleges képességek: gyakorlat az erdészeti tudományban, a tudásnak a szeretete, az előrehaladásnak a vágya, önfegyelem, türelem s az Isten keresése a vallásosság útján. Mindezeket kiegészíti a hajlam. Ez és a tehetség külön-külön fogalom. A hajlam belső vágyódás valami után. Ez az a vonzerő, ami egyik vagy másik életpálya felé irányítja az embert. Enélkül nem boldogul az ember semmiféle életpályán sem. Aki valami után vágyódott. azzal szívesen, kedvvel foglalkozik. A kedv lendületet ad a munkának, kitartást és türelmet a nehézségek elviselésére. A kedv tehát a hajlamból fejlődik.

Ha az erdészeti pályához valakiben ezek az alapfeltételek megvannak, az nekifoghat a szakismeretek megszerzéséhez. Jó alerdész azonban csak az lehet, aki nemcsak a hivatása gyakorlásához szükséges szakismereteket szerzi meg, hanem mindezt betelözi az általános műveltség megszerzésével is. Ez pedig az egész emberi élet folyamán történő folytonos önképzés, melyet a közmondás így fejez ki: „A jó pap holtig tanul.“

Akad olyan alerdész, aki ha elvégezte a szakiskolát, azt hiszi, hogy ő már jó alerdész, kitűnő szakember, mert ilyen vagy olyan minősítést érdemelt ki a szakbizonyítványában. Ezt nem szabad így elfogadni, Mert aki nem él lelkiéletet, az nem is alázatos, tehát az igazi erdészgyejeniség kialakításának a szükséges voltát és annak hiányát nem is érzi, Így minden tudása mellett is alkalmatlan az alerdészi pályára, habár hivatása volna rá. Vannak olyan alerdészek, hogy akik lehetnek talán jó szakemberek, mégse jó erdészek, mert nem kialakult emberi és erdészi egyéniségek.

Hogyan tökéletesítsük tehát a hivatásunkat? Megvan annak is a módja. Csak a kellő önbírálatot kell gyakorolni. Tartsunk magunkban vizsgálatot. Munkámat tervszerűen osztom-e be? Kísérletezek-e a szakbavágó dolgok előbbrevitelén? Eredményes volt-e munkám a magam s mások ítélete szerint? Megfigyeltem-e kartársaim munkáját s tapasztalataimat minderről felhasználtam-e? Kérek-e tanácsot tapasztaltabb kartársaimtól s feletteseimtől? Nem csorbítom-e kartársaim tekintélyét? Rendes, pontos vagyok-e s ennek alapján megkövetelhetem-e a rendet, pontosságot másoktól? A szigorúság mellett van-e bennem méltányosság és irgalom mások iránt? Egészen hivatásomnak élek-e?

Ezekre a kérdésekre felelnünk kell. A felelet legyen tárgyilagos és őszinte, akkor tényleg az erdészetet hű tükrét mutatja. Ha felismerjük gyarlóságunkat, ne féljünk tőle, hisz ez az alapja azok kiküszöbölésének. A kellő önbírálat munkánkat a helyes irányba tereli s annak új szint ad. Munkánk így nem lesz mindig egyforma, únott, hanem eleven és lendületes. Csakis az önbírálat óvja meg az embert attól, hogy el ne bízza magát.

Az alerdész egyúttal tagja az erdészek társadalmának is. Ez a társadalom elvárja tőle, hogy az őket összefogó egyesületnek a tagja legyen, törekvéseiben résztvegyen és e mozgalmakat tollal, beszéddel támogassa.

Az erdész legyen egész ember és egész erdész. Az alerdész hivatása egész embert követel. A hivatásának élő alerdészt az a tudat boldogíthatja, hogy hivatása a legszebbek egyike és hivatásával résztvesz a társadalom jólétének az emelésében. Az alerdész munkájának a jutalma, ha az általa kezelt erdő oly módon fejlődik, növekszik, hogy Isten gyönyörű templomává válik mindenki gyönyörűségére. Az erdész fizetése ugyanis nem jutalom, hanem megszolgált bér, munkájának kenyérkereseti ellenértéke. Jutalmat az alerdész nem vár, de ha kap, elsősorban szellemi jutalom. Feletteseink elismerése, akik értékelni tudják munkánkat. Legfőbb jutalom a lelkiismeretesen betöltött hivatás tudata.

Karvaly.

A zsidóság szerepe Magyarországon az erdőgazdaság, faipar és fakereskedelem terén a múltban és jövőben

Kartársaim bizonyára azt tételezik fel a fenti címből következőleg, hogy én lapunkba politikát akarok behozni, pedig dehogy, csak azt szeretném kifejtetni, hogy a zsidóság miképpen viselkedik az erdőgazdasággal szemben, valamint milyen szerepet játszik a faiparban, továbbá a fakereskedelemben és mik volnának azok a tennivalók, amelyek gátat vetnének nem kívánatos szereplésüknek.

Hogy teljes legyen a kép vissza kell tekintenünk az elmúlt jó békebeli időkre is.

Régen, a múlt század második felében, az volt a szokás, hogy a nagyobb erdőbirtokosok és maga az államkincstár is — eltekintve a kisebb faeladásoktól — a nagyobb faeladásokat, illetve fatömeget tövön (lábon) árverésen (zárt írásbeli) adták el.

Ezen faárverésekre abban az időben kizárólag csak zsidó jelentkezett.

A zsidóság látva azt, hogy számukra kitűnő megélhetést és jövőt biztosít a magyar erdő, megfelelő gócpontokon — ügyelve a közeli vasútállomásokra — vízi-, majd gőzfűrészeket létesített, amelyek gomba módra szaporodtak egymás után.

Az olcsó pénzen megvett és kihasznált erdők fatömegének eladásából a zsidóság oly nagy tőkét szerzett, hogy nemcsak az erdők kitermelésére, de ipari üzemek, székgyárok, bútorgyárok és fafeldolgozó telepek építésére, valamint a különböző szer- és tűzifa választékoknak kicsinybeni értékesítésére is üzletileg országosan bekapcsolódott.

Ennek a kitűnő üzletnek tulajdonítható részben az, hogy a zsidóság Magyarországon olyan nagy gazdasági súlyt tudott szerezni.

A jó üzletek révén akadtak esetek, amikor a zsidóságnak egyes tagjai — nem is szólva a mezőgazdasági birtokokról — erdőbirtokot is vásároltak örök áron.

A zsidóságnak különösen e téren — és azt hiszem más téren is — kitűnően bevált üzletein okulva, az akkori vezetőkörök is rájöttek arra, hogy a jövedelem nagyobb részét a zsidóság teszi zsebre, ezért először az államkincstár, majd utóbb a rendezettebb uradalmak, illetve erdőbirtokosok is erdeik évi vágásterületein bevezették a házikézelés rendszerét, vagyis az erdőt maga az erdőbirtokos termeltette ki és dolgoztatta fel

különböző szer- és tűzifa választékokra és maga is értékesítette.

A házikezelés és értékesítés ma is folyik, csak annyiban van eltérés e tekintetben a régivel szemben, hogy a nagyobb erdőbirtokosok a maguknak fenntartott faeladáson felüli faanyagot keresztény részvénytársaságok útján értékesítik.

Mikor a házikezelés életre kelt, a zsidóság úgy iparkodott magának jövőt biztosítani, hogy a nagyobb uradalmak évi vágásait hosszú időre szerződésileg lekötötte.

Ez a rendszer jó darabig, mondhatni az összeomlásig meg volt.

Sajnos, erdeinknek több mint kétharmada idegen nemzetek prédája lett, s most ott még nagyobb kitermeléssel, jobban mondva rablógazdálkodással láttak neki az erdők kiirtásához, amelyekről eléggé tanuskodnak a visszacsatolt Felvidék és Kárpátalja kiirtott erdőterületei.

Az összeomlás után csonkahazánk erdősege igen összezsugorodott, az államhatalom ezért az erdőt, mint hatalmas nemzeti kincset, különleges védelemben részesítette, s kiadta a bölcsen megalkotott 3296/1918. sz. M. E. kormányrendeletet, amely a fahasználatokat szabályozza.

Ez az üdvös rendelet az új (1935. évi IV. tc.) erdőtörvény életbeléptéig volt érvényes. Ha ezt a bölcs rendeletet ki nem adták volna, akkor ma a vágható korú faállományainkra vonatkozóan, a fiatal állományokkal szemben, oly siralmas statisztikai adataink lennének, hogy az üzemrendezést országosan kellene megszervezni, ami természetesen rossz kihatással lenne a belföldi fakereskedelemre.

Miután az összezsugorodott csonkaországban a nagyobb erdőbirtokosok száma kevés ahhoz, hogy a beözönlött zsidóság ezeknek erdőbirtokaiból megélhetést biztosítson magának, az igénytelenebbek, tehát a közép és törpe erdőbirtokosokat szemelték ki médiumnak.

Ezeknek előrebocsájtása után ismertetem azt, hogy a zsidóság hogyan jár el favétel (erdőkitermelés) ügyében, mondjuk, egy törpe erdőbirtokosnál.

Sok esetben eszeágában sincs az erdőbirtokosnak — vágásra alig érett — erdejét kitermelésre eladni, de megjelenik valamelyik zsidó és addig beszél, amíg rá nem veszi a birtokost arra, hogy üzletet kössön. Azt nem is kell állítanom, hogy a támasztott sok kifogással sikerül neki feláron, vagy még ennél is olcsóbban megvenni tővön a fatömeget. Ezt az illető zsidó annál is könnyebben megteheti, mivel előzőleg megbecsülte, vagy megbecsülteti az állományt, de ritka az a paraszt, aki ezt megteszi, ezért annyit kínál érte, amennyit akar.

A potom pénzért megvásárolt erdőt ezután olcsón kitermelteti a zsidó kereskedő, még pedig olyan taktikával, hogy odaigéri a vastag ágat és nagykegyesen ráaadásul még a szer-

fáért m³-kint és a tűzifáért ürm³-kint egy pár fillér éhbért is fizet a favágóknak, akik persze örömben elvállalják a termelést. (Igaz, hogy ezt a nehéz és veszélyes fizikai munkát érdem szerint sehol sem fizetik meg.)

A kitermelt faanyagnak az erdőből való elszállítása is csekély bérért történik, gyakran ügyesen megoldott természetbeni ellenszolgáltatásért, amelyre nem egyszer fizetnek rá a szegény fuvarosok.

Sokszor megtörténik az is, hogy a helybeli fuvarosok kiesnek a szállításból és teherautókkal bonyolítják le a szállítást.

A törvényeknek és rendeleteknek kellő tiszteletben tartása a zsidóság körében nem mondható egészen kielégítőnek, mert ha valamely erdőbirtokos fakitermelési engedélyét zsidóra ruházza át, ott a legtöbb esetben túlhasználatért, vagy a kitermelt faanyag el nem szállításáért, amely az erdőösztést egy évvel késlelteti, esetleg más egyébért, erdőrendészeti áthágási eljárást kell folyamatra tenni.

Ismerek több zsidó kereskedőt, akinek számos erdőrendészeti áthágása van erdőrendészeti vétség- és kötelesség elmulasztásáért, sőt ismerek olyant is, aki saját erdőbirtokán — szerinte — erdőápolási munkát végzett, holott termelése beillett egy rendes vetővágásnak, mert annyira megbontotta az állományt. A vizeslepedőt rá is húzták rendesen.

Ugyanezek az „erdőápolók“ rendes erdőösztést nem végeznek, s ha végeznek is, úgy későn és olcsó csemetével, ritkán ültetve, hogy ők mégis mondhasák: „erdőösztettünk.

A zsidóságnak a fakitermelést illetően az egész országra kiterjedő üzleti hálózatuk van, az az egynehány keresztény fakereskedő alig tud erdőkitermeléshez jutni, mert a zsidók már jó előre értesülnek mindenről s lekötik a nekik jó üzletet nyújtó erdőterületeket.

A zsidóság csak kihasználni szereti az erdőt, de erdőtelepítésre, felújításra és ápolásra egyáltalában nem mutat hajlamot és csak üzletnek nézi az erdőt. Tehát nézetem szerint: „Aki nem vet, az ne is arasson!“

Ezek szerint a zsidóságnak semmi helyük sincs az erdőn üzleti szempontból. Van elég keresztény, derék magyar ember, akik a zsidóságot pótolják e tekintetben, csak egy kis erkölcsi támogatás kell hozzá.

Az is különös, hogy főleg a tűzifának oly magas az ára, amikor azt olcsón kitermelve és leszállítva horribilis áron adja el a zsidóság a kiskereskedelemben.

Faipari üzem, székgyár és más egyéb fafeldolgozó telep is kilencven százalékban zsidó kézben van; és ezekben az üzemekben az adminisztratív, vagyis szellemi munkát végzők is zsidók, akik a fát nem is ismerik, s ha ismerik is, csak erdészek útján — és mégis ők uralkodnak, holott ezekben az

üzemekben erdészeknek, vagyis szakembereknek kellene lenni, még pedig középfokú erdészeti iskolai végzettséggel. Milyen jó volna ezekből most vagy ezres létszám!

Nincs helye a zsidóságnak csak korlátolt számban a faipari üzemekben és a fakereskedelemben, e pályára is van elég derék magyar ember, aki ezt rendesen üzze.

Röviden összefoglalva, a zsidóságot az erdőkitermelésektől, faipari üzemek- és fakereskedelemtől az alább ismertetett módon lehetne távoltartani, illetve korlátozni befolyásukat:

1. Fakihasználási jognak zsidóra való átruházásának megvonása.

2. Keresztény erdőbirtokosok által a fakitermelést, illetve faanyagot vevő zsidók kirekesztése.

3. A keresztény fakitermelők és kereskedők szervezkedése és a zsidóságnak ilyen formán való kiszorítása.

4. Kizárólag keresztény fakereskedőknél való favásárlás.

5. A zsidótörvény erre vonatkozó részének százszázalékos végrehajtása.

Jelen cikkemet nem azért vetettem papírra, mintha nem ismerném el azt, hogy joga van a zsidóságnak is az élethez, hanem azért, hogy e különleges faj is vegye ki részét a verejtékes munkából is és ne csak a hasznát húzza, s ne bánjon a nemzet kincsével, az erdővel úgy, mint ha az csak üzletre és csak számukra szóló üzletre lenne teremtve.

Szombathely, 1939. július hó.

Orosz Imre.

Esztergomtól—Körösmezőig

III.

Ilyenkor, közelről lehet csak látni, hogy a visszakerült sóbánya milyen óriási értéket jelent az egész ország gazdasági életének szempontjából, nem szorulunk behozatalra ebből a nélkülözhetetlen cikkből s nem vagyunk szállító piacaink kénye-kedvének kitéve.

Akna-Szlatina nagyszerű bányászházai a szép hatósági épületek közötti séta után folytatjuk útunkat Rahó felé. Az országút most már közvetlenül a román határ mellett vezet, néhány km távolságra látszik Mármrossziget.

A határ a két ország között a Tisza. A Tisza völgyének egyik oldalán megy az országút, a másik oldalán a vasút.

Emiatt a vasút miatt volt a legtöbb szállítási nehézség, de most már átengedik a románok a magyar átmenő forgalmat s így megindult ennek a vidéknek is normális vérkeringése.

A Tisza tündéri szépségű völgyében haladunk felfelé. Az országút merész kanyarokkal követi a Tisza szeszélyes folyását. Sűrű, áthatolhatatlan fenyvesek a tájat alpesi csodává teszik.

Kristálytisza a Tisza vize egészen Királyházáig, ott azután megzavarosodik. Az érdekes természeti jelenséget bájos legendával magyarázza a nép elapadhatatlan fantáziája. Érdeemes megkallgatni;

— Denikő miatt zavarosodik meg a Tisza — állítja szíves mesélőnk.

— Ki az a Denikő?

Csodálkozva néz ránk. azután lassan mesélni kezd:

— Az Ung völgyében élt valamikor egy nő, aki gonoszabb és rosszabb volt mindenkinél. Denikőnek hívták, Könyörtelen és vad volt. A népek félelemtől borzadva követték szavát s építettek számára egy várat, Nevichát.

— Egy napon jött a hatalmas és nagy királyfi, Mátyás. (Érdekes, hogy a nép itteni mondakörében milyen nagy szerepet játszik Mátyás király.) Mátyás megunt a Denikő gonoszságait és kiadta parancsban a népnek, hogy hajtsa minden barmát Denikő vára felé, de valamennyi nyakában kolomp lógjon, a hátukon pedig égő rőzse legyen. A boszorkány megremült a juhok, a disznók lábdobogásától, a kolomp lármájától és a nyargaló tüzeiktől. Lóhátra pattant és el akart menekülni. Senkisé is üldözte, csak Mátyás és végül sikerült is utolérnie.

— Denikő visszafordult és így szólt a királyfihoz: „Megismerlek Mátyás király! Ha nem bántasz, tied a kezem és minden vagyonom.” Mátyás nem hallgatott rá s egyetlen kardcsapással levágta a fejét. A fej ott táncolt a porban, azután elindult és begurult a Tiszába. Azóta sok száz esztendő telt el, de a mai napig is zavaros a Tisza vize.

Idáig tart a mese és meg tudjuk érteni a nép mesélő kedvét ezen a gyönyörű vidéken.

Míg mi az országúton törtetünk felfelé, a Tisza másik partján személyvonat kapaszkodik szuszogva. Az utasok mind az ablakban állnak, látszik, hogy ők sem tudnak menekülni a gyönyörű panorámától.

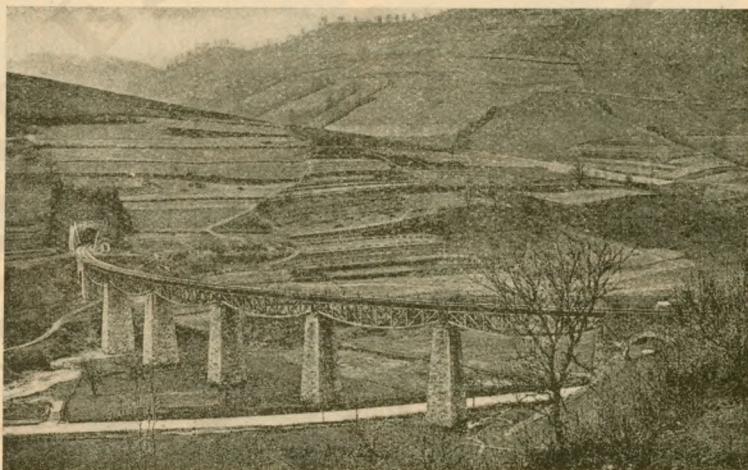
Kisebb hucul falvak után beérünk Rahóra, ebbe a fontos kiránduló és turista központba. Itt egyesül a két Tisza. Rahó vashídjáról nézzük a sebesen iramodó folyót, két partját a tutajok egész légiója foglalja el. Itt várakozik a sok-sok kincs, míg a románokkal sikerül megállapodást létesíteni a tutajozásra. (Azóta már létrejött az egyezmény.)

Nagy munka lehet egy ilyen tutaj leeresztése. Boszorkányos ügyesség kell hozzá. A tutajeresztésre is hallunk szakszerű magyarázatot:

— A folyók felsőbb folyásánál nagy duzzasztó gátak vannak. Hetenkint kétszer telik meg a vízfogó vízzel. Ekkor vízrebocsátják a tutajokat, megnyitják a zsilipeket és a hatalmas ár ragadja tovább. Van mit dolgozni a derék tutajosoknak a vízeséseknél és hirtelen kanyarodóknál. Sokszor derékig állnak vízbe s ha rosszul veszik a fordulót, menthetetlenül belerohannak a partba, oly erővel, hogy úgy kell lefűrészelni a tutaj kiálló végeit.

Míg Rahóról felfelé haladunk, érdemes megismerkedni közelebbről a Tiszával.

Az ország négy folyója közül a Tiszát érti meg s szereti legjobban a magyar A Tisza a magyar ősfolyó, a magyar Nilus, amely magyar dalt, magyar mondát vet ki zombékos partjára. A magyar nép rokoni bensőségben él a Tiszával,

Vasúti hid egy mély völgy felett.

könnyen párhuzamot vonhat a maga és a folyó kiszámíthatatlan temperamentuma között. Összevetheti a maga észjárását a Tisza szeszélyes folyásával. Büszkeséggel még a Tisza rakoncátlankodásáról is. Úgy van a Dunával, mint átutazó szép királynővel, csodálattal tekint rá, de lelkének örökszép dalait a Tiszára pazarolja.

Tisza eredetének felfedezését egyesek Cseremiszký Miklósnak, mások Timon Sámuelnek tulajdonítják.

A Fekete-Tisza három csermelyből szedődik össze, Fehér-Tisza ötből, a két forráshely egymástól 48 km-re van. Az eredet után halk csörgedezéssel folyik medrében gyönyörű terebélyes fák alatt, csak lejjebb gyorsul meg, mikor két méter medrében a sok csermelylől, hegyi patakoktól megduzzasztva alig fér el. Kőrösmezőnél szélesedik ki, de még itt is

nagy harcokat vív a sziklakkal. Alig hinné el az ember, hogy ez a fűrge, rakoncátlan kis folyó lesz az Alföld nagy, kényelmes Tiszája

Végigkísérhetnénk a Tisza egész folyását, de igazi hangulatról, bájról csak forrásvidékén számolhatunk be.

Szép a Tisza, a havasok vize érleli naggyá és öltözteti, mert minden évszakban más ruhát vesz fel, hol tenger a tekintete, hol haragos zöld, hol lanyha a folyása, hol pedig félrevert harangzúgás jelzi sebes iramodását.

Összefortt lelkünkkel minden zuga, nem hiába mondja a népdal:

Lassan foly a Tisza,
Boldog, aki issza . . .

Míg így elábrándozunk a Tiszáról, a gyönyörű völgy lassan kiszélesedik s jelzi Kőrösmezőt.

Nagy falu ez a Kőrösmező, de igen fontos turista és nyaraló gócpont. Levegője már tipikusan hegyi. Éjjelenkint a legnagyobb kánikulában is lehül 2–3 fokra.

Kőrösmező körül a világháborúban nagy csaták voltak, el is pusztult teljesen, faházai, szegényes viskói azóta épültek újra.

Kőrösmezőt elhagyva meredek szerpentinén igyekszünk útunk végső célja felé, a Tatár-hágóra; a lengyel-magyar határra.

Közben néhány percet szentelünk a gyönyörű fenyves mélyén nyugvó hősi halottak emlékének. Az úton tábla figyelmezteti az arramenőt, amelynek szláv nyelvű szövege magyarul így szól: Vándor, állj meg! Szállj magadba a világháborúban elesett hősök sírja előtt.

Az elesett hősök sírjain most ismét magyar virág nyílik . . . a gyertyát a magyar kezek gyújtják . . . pihenésüket az ősi föld teszi könnyűvé . . .

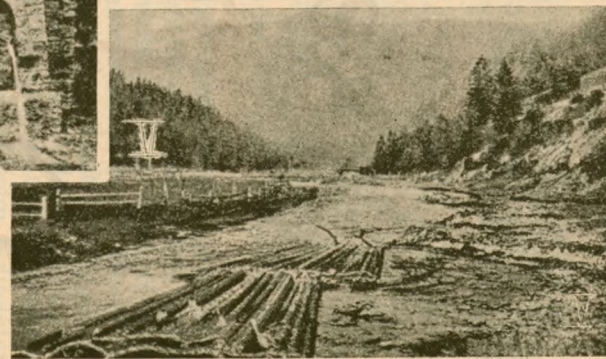
Felérkeztünk a Tatár-hágóra. Szemben a két őrház: a magyar és a lengyel. A barátság jeléül a két épület homlokzatán a zászlókat kicserélték. Ki írhatná le méltóan azt az érzést, amely eltölt bennünket az ősi magyar határon. A gyönyörű fenyvesek új honfoglalás sejtelmes neszét sóhajtják felénk, a porszemeken még ott látjuk pirosolni a magyar vért, azt a magyar vért, amely megszerezte, megszentelte és örökre magyarrá tette szent hazánkat.

Ezzel a hazával összeforni, minden zegit-zugát megismerni első kötelessége minden magyar embernek s e sorok írója feladatát teljesítette akkor, ha ehhez a szent kötelességhez bárkit egy lépéssel is hozzásegített.

(Vége.)

Sebők József.

I. A Tisza credet. II., III., IV., V. Tutajozás Kőrösmezőtől Rahón, Nagybocksón kersztül.

Egyesületi hírek:

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásuk esetén új címüket idejében közölni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részein élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közölik, hogy őket egyesületünkbe való belépésre felkérjük. Továbbá, hogy a környékükön lakó kartársak közül azokat, kik még nem tagjai egyesületünknek, hívják fel az egyesületbe való belépésre, hogy taglétszámunkban még jobban megerősödvé, minél eredményesebben képviselhesük a segédszemélyzet érdekeit.

Temetkezési akciónk. Az elmúlt időszakban 9 esetben fizettünk temetkezési segélyt és pedig az 1938-39. évben 7 esetben, melyek után az akkori időben volt összes tagok kötelesek az 50 filléres hozzájárulási összegeket beküldeni; a folyó évi közgyűléstől kezdve pedig 2 esetben, melyek után csak a temetkezési akcióba beiratkozott 335 tag fizeti az esedékes 50 filléret. Tisztelettel felkérjük kartársainkat, hogy az esetleges hátralékaikat mielőbb kiegyenlíteni szíveskedjenek.

Felkérjük választmányi kartársainkat, hogy a december 10-én megtartandó ülésünkre a címükre megküldött vasúti kedvezményes jegy váltására jogosító igazolványukat feltétlenül vegyék igénybe, mert csak az ennek alapján esedékes utiköltségeket térítjük meg.

Különfélék

Vadőr és orvvadász halálos párbaja. A pestmegyei Kóka községben összetalálkozott Juhász István vadőr Kacsó József közismert orvvadászsal, akinek hátán hat lelőtt fácán csüngött. A vadőr felszólította Kacskót, hogy zsákmányát adja át. Az orvvadász azonban puskájához kapott, hogy lelője a vadórt. Juhász is a fegyverét használta s valóságos párbaj keletkezett a két ember között, míg Juhász leterítette Kacskót s az orvvadász a helyszínen meghalt. A pestvidéki ügyészség sürgős vizsgálatot rendelt el az erdei párbaj minden részletének kivizsgálására.

Kiterjesztik a Kárpátaljára a vadászati tudósítói hálózatot. A vadászati ügyek jobb ellátása érdekében harminchat éve működik a vadászati tudósítói intézmény.

A földművelésügyi minisztertől az ország egyes járásainak területére megbízást nyert vadászati tudósítók azóta a hatóságokkal és a vadászközönsséggel karöltve önzetlen munkásságot fejtenek ki a vadvédelem érdekében, továbbá minden egyes vadászati tárgyú kérdésben. Fontos szerepet töltenek be a vadászati kihágási eljárásoknál is, mint szakértők.

A vadászati tudósítói intézményt, amely az országban jól bevált, a nyár folyamán a felvidéki visszacsatolt területekre is kiterjesztette a kormány, a közel jövőben pedig a kormányzói biztos által javaslatba hozott egyének megbízatása folytán a Kárpátalján is működni fognak a vadászati tudósítók.

Erdőőr és vadorzók véres összetűzése. A csomádi határban a gróf Károlyi-uradalom egyik vadőre két vadorzóval találkozott. Megállásra szőllította fel őket, a vadorzók azonban nem engedelmeskedtek és megtámadták őt. Szorongatott helyzetében fegyverét használta és a vadorzókra lőtt.

A sörétek Baksa Mihály vácrátóti lakóst találták el, aki eszméletlenül rogyott a földre. Társa látva a helyzetet, megadta magát.

A súlyosan sérült embert a rákospalotai mentők a gróf Károlyi-kórházba szállították.

Pénztári beszámoló

Október havi befizetések folytatása : Bakai József Kéthely 5, Dampf Gábor Szentgothárd 3, Kovács Béla Radvanc 1.50, Laky József Körmend 5, Milcsevics Ferenc Kőrösmező 7, Balázs Imre Somoskőújfalu 4, Tóth József Nagymaros 6, Pegán Zoltán Szany 8.20, Hegyi Antal Nagyberek 14.50, Szalay Lajos Ják 1, Végvári Jenő Sirok 3, Csontos József Tornaszentjakab 3, Bagi József Tompa 12, Perhács Péter Nagybatony 4.20, Jánszky Lajos Pilismarót 6, Pikó Zsigmond Nyírmártonfalva 5, Székelyhidi Vilmos Szilasbáthás 2, Forgács Pál Lovászpata

Azonnali belépésre állást keres 37 éves, nős, **szakvizsgázott erdőőr**, aki az erdészet minden ágában nagy szakismerettel rendelkezik. Címe: Cservenák Pál Erdőszelestény, u. p. Zsély.

10, Jáger Lajos Somogyiszob 10, Kruniker István Sümeg 2, Patakfalvi József Nagykanizsa 10, Dampf Gábor Szentgothárd 2, Weidinger István Kőhányáspuszta 10, Lajgút József Nagybátony 3.50 P.

Összes befizetés október hóban 845.90 P.

November havi befizetések; Kerek József Mikepercsi 1.50, Erdősi József Arló 2, Kasza József Pécs 2, Murányi János Gyöngyössolymos 1, Pasztorek Sándor Mogyorósbánya 4, Répásy Ferenc Pécs 5, Stift Kálmán Csatárimajor 6, Stift Géza Csatárimajor 6, Stubnya Mihály Pilismarót 8, Szakács István Muraszemenye 2, Sziklai Béla Kaposvár 3, Erdő Károly Pilisszentlélek 1.50, Kőhalmi József Esztergom 4, ifj. Molnár Andor Hódmezővásárhely 10, Nádaskay Richárd Budapest 20, Deáky Dezső Kaposvár 3, Markó János Agyagosszergény 0.50, Tanó József Pécsvárad 5, Tölgyes Lajos Pilisszentkereszt 6, Varga Pál Réde 5, Egervári József Lesvár 3, Cservenka Ferenc Tata 26.50, Csák Gyula Zalahaláp 3.50, Horváth József Borostyán 5, Kotschy Hugó Soroksáry-telep 3, Mészáros József Csesznek 2, Mohaupt-örökösök Porszombat 3, Perhács Péter Nagybátony 7.30, Polyánszky Endre Ocsa 2, Szálka László Királymező 1, Szalay József Bakonyszenkirály 20, gróf Széchenyi Viktor Pusztaszemes 4, Tereny Pál Makkoshotyka 10, Kis Tóth Tamás Lengyel 6.50, Ujlaky Tivadar Vajszló 5, ifj. Vancsura István Baja 3, Baráth Gábor Csőde 10, Imre Péter Tatatóváros 2, Szabó János Csolnok 15, Ábel Ferenc Esztergomtábor 5, Bartucz József Szilvássvárad 2, Czving János Izabellaföld 3, Csordás József Németsbánya 2, Cseh Ferenc Németsbánya 2, Elsik Rudolf Pilisszentlászló 1.50, R. Kovács István Karcag 12, Milényi János Gödöllő 3, Orosz József Királymező 2.50, Baranyi János Pusztavacs 6, Csekey János Dunakömlőd 2, Déri István Ják 1.50, Horváth Károly Kötcese 8, Berkes Sándor Salköveskút 6, vitéz Bézi Imre Sopron 5, Kolb Gyula Esztergom 9.14, Bárány Sándor Kisújszállás 3, Czuczor Ferenc Decs 6, Hessz Pál Fenyőfő 2.50, Kósa József Nagykovácsi 2, Milos József Fűzfőgyártelep 12, Bihary Dezső Debrecen 3, Duschanek József Marcaltó 13, Haril István Pászló 14, Kovács Sándor Fehérvárcsurgó 3, Szigeti Vendel Réde 12, Tomka József Tardos 4.50, Ézsias János Ravazd 3.50, Göndöcs Imre Csapod 5, Teszárs Vilmos Ó-barak 5.50, Keresztes János Bakóca 2 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Kőhalmi József

főszámvevő.

